Coperta de ***Vasile Socoliuc***

MILES FRANKLIN
My Brilliant Career
©Miles Franklin Estate, 1954 Angus
& Robertson, 1979

Toate drepturile acestei versiuni
aparţin Editurii UNIVERS
MILES FRANKLIN

Strălucit a mea carieră

Traducere, cuvînt înainte şi note :
CORINA POPESCU

EDITURA
UNIVERS
Bucureşti, 1991
tSBN 973-34-0107-6

Cuvînt înainte

Scriitoarea Miles Franklin <1879—1054) se numără astăzi printre clasicii literaturii australiene iar *Strălucita mea carieră,* romanul ei de debut, a cărui apariţie a constituit, tn 1901, un adevărat eveniment literar, râminc cea mai celebră carte a sa.

La succesul fără precedent al acestei scrieri de tinereţe, pline de prospeţime şl vigoare, a contribuit, fără indoială, şl patronajul generos a două personalităţi: Henry Lawson, impus la data aceea In spaţiul literaturii dc limbă engleză drept cel mai reprezentativ scriitor al Australiei, şl A. G. Stephens, criticul dc la săptămînalul *The Btdletin*, cea mai răspindită publicaţie australiană. In celebra sa rubrică dc recenzii de pe coperta interioară a revistei, cunoscută sub numele de The *Red Page,* acesta din urmă se grăbise să proclame, de la înălţimea unei autorităţi cu adevărat naţionale, cartea tinerei debutante drept „primul roman australian" („the very first Australian novei to be published") : saluta in felul acesta apariţia unei opere literare care, prin viziune şi limbaj, părea să aparţină integral spaţiului australian.

Una din cele mai reputate istorii contemporane ale literaturii australiene consemnează că romanul „a izbit societatea australiană a anilor nouăzeci cu forţa unei mici bombe, luînd pe sus critici şi cititori". Surpriza a fost, intr-adevăr, generală şi interesul publicului a depăşit toate aşteptările. Lansării excepţionale 1 şe adăugau o serie întreagă de circumstanţe incitante: vîrsta neobişnuit de tînără * autoarei, faptul că acţiunea cărţii se petrecea în contemporaneitate şl într-un spaţiu geografic precis definit, familiar cititorilor, etc.

Vîrtejul iscat de apariţia cărţii a luat o asemenea amploare, incît. in ciuda succesului răsunător, Miles Franklin a refuzat să mai permită retipăriri ulterioare, pe parcursul îndelungatei sale cariere. Nu şi-a renegat niciodată începuturile scriitoriceşti, dar nici n-a putut trece peste resentimentele pe care i le provocase modul inadecvat de

lectură a cărţii ei de debut. Cititorii preferaseră să vadă în *Strălucita mea carieră* un roman strict autobiografic, mai mult chiar, un roman cu cheie ale cărui personaje s-ar fi aflat în viaţă la data apariţiei, putînd fi oricînd întilnite în lumea squatter-ilor din statul Noua Galie de Sud (New South Wales). Ei nu păreau dispuşi să înţeleagă că faptele de ordin autobiografic pe care se bazează cartea fuseseră evident îmbogăţite, modificate şi dramatizate şi că trimiterile la realitatea contemporană sînt totuşi încadrate în ansamblul unei opere de ficţiune.

In consecinţa acestci neînţelegeri, *My Career Goes Bung (Praful se alege de cariera mea), o* continuare a naraţiunii scrisă imediat după succesul debutului avea să vadă lumina tiparului abia în 1046. Iar *Strălucita mea carieră* a putut fi republicată abia la mai bine de un deccniu de la dispariţia autoarei, In 1966.

1966 este şi anul cînd personalitatea scriitoarei Miles Franklin a fost readusă în centrul atenţiei publicului australian prin publicarca documentelor intrate In fondul unei mari biblioteci australiene (The Mitchell Library). Testamentul autoarei stipula că ele nu pot fi date publicităţii mai înainte de scurgerea unui interval de zece ani şi prin acelaşi testament era instituit un premiu anual pentru cel mai bun roman cu tematică australiană.

Revelaţia arhivei personale a scriitoarei a constituit-o confirmarea unor mai vechi supoziţii ale criticii literare, şi anume că Miles Franklin esto şi autoarea unui ciclu de şase romane, publicate între anii 1928 şi 195G sub pseudonimul Brent of Bin Din. Este vorba de : Up *the Country (La ţară),* 1928, *Ten Creeks* Run (Ferma *de la Ten* Creefts) — purtînd subtitlul : *A Talc of the Horses and Cattle Stations of the Uppcr Murrumbidgee,* 1930, *Back io Bool Bool (înapoi* la *Bool Bool),* 1931, *Prelude to Waking (Preludiul trezirii),* 1950, urmate de *Cockatoos (Fermieri sărmani),* 1954 şi *Gentlemen at Gyang Gyang (Domnii de la Gyang Gyang),* 1956. In ansamblul lor, aceste romane alcătuiesc o adevărată *saga* a unei familii de *squatter-i* din ţinutul de sud-est al statului Noua Galie de Sud, începînd cu cel stabiliţi acolo în anii '36 al

secolului trecut. Alături de tonul uşor romanţios şl de multitudinea de personaje, se remarcă in aceste romane o atmosferă generală de feminism : în *Cockatoos,* de pildă apare o eroină care este o reîncarnare a Sybyllei Melvyn la o altă vîrstă şi care, ca şi aceasta, împrumută multe elemente din biografia autoarei.

Ce anume a determinat-o pe Miles Franklin să nege cu indirjire paternitatea acestor romane, atît de înrudite prin atmosferă şi tipuri de personaje cu cărţile pe care le-a semnat cu propriul ei nume e greu dc stabilit cu exactitate. Cert este că personalitatea ei s-a dovedit a fi dintre cele mai complexe ţi că a rămas plină de necunoscute chiar pentru acei contemporani care i-au putut sta mult timp în preajmă.

Stella Măria Sarah Miles Franklin s-a născut în anul 1879 la Talbingo Station, lîngă Tumut, adică la ferma aparţinind bunicii sale dinspre mamă. A cunoscut, deci, încă din copilărie, viaţa oamenilor dc la ţară pe care a evocat-o cu atlta patos în cărţile ei. Mai mulţi dintre membrii familiei au servit mai tîrziu de model unora din personajele romanelor sale : bunicul, de pildă, unul dintre primii colonişti din district este prototipul neînfricatului Danny din *AII That Swagger (Bejenia aceea),* unul dintre cele mal vii personaje ale epicii australiene. Peisajul celor mai multe dintre cărţile sale este peisajul regiunii în care şi-a petrecut copilăria : cursul superior al rîului Murrumbidgee, un aflucnt important al fluviului Murray din Noua Galie de Sud, regiunea cea mai dens populată a Australiei secolului al nouăsprezecelea.

Dlntr-o fotografie dc tinereţe ne întîmpină chipul graţios al unei fete cu ochi mari şl un năsuc minuscul: doar fragilitatea staturii, imensa coamă de păr castaniu şi aerul decis amintcsc de eroina cu care primilor ei cititori le-a plăcut să o identifice fără rezerve.

După brusca şl damoroasa ei intrare în viaţa literară, destinul scriitoarei a fost marcat de adeziunea fermă la idealurile socialismului utopic şi la lupta pentru emanciparea femeii. Cind părăsea, In 1905, Australia pentru a se stabili in Statele Unite ale Amerlcii, Miles Franklin cîştigase reputaţie şi experienţă in urma activităţii de ziaristă pe care o desfăşurase la publicaţiile din Sydney. Avea să se dedice organizaţiei Women’s National Trade Union League, din a cărei conducere a făcut parte şi a cărei revistă, *Life and Labour,* a redactat-o pină In preajma primului război mondial. Anii războiului i-a petrecut la Londra, iucrfnd ca

Infirmieră la Women's War Hospital. A revenit definitiv in ţara ei de baştină abia in 1933.

Era acum o scriitoare recunoscută. Publicase Intre timp, la- Londra, *OUI Blastus of Bandicoot* (1932), în care critica recunoscuse o lucrare de maturitate. Acesteia avea să-i urmeze în **1035** *All That Steagger* pentru care va primi premiul revistei *The Bvlletin* pentru cel mal bun roman al anului. Este o *taga* întinsă pe un secol a întimplărilor unei familii plecate din Irlanda şi stabilite în Noua Galie de Sud care introduce în peisajul prozei australiene problemele unor ferme de mai mari dimensiuni, căci eroii literaturii unor Lawson, Steele Rudd sau Joseph Furphy erau, aproape fără cxccpţie, fermieri mărunţi.

Experienţa de scriitoare a lui Miles Franklin era Întregită de cele trei romane publicate sub pseudonimul amintit.

în timpul celui de al doilea război mondial participă Intens la viaţa culturală şl politică australiană şt publică două cărţi in colaborare cu tinere jurnaliste : *Pioneers on Parade,* 1939, împreună cu Dymphna Cusac, şi o biografie a prozatorului Joseph Furpliy, pe care o semnează în 1944 alături de Kate Baker.

Curind după sfîrşitul războiului, Miles Franklin dă la lumină
o „continuare" a primei sale cărţi: romanul *My Career Goes Bung (Praful sc alege de cariera mea),* a cărui eroină este o tînără scriitoare în luptă cu prejudecăţile victoriene ale societăţii din Sydney. O eroină care duce mai departe lupta Sybyllei Melvyn din *Strălucita mea carieră* şi care se reîncarnează în Inez, personajul principal al romanului *Cockatoos,* din ciclul semnat Brent of Bin Bin.

Ultima carte care se publică în timpul vieţii scriitoarei, tot sub pseudonim şi acesta, este *Prelude to Waking,* 1950. Din nou un roman în care răzbat puternice ecouri autobiografice, scris la persoana Inttî. Acţiunea cărţii se petrece la Londra în timpul primului război mondial, iar eroina principală, măritată cu un lord englez, îşi retrăieşte nostalgic amintirile din Australia natală, ale cărei valori sint permanent opuse vieţii din Marea Britanie.

Nu este ln»ă cazul *tâ* riscăm a e confunda pe scriitoarea Miles Franklin eu vreun* din eroinele romanelor sale E greu de dntărit cit fl ce anume din viaţa sa personală a fost Închis la substanţa cărţilor «**1**, şl tn ciuda expunerii publice, viaţa pert»- **nală a scriitoarei a rămas destul de misterioasă pentru conteni* poranil şi conaţionalii acesteia.**

Opera el literară şl publicistică, convingerile

democratice şt patriotice care au **însoţit-o** de-a **lungul intregii existenţe l-au atras respectul unanim. Răspunzind în 1945 und anchete radiofonice cu** privire **la angajarea politică a scriitorului, Miles Franklin afirma : „Ivly rock of Gibraltar regarding the Placc of (fee writers Is that they are the volces of thelr nation ; they are all the voices of their country. Without thelr** idea3 **there would be no advanced** politics **; there would be only tribes rovine about goat crags or kangaroo runs".**

Că scriitorii sint pionierii politicii este sensul cel mai adine al literaturii angajate pe care a practicat-o Miles Franklin, întâmplător, anul debutului scriitoarei coincide cu intrarea in vigoare a formulei federative cunoscute sub numele de Com- monwealth of Australia. Din momentul acela continentul respectiv nu mai reprezenta doar o expresie geografică ci, fiind o entitate politică, trebuia să devină o naţiune. Această transformare a unei populaţii de colonişti intr-o naţiune este probabil cea mal de seamă realitate politică a epocii de tinereţe a scriitoarei şi contribuţia literaturii se dovedeşte aici esenţială.

In Australia de la sfirşitul secolului trecut exista deja o tradiţie literară autohtonă. Se crease un patrimoniu cultural australian, din care făceau parte poeţi şl prozatori consacraţi de sufragiile unui public destul de larg drept „voci ale naţiunii " : Gordon, Paterson şi Lawson, tn prunul rind, şi alături de ei o serie întreagă de romancieri minori care cultivau nostalgia deceniilor eroice ale pionieratului şi atmosfera de pitoresc local. Conţinutul dulăpiorului de c&rtl descoperit de eroina romanului nostru in casa bunicii este un adevărat compendiu al scrierilor care au modelat conştiinţa naţională a generaţiei de australieni care au pus bazele unul sistem statal propriu.

încă de la prima ei cartc Miles Franklin sc încadrează cu mult firesc in această tradiţie a prozei înaintaşilor. Căci existâ în 5trâ!ucita *mea carieră* numeroase şl importante elemente de continuitate, în ciuda faptului că la data apariţiei romanul a părut că oferă unul public avid de noutăţi formula literară inedită a unei confesiuni, patetice şi Ironice totodată, care ieşea din tiparele consacrate ale construcţiei românoşti, coneentrindu-se pe evocarea realistă a vieţii cotidiene a unui mediu idealizat de producţiile literaturii anterioare. Nu este Insă vorba de o ruptură

eu tradiţia, ci dimpotrivâ, tocmai de continuarea acelei insurecţii contra modelelor prozei britanice care alcătuia unul din aspcctele cele mai caracteristice ale literaturii australiene a res- pcctivci perioade.

Miles Franklin se alătură predecesorilor ei australieni în primul rînd prin cultivarea unei adevărate religii a autenticităţii personajelor şi faptelor „rupte din viaţăpentru care graiul local întrebuinţează termenul intraductibil „*dinkum*Ea este influenţată in special de exemplul prozei lui Henry Lawson. Acosta făcuse cu povestirile sale paşi importanţi în direcţia detronării clişeului literar şi a reabilitării faptului „autentic" de viaţă, prin acumularea de situaţii şi de portrete desprinse din cotidian în defavoarea unei construcţii narative articulate. Nuvelele şi povestirile lui Lawson, traduse şi în limba română, se caracterizează printr-o voită involuţie a intrigii, involuţie care nu e numai semnul unei atitudini polemice faţă de modelele britanice ale genului, ci şl expresia convingerii ferme a scriitorului că o structură mai puţin închegată e mai aptă să reflecte „adevărul[41] vieţii.

Unei concepţii de factură asemănătoare i se dovedeşte tributară şi Miles Franklin. „Nu veţi găsi aici vreo intrigă închegată..," ţine să-şi avertizeze, încă din introducere, cititorii tînăra autoare. Iar cîteva decenii mai tîrziu, într-unul din romanele pe care a preferat să le publice sub pseudonimul Brent of Bin Bin, işi reafirma convingerea că literatura e datoare să oglindească viaţa, care e lipsită de coerenţă („Life is the most discursive and fragmentary expericnce"). Pare să fie o dicotomie durabilă, care continuă să marcheze mentalitatea oamenilor de litere australieni, din moment ce un reputat critic contemporan c tentat să conteste ciclului de romane citat calitatea de „works of art[w] pe motiv că acestea au mai curînd aerul dc a fi „cxtracts from life or from memories or stories of life".

Dar *Strălucita mea carieră* este o carte care aparţine tradiţiei australiene *i prin felul în care modulează temele predilecte ale literaturii acestui continent. In materia ei sînt prezente, difuz, şi nostalgia epocii de pionierat, şl exaltarea valorilor morale creştine, şi credinţa in omul de rînd pe care se întemeiază faimoasa democraţie australiană, şi atracţia misterioasă a *bush-ului.*

Regăsim însă toate aceste coordonate ale specificului literar australian în forme inedite. Eroismului luptei cu natura sălbatica ti la locul eroismul trudei de flecare zi$_t$ iar existenţa

rurală, departe de a fi prezentată ca singurul mediu în care s-ar putea conserva valorile morale, apare ca un atentat la însăşi esenţa umanului. Preocuparea pentru aplicarea învăţăturii creştine se conjugă cu un Interes susţinut pentru problemele de ordin social, în sensul în carc avea să militeze atît de pregnant proza lui Joseph Furphy.

Autorul unei prestigioase istorii a literaturii australiene descoperă, cu remarcabilă intuiţie, că ceea ce leagă şi mai strîns romanele lui Miles Franklin de proza generaţiei precedente este şl „a slightly old-maidish point of view“. E vorba de puternicul impact al concepţiei victoriene potrivit căreia unui bărbat îi este imposibil să atingă o conduită morală ireproşabilă, dar şi de punctul de vedere al noilor mişcări feministe care dezvăluie în femeie o victimă a orînduirii sociale ; mai ales de pe poziţiile acestor concepţii radicale va privi romanciera destinul eroinelor sale.

Şi în ceea ce priveşte evocarea peisajului natural australian, a farmecului întinselor ţinuturi neospitaliere ale bus/i-ului, cartea oferă cititorilor pagini remarcabile, încărcate de emoţie autentică. Flora luxuriantă şi uimitoarea faună a continentului defilează continuu prin faţa ochilor, împletindu-se fără ostentaţie cu viaţa cotidiană a personajelor.

Cu toate accstea, *Strălucita mea carieră* rămîne o carte greu de definit şi greu de încadrat într-un compartiment anume al unei istorii a literaturii australiene. Specialiştii s-au găsit de cele mai multe ori în vădită încurcătură atunci cînd era vorba de a clasifica această „amuzing little book“.

Subiectul cărţii îl formează experienţele prin care trece o adolescentă, fiică de fermier australian, în luptă cu greutăţile vieţii de la ţară şi cu ostilitatea convenţiilor de ordin social care încătuşau societatea frumoasei epoci de la turnanta secolelor. In alcătuirea naraţiunii intră un curios amestec de evocări pitoreşti ale vieţii de toate zilele şi de romanţioase, cînd nu de-a dreptul melodramatice, întorsături de situaţii. Incercînd cu umor să rezume miezul cărţii, un exeget o descrie drept povestea unei cenuşărese care nu-şi află un prinţ. Implicaţiile de ordin moral şi social ale acţiunii sînt însă cu mult mal vaste şi sensul acesteia nu se reduce la tribulaţiile sentimentale ale eroinei. Opinînd că, datorită vitalităţii scriiturii această carte are toate şansele să supravieţuiască operelor mal elaborate ale aceleiaşi autoare, un critic afirma totuşi că valoarea ei literară nu este pe măsura interesului de ordin uman (Cecil Hadgraft, *A History of Austra*

Han *Uttratvre,* **ed. 2, 1062). O altfi. lucrare de prestigiu descrie această «arte de debut drept „pltiLâ de defecte şi de virtuţi*, ttcînd insfi precizam „însă defectele ţin de lipsa de maturitate, In timp ce virtuţile -sînt cele ale unui talent original" (H. M. Green,** *A History of Australian Liierature,* **ed. 2, 1968).**

Cert este doar că pînă astăzi (vezi şi *The Cambrldge Gulde tu IMerature in* £n**0**ltah, 1988) acest rornan rămîne cea mal cunoscută dintre scrierile autoarei şi singurul titlu reţinut In volumele de sinteză din numeroasele cărţi seirjnate de Miles Franklin in decursul unei cariere literare de peste o jumătate de sccol.

întrebarea firească pe care e cazul să ne-o punem este, aşadar, prin ce anume rămîne această carte insolită şi plină de farmec şi ce anume mal poate ea spune cititorului dc azi.

Cartea „datează", este evident încă de la primele pagini, şl nu sînt greu de sesizat cauzele care îi conferă pe alocuri un aer demodat sau chiar *kitsch :* abundenţa de clişee retorice, urnea - tecul stilului viu, bogat şl idiomatic al unor episoade cu stilul artificial şl pompos, „pollsilabic“ cum îl eticheteză vorbitorii de limbă engleză, pentru care utilizarea cuvintelor lungi, de origine străină, este semnul unei vorbiri afectate, al altora exprimările deseori greoaie şi nu rareori improprii din comentariul autoarei, etc.

Ceea ce salvează însă lucrurile, şl le salvează aproape integral, este, am putea spune, actualitatea modalităţii compoziţionale a cărţii — o modalitate de tip post-modernist.

Cititorul contemporan, în special cel familiarizat cu proza ultimelor decenii, va descoperi cu îneîntare că rebeliunea tinerel autoare din îndepărtata Australie nu era în acea îndepărtată belle *ipoque* aţintită numai contra convenţiilor sociale cl şi împotriva convenţiilor unanim acceptate ale scrisului, cartea el fiind in esenţă şl o tentativă de înnoire a modulul în care se făcea literatură. Romanul se alcătuieşte sub ochii noştri din frînturi de conversaţie, scrisori, citate în versuri, fragmente de jurnal, etc. şl se alcătuieşte în opoziţie cu modelul literaturii „oficializate** a eroilor şi eroinelor de roman, Ironizaţi în repetate rlndurl pentra conformism. Această irupţie a vieţii în literatură o descoperim contrabalansată subtil de adînca pătrundere a literaturii, a clişeelor livreşti de tot felul în viaţa Personajelor. Eroina cărţii Îşi trăieşte cea mal mare parte din drame jucînd roluri, experlmen- tînd atitudini, recitind declaraţii solemne sau sentinţe melodramatice, inventate ad tioc pe baza celor citite

prin cărţi : confruntarea ei cu lumea literaturii de ficţiune e permanentă. Sybylla nu pozează doar la ocazii în eroină de roman, cl îşi pliază pe modele livreşti comportamentul şi trăieşte cu sporită emoţie alte episoade ale propriei vieţi care i se par demne de a figura intr-un roman. Farmecul multor scene provine tocmai din confruntarea clişeului sentimental livresc cu emoţia autentică, din ciocnirea arsenalului literaturii cu materia infinit mai brută a vieţii. Fiind intr-adevăr un roman plin de inegalităţi şi imperfecţiuni, de contradicţii şi de virtualităţi neîmplinite, Strdlucita *mea carieră* a dat impresia că ar fi un text aşternut spontan pe hirtie de o tînără autoare lipsită de experienţă. De fapt, cartea este extrem de elaborată, scenele-cheie fiind toate foarte atent construite : să observăm cît de minuţios studiată apare gestica şi mişcarca personajelor în episodul din odaia lui Harold, ce complicate ierarhii de senzaţii se stabilesc în evocarea după- amiezii de pc verandă, cu ce prccise semnificaţii simbolico este Investit fiecare detaliu al sccnel din livadă. Autoarei pare să nu-i scape nimic din ceea ce poate scăpa Impetuoasei eroine cu care a fost atît de grăbit identificată : de dincolo dc inventatele probleme de conştiinţă ale Sybyllei răzbate teama incontrolabilă şt iraţională dc acceptare a sexualităţii feminine şi a constrîngerilor unei vieţi în carc feminitatea echivalează cu condamnarea la sclavie.

Adăugată calităţilor remarcate încă de primii ei cititori, pătrunderea psihologică vine să întregească meritele acestei cărţi doar aparent desuete.

CORINA POPESCU

Prefaţă

Cu citeva luni înainte să plec din Australia am primit de la ţară o scrisoare semnată Miles Franklin, în care mi se spunea că autorul a scris un roman, însă nu ştie nimic despre redacţii şi edituri şi mă ruga să-l citesc şi să-i dau un sfat. Ceva m-a atras la scrisoarea aceea, aşternută cu o mină fermă şi cu originalitate, aşa că am trimis după manuscris fi *într-o după-amiază de plictiseală am început să-l citesc. Nici nu citisem*

bine trei pagini cînd am înţeles ceea ce dumneavoastră veţi observa, fără îndoială, imediat : că povestea e scrisă de o fată. Iar pe măsură ce mergea mai departe, am văzut că lucrarea e australiană, născută din savana australiană. Nu mă pronunţ în legă- tură cu acele părţi ale cărţii în care e vorba de emoţiile unei adolescente — pe acestea le las în seama cititoarelor ; însă descrierile traiului şi *priveliştilor de la ţară mi-au apărut uimitor şi dureros de adevărate şi sînt sigur că în această privinţă cartea evocă veridic Australia, e cea mai veridică pe care am citit-o vreodată.*

I-am scris lui Miles Franklin şi ea mi-a mărturisit că e dc sex feminin. M-am întîlnit cu ea înainte de a pleca din Sydney. Nu-i decît o fetiţă de la ţară, n-are nici douăzeci şi unu de ani şi n-a plecat aproape niciodată din locurile ei natale. Cartea ei a fost trăită ţi *sînt mîndru de asta, din iubire pentru ţara de unde vin, unde oamenii trudesc, se coc la soare şi îndură şi sînt buni la suflet; unde fiecare al doilea om de la ţară e un umorist înţelegător, cu tristeţea savanei in adîncul ochilor fi cu* un *suris curajos în faţa celor mai potrivnice împrejurări şi unde fiecare al treilea om de la ţară e poet şi are o inimă largă, din pricina căreia ii rămîn mereu buzunarele goale.*

HENRY LAWSON

Anglia, aprilie 1901

Introducere

Possum Gully, lingă Goulbum, New South Wales, Australia,
1 martie 1B99.

Dragi compatrioţi australieni,

Doar cîteva rînduri, ca să vă spun că această poveste e numai şt *numai despre mine* — n-o *scriu* în *nici un alt scop.*

Nu cer scuze că e egoti3tă. Comit, în această privinţă, o tentativă de depăşire a altor autobiografii. Alte autobiografii bat lumea la cap cu scuze pentru egotismul lor. Dar ce vă pasă vouă dacă sînt *egolistă* ? *Ce contează pentru voi,* deşi *ar trebui să conteze, că sînt egotistă* ?

Cea de faţă nu e o poveste romanţioasă — prea des a trebuit să dau piept cu greutăţile vie fii ca *să-mi mai pierd vremea cu smiorcăieli* şi *să vă potopesc* cu *închipuiri şi cu vise. Nici roman nu e, ci pur* şi *simplu o poveste, o poveste* adevărată. Vai, *atît de cu adevărat adevărată — în măsura în care viaţa* însăşi e mai mult de- cît o mică şi *neiertătoare*

himeră — tot atit de adevărată în urîtul şi în amărăciunea ei, pe cît sînt de adevăraţi în grandoarea şi robusteţea lor falnicii eucalipţi printre care am văzut lumina zilei.

Cu mediul în care trăiesc nu am afinităţi sufleteşti. Ah, cit detest această moarte vie care mi-a înghiţit adolescenţa, care îmi devorează lacomă tinereţea, care îmi *va toca floarea vîrstei şi in care, dacă* voi *fi blestemată să am parte de ea, mi se va măcina bătrîneţea ! în vreme ce viaţa mi se tîrîie la nesfîrşit prin lungile zile împovă*

rate de trudă, cu chinuitoarea-i monotonie, cu îngustimea ei şi cu absoluta ei inadecvare, cum se mai zbuciumă şi cum îşi mai roade cătuşele veşnice sufletul meu — în zadar !

Aviz special

Vă puteţi afunda fără grijă în această poveste, cum s-ar zice. Să nu vă ţie teamă că s-ar putea să daţi peste mofturi gen descrieri de frumoase apusuri de soare şi adieri şoptitoare de vînt. Noi (999 din 1000) nu vedem în apusurile de soare nimic altceva decît semne ca să ne aşteptăm a doua zi la ploaie sau dimpotrivă, aşa că vom lăsa asemenea închipuiri zănatice şi nătîngi pe seama celor ce-şi zic poeţi şi pictori — bieţii nătărăi ! Să ne bucurăm că nu sîntem alcătuiţi ca ei la fire !

Mai bine te naşti sclav decît poet, mai bine te naşti negru, mai bine schilod ! Căci poetului îi e dat să fie fără tovarăşi, singur ! îngrozitor *de singur în mijlocul semenilor pe care îi iubeşte. Singur, fiindcă sufletul lui se înalţă deasupra muritorilor de rind, aşa cum muritorii de rînd sînt mai presus de maimuţe.*

In această povestire nu există nici o intrigă, deoarece n-a existat nici una în viaţa mea sau în vreo altă viaţă de care am auzit. Fac parte dintr-o categorie socială ai cărei membrii n-au timp în viaţă de intrigi, însă fac tot ce le stă in putinţă să-şi ducă la bun sfîrşit treaba şi fără a se deda la asemenea lux..

Capitolul unu MI-ADUC, MI-ADUC AMINTE

— Aau-uhuu ! Uuhuu ! Buubaa ! Doare taare ! A-a-au-ahuu !

— Gata, gata ! Nu-i aşa că nu mai plînge ajutorul lui tata ? îi dăm cu puţină untură din traistă şi pe urmă o legăm cu batista. Hai, gata, nu mai plînge ! Sst, nu mai ţipa aşa ! Se sperie Dart, dacă mai faci aşa gălăgie.

Asta e prima amintire din viaţa mea. N-aveam mai mult de trei ani. îmi amintesc falnicii eucalipţi din jurul nostru, lumina soarelui scînteind pe trunchiurile lor albe şi drepte şi căzînd pe apa ce clipocea intre maluri înţesate de ferigi; rîul dispărea la stînga sub un deal înalt şi abrupt, acoperit de hăţişuri. Era la o oră după amiază, într-o zi lungă şi senină de vară. Ne aflam în- tr-un colţ depărtat al teritoriului fermei noastre, unde tata venise să pună sare pentru animale. Plecase de acasă dimineaţa devreme, pe rouă, cu mine aşezată în faţa lui pe o pernuţă maronie, confecţionată de mama special în acest scop. Pusesem bucăţile de sare brută în jgheaburile de pe cealaltă parte a apei. Acoperişul din lemn de eucalipt al şopronului care apăra jgheaburile de sare contra ploii se iţea din desişul tufelor de mosc şi de piper care **1** împrejmuiau şi oferea ochilor o imagine pitorească, văzut din locul în care ne aşezasem la masă. Eu m-am dus să umplu cu apă din rîu gamela de un sfert de *gallon* în care ne fiersesem ceaiul, tata a stins cu ea focul şi pe urmă a legat gâletuşa de brida de la şaua lui cu o fîşie de piele netăbăcită. Desagii

din piele brută în care fusese cărată sarea atimau de cîrligele şeii puse pe calul murg de povară. Şaua tatei şi pernuţa mea cafenie se aflau pe spinarea lui Dart, calul mare şi sur pe care mă ducea de obicei, şi eram-pe punctul de a porni spre casă.

Pregătindu-se de plecare, tata punea botniţe clinilor care tocmai isprăviseră de mîncat ce rămăsese de la masa noastră. Lucrul acesta, împotriva căruia cîinii obiectau cu tărie, era necesar dintr-un motiv bine întemeiat. In ziua aceea tata îşi luase cu el sticla de stricnină şi, în speranţa de a provoca moartea cîtorva ciini *dingo,* turnase din ea doze zdravene în mai multe cadavre de sălbăticiuni peste care dădusem în drum.

In timp ce cîinii erau legaţi la bot, eu îmi făceam do lucru culegînd flori şi frunze de ferigă. Asta l-a deran-jat pe un şarpe mare şi negru ce sta încolăcit pe trunchiul unei ferigi uriaşe.

— Muşcă, muşcâ l am ţipat şi tata mi-a sărit în aju-tor, făcîildu-i reptilei de petrecanie cu biciul lui de vite. Fuma şi !! căzuse pipa între ferigi. Am luat-o de jos, iar jarul care a căzut din ea mî-a fript pumnişorii dolofani şi murdari. De aici zgomotele cu care se deschide povestirea mea.

După toate probabilităţile, numai faptul că mi-am ars degetele a făcut să se imprime atît de trainic incidentul în mintea mea de copil. Tata îşi făcuse obiceiul să mă ia cu el, dar e singura plimbare din vremea aceea pe care mi-o amintesc, şi atita tot îmi amintesc din ea. Ne găseam la douăsprezece mile de casă, dar cum ajunsesem acolo nu mai ştiu.

Tata era ciiieva la vremea aceea : deţinea Brugga-brong, Bin Bin-est şi Bin Bin->vest care totalizau, toate trei, aproape 200000 de acri. Tata era admis în lumea bună doar gfeţie poziţiei sale. Pedigree-ul său nu trecea de un bunic. Mama, în schimb, era o

aristocrată în toată puterea cuvîntului. Aparţinea familiei Bossier din Caddagat, ce număra printre strămoşii s&i pe unul dintre haitlii piraţi care au prădat Anglia împreună cu Wilhelm Cuceritorul.

ZO

„Dick“ Melvyn era renumit atît pentru ospitalitate, eît şi pentru jovialitatea lui, iar casa noastră, o casă confortabilă de bîme, cu verande largi şi de formă neregulată, adăpostită între munţii Timlinbilly, era întotdeauna plină ochi. Doctori, avocaţi, fermieri, comis-vo- iajori, bancheri, ziarişti, turişti şi tot soiul de oameni de toate categoriile aglomerau masa noastră bine garnisită ; însă rareori se vedea pe acolo vreun alt chip de femeie în afară de al mamei, Bruggabrong fiind un loc aflat foarte peste mînă.

Eram şi spaima şi distracţia locului. Vechii paznici de hotar şi conducători de cirezi mai întreabă de mine şi în ziua de azi.

Cunoşteam treburile tuturor şi mă păştea serios primejdia să le fac publice într-un moment neoportun.

Intr-un limbaj colorat, combinaţie de argou folosit de slugile de la fermă şi cuvinte lungi prinse de la vizitatorii noştri, emiteam întrebări la care nu se putea răspunde, întrebări care îi făceau să roşească pînă şi pe bătrînii beţivani înrăiţi.

Nimic nu mă putea convinge să arăt mai mult respeet unui arpentor decît unui paznic de hotar, sau unui cleric decît unui văcar. La fel am rămas şi azi. Organul meu de veneraţie trebuie să fie mai plat ca o clătită, fiindcă să venerez o persoană pur şi simplu pentru poziţia ei n-am făcut şi n-o să fac niciodată. In ochii mei prinţul de Wales nu va fi cu nimic mai presus decît un om care tunde oi, afară doar dacă nu cumva, cînd fac cunoştinţă cu el, nu-mi arată că pe lingă titlu mai ere şi ceva personalitate, altfel n-are decît să se ducă la naiba.

Nu s-a păstrat o menţiune demnft de crezare a datei cînd mi s-a dat prima oară pe mînă un cal, dar asta trebuie să se fi petrecut foarte devreme, întrucît la opt ani eram în stare să călătoresc pe orice se afla la îndemînă. Şa bărbătească, şa de damă sau pe deşelate erau acelaşi lucru pentru mine. Călătoream cu cei care adunau vitele, la iei de voiniceşte ca oricare dintre vînjoşii localnici arşi de «oare.

Mama protesta, opinînd că o să devin un băieţoi total lipsit de feminitate. Tata nu dădea doi bani pe

ideea asta.

— Las-o în pace, Lucy, — zicea — las-o în pace. Acuşi îi vine vremea să aibă de furcă cu convenţiile prosteşti care-s blestemul femeilor !

In cosecinţă, zîmbind şi spunîndu-mi „băiat trebuia tu să fii“, mama mă lăsa în pace iar eu călăream şi, ţi- nînd seama de proporţiile mele, făceam la fel de mult zgomot pocnind din bici ca toţi ceilalţi. Accidentele n-aveau asupra mea nici o putere ; am scăpat nevătămată din cirezi întregi de accidcnte.

Nu ştiam ce-i frica. Dacă se înîîmpla ca un vagabond beat să caute ceartă, eram totdeauna prima care îl înfrunta şi de la impunătoarea şi dolofana mea înălţime de două picioare şi şase degete îl întrebam imediat ce pofteşte.

Lîngă noi se începuse săpatul la o mină, şi lucrau acolo, doi bruneţi şi sprincenati fii ai Italiei. Pe mama o neliniştea prezenţa lor şi susţinea că n-ar fi oameni de încredere, dar mie îmi plăceau şi aveam toată încrederea în ei. Mâ purtau pe umerii lor laţi, mă îndopau cu acadele şi mă răsfăţau cu toţii. Fără să-mi tresară un nerv coboram în cele mai adînci puţuri, legănîndu-mă în găleata uriaşă, la capătul fringhiei pe care o trăgeau cu un vinci rudimentar ; cu ea erau aduşi la suprafaţă minerii şi sterilul.

Fraţii şi surorile mele făceau oreion, pojar, scarlatină şi tuse măgărească. Eu mă zbenguiam în pat cu ei şi totuşi scăpăm neatinsă. Mă hîrjoneam cu cîinii, mă că- ţăram în copaci după cuiburi de păsări, mînam boii care erau încărcaţi pe platforme sub comanda lui Bill, cire- zarul nostru, şi eram nelipsită de lîngă tata cînd se ducea să înoate în pîrîul de munte limpede, cu malurile înţesate de tufişuri, care curgea adînc şi singuratic prin vîl- cele fermecate aşternute cu un covor gros de „pletele fecioarei" şi nenumărate alte specii de ferigi.

Mama clătina din cap şi tremura pentru viitorul meu, tata însă nu părea să mă considere deloc ceva neobişnuit. El era eroul meu, confidentul, enciclopedia, pere

chea şi chiar religia mea, pînă cînd am împlinit zece ani. De atunci încoace n-am mai avut nici o religie.

Richard Melvyn, erai un băiat minunat pe vremea aceea ! Părinte bun şi indulgent, soţ atent, gazdă nemaipomenită, om distins şi plin de ambiţii !

Printre aceste tablouri şi printre rafinamentele şi desfătările de la Caddagat, care se află la vreo sută de mile depărtare, înspre Riverina, mi-am petrecut primii ani ai copilăriei.

Capitolul doi INTRODUCERE LA POSSUM GULLY

Număram aproape nouă veri cînd tatei i-a venit idrea că îşi irosea talentele ţinîndu-le înnodate în batista unui colţişor uitat de lume ca Bruggabrong şi fermele Bin Bin. S-a hotărît, prin urmare, să se stabilească într-o localitate unde capacităţile sale să aibă mai mult spaţiu de desfăşurare.

Cînd i-a explicat mamei motivele care îl determinau să se strămute, i-a prezentat lucrurile în felul următor : atît de mult scăzuse în ultimii ani preţul bovinelor şi al cailor, că devenise imposibil să-ţi mai asiguri o viaţă de doamne-ajută ţinînd vite şi cai. Doar oile mai rentau în ziua de azi şi să creşti oi ar fi imposibil la Bruggabrong sau la vreuna din cele două ferme Bin Bin. Cît ai zice peşte, ar da iama în ele cîinii *dingo* şi ce-ar mai rămîne ar ajunge iute pe mîna haimanalelor cu traista în băţ. Cit despre poliţie, ar fi de prisos s-o mai amesteci în treaba asta, ba mai rău ar face. Să-i stirpească pe făptaşi nu va fi în stare, iar străduniile în această direcţie îi vor atrage reclamantului duşmănia bandiţilor. Rezultatul : cum te văd şi cum mă vezi, or să dea foc la toate împrejmuirile fermei şi să se distrugă mai

mult de o mie de mile de îngrădituri solide din buşteni, în- tr-un ţinut accidentat ca la Bruggabrong, nu-i deloc floare la ureche.

Aceasta era lumina aparent realistă în care **tata** îşi Învăluia dorul de ducă. Fapt e că pusese gheara pe el

nemulţumirea, baborniţă nesătulă. Oaspeţii lui nu mal pridideau să-i dea asigurări, cu mic cu mare, că se îngropase de viu şi că işi irosea posibilităţile în viroagele munţilor Timlinbilly. Un om de inteligenţa lui şi cu nepreţuita lui experienţă de crescător de vite ar fi putut, susţineau aceştia, să facă avere şi să-şi facă un nume încheind tranzacţii sau organizînd licitaţii de vite, numai să fi vrut să încerce. Richard Melvyn începu şi el să creadă că aşa stăteau lucrurile şi simţi dorinţa să **se** pună la încercare. Se puse la încercare.

A renunţat la Bruggabrong, Bin Bin-est şi Bin Bin-vest, a cumpărat Possum Gully, o mică fermă de o mie de acri, şi ne-a dus pe toţi să locuim lîngă Goulburn.

Acolo am ajuns într-o după-amiază de toamnă. Tata, mama şi copiii înghesuiţi în şaretă, eu şi cu servitoarea care venise cu noi — călare. Singurul om pe care tata îl păstrase în slujbă ne aştepta să sosim. **£1** se dusese înainte, cu un car mare, tras de boi, plin cu mobilă şi catrafuse, care erau tot ce păstrase tata din gospodăria lui. Doar cît să r.e descurcăm pină ne punem pe picioare şi cumpăram alte lucruri, spunea el. Asta se întîmpla acum zece ani şi este singura mobilă pe care o avem şi în ziua de azi, doar cît să te descurci.

Prima mea impresie la Possum Gully a fost de amarnică dezamăgire, o impresie pe care timpul n-a reuşit s-o îndulcească sau s-o-şteargă.

Ce plat, ce banal şi ce monoton părea decorul, după culmile colţuroase ale munţilor Timhnbiliy !

Noua noastră Casă era o construcţie de lemn cu reee camere, ridicată pe o creastă golaşă de deal. Mici arbori de eucalipt, încovoiaţi şi piperniciţi, şi eucalipţi înalţi, cu coaja albă şi groasă, sub care se ivea un hăţiş des, format din cireşi sălbatici, tufe de hamei şi de moţul- curcanului, înve^mîntau

pintenii de stîncă din spatele bucătăriei de vară. Departe în faţa casei se vedeau **şe-** suri purtând urme de semănături, dar nicăieri nu se zărea nici o picătură de apă. Mai tîrziu am descoperit pe câmp cîteva gropi cu apă rotunde, adinei **şi** nfip&dite de buruieni, care la vreme de ploaie se revărsau într-un torent ce mătura totul în cale. -Possum Gully este unul din locurile bine aprovizionate cu apă din district şi în pivniţa asta s-a ţinut bine şi pe seceta cea mai cumplită. Servindu-ne de ea, am învăţat cu timpul să preţuim cum se cuvine apa aceea minunat de limpede şi de dulce. La vremea respectivă însă, venind noi de la munte unde fiecare vale işi are pîrîiaşul ei cristalin, ne îngreţoşa ideea să fim siliţi să bem această apă.

Mă simţeam încorsetată pe noul nostru teritoriu. N-avea mai mult de trei mile în punctul său de lăţime maximă, îmi va fi oare dat să vieţuiesc aici totdeauna-totdeauna- totdeauna şi să nu mă mai întorc niciodată-niciodată-ni- ciodată la Bruggabrong ? Cu inima împovărată de acest amar, în prima noapte după venirea noastră am plîns cu suspine pînă am adormit.

Mama se cam îndoia de capacitatea soţului ei de a-şi cîştiga existenţa dintr-o mie de acri, din care jumătate nu erau buni decît pentru cangurii pitici *wallaby,* tata însă avea o grămadă de planuri şi era foarte optimist în privinţa viitorului său. N-avea de gînd să stea şi să clocească cu mâinile în sin, cum făceau amărîţii de fermieri din jur. Intenţiona să învîrtească afaceri cu vite, folosindu-se de Possum Gully doar ca loc de depozit, unde să ţină cîte un lot de animale luat pe nimica toată pînă îl revinde.

Doamne-dumnezeule ! îngrozitor era cînd te gîndeai că-şi irosise cea mai mare parte din viaţă printre dealuri unde poşta nu venea decît o dată pe săptămînă şi unde cel mai apropiat oraş, de 650 de locuitori, se afla la patruzeci şi şase de mile distanţă. Şi drumul mai era şi impracticabil pentru vehicule. Aici, la numai şaptesprezece mile de un oraş ca Goulburn, cu drumuri excelente, poştă de trei ori pe săptămînă şi o staţie de cale ferată la numai opt mile, ce mai, frate, averea mi-e ca şi făcută ! Astfel de simţăminte izvorau din prea-plinul

inimii sale optimiste.

Mai înainte să izbucnească la Bruggabrong molima mineritului, vecinul cel mai apropiat, afară, bineînţeles de paznicii de hotar, se află la şaptesprezece mile distanţă. Possum Gully era un district dens populat şi ne aflam înconjuraţi de gospodării situate la distanţe între

o jumătate de milă şi două-trei mile. Era o experienţă nouă pentru noi şi ne-a trebuit o vreme să ne obişnuim cu avantajele şi dezavantajele situaţiei. Dacă era să avem nevoie de ceva, ni se părea comod, dar lucrurile stăteau, fără îndoială, exact pe dos atunci cînd vecinii se împrumutau de la noi şi, în majoritatea cazurilor, nu mai dădeau înapoi ce luaseră cu împrumut.

Capitolul trei O VIAŢA LIPSITA DE VIAŢĂ

Possum Gully era un loc în care viaţa stătea pe loc, băltind fără nici o perspectivă în toropeala care pune stăpînire pe toate aşezările de la ţară.

Locuitorii săi erau cu precădere oameni căsătoriţi şi copii sub şaisprezece ani. De cum ajungea la maturitate, băieţii se risipeau care încotro prin teritoriile din interior, apucîndu-se de tuns oi, de mînat vite sau de cultivat pămîntul. Viaţa de acasă li se părea prea lentă şi, pe deasupra, nici nu prea mai era loc destul şi pentru ei, o dată ce treceau de vîrsta copilăriei.

Acolo nu se întîmpla niciodată nimic. Timpul nu conta şi zilele se scurgeau liniştite în fluviul anilor, deo- sebindu-se doar cu numele una de cealaltă. O naştere sau o moarte din cînd în cînd erau un mare eveniment, iar evenimentul cel mai important dintre toate îl constituia sosirea unui nou locuitor.

Cînd se întîmpla aşa ceva, era obiceiul ca toţi capii de familie să întreprindă cîte o vizită de

inspecţie, ca sâ judece dacă noii veniţi meritau să fie acceptaţi în sînul societăţii locale. în cazul că rapoartele lor erau favorabile, atunci soţiile încheiau printr-o vizită amicală ceremonia de inaugurare.

După sosirea noastră la Possum Gully, tata a fost mai mult plecat după treburi, aşa că pe capul mamei a căzut corvoada să-i primească pe vizitatorii masculini şi feminini.

Bărbaţii erau fermieri de rînd, oameni cinstiţi, respectabili şi blajini la fire. Prea prietenoşi ca să ne facă doar o vizită scurtă, se aşezau şi trăncăneau ore întregi despre te miri ce şi mai nimic. O plictiseau pe mama peste măsură. A încercat să-i întreţină conversînd despre literatură şi despre subiectele la ordinea zilei, dar toate eforturile ei au dat greş. La fel de bine putea să le fi vorbit pe franţuzeşte.

Ei discutau ore întregi despre creşterea vacilor, pre- sărînd anecdote fără haz despre cel care locuise acolo înaintea noastră. Mi se păreau tare nesăraţi.

După descrierile însufleţite ale felului de viaţă de pe marile ferme din interior, după poveştile înflorite şi palpitante pe care le debitau la Bruggabrong cei de la bucătărie şi după relatările despre vînători in Africa, călătorii şi viaţă mondenă care constituiseră de atîtea ori subiectul de conversaţie al musafirilor noştri, acest tranca-fleanca interminabil despre preţurile produselor agricole şi despre starea recoltei era cît se poate de searbăd.

Oamenii vorbeau şi ei de ale lor, ca toţi oamenii. Ntt că aş condamna acest lucru, ţin doar să subliniez că pe noi toate astea nu ne interesau, fiindcă nu făceam încă parte din lumea lor, deocamdată.

Probabil că doamna Melvyn a avut trecere pe Ungă reprezentanţii sexului tare rezidenţi lâ Possum Gully, întrucît matroanele comunităţii **6**-ăti grăbit s-o viziteze cu toatele, întrecîndu-se care mai de care să se arate binevoitoare şi prietenoase. Aduceau plocon păsări, unt, marmeladă şi alte asemenea

lucruri. Veneau de la ora două şi stăteau pînă se întuneca. Făceau inventarul mobilei, îi dădeau mamei reţete de bucate, ne descriau amănunţit nemaipomenitele talente ale fiecăruia din Copiii lor Şl nu mai isprăveau cu dizertaţiile asupra celui mâi bun sistem de a pune curcile la clocit. La plecare ne invitau cordial să le întoarcem vizita şi o rugau pe mama să-i lase pe copii să vină să stea cu ai lor o zi întreagă.

Ne instalasem de aproape o lună în noua noastră locuinţă, cînd părinţii mei au primit o somaţie din partea învăţătorului de la şcoala de stat, aflată la distanţă de două mile : legea le cerea să-şi trimită copiii la şcoală. Tare s-a mai necăjit mama. Ce era de făcut ?

— Cum adică ce să faci ? Să-i faci pachet şi să-i trimiţi la şcoală cît mai urgent, mai încape vorbă ? a zis tata.

Mama s-a împotrivit. A propus să ia deocamdată o guvernantă şi mai tîrziu să ne dea interni la o şcoală bună. Auzise aşa nişte lucruri îngrozitoare despre şcolile de stat ! Era ceva cumplit s-o oblige să-şi trimită puişorii la o astfel de şcoală : au să-i dea gata într-o săptămînă !

— Nu păţesc ei nimic ! a zis tata. Dă-le şi tu drumul în lume o săptămînă-două, cel mult o lună. N-o să fie nici o nenorocire. După aia luăm o guvernantă. Cu sănătatea ta, nu e cazul să te mai omori acum şi cu asta, iar mie îmi e absolut imposibil să mă ocup pentru moment de problemă. Am o grămadă de treburi urgente de care trebuie să văd. Trimite-i, deocamdată, la şcoala de aici.

Ne-am dus cu toţii la şcoală şi, cu elegantele noastre şorţuleţe plisate şi pantofiorii noştri delicaţi, eram priviţi cu mare admiraţie de către ceilalţi şcolari.

Ei unii erau, majoritatea, copii de fermieri foarte săraci, care îşi rotunjeau veniturile cu ce mai puteau cîş- tiga lucrînd la drumuri, la căratul buştenilor sau

făcînd orice alte asemenea munci cînd li se ivea ocazia. Toţi băieţii umblau desculţi, la fel şi jumătate din fete. Şcoala se afla situată pe un deal năpădit de hăţişuri sălbatice, iar învăţătorul stătea în gazdă la un localnic, la o milă depărtare. Era un om cu patima băuturii şi părinţii elevilor se aşteptau din zi în zi să-l vadă concediat.

Sînt aproape zece ani de cînd cei doi gemeni (care veneau imediat în urma mea, şi cu mine am fost înscrişi la şcoala de stat din Tiger Swamp. Studiile acolo mi le-am încheiat; la fel şi gemenii, care sînt cu unsprezece luni mai mici decît mine. Şi ceilalţi fraţi ai mei se apropiau cu paşi repezi de încheierea şcolarităţii lor ; dar e singura şcoală pe care am văzut-o şi cu care am avut de-a face vreunul din noi. Ba încă au existat şi momente cînd tata vorbea de completat formulare ca să ni se acorde frecvenţă gratuită. însă mama — mîn- dria femeii ţine mai mult la tăvăleală — n-a îngăduit niciodată să ajungem pînă acolo.

Vecinii noştri erau foarte prietenoşi cu toţii, însă mai ales unul din ei, un anume James Blaekshaw, s-a arătat cu deosebire dornic să lege prietenie cu noi. Acesta se erijase singur într-un fel de şeic al comunităţii. Îşi făcuse obicei să-i ia pe toţi noii-veniţi sub aripa sa ocrotitoare şi să depună insistente eforturi pline de bune intenţii pentru a-i face să se simtă ca acasă. Trecea pe la noi zilnic ; îşi priponea calul de gardul din pari, Ia umbra unei sălcii din curtea din spate, şi, cînd mama n-avea timp de el, se mulţumea să stea o oră-două la taclale cu Jane Haizelip, servitoarea.

Lui Jane nu-i plăcea la Possum Gully, cum nu-mi plicea nici mie. Sentimentele ei fiind mult mai bine definite, era de tot hazul s-o auzi ce opinii zdrobitoare îi expunea domnului Blaekshaw, despre care, în treacăt fie zis, era de părere că „umblă

creanga ca găina“.

— Ia zi, Jane, mi-nchipui că-ţi place mai bine aici, lîngă Goulburn, decît în locul ăla uitat de lume de unde veniţi — îi spuse el într-o dimineaţă, în vreme ce se tolănea pe o canapea veche din bucătărie.

— N-avea grijă dumneata ! Auzi, loc uitat de lume ! Păi, la Bruggabrong era într-o singură zi mai multă viaţă decît o să vedeţi, amărîţii de voi, p-aci cît îi lumea ! îi replică ea viguros, bumbăcind zdravăn aluatul de pîine pe care tocmai îl frămînta.

— Păi, la Bruggabrong era în toate săptămînile ca la bîlci de frumos, nu alta. Sîmbăta seara veneau toţi fîrtaţii după scrisori. Şi şedeau la noi pîn’ duminică
seara. Oameni la toate,[7] paznici de hotar, vînători, toţi cu toţii. Cin* să-i zică un cînticel la con cer tină se găsea, şt noi ăilalţi dansam. Ne distram de ne prăpădeam, nu alta. Acolo da, putea o fată să aibă parte de un dans şi de o glumă-două, aşa să ştii! Da aci-şi scoase un pufăit de dispreţ — nu-i nici un flăcău mai acătării să intri în vorbă cu el. Mi-s sătulă şi mi s-a urît de locu’ăsta. Numa' că i-am promis Iu’ doamna că mai stau, că altfel mîine aş întinde-o. Aşa văgăună afurisită n-am mai pomenit de cînd sînt.

— Te-nveţi tu — acuşi, acuşi! zise Blackshaw.

— Auzi vorbă, s& mă-nvăţ ! Cu uritu’ din văgăuna asta numa’ ăl de-a ieşit de sub cloşcă poa’ să se-nveţe.

— Tu una n-ai ieşit de sub cloşcă, ce mai, că-ţi trebuia o ditmai Bramer Pooter ca să-ncapi, îi răspunse el, stu- diindu-i dimensiunile generoase ale trupului, în vreme ce ea se lupta să dea jos de pe foc nişte oale grele.

Nu se oferi s-o ajute. Maniere de felul acesta nu intrau în vederile lui.

— Dacă te-ai mai duce şi tu să te plimbi nu ţi-ar mai fi aşa urit, îi spuse, după ce ea aşează oalele pe podea.

— Să mă plimb ! Şi pe unde, mă rog matale ?

— Treci s-o mai vezi pe cucoana mea, cînd ăi avea timp. Poţi să vii oricind pofteşti !

— Mulţam' da' mi-a prea ajuns ultima oară cind am fost s-o văz pe cucoana matale.

— Cum adică ?

— Păi cum. nici nu venisem bine de juma' de ceas, c-a şi trebuit să-şi scoată hanţele bune şi să meargă să mulgă vaci. Nu prea dau io multe parale pe nici un bărbat de p-aci. Prea le lasă pe femei să tragă la greu. Aşa femei muncite io n-am mai văzut. Parcă ar fi pe vremea la negrii ăiâ, de le punea numai pe muieri la toată treaba. Păi, la Bruggabrong femeile nu munceau pe-afară, numa' în caz de vreo ananghie mare, cînd se ducea toţi bărbaţii la foc sau la strîns vitele. P-aicea ele face singure toate. Ele mulge, ele vede de porci şi de viţei. Greaţă mi se face, nu alta. Acu' nu ştiu, c-o fi că bărbaţii îs fudui, ori din pricină

de vaci. Nu prea ţiu io la vaci. Munceşti ca robu[1], de-ţi i«e sufletu' şi-ţi sare ochii de dimineaţă pînft seară şi nu te-alegi cu nimica pe truda ta. Acu' dacă vrei mata, domnu Blaekshaw, să te muţi niţeluş pin' altă parte ; că vreau să mătur sub canapeaua aia.

Aceste vorbe avură efectul de a-1 face să plece. Dădu bună-ziua şi o luă din loc, nepreaştiind nici el dacă să facă haz sau să se simtă ofensat.

Capitolul patru O CARIERA CAREIA I S-A PUS IUTE CAPĂT

în vreme ce mamei, lui Jane Haizelip şi mie zilele ni se păreau lungi şi viaţa înceată, tata se distra nemaipomenit de bine.

Se ambalase într-o carieră palpitantă — riscantul comerţ cunoscut sub denumirea de tranzacţii cu vite.

Cînd nu era plecat să vadă vreo turmă de oi în ţinutul Riverina, era dus la Tîrgul local de bovine, dădea o fugă la Bourke, sau se repezea pînă la Shoalhaven să cumpere nişte juncane de lapte.

Era o apariţie familiară la tîrgurile din fiecare miercuri de la Goulburn, plecînd la oraş totdeauna cu o zi mai înainte şi întorcîndu-se abia în ziua următoare, adesea după două zile.

Era la mare preţ printre vătafii de turme şi printre geambaşii de vite ; iar la ştirile comerciale i se menţiona totdeauna numele, în legătură cu toate tranzacţiile importante din colonie.

Trebuie să fii om abil şi clarvăzător ca să te poţi

menţine pe linia de plutire în comerţul cu vite. N-am auzit pînă acum nici un negustor care să nu fi rămas fără o lescaie, măcar o vreme, chiar dacă nu definitiv.

Nu-i neapărat necesar să fii chiar lipsit de orice scrupule, însă dacă vrei să te alegi cu ceva profit, nu trebuie să te încurci cu prea multe mofturi în privinţa cinstei. Aici s-a poticnit Richard Melvyn. Ii stinghereau mişcările prea multe idei utopice despre probitate şi prea era cumsecade ca să nu iasă din orice afacere pe locul doi. La fel de multe şanse să facă avere ar fi avut zdrăngănind la scripcă pe Aubum Street, la Golburn, Cariera lui comerciali: - fost scurtă şi veselă. Vanitatea pe care o avea de a fi socotit un tip democrat, gata oricînd să bea un pahar cu un vintură-lume, ca şi cu un om înstărit, precum şi generoasele libaţii la care îl antrena acest principiu au croit goluri serioase în averea sa. Pierzînd bani ori de cîte ori vindea o vită, prăpădind sumedenie de timbre pe scrisori către nenumăraţi organizatori de licitaţii, rămînînd deseori la oraş cîte trei zile în şir şi făcindu-se prieten la toartă cu toţi lingăii care se iau după un om ca el, a ajuns iute în pragul falimentului. Unii din cei care l-au cunoscut pe vremea aceea zic că de la băutură
i s-au tras toate.

Dacă şi-ar fi păstrat mintea limpede, era băiat isteţ şi promitea să se descurce binişor, dar mintea lui nu rezista la alcool şi asta l-a dus iute de rîpă. In mult mai puţin de un an făcuse praf tot capitalul pe care îl deţinea, provenit din vînzarea terenurilor de la Bruggabrong şi de la cele două ferme Bin Bin. Atît de strîmtorat ajunsese, încît, ca să-şi poată plăti oamenii la ultima încercare a norocului, a trebuit să vîndă pînă şi viţeii celor cîtorva vaci cu lapte ţinute pentru nevoile casei.

In acest moment i-a ajuns tatei la ureche că unul din episcopii noştri avea în păstrare nişte

fonduri ale bisericii. In schimbul unor garanţii solide, acesta dădea banii cu camătă, la fel cu cei înfieraţi în marea Biblie de unde extrăgea textul predicilor aride cu care îşi plictisea duminica la catedrală distinşii enoriaşi.

Profitînd de inconsecvenţa acestui reverend, tata a ipotecat Possum Gully. Cu banii astfel obţinuţi a luat-o din nou de la început, reuşind să ne asigure o existenţă modestă şi să plătească dobînzile la împrumutul episcopal. Peste patru-cinci ani se afla din nou pe drojdie. Preţul vitelor scăzuse aşa de tare, că nu mai era nimic de cîştigat din comerţul cu ele.

Richard Melvyn s-a hotărit să facă şi el ca toată lumea din jur : să pună pe roată o lâptărie şi s-o ţină singur, el cu familia, crescînd şi păsări de vînzare.

Ca instrumente ale comerţului cu lactate a procurat cincizeci de vaci cu lapte, ai căror viţei urmau să fie hrăniţi artificial, şi un separator manual de smintină.

Eram în al cincisprezecelea an de viaţă cînd rie-ani apucat de lăptărie. Gemenii, Horace şi Gertie, erau, cum ştiţi cu unsprezece luni mai mici ca mine. Dacă ar fi fost cine să-l educe, Horace avea tot ce-i trebuie să devină un bărbat admirabil; aşa, neavînd cine să-l crească cum trebuie era un bătăuş mojic şi greu de suportat, iar perspectivele de evoluţie ale caracterului său erau foarte îndoielnice.

Gertie mulgea treisprezece vaci iar eu optsprezece, dimineaţa şi seara Horace şi cu mama le mulgeau la un loc pe celelalte şaptesprezece.

In tagma lăptarilor ţîncii sînt deprinşi să mulgă vacilc mai înainte să fie în stare să ridice o găleată. In felul ăsta mîinile lor se deprind cu mişcarea respectivă şi n-o mai simt. Cu noi stăteau altfel lucrurile. Faptul că eram aproape adulţi cînd am început să mulgem vacile şi că am fost siliţi să

practicăm din greu gimnastica asta avea asupra noastră efecte dureroase. Ni se umflau mîinile şi braţele pînă la cot de noaptea nu puteam dormi dc dureri.

Mama prepara untul. Trebuia să sc scoale de iC ora două sau trei noaptea, altfel nu mai era destul de rece şi de întărit ca să-l pună în forme pentru dus la piaţă.

Jane Heizelip plecase de un an de la noi şi sâ mai luăm pe cineva în locul ei nu ne dădea mîna. Munca grea o schimbase pe mama, ea care fusese atît de gingaşă şi de rafinată. Ajunsese slabă de tot şi era mereu îmbufnată şi roasă de griji. Partea de muncă ce-i revenea tatei era să imblînzească vacile nărăvaşe, să separe laptele şi să ducă untul la oraş, la băcănia de unde luam alimente.

Nu-1 mai cunoşteai pe Dick Melvyn de la Bruggabrong sub înfăţişarea lui Dick Malvyn — micul fermier amărft şi lăptarul de la Possum Gully. Cel dinţii fusese un bărbat în toată puterea cuvîntului. Celălalt era robul băuturii, om neglijent, chiar mozolit şi murdar la înfăţişare. Nu-i mai păsa de cuviinţă, ajunsese mai plebeu şi mai ordinar decît specimenul cel mai decăzut al omenirii din jur. Era susţinător de familie dar n-o susţinea el. Cap de familie, însă incapabil să-şi îndeplinească obliga- viile ce-i reveneau în această calitate. Părea să-şi îi pierdut orice sentiment ţi orice intera pentru propria-t lamilie, **se** făcuse morocănos şi tăcut, nu mai avea nici un strop **de** curaj şi de demnitate. El care pe timpuri era atît de bun şi de blînd cu animalele, acum se purta cu totul altfel.

Nu voi putea să uit vreodată cruzimea pe care o arăta faţă de junici, şi nici cu ce lipsă de răbdare se purta cu ele. Mi-am atras deseori asuprâ-mi ameninţări cu exterminarea imediată fiindcă rosteam, fără să mă întrebe nimeni, critici şi opinii nedorite la adresa comportării sale.

Partea din comerţul cu produse lactate care, hotărît lucru, îl umplea de fericire era dusul la oraş cu untul. Rămînea frecvent pe acolo cite

două-trei zile, cel mai adesea trăgîndu-i un chef cu alţi beţivani, de toţi banii pe care îi luase pe unt. Pe urmă iar îşi blestema soarta că ferma lui nu renta cît ale altor vecini.

Avînd asupră-i blestemul Evei în acele zile, biata mama nu se putea duce după soţul ei. Mîndria nu-i îngăduia să apeleze la vecini, aşa că îmi revenea mie sarcina să dau de urma tatei, mergînd din crîşmă în crîşmă, şi să-l aduc acasă.

Dacă s-ar fi prins de mine educaţia dată de mama, mi-aş fi cinstit părintele în ciuda acestor fapte-, însă sînt o persoană care face mereu lucruri ce nu se cuvin, în momente cînd n-ar trebui.

Intorcîndu-mă acasă, deseori după miezul nopţii lîngă tatăl meu beat care bătea cîmpii cu ifose şi năzbîtii plîn- găreţe, am ajuns la idei cam curioase în legătură cu porunca a cincea. Drumurile acelea cu şareta, prin lumina blîndă şi palidă a stelelor au fost de natură să mă îndemne la reflecţii. Tata, cum sînt mai toţi bărbaţii cînd se află sub influenţa băuturii, nu voia să lase pe nimeni să ţină hăţurile şi de multe ori era atît de neajutorat, că se învîrtea cu calul pe loc. Mare minune că n-am avut nici un accident. Eu nu mă temeam şi acceptam orice era să fie, iar bătrînul nostru cal credincios îşi făcea datoria şi ne aducea neabătut acasă, pe drumul străjuit de eucalipţi.

Mama mă învăţase, din Biblie, că sînt datoare să-mi cinstesc părinţii, fie că ei merită cinstire, fie că nu.

Faptul că Dick Melvyn îmi era tată nu mă împiedica insă sa văd că era o fiinţă nevolnică, egoistă şi de condamnat şi ca atare îl dispreţuiam cu neînduplecarea celor cincisprezece ani ai mei, care nu cunoşteau indulgenţa faţă de nestatornicia şi slăbiciunile omeneşti. Dezgust iar nu respect era sentimentul care mă cuprindea cînd examinam chestiunea.

Faţă de mama aveam alte sentimente. Femeia nu e decît un instrument fără apărare în mîna bărbatului — o fiinţă care depinde de circumstanţe.

Văzîndu-1 pe tata alături de mine şi amintindu-mi de pruncu-i de acasă şi de mama lui chinuită de îngrijorare, acesta era felul de a gîndi care punea stăpînire pe mine. In faţa altor gînduri de nerostit mă pierdeam, ameţeam şi mă retrăgeam înspăimîntată de sentimentele pe care le simţeam crescînd în mine. Era ca un duh neîmblînzit şi solitar, pe care în zadar încercam să-l ascund într-un piept care nu era nici destul de încăpător şi nici destul de puternic ca să-i poată da un adăpost confortabil. Spiritul meu era ca o plantă urcătoare fără arac — bîlbîia pe pămînt, se ofilea şi se istovea căutînd cu aviditate un lucru solid de care să se agaţe. Avînd nevoie de o mînă pricepută care să-l formeze şi să-l strunească, creştea posac şi amar.

Capitolul cinci CROCHIURI ŞI

CRÎCNELI FĂRA ŞIR

Aveam datoria să „grijesc de viţeiAsta e cea mai fără Dumnezeu treabă de care mi-a fost dat să mă apuc. Cugetam o grămadă în timp ce-i hrăneam căci, fiindcă veni vorba, sufăr de capacitatea de a gîndi, ceea cc e mare blestem pe capul cuiva. Cu cît cineva

glndeşte mai puţin la cauzele şi la logica lucrurilor în vreme ce işi duce tîrîş-grăpiş existenţa, cu atît mai bine de el, şi îndoit, întreit, cu atît mai bine de ea.

Sărmanii viţeluşi ! Victime ai rapacităţii omeneşti! Smulşi de lîngă mamele cu care îi înzestrase natura şi siliţi să vieţuiască pe bază de lapte de la separator, de multe ori tulbure, acru şi rece ca gheaţa.

Pe lîngă porţia de muls care îmi revenea, înainte să plec dimineaţa la şcoală, pentru care trebuia să mă pregătesc şi să-i pregătesc şi pe cei mai mici, şi pînă la care aveam de mers două mile, aveam de hrănit treizeci de viţei şi de spălat vasele de la masa de dimineaţă. După-amiază, cînd mă întorceam de la şcoală, adesea într-o stare de epuizare din pricina mersului pe jos şi a soarelui arzător, îmi reveneau din nou aceleaşi îndatoriri, iar pe deasupra mai aveam şi ghete de curăţat şi teme de făcut, pe a doua zi. A trebuit să renunţ la exerciţiile de pian, din liosă de timp.

Vai, nop lle acelea scurte-scurte şi lungile-lungi zile de truda ! Mie una mi se pare că o lăptărie înseamnă robie curată pentru oamenii săraci, carc nu-şi pot în-

gădui să plătească ajutoare. Eu nu scriu despre creşterea vacilor de lapte, nobila şi artistica profesie elogiată în articolele de fond ale ziarelor agricole, cum se predă ea la facultăţile de agricultură. Eu zugrăvesc practica creşterii vacilor de lapte, aşa cum am trăit-o şi cum am văzut-o de zeci de familii în jurul meu.

Se cere o mulţime de muncă ca să se producă fie şi numai o livră de unt bun de vînzare. La vremea de care vorbesc untul era cîte 3—4 *penny* livra, aşa că însemna muncă multă şi plată puţină. însemna muncă de sclav din zori pînă seara-duminica, zilele de peste săptămînă, sărbătorile, toate erau pentru noi zile de muncă.

Munca grea îi nivelează grozav pe oameni. Corve-zile gospodăriei, tăiatul lemnelor, mulsul şi

grădinăritul aspresc repede mîinile şi fac să pălească lustrul exterior. Cînd trupul ţi-e istovit de prea multă trudă, se şterg treptat şi dorinţa de a-ţi cultiva spiritul şi cultura pe care acesta a primit-o deja. Aşa a fost cu părinţii mei. Au decăzut din calitatea lor de membri ai protipendadei, ajungînd ţărani de rind. Stăteau printre ţărani şi făceau parte din ei. Dintre cunoştinţele lor de altădată nu mai pătrundea acum nici una în cercul lor, căci societatea Australiei era de acum înţepenită zdravăn în ghearele nelegiuite ale deosebirilor de clasă ; democraţia australiană nu mai e decît o tradiţie apusă.

N-am nimic împotriva vieţii celor de jos. Ţărănimea este bastionul oricărei naţiuni. Viaţa de ţăran este, pentru ţăranul care-i ţăran în adîncul sufletului său, o viaţă extraordinară, cînd vremurile sînt bune şi îi zimbesc anotimpurile. E o viaţă cinstită, curată şi sănătoasă. Dar pentru mine e un purgatoriu viaţa ţăranului. Cei din jurul meu trudeau de dimineaţă pînfi seara şi apoi se bucurau de somnul bine-meritat. Cunoşteau doar două stări de existenţă : munca şi somnul.

Era în mine o a treia parte care ţipa după hrană. Tînjeam de dorul a tot ce avea legătură cu arta. Muzica era pentru mine o pasiune. împrumutam toate cărţile din preajmă şi furam din ceasurile de odihnă c* să le citesc. Astfc nu răminea fără urmări şi mă făcea să răzbat mai greu cu poverile de ordin fizic dpdt alţi copii de vîrsta mea. Acea a treia p .rte era partea cea mai aprigă din mine însămi. In ea trăiam o viaţă de vis, alături de scriitori, artişti şi muzicieni. Speranţa, dulcea, cruda, amăgitoarea speranţă îmi şoptea la ureche ci viaţa e lungă şi conţine mult ,.mai tîrziu“ şi că în acest „mai tîrziu“ se va adeveri şi viaţa viselor mele. Aşa că am mers mai departe, cu acel lac seînteietor la orizont ademenindu-mă să mă apropii şi să navighez pe apele sale de argint şi cu neştiinţa, cu încrezuta şi oarba mea neştiinţă care nu-mi arăta prăpastia de netrecut dintre el şi mine.

Să revin la creşterea vacilor de lapte.

Cu mic, cu mare, ne cîştigam existenţa precară cu

sudoarea grea a frunţii. Totuşi reuşeam să cîşiigăm cit să trăim cinstit. Nu ne era ruşine să păşim la lumina zilei şi să ne zbatem să ne croim drum în pofida tuturor încercărilor, cu acel spirit obstinat de independenţă al strămoşilor noştri britanici. Dar cînd 1094 a trecut fără nici un pic de ploaie, şi cînd după el a venit '95, cel fierbinte, uscat şi necruţător, a urmat o vreme în care nu mai era posibil să-ţi cîştigi existenţa.

Vînturile fierbinţi ca răsuflarea unui furnal pîrjoleau fiecare fir de iarbă, acrul se umplea de praf şi de gemetele vitelor muribunde, vsrde,urile deveneau o amintire. Viţeii pe care îi crescusrm muriră unul cîte unul, iar vacile o luară pe urmele lor.

Terminasem atunci cu şcoala şi tata, mama şi cu mine ne petreceam zilele ridicînd de jos vacile. Cînd nu ne ajungeau puterile pentru asta, erau chemaţi în ajutor vecinii iar tata trebuia să le întoarcă serviciile. Doar cîţiva dintre vecinii noştri mai înstăriţi putuseră să-şi trimită vitele în alte părţi, sau mai deţineau cîte un teren mai bun pe care să le mute. Majoritatea lor era tot atît de nevoiaşă ca şi noi. Această ridicare a vacilor deveni aproape ocupaţia noastră de bază, ziua întreagă numai cu asta ne îndeletniceam şi cu discuţiile despre perspectivele ce ne aşteptau In caz că mai ţinea seceta.

Multe cute de îngrijorare s-au adăugat atunci -re frunţile oamenilor demoralizaţi. Nu numai că Ii ră~ca, din pricina secetei, sursa de trai, d?.r nu - - r.iraîc

mai sfîşietor decît să le vezi pe bietele vite, mai ales pe vacile de lapte, atît de ale casei, de preţioase şi de iubite, rugîndu-se să le dai de mîncare, zi după zi, în felul lor mut, care-ţi stimeşte mila cînd n-ai ce le da.

Am tăiat toate cheltuielile, cu excepţia strictului necesar, dar chiar şi acesta e considerabil pentru o familie de zece guri şi ne zbăteam din greu s-o scoatem cit de cît la capăt. Simţeam din plin cum ne apasă mîna grea a sărăciei — cea mai usturătoare sărăcie, aceea care-şi mai ţine sus capul şi mai păstrează aparenţele. Te macină mult mai rău decît sărăcia moştenită de generaţii, care nu se ruşinează de sine şi nu e însoţită şi de orgoliul rănit şi de umilinţa care ne împungeau pe noi.

Sînt şi unii care susţin că sărăcia nu înseamnă nefericire. Să poftească dumnealor să vadă cum e să fii lipsit pînă şi de un suflet de prieten, ce înseamnă să fii silit să-ţi duci viaţa intr-un mediu care ţi-e cu totul străin, cam cum e să nu-ţi poţi permite să cumperi un timbru ca să scrii cuiva : să tînjească pătimaş, cum tîn- jeam eu după lectură şi muzică şi să nu poată să se bucure de ele din pricina sărăciei; să-i sileasică sărăcia să facă munci împotriva cărora se revoltă toate fibrele fiinţei lor. cum m-a silit pe mine, şi pe urmă să vadă dacă viaţa lor va fi sau nu fericită.

Viaţa mea de şcolar monotonă şi fără evenimente. Singurul incident demn de oarecare atenţie a avut loc în ziua cînd învăţătorul, căruia ii spuneau cu toţii „moş Harris“, a cutezat să-l înfrunte pe inspector. Acesta din urmă era un omuleţ pedant, în genul guler şi manşete scrobite. Dădea impresia că-şi ţine toate ideile asupra subiectelor pe care le considera demne de atenţie alese şi împachetate cu grijă în tărtăcuţă, clar etichetate, ca s-o poată da cît ai clipi la iveală pe oricare din ele. Era plin de demnitate şi respectabil, îşi făcea scrupulos datoria, într-o manieră care îi făcea cinste atîta lui cît şi funcţiei sale, insă dacă e să asemuim lărgimea de spirit a unui filantrop cu rîul Murrumbidgee, a lui ar putea fi

comparată cu debitul unei căldări cu apă într-un făgaş de roată de căruţă.

In ziua cu pricina — şi era o zi călduroasă bine — tocmai isprăvisem să ne examineze la mai toaic materiile şi se uita prin caietele noastre. Şi-a ridicat nasul din ele, a făcut ,,ahmm“ şi şi-a îndreptat cu un aer dezgustat vesta.

— Domnule Harris !

— Da, domnule !

— Detest să fac comparaţii, însă mă văd silit să schiţez una în acest moment.

— Da, domnule inspector.

— Această scriere este cu mult inferioară celei din şcolile de la oraş. E foarte neregulată şi tremurată. Remarc, de asemenea, că elevii par proşti şi leneşi. Nu-mi face plăcere să mă exprim atît de fără menajamente, însă fapt este că, vai, par, cu toţii să sufere de proverbiala prostie ţărănească. Ce aveţi de spus ?

Săracul moş Harris ! In ciuda apucăturilor lui de beţivan şi a nepriceperii într-ale dăscăliei, avea o in.mă caldă şi mult spirit de omenie în el, îşi înţelegea şi îşi iubea elevii şi nu admitea să-i vadă ponegriţi. Pe deasupra, mai trăsese şi vreo două-trei duşculiţe ca să-şi facă curaj să-l întîmpine pe inspector, iar acestea îl izbăviseră de precauţia care în altă împrejurare l-ar fi redus la tăcere.

— Domnule, pot să justific şi vreau să justific această situaţie. Ia uitaţi-vă puţin la copiii ăştia. Toţi, pînă şi prichindelul ăsta. şi arătă spre o fetiţă de cinci ani, trebuie să mulgă şi să trudească din greu, înainte şi după şcoală, pe lîngă faptul că mai merg şi pe jos în medie două mile pînă la şcoală, pe căldura asta de iad. Băieţii şi fetele mai mari mulg cam paisprezece vaci, dimineaţa şi seara. încercaţi acest regim o săptămînă — două, stimate domn, şi pe urmă vedeţi dacă nu cumva vă tremură mîinile şi nu vă dor de nu mai puteţi scrie deloc. Vedeţi dacă nu cumva aveţi un aer cam adormit. La naiba cu prostia ţăranilor ! Dacă eşti silit să trudeşti de dimineaţă pînă seară în arşiţă şi în praf, şi să mai capeţi şi al naibii de puţin pentru asta, pun pariu că n-ai mai

avea vreme să-ţi faci unghiile, să citeşti articole ştiinţifice şi să te îmbraci elegant. Aici şi-a dat jos haina şi s-a îndreptat către superiorul său.

Inspectorul s-a tras consternat înapoi.

— Domnule Harris, nu-ţi dai seama ce faci!

In acest moment critic au ieşit împreună din ciasă. Ce s-a petrecut afară noi n-am aflat niciodată. Asta e tot ce-am auzit, cu excepţia nenumăratelor relatări deformate care au fost aduse acasă în ziua aceea.

O IDILA PE SECETA

—■ Sybylla, ce faci acolo ? Maică-ta unde-i ?

— Calc rufe. Mama s-a dus la coteţe să vadă de puL Ce vrei ?

Tata era cel care mă strigase. Ora, două după-amiaza. Termometrul atîmat pe verandă la umbră înregistra

105V2g~de.

— Văd că vine Blaekshaw încoace. Strig-o pe maică-ta ! Vino cu frînghiile, eu iau capra.

Acu să-mi vii : să le mai săltăm o dată în picioare, săracele. Mai bine le-am da cu ceva în cap, dar luna care vine s-ar putea să plouă. Nu poate să ţină o veşnicie nici seceta asta.

Am chemat-o pe mama, am luat frînghiile **şi** am pornit, trăgîndu-mi pe faţă boneta, ca să-mi apăr ochii de praful adus puzderie dinspre apus. „Capra" la care se refugiase tata erau trei pari lungi de opt sau zece picioare, legaţi împreună ca să stea vertical. Era un sistem meşterit de tata ca să ne uşureze munca la ridicatul vacilor. Un al patrulea par, ceva mai lung, se aşeza în furca formată de cei trei **şi** la un capăt al lui se legau două frînghii trecute, una pe sub coastele, iar alta pe sub grumazul vitei. Pe celălalt capăt **al** acestui par ne lăsam noi cu toată greutatea, în timp ce un om o sălta de partea din spate iar altul de coame. **Vacile** începătoare **se** arătau cam îndărătnice **şi ne** dădeau mult de furcă; însă cele învăţate cu figura asta se ajutau singure, ridieîndu-se hopa-sus, ca nişte floricele. Singura îndemînare ce se cerea **era** să tragi iute parul înapoi,

mai înainte ca vacile să se mişte, că dacă nu frînghiile le mai trînteau o dată.

In după-amiaza aceea aveam de ridicat de jos şase vaci. Ne-am luptat bărbăteşte şi am pus pe picioare cinci dintre ele, apoi ne-am îndreptat către locul unde zăcea ultima, culcată pe spate într-un loc bolovănos, fără pic de umbră, de pe coasta unui deal. Bărbaţii au întors-o de coadă, în timp ce mama şi cu mine fixam capra şi aranjam frînghiile. Am ridicat-o în sus. dar sărmana vită era atît de neputincioasă şi de năucită, că imediat s-a prăbuşit la loc. Ne-am decis să-i lăsăm un răstimp de câteva minute înainte de a face o nouă încercare. Nu se vedea nici un fir de iarbă nicăieri şi era prea mult praf ca să te aşezi jos. Noi eram prea epuizaţi ca să rostim propoziţii mai lungi de un singur cuvînt, aşa că aşteptam în tăcere, sub soarele arzător, stiîngind pleoapele să ne ferim ochii de praf.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Ciţiva norişori biciuiţi de vînt desenau fişii mate pe cerul albicios, decolorat de bătaia orbitoare şi nemiloasă a soarelui de după-amiază. Sfârşeala era înscrisă pe delicatele trăsături ale chipului brăzdat de griji al mamei şi îşi găsea expresie în sprâncenele încruntata şi obrajii prăfuiţi ai tatei. Blackshaw era şi el sfirşit de oboseală şl ne-a spus-o ştergîndu-şi de pe faţă praful devenit noroi din pricina transpiraţiei. Şi eu eram sfârşită, mă dureau toate mădularele de atâta căldură şi atâta muncă. Bietul animal întins la picioarele noastre era şi el slir- şit. Natura întreagă era istovită şi parcă intona un bocet de jale în vîntul fierbinte ca dogoarea de furnal, care vuia printre arborii de pe colnicele din spatele nostru şi şfichiuia pămîntul scorojit şi însetat. Toate ernn cuprinse de sfîrşeală, numai soarele nu. Părea că se făleşte cu puterea lui, neobosit şi fără cruţare, rotindu-se cutezător pe boltă, în vreme ce arunca în jos o căutătură piezişă înspre neputincioasele sale victime.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Asta era viaţa — viaţa mea — cariera mea, strălucita mea carieră I Aveam cincisprezece ani — cincisprezece ani ! încă cîteva ceasuri trecătoare şi voi fi la fel de bătrînă ca cei din jur. Mă uitam la ei

cum stăteau acolo, sfîrşiţi de oboseală, şi cum începeau sâ coboare de cealaltă parte a muntelui vieţii. Cînd erau şi ei tineri speraseră, fără îndoială, lucruri mai bune, visaserti la ele şi chiar le cunoscuseră. Dar iată-i aici. Asta fusese: viaţa lor ; asta era cariera lor. Era şi a mea, şi dupăl toate probabilităţile urma să fie şi a mea în continuare. Viaţa mea — cariera mea — cariera mea strălucită !

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Soarele verii dănţuia mai departe. Vara e o născo-cire a diavolului şi viaţa e un blestem, îmi spuneam în inima mea. Ce mai pietroi mohorît e şi lumea ! Are şi ea nişte praguri înguste şi sterpe şi de astea ne lasă să ne agăţăm, chinuindu-ne de ne rupem unghiile, un an-doi iar apoi ne azvîrle în uitarea şi întunericul din afara ei, poate ca să îndurăm alte torturi, şi mai grele.

Biata vită gemea. Ridicatul în sus o istovise de puteri şi avea porţiuni de piele roasă de mărimea unei farfurii de *breakfast,* care o dureau şi la care era un chin să te uiţi.

E nevoie de multă suferinţă ca să smulgi un geamăt de la un animal atît de răbdător. Am întors capul şi, cu nerăbdarea şi modul unilateral de a gîndi la cincisprezece ani, l-am întrebat pe Dumnezeu ce sens are asta, înţeleg să copleşească cu suferinţe pe oameni, avînd în vedere că e doar o încercare pentru accesul la o lume mai bună, dar animalele, bietele animale nevinovate, de ce sînt şi ele chinuite astfel ?

— Hai, vino, o mai ridicăm o dată, spuse tata.

Ne-am dus iar ; e uimitor ce greutate poate să aibă cea mai prăpădită vacă. Cu mare chin am mai pus-o încă o dată pe picioare, şi de data asta am avut grijă s-o ţinem pînă s-a proptit bine pe picioarele ei. Am dus-o acasă ţinînd-o mama şi tata de partea dinspre coadă, iar Blaekshaw şi cu mine de coame şi i-am dat nişte terci de tărîţe. Apoi ne-am întors în casă la treburile noastre, în timp ce bărbaţii s-au aşezat pe verandă să fumeze şi să scuipe, discutînd despre secetă vreme de un ceas, la sfîrşitul cărui răstimp s-au dus să ajute pe alţii la vite. Am pus lemne pe foc şi ne-am văzut mai departe de călcat,

de la care ne întrerupseseră cu cîteva ccasuri înainte. Era o muncă neplăcută pe o asemenea

arşiţă. Din cauza vîntului şi a prafului eram silite să ţinem închise uşile şi ferestrele. Ne era cald şi eram obosite, şi ne dureau picioarele de abia ne mai ţineam pe ele.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Vara e o născocire a diavolului şi viaţa e un blestem, îmi spuneam în inima mea.

Zi după zi, seceta continua. Din cînd în cînd veneau cîteva zile de vînt turbat, cum am pomenit mai înainte, care smulgea din ocoale fînul şi-l grămădea lîngă garduri, întuneca văzduhul cu praf şi părea că promite ploaie, dar se împrăştia totdeauna dincotro venise, luînd cu el şi puţinii nori pe care îi adunase : iar alte săptămîni şi săptămîni în şir, din zare în zare, nici un punct nu mai păta strălucirea crudă şi orbitoare a cerului de metal.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Am spus asta de multe ori, dar, vai, e ceva atît de istovitor şi care trebuie repetat de multe ori, pentru ca familiaritatea cu el să-i mai reducă din amăreală !

Capitolul şase

REVOLTA

Cu toată străduinţa şi eforturile noastre, pînă la urmă au murit toate vacile, cu excepţia a cinci; dar chiar şi sie, alături de o pereche de cai, se luptau din greu să supravieţuiască cu ce le oferea întinderea de o mie de acri care era fără nici o rezervă, la dispoziţia lor. N-aveau api'oape deloc iarbă — doar apa şi căldura le mai ţineau în viaţă. Nici nu mai e nevoie să spun că din punct de vedere financiar eram din nou pe drojdie. Totuşi, cu ceva ajutor din partea rudelor mai favorizate de soartă şi cu banii obţinuţi din vînzarea pieilor de vită şi a puilor crescuţi de mama, am izbutit să plătim dobînda la banii împrumutaţi de la episcop şi să avem ce îmbuca.

Din nenorocire pentru noi, tocmai atunci a ieşit la iveală că împuternicitul episcopului era o canalie care delapida fonduri. Tata deţinea chitanţe care atestau că îi plătise cu regularitate dobînzile la banii luaţi împrumut acestui împuternicit ; dar folosindu-se de un chiţibuş avocăţesc, căci nu aveam bani să-l dăm în judecată, înălţimea sa lordul-episcop refuza să recunoască semnătura împuternicitului său, cîndva stîlp al catedralei, şi, avînd legea de partea sa, puse să ni se trimită o somaţie de plată. După toate nenorocirile noastre, era în- tr-adevăr prea mult ; am implorat să ni se dea timp, la care rugăminte ne-a răspuns trimiţînd portărelul să sccr.tă L irizat tot ce mai aveam. Cele cinci vaci şi cei doi cai, separatorul de lapte, plugul, căruţa, carul cel mare, şareta, pînă şi vasele de bucătărie, cărţile, tablourile, mobila, ceasul de buzunar al tatei-pîni şi paturile, pernele şi păturile. Nu ne-au lăsat decît ce era pe noi, şi asta pentru a plăti nişte bani la care tata avea chitanţe.

Dacă n-ar fi fost mărinimia rudelor, am fi intrat la mare ananghie. Ele ne-au trimis destul ca să putem răscumpăra totul, iar vecinii noştri ne-au sărit şi ei în ajutor, cu mare elan şi cu sinceră şi caldă compasiune. Aprodul — un gentleman pînă în vîrful unghiilor — ne-a ajutat şi el cît i-a stat în puteri, cînd a văzut cum stau treburile.

Lucrurile noastre au fost scoase în faţa casei şi vecinii au organizat un simulacru de licitaţie, la care aprodul a închis ochii. Vecinii licitau pe banii trimişi de prietenii noştri, nimeni nu contralicita şi aşa s-au vîndut pe nimica toată toate bunurile noastre. Orice nor îţi are căptuşeala lui de argint, iar norul negru al sărăciei are o căptuşeală de argint foarte strălucitoare.

Cind eşti sărac ajungi să cunoşti adevăratul suflet al oamenilor, cum n-ai să reuşeşti vreodată dacă eşti bogat. La sărăcie oamenii îţi sînt prieteni din pură simpatie şi iubire şi nu fiindcă ar avea interes să profite de pe urma ta. Merită să ajungi sărac o dată sau de două ori în viaţă, numai ca să încerci fericirea şi mulţumirea sufletească pe care ţi-o pot da un pic de iubire şi de prietenie adevărată. Nu că ar fi

imposibil ca cei care se scaldă în belşug să aibă prieteni adevăraţi, dar mă tem că cei bogaţi, trebuie să aibă tot timpul sufletele roase de bănuiala că prietenia şi iubirea ce li se arată sînt numai interes şi prefăcătorie, tertipuri şi linguşeli de profitori care roiesc în jurul averii.

în legătură cu numele episcopului: apropiata vânzare la licitaţie a bunurilor noastre fusese anunţată la timpul respectiv în ziarele locale şi tata primise mai multe scrisori de compasiune din parte unor clerici care deplorau conduita episcopului. Aceste scrisori veneau de la oameni, pe care tata nu-i cunoştea şi care nu ştiau că Richard Melvyn era scos la mezat pentru datorii pe care le achitase deja.

Cu generozitatea rudelor şi cumsecădenia vecinilor, săritori cum nu-s alţii pe lume, mobila noastră era iar a noastră, dar oare din ce mai puteam să trăim ? Recoltele se veştejeau pe cîmp din lipsă de ploaie şi nu mai aveam decît cinci vaci — nu era o perspectivă prea strălucită. Mama a venit la mine în cameră într-o seară, cînd mă pregăteam de culcare, şi mi-a spus foarte serioasă :

— Sybylla, vreau să stau de vorbă cu tine.

— Dă-i drumul ! am răspuns ursuză, căci mă aşteptam la o lungă taca-taca despre cum nu sînt bună de nimic, în general — subiect de care eram absolut sătulă.

— Să ştii, Sybylla, că în ultima vreme am întors lucrurile pe toate feţele. N-avem ce face, nu ne mai putem permite să te ţinem acasă. Va trebui să te apuci şi tu de ceva.

N-am răspuns nimic, iar mama a continuat :

— Mă tem că va trebui să desfacem toată casa. N-avem încotro ; tatăl tău nu-i în stare să cîştige o pîine. Am ajuns să blestem ziua cînd mi-a ieşit în cale. De cînd s-a pus pe băutură n-are habar să-şi cîştige existenţa nici cît un cotoi. Va trebui să-i dau pe cei mici pe la rude ; cei mari vor trebui să plece şi să-şi ia cîte o slujbă ; iar eu şi cu tatăl tău la fel. Altceva nu văd ce ar putea să ne aştepte. Biata Gertie, mititica de ea, e prea crudă ca să plece în lume (nu era nici cu unsprezece luni mai mică decît

mine) ; trebuie să se ducă să stea la bunica, aşa mă gîndesc.

— Tot nu i-am răspuns nimic, aşa că mama a întrebat :

— Ei, Sybylla, tu ce zici ?

— Crezi că e absolut necesar să desfaci casa ? am întrebat-o.

— Păi, ia dă-mi tu o idee mai bună, dacă eşti aşa deşteaptă, a spus mama supărată. Aşa-i totdeauna : cum propun eu ceva săriţi imediat împotrivă, dar în afară de mine nu vă gîndiţi nici unul la nimic. Tu ce-ai face în locul meu ? Poate iţi închipui că tu ai fi în stare să ne ţii pe toţi !

— Şi de ce să nu stăm la noi acasă ? Blackshaw şi Jensen n-au pămint mai mult ca noi, sînt tot aşa de mulţi, şi ei se descurcă. Ar fi foarte rău să crească cei mici departe unul de altul, or să ajungă ca nişte străini.

— Da, foarte frumos că spui asta, dar cum Dumnezeu să o ia taică-tu de la început cu cinci vaci, mari şi late ? Degeaba îmi bat eu gura cu tine, că n-ai pic de minte. O să vezi că tot cum zic eu e pînă la urmă mai bine.

— Dar rudelor noastre — i-am replicat — nu le-ar fi şi lor mai uşor să ne dea cîte ceva pînă ne mai punem pe picioare, decît să-şi ia pe cap răspunderea unui copil de crescut ? Eu slnt sigură c-ar prefera şi ei.

— Da, poate că aşa ar fi mai bine, dar, în ce te priveşte, va trebui să începi să cîştigi. Ce-or să zică dacă va trebui să întreţină o fată aşa mare ca tine ?

— O să plec să-mi cîştig pîinea şi cînd o să scapi de mine din casă o să fie raiul pe pămint, nu altceva. Şi copiii or să se facă îngeraşi cînd n-or să mai aibă după cine se lua la rele, am spus cu amărăciune.

— Uite, Sybylla, n-are rost să vorbeşti aşa ; ştii doar că nu arăţi tragere de inimă la nimic. Dacă te-ai îndrepta şi ai pune şi tu mîna să mă ajuţi să văd de păsări, sau la croitorie, sau de ce n-ai începe să găteşti tu ?

— Auzi, să gătesc ! — am ripostat cu dispreţ ; Păi

dogoarea pe care trebuie s-o îndure omul lîngă vechitura aia de sobă ar da gata şi un cal ; şi mă calcă pe nervi să mă chinuiesc şi să mă umplu toată de mizerie s-o curăţ. Unde mai pui că. dacă vreau şi eu să prepar vreun desert ceva mai deosebit, ba ne zgîrcim la unt şi la stafide, ba n-avem destule ouă. Să-l ia dracu' de gătit!

— Sybylla, Sybylla, ce vulgar ai ajuns să vorbeşti !

— Da, am fost şi eu cîndva destul de proastă să mă străduiesc să vorbesc politicos, dar acum m-am lecuit. Pentru cine mă aude, vorbesc destul de bine. Şi dacă sînt vulgară, ce ? Vulgară sau ba, tot aşa dau la viţei, mulg'ţ vacile şi-mi omor zilele pe aici, am răspuns furibundă.

— Uite, vezi cum eşti, o dată nu ţi—e şi ţie ceva pe plac acasă. Degeaba. Singurul lucru care ţi-ar prinde bine ar fi să începi să-ţi cîştigi singură existenţa.

— Bine, o să-mi cîştig singură existenţa 1

— Şi ce-ai vrea să faci ? Vrei să dai examen de învăţătoare ? E o meserie foarte potrivită pentru fete.

— Şi ce şanse aş avea, mă rog, să le întrec la examen pe fetele din Golburn ? Ele au profesori buni şi îşi mai dedică şi toată vremea învăţăturii. Eu nu-1 am decît pe moş Harris, care-i cea mai tîmpită viţă încălţată care există. Şi pe urmă, numai gîndul să fiu profesoară şi mi se face silă. Mi-aş lua repede lumea în cap.

— Ca să te tocmeşti servitoare sau bucătăreasă eşti prea mică ; n-ai destulă experienţă ca să fii cameristă; nu te omori cu cusutul şi să te primească soră la spital n-ai nici o şansă ; recunoaşte şi tu că nu eşti bună de nimic. Te^ai făcut mare şi chiar că nu eşti de nici un folos !

— Ba există o grămadă de lucruri pe care le-aş putea face !

— Spune-mi şi mie cîteva.

Am tăcut. Toate profesiile in care simţeam că aş fi putut să excelez, numai să mi se fi oferit şansa să arăt de ce sînt în stare, aparţineau unei sfere care ne depăşea cu mult. Să-i fi pomenit mamei, atît de practică şi de prozaicS, de aspiraţiile şi de ambiţiile mele, mi-aş fi atras asupră-mi şi mai multă batjocură

decît eram deja silită zilnic să îndur.

— Numeşte cîteva lucruri pe care ai putea să le faci!

Puteam să trec şi aviaţia printre profesiile la care mă
gîndeam. Cea mai puţin ne-menţionabilă din ele era muzica, aşa că am pus-o pe tapet.

— Muzică! Dar trebuie să studiezi ani de zile şi să faci o mulţime de cheltuială pînă să ajungi să cîştigi ceva cu asta ! Nici nu încape vorbă ! Singurul lucru care ţi-ar sta bine ar fi să te potoleşti şi să începi să munceşti cu **tragere** de inimă ; ori să mă ajuţi s-o scoatem la cap&t aici, «rţ dacă «u, să te dud bonă la copii şi să te dascurd singură. Dacă *ai* vreun talent în tine, o să iasă el curind la iveală. Dacă-ţi închipui că eşti capabilă să faci scn-Ttie şi că munca de acasă nu-i pe măeura ta, du-te şi axată lumii întregi ce creatură minunată eşti !

— Mamă, eşti nedreaptă şi **rea ! am exclamat.** Nu ini înţelegi deloc. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aş putea să fac senzaţie. Ce-s eu de vină dacă detest munca manuală murdară, fiindcă o *detest* şi o detest pe zi ce trece mai mult şi n-ai decît să-mi ţii predici peste predici, pînă te învineţeşti, că tot o s-o urăsc în vecii vecilor. Şi dacă va trebui să fac aşa ceva toată viaţa, şi dacă voi fi blestemată să trăiesc mult, am s-o urăsc şi în ultima zi tot atît cît o urăsc azi. N-am cerut eu să mă nasc cu alte înclinaţii. Dacă m-aş mai naşte o dată şi mi-ar fi cu putinţă să aleg cum să fiu, m-aş naşte ca cea mai umilă şi mai rudimentară fiinţă care se poate închipui, ca să-mi găsesc totdeauna semeni pe măsură, sau m-aş naşte idioată, ceea ce ar fi şi mai bine.

— Sybylla ! spuse mama, zguduită. Mă mir că nu te trăzneşte Dumnezeu ! Nu mi-a fost dat să aud...

— Nu cred că există un Dumnezeu, am zis cu violenţă, şi dacă există, nu e o fiinţă milostivă, cum îl zugrăviţi voi totdeauna, altfel nu m-ar tortura de cînd mă ştiu, numai ca să rîdă de mine !

— Sybylla, Sybylla ! Cum de-am putut să cresc aşa un copil! Iţi dai seama că...

— îmi dau seama doar că urăsc viaţa **asta.** O urăsc, **o** urăsc, **o** urăsc ! am strigat cu vechemenţă.

— Şi mai spui să pleci să-ţi cîştigi pîinea! Păi, nici o femeie pe lume nu te-ar ţine două zile în casa ei. Eşti diavolul în persoană. O, Doamne I

Şi mama începu să plîngă.

— Ce-am făcut să fiu blestemată cu aşa un copil ? In tot districtul nu-i femeie să mai aibă aşa povară ca mine. Cu ce sînt eu vinovată oare ? Doar sper să-ţi mai înmoaie inima cea haină rugăciunile pe care le spun pentru tine.

— Dacă ţi-ascultă rugăciunile, că pe ale mele nu le-a ascultat niciodată, i-am replicat.

zitor lucru, un copil de nici şaisprezece ani, şi să fie aşa de înrăit 1 Nu ştiu ce 6& mă mai fac cu tine, nu plîngi şi nu-ţi ceri niciodată iertare. Uite, Gertie, mititica de ea : acum, nu-i vorbă, mai face şi ea rele din cind in cînd, dar dacă o pedepsesc se pătrunde şi se necăjeşte şi vezi că e fiinţă omenească, nu un diavol din iad.

Astfel zicînd, mama ieşi din odaie.

— Prea am cerut iertare, ca să nu-mi piară cheful de asta ! am strigat după ea.

— Cred că nu eşti în toate minţile. E singura scuză valabilă pe care pot s-o găsesc pentru comportarea ta, îmi azvîrli ea o lovitură finală.

— Voi două, de ce dracu' nu vă culcaţi în loc să vă ciorovăiţi ca două caţe la miezul nopţii şi să-i stricaţi omului somnul ? se auzi vocea tatălui meu din aşternut.

Mama e o femeie de treabă — chiar foarte de treabă — şi nici eu, nu cred, nu sînt chiar ticăloşia în persoană, dar nu ne împăcăm deloc. Sînt ca un mecanism pe care, neînţelegîndu-1, mama îl întoarce in direcţia inversă, făcînd ca toate rotiţele alcătuirii mele să meargă în dezacord şi să scîrţîie.

Se miră de ce nu plîng şi nu implor iertare, dînd în acest fel dovadă de umanitate. Eram prea încordată ca să vărs lacrimi. Ah, să-mi fi putut lacrimile uşura inima împovărată ! Am luat sfeşnicul de cositor cu luminarea de seu făcut în casă şi m-am uitat la

frumoasa mea soră Gertie, care dormea (ea şi cu mine împărţeam acelaşi pat). Aşa era, cum zisese mama. Dacă o certau pe Gertie pentru vreo greşeală, ea imediat îşi găsea scăparea în lacrimi, spunea că-i pare rău, ei o iertau şi pe dată uita de toată tărăşenia. Ea intra în puterea de înţelegere a mamei, eu nu ; ea era simţitoare, credea mama, eu nu eram. Dacă mama ar fi fost capabilă să mă înţeleagă, şi-ar fi dat seama că sînt capabilă de mai multe abisuri de agonie şi de mai multe culmi ameţitoare de bucurie într-o singură zi, decît va încerca Gertie toată viaţa ei.

Nu eram oare în toate minţile, cum spunea mama ? M-a cuprins teama că ar putea fi aşa. Eram, fără îndoială, cu totul deosebită de toate fetele pe care le văzusem sau le cunoscusem. Ce era acest duh aprins şi nestăpînit care tălăzuia în mine ? Ah, de-aş fi putut să pling ! M-am azvîrlit pe pat şi am gemut. De ce nu eram şi eu ca celelalte fete ? De ce nu eram şi eu ca Gertie ? De ce o rochie nouă, munca de zi cu zi şi un picnic din cînd în

cind nu erau de ajuns să-mi umple sufletul ? Agitaţia mea o trezi pe Gertie.

— Ce-ai păţit, Sybylla dragă ? Hai, vino la culcare. Te-a certat mama. Mereu ceartă pe cineva. Nu-i nimic. Zici şi tu că-ţi pare rău şi n-o să te mai certe. Eu aşa fac totdeauna. Hai, bagă-te în pat. O să fii obosită mîine dimineaţă.

— Şi ce dacă o să fiu ? Mai bine aş muri. La ce bun să mai trăiască o fiinţă aşa îngrozitoare ca mine ? Nimănui nu-i pasă şi nimeni n-are nevoie de mine.

Capitolul şapte A VĂZUT CINEVA

TRANDAFIR FARĂ SPINI ?

A doua zi dimineaţă m-am sculat din pat cu trei lucruri în cap : o pereche de ochi buhăiţi, o durere straşnică şi hotărîrea fermă să scriu o carte. Nici mai mult, nici mai puţin decît o carte. Cîteva ore de muncă pe afară, în aerul tăios al unei dimineţi de toamnă târzie, au făcut să-mi treacă umflăturile din jurul ochilor şi durerea din timple, ideea să-mi descarc sufletul scriind, însă, prinsese rădăcini solide în mintea mea. Nu eram la prima încercare în această direcţie. Cu doi ani mai înainte, şterpelisem hîrtie şi noapte de noapte mă furişam din pat pe la ora unu-două ca să scriu un roman colosal în ceea ce priveşte lungimea şi detaliile lui, în care un erou şi o eroină construiţi după toate canoanele îşi făceau într-o manieră cît se poate de ortodoxă datoria de eroi de roman. Ştiind cum o ducem, bunica avea obiceiul ca atunci cind îmi scria să-mi pună în plic şi cîte un timbru, ca să-i pot răspunde. Le-am strîns şi cu ele mi-am trimis cartea celui mai mare editor din Sydney. După o aşteptare de mai multe săptămîni am primit o înştiinţare politicoasă, cum că povestirea dovedea mult talent, lipsa de experienţă a autorului fiind însă prea evidentă pentru ca ea să fie publicată. Scriitorul va trebui să studieze cele mai de preţ opere literare şi nu încape îndoială că într-o zi sc va număra printre romancierii australieni.

Pentru opera unui copil de treisprezece ani, era o părere extrem de promiţătoare, mult mai încurajatoare decît cele de care au avut parte marii scriitori, la începutul carierei lor literare ; dar pînă şi mintea mea ds copil pricepea că înştiinţarea respectivă era o chestie stereotipă pe care editorul o trimitea ca răspuns la toate manuscrisele propuse lui de scriitori necunoscuţi, şi după toate probabilităţile

o mai Lrimitea şi fără să citească măcar titlul povestirii. După asta am mai scris cîteva nuvele şi eseuri ; dar acum mă îmboldea dorinţa de a scrie încă o carte, fără vreo speranţă de a avea succes, întrucît îmi era imposibil să studiez, cum fusesem sfătuită, literatura. Rareori îmi cădea în mînă vreo carte şi atunci doar mici ffirîmiţe de timp reuşeam să rup ca s-o citesc.

Cu toate astea, cei cîţiva şilingi pe care îi căpătăm cînd şi dnd îi cheltuiam pe hîrtie şi în fiecare săptămînă furam în secret cîteva ore pentru scris din odihna de care aveam atîta nevoie. Din cauza asta eram pe parcursul zilei stoarsă de puteri şi abia mă mişcăm, punînd-o la grea încercare pe mama. Tot timpul uitanţ lucruri pe care ar fi trebuit să le ţin minte, fiindcă gîndurile mele erau prinse în redactarea povestirii. Lipsa de odihnă începea să-şi spună cuvîntul asupra mea. Mă plîngeam în continuu de oboseală, iar munca mi se părea mult prea grea.

Mama nu mai ştia ce să creadă. La început şi-a zis că sînt leneşă şi rea şi m-a pedepsit în fel şi chip ; dar dt timp gîndurile-mi erau la cartea mea nu eram irascibilă, nu-i răspundeam obraznic şi nu mă luam la ceartă cu ea. Atunci ei a început să-i fie teamă că sînt cu siguranţă bolnavă şi m-a dus la un doctor. Acesta i-a spus că sînt mult prea precoce pentru anii mei şi că o să mă simt mult mai bine cînd se va mai încălzi vremea. Mi-a c’at un tonic, pe care l-am aruncat pe fereastră. Nimeni n-a mai spus nimic despre plecarea mea ca bonă la copii; tata se asociase cu un vecin care încheiase un contract de construire a unui drum şi în felul ăsta aveam, măcar cît de dt, ce mînca.

Viaţa înainta hurdueîndu-se încet şi, dupfi cum ve-deam, promitea să ajungă la capătul şinelor pe care luneca fără s-o ia deloc la galop, pînă dnd într-o bună zi din luna iulie 1896, mama a primit dp la m3ma ei o

scrisoare care a produs o schimbare plăcută în viaţa mea, deşi, ca toate lucrurile dulci, scrisoarea aceea îşi avea şi picătura ei amară. Glăsuia după cum urmează :

Draga mea fiică Lucy,

De data asta îţi scriu doar o scrisoare scurtă. Sînt presată de timp fiindcă tocmai au sosit patru-cinci străini şi ne-au rugat să-i găzduim peste noapte şi cum una din fete e plecată, trebuie să le fac eu rost de paturi. Vreau să-ţi scriu despre Sybylla. Sînt sincer mîhnită să aflu că îţi face atîtea necazuri şi supărări. Fata trebuie să fie cu siguranţă bolnavă, altfel nu s-ar comporta cum îmi povesteşti. E încă tînără şi s-ar putea să-i mai vină mintea la cap cu timpul. Nu putem decît s-o încredinţăm Domnului, căci el ne e totdeauna aproape. Trimite-o aici la mine, cît poţi de curînd. Plătesc eu toate cheltuielile. O să-i prindă bine o schimbare şi dacă se mai îndreaptă am s-o ţin aici cît doreşti tu. E prea tînără ca să ne gîndim la căsătorie, dar într-un an va fi de vîrsta pe care o aveam eu cînd m-am măritat şi s-ar putea să facă om din ea căsnicia, dacă se mărită devreme. In orice caz, e mai bine să stea departe de Possum Gully, acum că a crescut, ca să n-o pască primejdia să lege prietenii sub nivelul ei. Ar putea să găsească ceva potrivit pe aici, nu că aş avea eu mare talent de peţitoare, dar acuşi o ajunge şi Gertie din urmă iar Sybylla, urîţică tare cum e, o să aibă nevoie de tot timpul de care va putea dispune.

Mama ta iubitoare,
L. Bossier.

Mama mi-a dat scrisoarea s-o citesc şi cînd am terminat-o de examinat cu atenţie m-a întrebat dacă eram de acord să plec. Am răspuns cu răceală :

— Da. Cerşetorii şi cei lipsiţi de orice mijloace n-au de ales, iar bunica poate să mă tină şi la Caddagat, cum mă ţine şi la Possum Gully — fiindcă bunica contribuia masiv la întreţinerea noastră.

Cît priveşte peisajul, singurul lucru frumos erau la Possum Gully salcâmii australieni. Dealurile şi

vilcelele din imediata apropiere a casei noastre erau împodobite cu bolţi de salcimi bătrini şi tufe de lăstăriş iar boschete de felurite alte specii ornau întinderea şesurilor. Fiind duminică, în după-amiaza aceea mă bucuram de cîteva ore de libertate. La primirea veştilor conţinute în scrisoare am plecat de acasă şi m-am dus dincolo de colina joasă din spatele nostru, într-o vîlcea, unde m-am azvîrlit la poalele unui salcîm din pilcul de arbori care îmi plăcea cel mai mult şi m-am aşternut pe gînduri.

Va să zică, mama îi povestise bunicii despre păcatele mele — bunicii pe care o iubeam atît de mult. Ar fi putut să aibă atîta mîndrie şi atîta simţ matern protector să ţină pentru ea povestea lipsurilor mele. Nu eram surprinsă, cu toate că vestea mă supăra ; eram obişnuită cu mama, care spunea tuturor vecinilor ce pacoste eram pe capul ei, ce cîrcotaşă eram şi ce puţin îmi dădeam silinţa la treabă. O, Doamne ! Dacă mama ar fi înţeles ce durere cumplită, cîte zile şi ore de agonie pură îndurasem din pricina înfăţişării mele, cu siguranţă că nu mi-ar fi arătat niciodată scrisoarea aceea.

Era nevoie să mi se dea timp din cauză că eram urîtă — nu constituiam un articol cerut pe piaţa matrimonială, plăcută idee ! Bunica făcea parte din şcoala veche, credea că măritişul e singurul rost în viaţă al unei fete ; aşadar, cunoscîndu-i ideile, nu mă surprindea şi nici nu mă supăra intenţia ei de a mă căpătui. Dar eram urîţică. Ah, fir-ar să fie ! Of ! Ah ! Nu sînt capabilă să exprim ce sentiment îmi dădea asta. îmi străpungea inima şi mi-o masacra cu cruzime, ca un cuţit zimţat — nu fiindcă ar fi fost un dezavantaj în privinţa măritişului, căci îmi era antipatic şi să mă gîndesc la măritiş. Căsătoria mi se părea cea mai cumplit de îngrădită şi mai nedreaptă existenţă pentru o femeie. Ar fi putut fi ceva între frumos şi acceptabil, în caz că ar fi existat dragostea la mijloc ; dar rîdeam de ideea de dragoste şi mă hotă- rîsem să nu mă mărit niciodată, niciodată, niciodată !

Celălalt aspect al scrisorii — partea care mă umplea de bucurie — era perspectiva de a pleca la

Caddagat.

Caddagat, locul naşterii mele ! Caddagat, unde îmi petrecusem, învăluită în dragostea bunicii şi în dezmierdările care decurgeau din ea, cîteva din puţinele mele zile de copilărie fericită. Caddagat, locul pe care inima nea îl păstrează cu sfinţenie, care rămlne pentru mine căminul meu natal. Caddagat, pe care firea l-a Împodobit într-o frumuseţe de vis. Caddagat, Caddagat! Caddagat al meu, pe vecie — aşa să ştiţi !

Prea absorbită de gîndurile mele ca să mai simt frigul acelei zile posomorite de iarnă, am rămas sprijinită de salcîm, în aceeaşi poziţie, pînă cînd a venit Gertie să mă anunţe că e gata ceaiul.

— Ştii, Sybylla, era rîndul tău să pregăteşti ceaiul; dar am pus eu masa ca să te scap de-o porţie de ceartă. Mama te căuta şi zicea că precis iar te-au apucat toanele tale.

Mititica de ea, cum ştia ea să facă pace ! Mereu făcea lucruri de-astea pentru mine.

— Bine, Gertie, îţi mulţumesc. O să pun eu masa două seri la rînd, dacă o să mai fiu aici.

— Dacă o să mai fii aici ! Cum adică ?

— Plec, i-am răspuns, urmărind-o atent să văd dacfi îi pare rău, căci eram avidă de iubire.

— Ai de gind să fugi de acasă, fiindcă te ceartă mama mereu ?

— Nu, prostuţo ! Mă duc la Caddagat, să stau la bunica.

— Pentru totdeauna ?

— Da.

— Adevărat ?

— Da.

— Pe cuvînt de onoare ?

— Da, sincer de tot şi pe cuvînt de onoare !

— Şi nu te mai întorci niciodată ?

— Nu ştiu dacă nu mă mai întorc chiar niciodată, dar plec pentru totdeauna, cît poate cineva să-şi prevadă viitorul, îţi pare rău ?

Da, îi părea rău. Ii tremurau buzele de copil, i se întristase chipul drăgălaş cu ochi albaştri şi imediat i-au dat lacrimile. Observam fiecare amănunt cu **o** încîntare intensă. Era mai mult decît meritam fiindcă, deşi o iubeam mult, fusesem totdeauna prea

preocupată de mine însămi ca să-i fi arătat dragoste şi să mă fi purtat drăguţ cu ea.

— **Cine o să-mi mai spună poveşti ?**

Era un obicei al meu să-i debitez poveşti scornite de propria-mi imaginaţie fertilă. In schimbul acestor poveşti, ea ţinea secret faptul că stăteam să scriu la orele *c&nA* ar fi trebuit **Bă** fiu in pat. Ara fost obligată aă găsesc un mijloc de a-i cumpăra tăcerea atunci cînd — trezindu-se
o dată — de două ori la ore scandaloase şi descoperin- du-mă în exerciţiul Îndeletnicirii mele nocturne — pînă şi Gertie, care credea neabătut în mine, se alarmase atît de tare în privinţa sănătăţii mele, că am avut o mulţime de furcă s-o ţin să nu-i strige pe mama şi pe tata fără întîrziere. Dar am pus-o să-mi promită că nu spune nimănui şi încercam o plăcere ciudată să-i aduc cu poveştile mele pe chip rîsul, ochii măriţi de uimire sau lacrimile, după pofta inimii mele.

— O să se găsească cine să-ţi spună poveşti.

— Dar nu ca ale tale. Şi cine o să-mi mai ia apărarea dnd Horace nu mă lasă în pace ?

Am strîns-o la piept.

— Gertie, Gertie, promite-mi că ai să mă iubeşti totdeauna un pic şi că n-o să mă uiţi niciodată, niciodată. Promite-mi.

Şi punindu-şi capul pe umărul meu, în strălucirea palidă a soarelui de iarnă care îi aurea părul, Gertie mi-a promis, cu uşurinţa cu care face promisiuni trecătoare un copil cu fire de fluturaş.

AUTOANALIZA

N. B. Este plicticoasă şi egoistă. Mai bine aţi sâri-o. Asta-i sfatul meu. — S.P.M.

Cînd eram copil mic îmi făceam mii de vise despre lucrurile măreţe pe care o să le înfăptuiesc cînd mă fac mare. Ambiţia mea era neţărmurită, ca întinsele hăţişuri necultivate în mijlocul cărora mi-am dus totdeauna zilele. Pe măsură ce am crescut, m-am lămurit ca sînt fată, că din mine o să se aleagă o femeie ! Fată doar ! Atît şi nimic mai mult! A fost ca o lovitură de măciucă pentru **mine** cînd m-am dumirit că numai bărbaţii puteau să ia viaţa în piept şi să-şi croiască singuri coarla, în vreme ce femeile sînt silite să şadă, metaforic vorbind.
cu miinile legate şi să îndure răbdătoare ca valurile

vieţii să le azvîrle încoace şi încolo, izbindu-le şi zdrobindu-le fără milă. Familiaritatea cu acest jug m-a făcut să mă obişnuiesc cu el. M-am vindecat de dezamăgirea de a mă' fi născut fată şi m-am împăcat cu soarta mea, în această privinţă. De fapt, găseam că e foarte plăcut să fii fată, pînă în clipa cînd în mintea mea s-a făcut lumină şi mi s-a impus un adevăr hîd. Acest adevăr mi-a otrăvit întreaga existenţă. Mă face să petrec zile şi nopţi de agonie. E o durere vie care nu se va vindeca niciodată, un spectru cumplit pe care nimic nu-1 poate alunga. Reputaţia că aş fi deşteaptă mi s-a creat în legătură cu acest stigmat infernal. Din ce în ce mai rău ! Fetelor, fetelor ! Cele dintre voi care au inimă şi aspiră prin urmare la fericire, la viitoare cămine şi la un soţ, să nu vă creaţi niciodată renumele că sînteţi deştepte. Asta vă va scoate din cursa matrimonială cu tot atîta eficacitate cum ar face-o zvonul că aţi avea lepră. Dacă vi se pare, aşadar, că sînteţi năpăstuite cu ceva mai multă inteligenţă decît se obişnuieşte şi mai ales dacă priviţi realist lucrurile, ascundeţi-vă puterea de gîndire, frecaţi-vă strîns mintea, străduiţi-vă să păreţi neintelectuale — e singura voastră şansă ! Atunci cînd o femeie e frumoasă,
i se scuză toate defectele. Poate fi imorală, anostă, frivolă, limbută, fără suflet şi chiar şi isteaţă ; atîta timp cît e plăcută la înfăţişare, bărbaţii se vor îmbulzi în jurul ei şi cum pe lumea asta bărbaţii sînt cei care fac legea, ei sînt puterea în faţa căreia trebuie să te pleci. Unei femei neatractive nu i se va ierta nimic. Soarta ei este o asemenea soartă, că părinţii copiilor urîţi de sex feminin ar trebui obligaţi să-i sacrifice de la naştere.

A doua descoperire neplăcută pe care am făcut-o cu privire la mine însămi a fost că sînt jalnic de neadaptată la mediu. Le-am studiat pe fetele de vîrsta mea din jur şi m-am comparat cu ele. Fusesem crescute alături. Avuseseră parte de aceleaşi avantaje ca şi mine ; unele, ce-i drept, avuseseră avantaje mai mari. Ne mişcăm toate în aceeaşi lume mică şi neinteresantă, dar ele nu figurau pur şi simplu în această lume, ci făceau

parte din ea ; eu, una, nu. Lor, ocupaţiile zilnice şi micile distracţii le asigurau suficient combustibil pentru opaiţul

existenţei ; al meu pretindea mai mult decît îmi putea oferi Possum Gully. Ele ignorau cu desăvîrşirc lumea din afara mediului lor. Patti, Melba, Irving, Terry, Kip- ling, Câine, Corelli, pînă şi numele de Gladstone erau pentru ele simple nume. Dacă erau insule sau cai de curse nu ştiau, şi nici nu le păsa. Cu mine lucrurile stăteau altfel. De unde îmi obţineam informaţiile, cînd nu era ceva înnăscut, n-am idee. Noi nu cumpăram regulat nici un ziar, în afară de ziarul local, îmi ieşeau în cale puţine cărţi, n-aveam plăcerea să conversez cu o persoană cultă, din păturile supuse, mai des decît o dată pe an, şi totuşi auzisem de toate celebrităţile din domeniul literaturii, artei, muzicii şi teatrului ; lumea acestora era şi lumea mea, şi cu imaginaţia trăiam printre ei. Părinţii mei mă descurajau de la astfel de prostii. Fuseseră şi ei pasionaţi de literatură şi de artele frumoase însă acum nemaiavînd ce face cu aşa ceva, îşi pierduseră interesul pentru ele.

Cîrteam tot timpul şi nu-mi găseam locul şi tînjeam dincolo de limitele suportabilului să ies în viitoarea vieţii. Acţiune ! Acţiune ! Daţi-mi acţiune ! era strigătul meu. Mama se străduia s-o scoată la capăt cu mine, cit se pricepea şi ea. îmi ţinea neobosită predici. Au fost puse la bătaie toate vechile zicale şi omilii, dar fără vreun folos. Era ca şi cum ar fi întrebuinţat leacuri băbeşti la o boală care nu poate fi tratată decît de un medic specialist.

Mi-au administrat o groază de dondăneală pe coarda plicticoasă a vechiului refren „Tot ce pui mina să faci, fă din toate puterile !“ Zilnic mi se împuiau urechile că lucrurile mărunte sînt cele mai nobile în viaţă şi că toţi oamenii mari cu care bateam cîmpii au spus la fel. Le replicam de obicei în sensul că şi eu îmi dădeam seama foarte bine cit sînt de nobile şi se putea să scriu despre asta un eseu, la' fel de bine ca oricare filozof. Era uşor pentru oamenii mari să sublinieze măreţia vieţii mărunte, goale şi plicticoase. Dar de ce n-o adoptau şi ei ?

Sub colţii grapei broasca ştie
Cum fierul taie-n carne vie.
Iar fluturaşul din fereastră

Ii predică să se smerească.

N-aveam deloc chef să practic acel fel mărginit de noblețe domestică, *1 broaştei ; tînjeam după triumfurile îllituraşului, blamate unanim, deşi slnt ca nişte baloane dc săpun. Doream viaţă cît mai eram încă destul de tînără ca s-o trăiesc, şi citam drept motto :

Deşi dacă merge la izvorul de raze
Ulciorul se va sparge curînd,
Sint mii să-i ia locul pe *dată* Cînd
cioburile-i cad la pămînt.
De-l ţineţi acasă, pe raft, nemişcat —
Hoinar nu-l lăsaţi la izvor,
Tot vine şi ceasul acela odat'
De-l adunaţi în cioburi, de zor.

Ş-atunci, vă întreb, binc-i oare
Ulciorul de lut s~:-l fereşti,
De parcă forma-i trecătoare De aur
pur o socoteşti ?
Sărman nătîng, ia seama bine,
Nu-i înţelept cum rostuieşti,
Ulciorul tău pe raft se sfarmă.
Al meu la rîul din poveşti.

Aveam destulă minte ca să-mi dau seama de inutilitatea încercării de a fi altfel decît eram. în aceste vremuri de aprigă competiţie nu exista pentru mine nîci o şansă — de un prilej favorabil, nu de talent, aveam în primul rind nevoie. Destinul socotise de cuviinţă să nu-mi acorde nici măcar un singur avantaj sau o singură ocazie favorabilă, aşa că eram neputincioasă. M-am pus pe lucru sa-mi croiesc haină din cît postav aveam. M-am avîntat bărbăteşte să-mi comprim spiritul în „felul de viaţă pentru care mă adusese pe lume bunul Dumnezeu". Am împins, am stîlcit, am făcut zob, dar cum reuşeam să-l îndes pe o parte, ţîşnea imediat afară pe altă parte şi eâă sfida să reuşesc să-l înghesui în cutiuţa strimtă a locului numit Possum Gully.

Nestinse, pîrjoluri şi chinuri Aduse
de speranţa înşelată,
Tinjeala şi-amarele doruri
De mistice oaze atrase,

Sînt numai nisipul in care
Un lac nemilos se răsjrînge,
Şi pe orice drumeţ îl
răpune O *sete ce-o poartă*
în sînge.

Intr-o sforţare zadarnică de a-şi astîmpăra această sete necruţătoare, sufletul meu orbecăia prin locuri întunecate şi stranii. Pornise în căutarea lui Dumnezeu şi cum nu-1 aflase, ostenise.

Pe aceeaşi cale neştiută, pe care ajunsese pînă la mine ecoul vieţii mai evoluate, a pătruns şi ştiinţa despre păcatul şi suferinţa răspîndite pe lume, plînsetul milioanelor de oprimaţi, de umiliţi şi călcaţi în picioare, de uitaţi de Dumnezeu. Rotiţele mecanismului social aveau nevoie să fie ajustate — lucrurile stăteau strîmb. O, de-aş fi putut găsi o cale de îndreptare pe care s-o ofer semenilor mei ! Mi-am ameţit creierul cu această problemă ; eu însămi îmi depăşeam propriile puteri. Un bărbat cu asemenea idei, e propriul său blestem, iar o femeie — Dum-? nezeu s-o ajute pe femeia care corespunde acestei descrieri ! Ea nu e numai o fiinţă dezrădăcinată, e o fiinţă fără nici un fel de rădăcină, o fiinţă solitară !

Recunoscînd acest lucru, m-am întors şi l-am blestemat pe Dumnezeu pentru că-mi azvîrlise pe umeri o povară mai grea decît eram în stare să duc, l-am blestemat amarnic şi o voce dinăuntrul meu mi-a şoptit că nu există cineva pe care să-l blestem. Nu există Dumnezeu. Eram 0 necredincioasă. Nu că aş fi căutat sau dorit ateismul. Aspiram să fiu creştină şi luptam împotriva necredinţei. Le-am cerut ajutor creştinilor din preajma mea. Proasta de mine ! La fel de bine puteam să-i anunţ că sînt o tîrfă. Respectabilitatea mea a dispărut cît ai bate din palme. Unii au zis că e imposibil să nu cred în existenţa lui Dumnezeu ; făceam asta numai ca să cîştig notorietate, şi s-au lepădat pe dată de mine.

Să nu cred în Dumnezeu ! Eram nebună !

Dar dacă există într-adevăr un Dumnezeu, vor ei să-mi spună cum să-l aflu ?

Roagă-te ! Roagă-te !

M-am rugat mult şi cu înflăcărare, dar mereu auzeam izvorîndu-mi din inimă şoapta că nu există nimic la care să te rogi.

Ah, amara, disperata foame sufletească de dumnezeire pe care numai un ateu o poate înţelege ! Nimic pentru care să trăieşti pe lume ; nici o speranţă dincolo de mormânt. Asta mă azvîrlea în accese de profundă melancolie.

Dacă tatăl meu ar fi avut o poziţie importantă în ţinut, în calitate de fiică a lui, fără îndoială că viaţa mea ar fi fost atît de plină de ocupaţii plăcute că nu s-ar fi născut în mine spiritul care mă chinuieşte acum. Sau dacă aş fi avut vreun prieten — cineva care să ştie. care să fi suferit şi să înţeleagă, cineva căruia să mă destăinui şi pe care să mă pot bizui — aş fi putut deveni un caracter foarte frumos. Dar nu era în toată lumea largă un suflet care să-mi întindă mîna şi mi-am spus cu amărăciune în sinea mea : „Nu există nimica bun pe lume“. Cînd eram în dispoziţie mai blîndă îmi spuneam : „Ah, ce încîlceală ! Cei care ar avea inima să dea ajutor n-au putere s-o facă, iar cei care au putere n-au inimă*.

Răul, ca un adversar prea puternic la jocul de şah, stă tot timpul în coasta binelui, să-i dea şah-mat ca unui rege slab mînuit.

îmi lipseşte, din păcate, încrederea de sine. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să trec de momentele grele din viaţă, şi neîntîlnindu-1, eram la vîrsta de şaisprezece ani atît de înrăit de cinică şi de păgînă, că să fi colindat trei zile în şir nu-mi găsea omul pereche pe potrivă,

Capitolul opt

AM PLECAT DIN POSSUM GULLY, URA ! URA !

Dacă cineva din Sydney are prieteni cu domiciliul la Goulburn, spune că aceştia stau în provincie. Dacă

cineva din Goulburn, are prieteni la Yass, zice că stau în provincie. Dacă cineva din Yass are prieteni la Young, zice că stau în provincie, şi tot aşa. Caddagat se află „în provincie“.

Pornită într-acolo în a doua zi de miercuri a lunii **august** 1896, mi-am luat bilet la gara din Goulburn şi pe **la** ora **unu** noaptea mi-am ocupat locul intr-un vagon dc **clasa** a doua din trenul poştal aflat în drum spre Melbourne. Aveam trei-patru ore de mers cu acest tren, apoi trebuia să schimb şi să mai călătoresc pe o linie secundară încă două ore. **In** tot vagonul, numai eu **veneam** de la Goulburn ; ceilalţi pasageri se aflau acolo mai de mult şi dormeau cu toţii. Vreo cîţiva au deschis ochii, luptîndu-se cu somnul, s-au uitat încruntaţi la intrus şi pe urmă au adormit la loc. Mişcarea trenului era o bucurie pentru mine şi nici nu-mi trecea prin cap **să** dorm. Stăteam **în** picioare, cu fruntea apăsată de geamul rece, încercînd fără succes să disting obiectele **care** treceau în zbor pe lîngă noi, prin întunericul de cerneală al nopţii ceţoase.

Prea rîdea inima în mine la gîndul lucrurilor plăcute care mă aşteptau de acum încolo, ca să mă gîndesc la cei pe care îi părăsisem. Nu regretam că plec din Possum Gully. Dimpotrivă, îmi venea să dau din mîini şi să chiui de bucurie că scăpasem de acolo. Auzi vorbă, acasă ! Ferească Dumnezeu să fie viaţa dusă la Possum Gully singurul izvor al amintirilor meie despre căminul patern ! Practic, acolo crescusem, însă inima mea refuza categoric să considere acel loc drept casa ei. îl uram pe atunci, îl mai urăsc şi acum pentru monotonia lui încremneită. Nu-mi oferise şi nu-mi oferea o singură amintire tandră, ci numai, aduceri aminte cît se poate de sumbre, menite să-ţi reteze aripile şi să-ţi sărăcească gindirea. Nu şi nu ; nu iăsam în urmă un cămin, ci abia acum zburam către casă.

Acasă, acasă la Caddagat, acasă la vîlcelele înverzite, la vuietul dulce şi melancolic al apelor de munte, la colţuroşii şi semeţii munţi Borgong ; acasă, la bunicuţa mea scumpă, la unchiul şi la mătuşica, la cărţi, la muzică, rafinament, lume multă, distracţii, la casa care îmi era atît de dragă.

Toate la vremea lor, am ajuns la capătul călătoriei ca trenul şi âm fost preluată de un bărbat voinic, cu bâfbă roşie, cafe m-a informat câ el e vizitiul diligenţei şi că primise de la doamna Bossier o scrisoare cu instrucţiuni să aibă grijă de mine. M-a mai informat de asemenea şi că făcea bucuros „treaba asta“, cum s-a exprimat, şi că voi fi la adăpost sub oblăduirea lui ca în sînul lui Dumnezeu.

Călătoria de douăzeci şi şase de mile cu diligenţa n-a fost nidi plăcută, nici interesantă. Eram singurul pasager, aŞft îneît puteam să-mi aleg orice loc. Cum vremea era rece şi umedă, am preferat sâ stau înăuntru şi m-am fâcut covrig pe o bancă, de tinde m-a deranjat la fiecare douâ-tfţi' mile vizitiul cel săritor, interesîndu-se dacă e?â'„linişte, şi pace“.

La Halfway Hoţise, unde ne aştepta un Echipaj de cinci coi de schimb, am mîncat şi m-am dezmorţit un pic, prinzînd puteri pentru drumul care mai rămînea de făcut. Pe măsură ce mergeam, se făcea tot mai frig şi la 2. 30. d.a. nu mi-a părut rău deloc să dau cu ochii de acoperişurile aşezării Gool-Gool. Ne-am dus întîi la poştă, unde au fost predaţi sacii de corespondenţă, fcspoi

ne-am întors şi am tras în faţa Hotelului Woolpack. Un domn tinăr, cu impermeabil şi şapcă, care stătuse pînă atunci în picioare pe veranda, a ieşit In Stradă cînd s-a oprit diligenţa şi, scoţîndu-şi şapca şi băgînd capul înăuntru, a întrebat: „Cine e domnişoara Melvyn ?“

Văzînd că eu eram singura pasageră, a rîs cu un rîs extrem de plăcut, dînd la iveală două şiruri perfecte de dinţi, şi întorcîndu-se către vizitiu, â spus !

— N-ai aţi călători ? Atunci presupun că dumneaei e chiar domnişoara Melvyn.

— Să jur n-aş putea, că n-am fost de faţă la naştere, da’ cred că ea e, cum te văd şi cum mă vezi, îi răspunse acesta.

Identitatea mea fiind în acest fâl stabilită, tînărul domn mă ajută cu multă politeţe să cobor, porunci argatului să-mi încarce bagajul în cabrioleta cu care venise de la Caddagat şi să înhame caii. Apoi mă conduse într-un salon rezervat, unde o chelneriţă tînără şi prietenoasă mă aştepta cu nişte gustări pe o tavă, iar în timp ce-mi dezgheţau picioarele, pregătindu-mă să mănînc am citit scrisoarea cu care venise tînărul, cu adresa scrisă de mîna bunicii. îmi spunea că ea şi mătuşa nu se înzdră- veniseră încă după o răceală urîtă şi dată fiind vremea păcătoasă de afară, li s-a părut nu tocmai înţelept să vină să mă întîmpine ; însă Frank Hawden, care e un *jackeroo* *, o să aibă grijă de toate, o să achite nota la hotel şi o să-i dea un bacşiş vizitiului. Caddagat se află la douăzeci şi patru de mile distanţă de Gool-Gool şi ultima parte a drumului este foarte abruptă. Era trecut deja de ora trei şi, dat fiind că vremea era a ploaie, scurta după-amiază de iarnă urma să ia sfîrşit şi mai devreme ca de obicei. Aşa că mi-am înghiţit la iuţeală ceaiul şi prăjitura, ca să nu-1 întârzii pe domnul Hawden ce mă aştepta să mă instaleze în cabrioleta pe care argatul tocmai înhăma în curte caii. A intrat imediat în vorbă cu mine.

— Văzui numele pe geamantane, şi dacă sinleli

---

* Tinăr englez, venit în Australia pe o perioadă determliiatS, pentru a căpăta experienţă.

neamuri cu familia Bossier, n-oţi fi oare fata lu' Dick Melvyn de la Bruggabrong, dinspre Timlinbilly ?

— Ba da.

— Păi, atunci să-l salutaţi pe tăticu' din partea mea, domnişoară. Că straşnic şef mai era şi Dick Melvyn. Nădăjduiesc că-i bine sănătos şi-i merge bine. Io-s Bilîy Hai- zelip, frate cu Mary şi cu Jane. O mai ţineţi minte pe Jane, nu-i aşa, domnişoară ?

N-am mai avut timp să-i spun decît că o să-i transmit tatei salutări de la el, căci, zicînd că ne prinde întunericul, domnul Hawden dădu bice cailor şi porni în mare grabă, parcurgînd în două minute o distanţă care scoase localitatea Gool-Gool din raza vederii noastre. Cam ploua şi de aceea ţineam deschisă umbrela cea mare pe care o trimisese bunica şi discutam despre vreme, în sensul că mare nevoie era de un pic de ploaie şi că în ziua de azi era mare eveniment şi că toată lumea spera să mai ţină. Nu plouase decît puţin, însă pămîntul de pe aici era din cel argilos, pe care un pic de apă îl şi preface în noroi. împotmolea roţile şi se aduna pe osii, iar calul dinspre mine avea un fel de a zvîrli din copitele dinainte că ne arunca în poală, la fiecare pas, bulgări moi de pâmînt roşiatic. Dar, în ciuda acestor mici neajunsuri, încîntător era să te ducă ca vîntul doi cai bine hrăniţi, cu hamuri splendide. Era mare contrastul dintre ei şi bătrînul nostru cal slăbănog de acasă, care de-abia se tîra în hamurile lui rupte şi cîrpite cu sfoară şi cu bucăţele de piele crudă.

Domnului Hawden nu-i displăcea deloc să facă conversaţie. După ce ne-am spus totul despre vreme, o bucată de timp s-a făcut linişte, pe care a rupt-o el cu „va să zică, eşti nepoata doamnei Bossier, nu ?"

— Cum nu-mi aduc aminte de naşterea mea, n-aş putea să jur, dar cred că aceea sînt chiar eu, cum te văd şi cum mă vezi, i-am răspuns.

A rîs.

— Bine-1 mai imiţi pe vizitiu ! Dar să fii nepoata doamnei Bossier ! Să mori de rîs, nu alta !

— Ce anume e de rîs ?

— Că eşti nepoata doamnei Bossier.

— Mă tem, domnule Hawden, că se simte în remarca dumitale ceva care nu seamănă deloc a

compliment.

— Păi, cum să nu rîzi ? Vrei să-ţi spun părerea mea ?

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Aş pune părerea dumitale mai presus de orice şi sînt sigură, simt cu siguranţă, că ţi-ai format o apreciere cu adevărat completă în legătură cu mine.

In orice alte momente i-aş fi dat eu peste nas, cum se cuvine, pentru îngîmfarea lui, dar azi eram cît se poate de bine dispusă şi, în consecinţă, foarte amabilă şi decisă să mă distrez trăgîndu-1 de limbă.

— Păi, nu semeni neam cu doamna Bossier sau cu doamna Bell ; ele amîndouă sînt tare frumuşele, continuă el.

— Nu mai spune !

— Mi-a părut râu cînd am văzut că nu eşti deloc drăguţă, că prin părţile astea nu-i nici o fată să merite să-şi dea omul inima după ea şi îmi făceam mari speranţe cu tine. Dar eu ţin foarte mult la frumuseţe, a îndrugat la iuţeală.

— îmi pare tare rău pentru dumneata, domnule Hawden. Bineînţeles că ar fi nevoie de un model de perfecţiune ca să merite o inimă cum sînt sigură că e a dumitale, i-am răspuns compătimitor.

— Las' că nu-i nimic. Nu-ţi face sînge rău. Chiar de lepădat nu eşti, cred că se distrează omul bine cu tine.

— Mă onorezi prea mult, domnule Hawden. Gîndul că îmi acorzi cît de puţin aprecierea dumitale mă umple de bucurie, i-am răspuns cu maximum de deferenţă. Dumneata eşti atît de gentleman şi de amabil, că la început m-am temut c-ai să mă dispreţuieşti cu totul.

— Nici o grijă ! N-are de ce să-ţi fie frică ; nu-s eu băiat rău, mă încurajă el nevoie mare.

După accent şi după stilul simpluţ, l-am simţit că nu era din colonii, aşa că l-am pus să-mi relateze povestea vieţii lui. Era englez prin naştere, dar stătuse în America, în Spania, în Noua Zeelandă, în Tasmania, etc ;

potrivit propriilor sale păreri, fusese totdeauna un om de vază şi se arătase zmeu pretutindeni.

L-am lăsat să trăncănească cît îl ţinea gura pe tema asta aproape un ceas, fără să-şi dea seama că îl cântărisem pe toate părţile şi că rîdeam în sinea mea cu gura pînă la urechi. Apoi am creat o diversiune întrebîndu-1 cînd fusese ridicat gardul de sîrmă din dreapta noastră. Se vedea că e recent construit şi înlocuia un gard sărăcăcios pe care îl ţineam minte din copilărie.

— Frumos gard, nu ? Opt rînduri de sîrmă, drug sus şi stîlpi solizi de tot. Harry Beecham l-a făcut cu contract anul ăsta. Douăsprezece mile de gard. U costă o groază; n-a găsit pe nimeni să lucreze mai ieftin, fiindcă pămîntul e aşa de întărit de la secetă. Unde-s copacii ăia e Five- Bob Downs, încolo înspre munţi. Dar mi-închipui că ştii locurile mai bine ca mine.

Ne aflam acum la mai puţin de un ceas de drum de locul nostru de destinaţie. Cît de familiare mi se păreau multe din punctele de reper, cu toate că nu le mai văzusem de cînd aveam opt ani !

La dreapta noastră curgea un rîu, din cînd în cînd zăream cîte o sclipire a apelor sale gălăgioase printre tufişurile care îi înveşmîntau malurile. Seara fusese scurtă şi se apropia de sfîrşit. Negurile albe aduse de ploaie coborau încet de pe culmi şi se instalau în viroagele munţilor din stînga noastră. înaintea ochilor mi se ivi un tău în formă de V, cunoscut sub numele de Prăpastia Fazanului. Domnul Hawden zise că i se potrivea denumirea, întrucît mişuna de păsări-liră. Cădea noaptea. Din văi se ridica ţipătul a sute de ploieri — cît de mult îmi plăcea vaietul lor singuratic ! — şi se făcuse întuneric de-a binelea cînd am tras în faţa porţii de la Caddagat.

O liotă de cîini s-au năpustit să ne întîmpine scheu- nînd, uşa din faţă a fost dată de perete şi pe acolo au năvălit pînă la noi lumini şi glasuri.

M-am dat jos din trăsură cu un sentiment de crispare. Eram doar o sărăntoacă cu o fire imposibilă. Cum avea să mă primească oare bunica ? Draga de ea. n-avea de ce să-mi fie teamă. M-a strîns cu căldură la piept, spu- nîndu-mi :

— Vai de mine, copila mea, ce obraji reci ai ! Bine cs&i venit. A fost o zi groaznică, dar ne bucurăm c-a plouat.- Trebuie să fii îngheţată de tot. Intră şi du-te lîngă foc, iufce-iute ! lingă foc, lîngă foc ! Sper că mă ierţi că n-am venit să te iau. Şi iat-o şi pe singura soră a mamei, zvelta şi graţioasa mea mătuşă, care stătea alături de bunica, sărutîndu-mă şi bătîndu-mă cordial pe umeri, zkînd : „Bine ai venit, Sybylla ! Ne pare bine să avem iai: pe cineva tînăr, care să ne mai învioreze casa. îmi pare rău că nu m-am simţit destul de bine ca să vin să te întîmpin. Cred c-aî îngheţat de tot ; vino lîngă foc '.

Mătuşa vorbea totdeauna foarte calm şi foarte puţin, dar în stilul ei rasat era ceva care îţi mergea drept la inimă.

Nici nu-mi venea să cred că mi se adresau mie. Trebuia să fie o greşeală la mijloc. Această primire era pentru o rudă de rang mare care îi onora cu o vizită, nu pentru o sărăntoacă urîtă, rea şi de prisos ce venea să trăiască pe spezele lor.

Primirea lor a făcut să se dezgheţe cinismul neiertător care prinsese crustă in inima mea, mai mult decît loate predicile pe care le ascultasem vreodată, luate la un loc.

— Du copilul înăuntru, Helen, repede de tot — zise bunica — pînă mă duc eu să văd să aibă băiatul grijă de cai. Afurisit ce e, nu poţi să te încrezi în el nici o iotă ; i-am spus să lege clinii ăştia şi uite-i cum schelălăie de te asurzesc, nu alta !

Mi-am lăsat pe verandă umbrela udă iar mătuşa Helen m-a condus în sufragerie, unde o slujnicuţâ dichisită făcea să clinchene plăcut diverse obiecte în timp ce aşeza masa. Caddagat era o casă în stil vechi şi toate camerele din faţă dădeau direct pe verandă, fără preliminarii de tipul unui antreu, fiind prin urmare necesar s& trec prin sufragerie spre dormitorul meu, care era o odaie cu acoperişul îndîhat, din partea din spate a casei. In timp ce mătuşica s-a oprit sS-i mai dea fetei nişte porunci, am observat inelele pentru şervete din ‘argint masiv, pe care ml le aduceam atît de Mne aminte, farfuriile de modă veche, ţinute pentru zile mari, şi focul

impresionant care trosnea în căminul cel mare şi alb ; dar, mai mult decît toate, frumoasele tablouri de pe pereţi şi o masă într-un colţ, presărată cu ziare şi reviste şi cu cîteva cărţi care păreau noi-nouţe. Pe cotorul uneia din ele am zărit scris „Corelli" iar pe alta — ce bucurie ! — scria *Trilby.*

Din încăperea alăturată, care era salonul, răzbăteau tonurile plăcute ale unui pian minunat. Iată că se aflau aici trei lucruri după care tînjisem cu sete. M-a cuprins o pornire impulsivă să mă delectez imediat cu ele. Mi-a venit să golesc masa dintr-un salt, să înhaţ şi să încep să citesc amîndouă cărţile deodată, să mă reped la pian şi să încep să cînt la iuţeală, şi să examinez şi tablourile
— totul deodată. Din fericire pentru reputaţia sănătăţii mele mintale, însă, mătuşa Helen mă condusese între timp într-o odăiţă drăgălaşă, şi, spunîndu-mi că urma să fie a mea, mă ajută să-mi scot pălăria şi pelerina.

în vreme ce îmi încălzeam degetele la foc, îmi atrase privirea frumosul portret atîrnat deasupra policioarei căminului. Reprezenta o fată încîntătoare, în floarea tinereţii şi frumuseţii, gătită într-o rochie de seară albă şi vaporoasă.

— Vai, ce frumoasă e, mătuşă Helen ! Dumneata eşti, nu-i aşa ?

— Nu. Nu-ţi recunoşti mama ? A fost făcut chiar înainte de căsătoria ei. Acum trebuie să te las singură, dar vino imediat ce te aranjezi, bunica abia aşteaptă să te vadă.

După ce a plecat mătuşa Helen mi-am netezit într-o clipă părul, fără să-mi arunc deloc privirile în oglindă. Nu-mi păsa nici cît negru sub unghie de găteală şi aş fi umblat îmbrăcată oricum. Era unul din simptomele care o înclinaseră pe mama spre convingerea că s-ar putea să nu fiu întreagă la minte, dat fiind că pentru majoritatea fetelor rochiile sînt o mare încîntare. O dată sau de două ori încercasem să arăt frumos îmbrăcîndu-mă cu lucruri drăguţe însă, apreciind singură că arătam la fel de urită la înfăţişare ca de obicei, am renunţat la asta ca la o

treabă fără rost.

Timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec aranjîndu-mi toaleta a trecut privind portretul mamei. Era unul din cele mai încîntătoare chipuri ce se pot imagina. Se prea poate ca trăsăturile să nu fi fost perfecte, după regula proporţiilor, dar expresia era pur şi simplu îngerească : dulce, atrăgătoare, blindă şi fericită. De la contemplarea ei am trecut la altă fotografie — una a tatei — pusă într-o ramă de argint pe măsuţa de toaletă. Şi acesta era un chip frumos, cu trăsături bine croite şi cu o expresie distinsă. Acesta era Făt-Frumosul care o cucerise pe Lucy Bossier şi o luase de lîngă ai ei. Am privit în jur, la frumoasa mea odaie ; fusese a mamei, în zilele ei de fată. îşi petrecuse tinereţea într-un pension select de la oraş şi în ambianţa fermecătoare a acestei case.

M-a dus gîndul la bărbatul de la Possum Gully şi la nevasta lui. El avea ochi albaştri, o înfăţişare jalnică şi nu era în stare să-şi îndeplinească îndatoririle de om şi de cetăţean. Femeia era aspră de muncă şi înăcrită de grijile fără număr şi de lupta zadarnică cu sărăcia. Cum putea oare să fie aceeaşi pereche ?

Asta e viaţa, mi-o dovedea cazul părinţilor mei. Ce drept aveam să aştept ceva mai bun de la ea ? Am închis ochii şi m-am cutremurat de posibilităţile şi de probabilităţile viitorului meu. Pentru asta îşi sacrificase mama tinereţea, libertatea, puterile ; pentru asta sacrificase cea mai preţioasă avuţie a unei femei.

Ajunsă la punctul acesta, am pornit-o către sufragerie unde mă aştepta bunica şi m-a mai strîns încă o dată în braţe.

— Vino încoace, copila mea, şi stai aici cu mine, lîngă foc ; dar lasă-mă întîi să mă uit şi eu la tine ! — şi m-a ţinut cu amîndouă braţele întinse. Vai de mine şi de mine, ce firavă eşti, şi nu semeni nici un pic cu nimeni din neamul nostru ! Mă bucur că ai pielea aşa de frumoasă şi de curată ; toţi copiii mei au tenul frumos. Doamne-Dumnezeule, aşa păr n-am mai văzut ! Ai o coadă cît braţul meu de groasă şi-ţi ajunge pînă la genunchi ! Şi e de culoare castaniu-aprins, ca al mă tuşii tale ! Mama ta avea părul blond deschis. Nimic nu admir mai mult ca o coamă

frumoasă de păr.

Fata in casă ne anunţă că masa e gata, bunica sună cu vigoare dintr-un clopoţel, din salon îşi făcură apariţia o doamnă, un domn şi mătuşa Helen iar domnul Hawden intră şi el pe uşa din spate. Am aflat că domnul şi doamna cu pricina erau un *squatter*[*] din vecinătate şi noua sa guvernantă, în drum spre casă. Bunica îi văzuse trecînd în după-amiaza aceea, pe ploaie, le ieşise înainte şi îi convinsese să se oprească peste noapte la Caddagat.

Domnul Hawden nu-mi mai dădea acum nici o atenţie, dar se grozăvea în faţa celorlalţi ca să mă dea gata. După cină s-a făcut muzică în salon. Mă delectam nespus, dar bunica s-a gîndit că mai bine m-aş duce la culcare, fiindcă eram pe drum de la miezul nopţii din seara precedentă. Nu eram deloc obosită şi nici nu-mi era somn, dar ştiam că n-are rost să protestez, aşa că le-am urat fiecăruia noapte bună şi am luat-o din loc. Domnul Hawden mi-a răspuns înţepat şi plin de ifose, iar mătuşa Helen mi-a şoptit că o să treacă să mă vadă puţin mai tîrziu, dacă o să mai fiu trează.

Bunica m-a dus pînă la mine în odaie şi mi-a examinat părul. L-am despletit, ca să-l vadă. I-a fost în toate privinţele pe plac. A decretat că e extrem de frumos, mătăsos şi ondulat şi că e cel mai frumos păr pe care l-a văzut la cineva.

S-a iscat gălăgie afară, în acareturile din spate. Bunica s-a dus să vadă ce se întîmplă şi n-a mai venit înapoi, aşa că am stins lampa şi am căzut pe gînduri, la lumina pUpîitoare a focului.

Pentru prima oară m-am întors cu gîndul la plecarea de acasă. Tata nu mă sărutase mai călduros decît dacă aş fi plecat doar pentru o zi; mama mă sărutase foarte rece, zicîndu-mi scurt:

— E de sperat, Sybylla, că faţă de bunica ta vei avea o comportare mai bună decît ai avut pînă acum faţă de mine. Singura pe care a îndurerat-o despărţirea de mine a fost Gertie, dar eu ştiam că firea ei este de aşa natură, încît peste o zi-două avea

* Component al aristocraţiei coloniale din Australia, ocupant legal al unor întinse terenuri destinate creşterii vitelor (de ordinul zecilor de mii de acri), aparţinînd Coroanei Angliei.

să uite de mine. Nu-mi vor duce dorul niciodată, pentru că eu n-am nici un loc in inima lor. Ce-i drept, eram un copil ingrat şi nici nu meritam aşa ceva. N-aveam nici o calitate care să le trezească fie mîndria, fie iubirea, însă inima mea îşi striga sus şi tare dragostea pentru ei.

Oare lui Gertie o să-i fie astă-seară dor de mine, cum mi-ar fi fost mie dacă lucrurile ar fi stat invers ? Nu era felul ei. Se va simţi lipsa mea din jurul gălăgioasei mese de ceai ? Mi-e teamă că nu.

M-am gîndit la biata mama, rămasă acasă cu truda şi mi-am simţit inima grea ; nu mi-am mai adus aminte de păcatele tatei, ci m-am gîndit doar la răbdarea pe care o dovedise cu mine în toţi aceşti ani şi s-a trezit din nou în mine toată iubirea pe care o avusesem cîndva pentru el. Ah, de ce, de ce nu mă iubeau şi ei un pic ? Sigur că nu mă străduisem niciodată să le cîştig dragostea. Dar uite alţii cum sînt răsfăţaţi de iubirea tuturor, fără să se străduiască vreun pic ! De ce sînt urîtă şi antipatică şi nenorocită şi de prisos, fără vreun rost pe lume ?

Capitolul nouă REŢETA MATUŞII HELEN

— Vai de mine, Sybylla, nu te-ai culcat încă şi plingi, vai, ce mai lacrimi ! Spune-mi din ce cauză plîngi !

Era glasul mătuşii Helen ; intrase şi aprinsese lampa.

Avea ceva minunat de sincer şi de autentic mătuşa Helen. Nu dădăcea pe nimeni niciodată şi nici nu se prefăcea că îi pasă de tine doar ca să arate cît e ea de bună. Era autentică şi simţeai că orice i-ai fi spus, oricît de smintit sau de fără noimă, n-o să fie niciodată povestit mai departe, ca să amuze pe cineva şi, culmea culmilor, nici nu te dăscălea vreodată.

S-a aşezat lîngă mine, iar eu m-am aruncat dintr-o

pornire de gîtul ei şi i-am înşirat de-a fir a pâr necazurile mele, plîngînd cu sughiţuri. Cum nu exista nimic bun pe lume, cum nu eram eu de folos nimănui, cum nimeni nu mă iubea şi nici n-o să mă iubească vreodată din cauza înfăţişării mele hidoase.

M-a ascultat pînă la capăt şi apoi a zis încetişor :

— Cînd o să fii în stare să mă asculţi, vreau să stau de vorbă cu tine.

Mi-am luat imediat seama şi am aşteptat, plină de speranţe. Oare ce avea să-mi spună ? Cu siguranţă că nu tot vechea poveste răsuflată, cum că lumea aceasta ar fi doar un loc unde sîntem puşi la încercare şi ni se dă vreme să ne pregătim pentru frumoasa lume de apoi. Cîntecul ăsta învechit o fi bun pentru babalîcii cu un picior în groapă, dar pentru cei tineri, care au în sînge

tinereţea, romantismul şi sănătatea, e nespus de plicticos. O să-mi predice oare că dacă mă pling de propria-mi înfăţişare nesocotesc voinţa divină ? (aceasta fiind o bine- cuvintare, întrucît mă izbăveşte de ispitele fără număr care le pasc pe fetele frumoase). Asta era altă salată binecunoscută, de ordinul mîngîierilor lui Iov, de care eram sătulă de moarte, căci sînt sigură că nu există pe lume o singură fiinţă urîtă care să creadă că propria lipsă de frumuseţe e o binecuvintare. M-am temut degeaba că mătuşa Helen ar putea să peroreze pe coarda asta. Ea rostea totdeauna ceva curajos şi mîngîietor, făcîndu-mă să-mi fie ruşine de mine şi de egoismul meu plin de înfumurare.

— Te înţeleg, Sybylla, a zis ea rar şi apăsat, dar nu trebuie să fii laşă. Pe lumea asta există bunătate şi iubire cît vrei, însă trebuie să le cauţi ca să dai de ele. Una din încercările prin care sîntem sortiţi să trecem cu toţii e să fim rău înţeleşi. Eu una cred că pînă şi cea mai banală fiinţă de pe faţa pămîntului îşi are gîndurile şi sentimentele ei, pe care nimeni nu le poate împărtăşi ; şi cu cît are cineva o alcătuire mai complexă, cu atît va trebui să sufere mai mult în privinţa asta. Cunosc o mulţime de fete tinere, unele din ele bune şi sincere, dar tu ai în tine mai mult decît trei din ele la un loc. Cu tăria asta a ta de caracter, dacă o struneşti cum trebuie, poţi să-ţi cîştigi iubirea aproape universală a semenilor tăi. Dar eşti nestăpînită şi capricioasă, trebuie să te pliezi şi să-ţi infrînezi pornirile, să le supui voinţei, altfel vei fi mai rea decît o persoană absolut lipsită de caracter. Ai să vezi că înfăţişarea neatrăgătoare nu te va împiedica să-ţi cîştigi din partea semenilor iubirea-prietenie — singura iubire adevărată care există. Cît despre înfocata pasiune trecătoare a bărbatului pentru o tînără fată, pasiune care greşit e numită iubire, n-am să-ţi spun să nu te gîndeşti la ea, fiindcă ştiu că stă în natura omenească s-o pretinzi, cînd ajungi la o anumită vîrstă ; însă mingîie-te cu gîndul acesta : îi ocoleşte la fel de des pe cei cu trăsături perfect dăltuite, ca

şi pe cei cu chipuri croite după un tipar mai de rînd.

Şira întors faţa de la mine, a suspinat şi a căzut ta tfcşre pe gînduri, uitînd cu totul de prezenţa mea. Ştiam, ci se gîndeşte la ea însăşi.

Iubirea, nu iubirea-prietenie, căci oricine o cunoaşte Au putea să nu-i acorde iubire şi respect, ci celălalt fel de iubire o ocolise, trecînd pe lîngă ea.

Cu doisprezece ani mai înainte să mă duc eu la Caddâ- *gdt,* pe cînd Helen Bossier avea optsprezece ani şi era una dîn cele mai frumoase şi mai încîntătoare fete din Australia, venise în vizită la Caddagat un colonel spilcuit pe nume Bell, aflat într-un prelungit concediu de refacere a sănătăţii. S-a căsătorit cu mătuşa Helen şi a dus-o undeva în America, unde se afla regimnetul lui. I-am auzit pe ceilalţi spurund că ea îl adora pe colonelul Bell dar că n-a trecut nici un an şi el s-a plictisit de încîntătoarea lui mireasă ; înamorîndu-se de altă femeie, a încercat să obţină divorţul. N-a izbutit acest lucru, dată fiind reputaţia fără de pată a soţiei sale; în consecinţă a părăsit-o pentru a convieţui în văzul lumii cu cealaltă, amanta lui. Mătuşa Helen a fost astfel silită să se înapoieze la Caddagat, iar mama ei a insistat să facă demersuri pentru separaţia legală, care i-a fost acordată fără dificultate.

Cînd o femeie se desparte de soţul ei, toată lumea aruncă cu religiozitate întreaga vină asupra soţiei. Datorită-faptului că era atît de tînără şi de neprihănită, doamna Bell a avut mai puţin de suferit în această privinţă decît alte femei. Dar, comparativ vorbind, viaţa ei a fost distrusă. Fusese umilită şi ultragiată în chipul cel mai crud de bărbatul pe care îl iubise şi căruia îi acordase încrederea ei. Acesta o. alungase pe drumuri, nu era mei toţie, nici văduvă, nici domnişoară şi iat-o acum, una din cele mai nobile şi mai demne de stimă femei pe care am cunoscut-o vreodată.

— Vino încoace, Sybylla, a reluat ea, pe un ton voios -*"»n eu un plaft toi tine, ai să fii de acord ? Vino şi uităi-te bine de tot în oglindă, pe urmă eu o întorc cu faţa la perete şi **tu** trebuie să îmi promiţi că trei-patru **săptămîni** nu te mai uiţi în nici o

oglindă. Eu o sa mă ocup în timpul ăsta de tine şi bineînţeles că tu trebuie să-mi urmezi indicaţiile. O să-ţi iau din cale cite oglinzi pot, iar tu va trebui să le eviţi singură pe restul. Vrei ? O să te miri şi tu ce fată drăguţă o să scot diîl tine.

Bineînţeles că am acceptat. M-am examinat îndelung în oglindă, cît se poate de critic. Se vedeau o pereche de mîini roşii, asprite de munci grele, o faţă rotund 5 şi lucioasă, umflată de plîns şi un trupşor rotofei, învăluit de pletele care cădeau în ondule mari pînă aproape de genunchi. TJrît spectacol, mi-am zis în sinea mea. Mătuşa Helen a îritors cu faţa la perete oglinda cea mare, îri vreme ce eu remarcam abătută : „dacă mă faci să fiu doar urîţică, înseamnă că eşti vrăjitoare[11].

— Haide acuma, în reţeta mea intră şi să nu te mai gîndeşti deloc la tine. De mîine dimineaţă te iau eu în primire. Sper că o să-ţi placă odaia asta, am aranjat-o special pentru tine. Acum gata, somn uşor şi vise plăcute !

A doua zi dimineaţă m-am trezit cît se poate de bine dispusă şi strecurîndu-mă sprintenă afară din pat, m-am desfătat — pur şi simplu topindu-mă de plăcere — cu ceea ce se afla în odaie. Din biata mea odaie de la Possum Gully lipsea pînă şi strictul necesar. Nici măcar un lighean şi o cană pentru spălat nu ne puteam îngădui ; Gertie, băieţii şi cu mine ne executam abluţiunile matinale într-un castron găurit de tinichea, pus pe un scaun afară, lîngă uşa bucătăriei, ceea ce constituia o performanţă cam usturătoare în dimineţile geroase de iarnă. In schimb, odaia de aici conţinea tot ce-şi poate dori o fată. Un pat minunat, papuci drăguţi, gingaşe împletituri de pai chinezeşti şi sumedenie de piei moi pe podea, iar într-un colţ un set de toaletă foarte artistic şi un lavoâr aprovizionat din belşug cu o mare varietate de săpunuri
— unele miroseau atît de delicios, încît eram tentată să gust din ele. Pe pereţi se aflau tablouri frumoase, iar pe o masă de toaletă cît se poate de comodă erau o oglindă mare şi mai mutle oglinzi de mînă, toate întoarse ea faţa la perete în clipa de faţă. Agrafe de păr, mici piepteni fantezi, o sumedenie de

panglicuţe şi un graţios coş de lucru erau o bucurie pentru ochi ; în culmea încîntării am tăbărît asupra celei mai nemaipomenit de atrăgătoare măsuţe de scris. Era înţesată cu hîrtie de scria de toate

felurile, de toate culorile, mărimile şi formele, hîrtie de lux, cartonaşe de corespondenţă, tocuri, cerneală şi o generoasă provizie de timbre. Mi-a venit să scriu pe loc o duzină de scrisori şi eram gata să mă las pradă acestei porniri, cînd mi-a atras atenţia ceea ce mi se părea a fi o încununare a acelei avuţii. Mă refer la un dulăpior de cărţi umplut cu volumele tuturor poeţilor noştri australieni şi cam două-trei duzini din romanele după care tînjisem adesea. Am citit la iuţeală începutul a patru din ele, apoi am uitat de toate cufundîndu-mă în lectura lui Gordon şi, fără să-mi pese de frig, m-am aşezat în cămaşa de noapte la măsuţa de toaletă şi am citit, pînă m-a redus la realitate clopoţelul care anunţa micul dejun. Am dat zor şi mi-am azvîrlit pe mine hainele, la nimereală, şi am apărut la masă cînd ceilalţi erau deja aşezaţi şi îşi despătureau şervetele.

Tratamentul pe care mi-1 aplica mătuşa Helen în scopul de a mă face prezentabilă consta din purtatul mănuşilor şi al unei pălării umbroase, ori de cîte ori ieşeam pe afară ; insista să-mi petrec timpul cuvenit la masa de toaletă şi nu-mi dădea voie să răpesc din el în favoarea celor conţinute în dulăpiorul de cărţi.

— Mai dă-1 încolo de pesimism, nu mai fi aşa moho- rîtă, fii şi tu mai feminină, aşa e sănătos şi ai să vezi că o să te simţi mult mai bine, îmi spunea întruna.

Am îndeplinit cu maximum de religiozitate aceste rituri timp de trei zile. Pe urmă am făcut o uşoară gripă şi, tot învîrtindu-mă prin bucătărie, unde făceam ce nu trebuia cînd nu era cazul, o servitoare mi-a răsturnat o oală de supă clocotită pe laba piciorului drept, opărin- du-mă destul de grav. Mătuşa Helen şi cu bunica m-au dus în pat, unde am răcnit ore întregi, de durere, ca pieile-roşii, cu toate că încercaseră să mă aline cu toate leacurile posibile. Forţele reunite ale arsurii şi ale gripei mă cam dăduseră gata şi s-a decretat că va trebui să stau în pat pînă mă vindec de ambele. Asta mă împiedica efectiv să mă intersectez cu vreo oglindă.

Nu eram destul de bolnavă ca să sufăr şi de aceea mi se părea grozav de distractiv să fiu un

pacient coçolit. Mătuşa Helen era. o excelentă infirmieră. Îmi pansa ireproşabil piciorul în fiecare dimineaţă şi de mai multe ori pe zi mi-1 aşeza într-o poziţie confortabilă. Bunica îmi aducea din toate bunătăţile pe care le avea în casă şi trimitea special la Gool-Gool după altele. Să fi fost o mîncăcioasă de profesie, m-aş fi simţit ca în rai. Pînă şi domnul Hawden catadicsise a-şi exprima regretul pentru accidentul suferit de mine şi mă blagoslovea zilnic cu vizitele dumisale ; iar într-o duminică galanteria l-a mînat pînă la o vîlcea de unde a jumulit un buchet de ferigi „părul-fecioarei“ — primele din anul acela — pe care mi le-a pus într-un vas, lîngă pat. Unchiul Julius, singurul care mai locuia acolo, în afară de servitori, era plecat „în provincie" cu treburi şi nu era aşteptat să se întoarcă mai devreme de o lună de zile, sau cam aşa ceva. Familiile Bossier şi Beecham erau crema *squattocraţiei* din zonă şi eram prieteni apropiaţi şi statornici. Beecham-ii îşi aveau reşedinţa la Five-Bob Downs, la douăsprezece mile de Caddagat şi erau o familie compusă din două domnişoare bătrîne şi nepotul lor Harold. Una din aceste doamne era deosebit de prietenă cu mătuşa Helen, iar cealaltă fusese tot aşa, pe vremuri, cu mama ; dar în anii din urmă, de cînd ajunsese la sărăcie, mama era prea mîndră ca să mai ţină legătura cu ea. Cît despre Harold Beecham, era la el acasă aproape în aceeaşi măsură la Caddagat şi la Five-Bob Downs. Venea şi pleca, cu familiaritatea pe care o practicau între ei cei din rîndul *squatter-iloT* care se simţeau legaţi prin afinităţi sufleteşti. Familiile Bossier şi Beecham aveau afinităţi între île în toate privinţele — aparţineau aceleiaşi lumi şi împărtăşeau aceleaşi idei, singura diferită dintre ei, şi aceea inobservabilă, fiind că Bossier-ii, deşi înstăriţi, ou erau deloc bogaţi, în timp ce Harold Beecham era imens de avut. Cînd a avut loc instalarea mea pe post ■ie suferindă, una din domnişoarele Beecham era plecată a Melboume, iar cealaltă nu se simţea destul de bine ta să vină să mă vadă, însă Harold venea cu regularitate â se intereseze cum

progresam. îmi aducea totdeauna işte mere frumoase. Această amabilitate se explica prin iceea că livada de la Caddagat fusese atît de invadată de omizi, îneît bunica nu reuşise să salveze un singur măr în sezonul precedent.

Mătuşa Helen mă tachina poznaşă în legătură cu aceste atenţii.

■— Uite-1 pe Harry Beecham că iar vine cu alte mere

— zicea. Nici nu mai încape vorbă, e mai socotit şi mai priceput decît îl credeam în stare. în avans de la start şi îţi face curte mai înainte să te vadă, ca să fie în capul plutonului. Fete tinere nu-s prea multe pe aici şi cum apare vreuna şi pune cineva mîna pe ea, la iuţeală.

• — Mai bine i-ai spune ce urîtă sînt, mătuşică, ca să-şi transporte cale de douăsprezece mile merele pe pro- pria-i răspundere şi să nu se necăjească că şi-a dat atîta osteneală degeaba, dnd o să mă vadă. Sau mai bine nu, mai bine să nu-i spui cum arăt, că rămîn fără mere,

ii răspundeam.

Mătuşa Helen se pricepea de minune la cusut. Singură făcea toate rochiile bunicii şi pe ale ei. Acum pregătea una pentru mine, însă nu trebuia s-o văd pînă dnd nu sosea momentul s-o îmbrac. Mătuşa Helen ţinea să fie o surpriză plăcută şi se chinuia să mă lege la ochi cînd mi se făcea o probă. Cît am stat la pat, întrucît mătuşa şi bunica erau ocupate, rămîneam ceasuri întregi singură şi în acest timp devoram conţinutul raftului de cărţi. In viaţa de ţară limitată pe care o duceam la Possum Gully fusesem lipsită de compania oamenilor şcoliţi şi rafinaţi, care să discute despre lucrurile pe care le iubeam ; dar, în sfirşit, iată că găseam afinităţi de spirit, iată că îmi găseam tovarăşi.

Vraja nepămîntească a vigurosului *bush**, respiraţia întinselor cîmpii arse de soare, sunetul clopotelor de la stînă şi clinchetul lanţurilor cu care

* Vegetaţie tipic australiană, alcătuită d'n arbuşti care formează hăţişuri întinse.

se împiedică vitele ajunseseră la> aceşti oameni, purtate de adierile blinde ale amurgului, ţi înscriseseră un basm in inima lor, aşa, cum era scris şi în4niraa mea. Splendoarea cerurilor înstelate, adînca minune a, ˈmării şi semeţia tunetului le vorbiseră

şi lor, iar în şoapta ameţitoarei bogăţii a ceasului de crepuscul auziseră mai mult decît capriciile vremii de a doua zi. Glasul vîntului şi al ploii îi vorbiseră lui Kendall, care şi el îndurase suferinţa de a fi lipsit de tovarăşi. Gordon, cu trista, trista lui iubire de oameni şi cu dezamăgirea lui amară, întindea mîna şi mă lua cu el. Regretul cel mare era că nu-i putusem întîlni vreodată pe Byron, Thackeray, Dickens, Lonellow, Gordon, Kendall, cei pe care îi iubeam — muriseră cu toţii. Dar ce gînd aducător de fericire ! Câine, Paterson, Lawson erau încă în viaţă, făpturi umane care respirau, iar doi din ei erau compatrioţi, australieni de-ai mei !

M-am concentrat cu şi mai mult zel asupra realismului lapidar şi asupra patosului lui Lawson, am savurat cum evoca Paterson latura exuberantă a vieţii simple de sub aceste ceruri însorite, pe care o zugrăvea aruncînd ici şi colo tuşe viguroase. Le-am învăţat pe dinafară scrierile şi, în acel ascunziş albastru în care se strecoară pe rînd visele frumoase de tinereţe, mi-am pus la păstrare şi speranţa că într-o bună zi îi voi lua de mînă şi voi cunoaşte inefabila mîngîiere şi bucurie sufletească pe care ţi-o dă tovărăşia celor de felul tău.

Capitolul zece

EVERARD GREY

Unchiul Julius mai dăduse o fugă şi la Sydney, pînă să se întoarcă la Caddagat şi urma să ajungă acasă în prima săptămînă a lui septembrie, aducîndu-1 cu el pe Everard Grey. Acest tînăr domn îşi petrecea întotdeauna Crăciunul la Caddagat, însă cum tocmai se restabilise după o boală, de data asta venea de pe acum, pentru variaţie. Dat fiind că auzisem multe despre el, eram curioasă să-l văd la faţă. Era fiul adoptiv al bunicii şi fiul orfan al unor

foarte aristocraţi părinţi englezi care îl lăsaseră sub oblăduirea unor rude îndepărtate. Aceştia se dovediseră lipsiţi de scrupule în mod criminal. Descoperind un viciu de fond sau vreo chichiţă pe care n-o pot înţelege decit avocaţii, l-au lipsit de întreaga avere, şi l-au lăsat să se descurce cum ştie. Bunica îl descoperise, îl crescuse şi îl ţinuse la şcoli. El alesese dintre profesii baroul şi era acum unul din tinerii avocaţi de viitor de la Sydney. Mama lui adoptivă era nespus de mîndră de el şi îl iubea ca pe propriul ei fiu.

La timpul stabilit ne sosi o telegramă de Ia unchiul Julius, cu instrucţiuni să fie trimisă o şaretă la Gool- Gool, pentru el şi Everard Grey.

Mă înzdrăvenisem complet, de acum, după gripă şi după accident şi cum cei doi aveau să sosească aproape de căderea serii, urma să fiu îmbrăcată în cinstea lor în rochie de seară, cu toate accesoriile, şi să mi se îngăduie favoarea de a arunca o privire propriei mele imagini din oglindă, pentru întîia oară de la venirea mea.

După-amiază bunica m-a trimis să duc un mesaj cale de cîteva mile şi întîlnindu-1 la oarecare distanţă de casă pe domnul Hawden, el şi-a asumat sarcina de a mă însoţi. Unde mă duceam, hop şi el după mine, spre marele meu necaz, căci bunica mă dăscălise serios şi în repetate rîn- duri asupra greşelii de a-i încuraja pe băieţi. Frank Hawden schimbase placa şi acum zicea că nu contează că nu-s frumoasă, fiindcă, drăguţă ori ba, sînt cea mai grozavă fată pe care o cunoştea. Părerea asta i se trăgea de la faptul că eram în stare să conversez cu el despre spectacole de teatru şi să eram singura fată din preajmă, pentru că ajunsese şi el la impetuoasa vîrstă cînd tinerii trebuie să încline spre o femeie, fie ea urîtă ori drăguţă, grasă ori slabă, tînără sau bătrînă. Să fiu pentru un tip ca Frank Hawden obiectul acestor emoţii puerile mă umplea de scîrbă şi de dezgust.

Se făcuse tîrziu cînd Hawden şi cu mine ne-am întors, şi pe drum se vedeau în depărtare şarete, apropiindu-se în viteza „de mers după doctor“, cu

care mîna totdeauna unchiul Julius.

Mătuşa Helen m-a gonit iute să mă îmbrac, dar eram gata numai pe jumătate cînd au sosit, aşa că n-am putut să le ies în întâmpinare. Unchiul Julius a întrebat de mînza lui Lucy iar mătuşa Helen i-a răspuns că o să apară ea, cînd vor fi îmbrăcaţi pentru cină. Cei doi bărbaţi au tras un pui de somn, să-şi mai vină în fire, zicea unchiul Julius, iar mătuşa Helen a venit să-mi finiseze toaleta, cît timp ei şi-o făceau pe a lor.

— Ei, ia uite, n-ai nici un motiv să te plîngi de cum arăţi, a remarcat ea la încheierea ceremoniei. Vino şi priveşte-te singură !

Eram înveşmîntată în prima mea rochie de seară, şi asta era o ocazie deosebită. La Caddagat arboram marele pavoaz numai în foarte rare ocazii. Cred că rochia de seară e unul din cele mai frumoase şi mai tîmpite obiceiuri care există. Ce nebunie mai mare decît să-ţi pui sănătatea în primejdie dezgolindu-ţi la vreme de seară pieptul şi braţele ? — două din cele mai vitale regiuni ale corpului — pe care le-ai ţinut toată ziuă acoperite ? Iar pe de altă parte, ce poate fi mai încîntător dtcît nişte sini catifelaţi şi albi care palpită într-un cuibar gingaş de dantele şi mătăsuri ? Orice femeie are un aer mai dulce şi mai feminin într-o rochie *decolletâ.* Şi este oare vreuna din liniile corpului omenesc mai plăcută la vedere decît conturul unor brâţe frumos împlinite ? Sînt unele persoane care subapreciază rochiile de seară pe considerentul că ar fi necuviincioase şi impudice. Ele se numără printre cele al căror piept şi braţe hu permit să fie etalate, sau printre cele care nu au crescut cu acest obicei şi îl resping împreună cu multe alte lucruri pe care nu le-au practicat.

Mătuşa Helen in-a luat cu ea în vechiul salon spaţios, acum strălucitor iluminat. Pe consolele din cele patru colţuri era aşezată cîte o lampă masivă, o alta se legăna atîrnată în mijlocul plafonului iar sfeşnicele azvîrleau şi ele, de pe pian, puzderie de lumini. Nu mai văzusem niciodată încăperea într-o asemenea lumină orbitoare. De vreo săptămînă-două, mătuşa Helen şi cu mine stăteam aici seară de seară dar nu aprinsesem niciodată mai mult de o

singură luminare pe pian. Asta dădea lumină berechet pentru ce făceam noi acolo. Mătuşa Helen cînta cu glasul ei dulce şi melancolic toate cântecele vechi şi frumoase care îmi plăceau atît de mult, în vreme ce eu una mă ghemuiam pe o carpetă lingă ea şi citeam, muzica obligîndu-mă adesea să-mi uit de lectură şi ci» titul făcîndu-mă din cînd în cînd surdă la muzică, dar prin amindouă străbătea vuietul grav al pîrîuhii de afară, cu vraja lui melancolică, ca o suflare de vînt căznindu-se în van să acopere un plînset amar de căinţă.

— Unchiul Julius a pus să fie luminat în felul ăsta salonul; nu-i place penumbra, zice că ce-s dulcegăriile astea sentimentale, îmi oferi ca explicaţie mătuşa Helen.

— Dintr-ăştia mi-e unchiul ? am întrebat; dar întrebarea mea rămase fără răspuns. Mătuşa Helen S6 strecurase afară, lăsîndu-mi o oglindă cu mîner Ungă mine.

Unul din pereţii salonului era monopolizat de o uşă, o bibliotecă mare şi o oglindă gr§a de cristal, cu muchiile şlefuite, de modă veche, ultimele două articole menţionate întinzîndu-se de la podea pînă în tavan. De la venirea

mea oglinda stătuse acoperită, dar astă-seară perdeluţeie albastre de mătase fuseseră ridicate şi mă aflam în faţa ei.

M-am privit şi iar m-am privit, foarte plăcut suiv prinsă. Vedeam o fată cu ochii şi obrajii cit se poate de limpezi şi de strălucitori, cu buzele de un roşu aprins, cu umeri şi cu braţe care puteau sta alături de cele mai reuşite. Dacă Natura fusese în toane rele cînd îmi modelase chipul, îşi folosise, în schimb cu multă artă uneltele la alcătuirea trupului meu. Mătuşa Helen se dovedise cameristă şi croitoreasă iscusită. Rochia de caşmir bleu- pal $e potrivea perfect pe silueta mea deplin dezvoltată şi totuşi adolescentină. Părul îmi cădea pe frunte în cîrlionţi ştrengăreşti, o parte, iar restul, legat cît se poate de simplu cu o panglică, îmi atîma în valuri pe spate, pînă aproape de genunchi Toaleta cea nouă mă făcea de nerecunoscut. în ea îmi arătam vîrsta — şaisprezece ani şi zece luni — în timp ce mai

înainte, cînd eram neglijent îmbrăcată şi cu părul împletit strîns într-o coadă grea, nimănui nu-i venea să creadă că n-am nici douăzeci de ani. Bucuria şi încîntarea îmi luminau faţa care strălucea de tinereţe, sănătate şi fericire, care îşi ondula buzele numai zîmbet, care etala un şirag splendid de dinţi şi cred cu adevărat că în seara aceea nu păream chiar din cale afară de urîtă.

îmi admiram încă imaginea din oglindă, cînd mătuşa Helen s-a întors să-mi spună că Everard şi unchiul Ju- lius, care fumau pe verandă, întrebau unde sînt..

— Ei, ce zici de cum arăţi, Sybylla ?

— Ah, mătuşico, spune-mi că nu-s chiar urîtă de tot !

Ea îmi luă chipul în mîinile ei, zicînd :

— Copil prostuţ, există chipuri fără cusur la carş nu se uită nimeni dnd se află în preajmă alte chipuri, care nu pot avea pretenţii de frumuseţe. Al tău e unul din acestea.

— Dar asta înseamnă că nu-s urîtă.

— Nimănui nu i-ar trece prin minte să spună că eşti neafrăgătoare, niddecum că eşti urîtă; strălucitoare e expresia care te descrie cel mai bine.

Unchiul Julius îşi îmbrăcase partea superioară a masivei sale siluete într-o redingotă. Nu privea deloc cu

ochi buni ceea ce el numea „chestiile alea fluşturatice cu coadă de rîndunică". Lui îi stăeau bine redingotele, dar nu sînt partizana lor pentru toată lumea. Pe un bărbat voinic, gras sau îndesat arată destul de bine, dar pe cei uscăţivi atîrnă cu un aer jumulit, de curcă plouată, că mă umflă totdeauna rîsul.

Julius John Bossier, cunoscut de toată lumea mai curînd drept J.' J. Bossier şi, mai curînd încă, drept Jay- Jay — înalt, gras, mătăhălos, lat în spate, burlac jovial de patruzeci de ani, prea înclinat către toate reprezentantele sexului opus ca să-şi statornicească admiraţia asupra unei persoane anume, era bine-cunoscut, respectat şi simpatizat din Wagga Wagga pînă la Albury, din Forbes la Dandaloo, din Bourke la Hay, de la Tumut la Monaro şi înapoi pînă la Peak Hill ca un om galanton, corect în chestiuni de afaceri şi băiat bun în toate cele.

Eram tare mîndră că îmi e unchi.

— Asta-mi eşti, vasăzică ! exclamă strîngîndu-mă în braţe de mai-mai să-mi rupă oasele.

— Vai, unchiule — protestai eu — nu vreau să mâ pupi ! Groaznic mai miroşi a whisky şi a tutun.

— Prostii, ăsta-i farmecul pupăturilor mele ! îmi răspunse, şi, după ce mă examină ţinîndu-mă de umeri cu amîndouă mîinile, zise : Pe legea mea, arăţi straşnic ! Da' cred că n-ai crescut încă de tot ! Tare mai eşti prichinduţă. îmi încapi şi-n buzunar. Nu semeni nici un pic cu maică-ta. Ii dau primului *shearer* * care trece pe aici un şiling să-ţi tundă coama asta. Şi un cîine ar muri de căldură cu ea.

— Everard, aceasta e nepoata mea, Sybylla, (mătuşa Helen făcea prezentările). N-aveţi decît să stabiliţi voi ce fel de rude sînteţi şi cum să vă ziceţi unul altuia.

Admiraţia pe care o exprimau ochii lui pătrunzători şi limpezi îmi provocă o senzaţie cu totul diferită de tot ce cunoscusem pînă atunci.

— Presupun că sînt în acelaşi timp un fel de

* Specialist în tunsul oilor, angajat sezonier al fermelor de animale.

unchi şi un fel de frate, şi cum ambele rudenii îmi dau dreptul la un sărut, am să-ţi fur unul, zise el în chip foarte galant.

— Poţi să-l furi dacă mă prinzi, îi aruncai eu o sfidare răutăcioasă, ţişnind de pe verandă în grădină. El acceptă provocarea şi, cum era sprinten ca o pisică, urmă o îugăreală teribilă. Dăi şi aleargă în jurul straturilor cu flori. Barba unchiului Jay-Jay se desfăcu în- tr-un zîmbet larg, care se transformă apoi într-un hohot de rîs. Cozile fracului lui Everard Grey fîlfiiau în vârtejul pe care îl crea el însuşi, iar gulerul pe care îl purta era prea înalt pentru reuşite atletice. începui şi eu să rid şi asta mă pierdu ; ne-am întors pe verandă — Everard triumfător, eu stînjenită şi roşie la faţă.

Bunica sosise şi ea în timpul acestei scene şi era la înfăţişare esenţa însăşi a eleganţei respectabile, cu o rochie de mătase neagră şi o bonetă albă de dantelă. Mi-a azvîrlit o privire sever dezaprobatoare şi mi-a denunţat purtarea drept scandaloasă ; dar unchiului Jay-Jay îi sclipeau ochii şi a schimbat cu abilitate vorba.

— Prostii, mamă ! Pun prinsoare că şi tu ai fost nu o dată sărutată cînd erai de vîrsta căpriţei ăsteia. îmi pun cizmele la bătaie că nici nu mai ştii de cîte ori ai făcut la fel. Hai, recunoaşte !

Chipul bunicii se îndulci într-un zîmbet şi se lansă într-o povestioară care începea patetic cu ,,pe vremea cînd eram tînără...“

Mătuşa Helen mă trimise înăuntru, ca să nu mă aleg cu o răceală, iar eu mă postai lîngă fereastră, să nu pierd o iotă din conversaţie.

— Mi se pare că nepoata dumneavoastră e o fire extrem de sensibilă, îi spunea domnul Grey mătuşii Helen.

— A, foarte...

— Da. Totdeauna am întîlnit această strălucire transparentă a expresiei feţei numai la temperamentele de mare nervozitate.

— E foarte schimbătoare la fire — acum exultă toată de bucurie, acum exact contrariul.

— Are un chip extrem de frapant. Nu-mi dau seama ce anume creează această impresie.

— S-ar putea să fie din cauza tenului pe care îl are — zise mătuşa Helen. Are pielea mai albă decit cea mai blondă persoană, iar sprîncenele şi genele foarte negre. Ai mare grijă să nu spui nimic care s-o facă să creadă că n-o consideri drăguţă. E preocupată de propria-i înfăţişare intr-un fel atît de morbid. E unul din punctele ei slabe, ai grijă să nu-i lezezi sensibilitatea în privinţa asta.

— Nu e drăguţă ! Păi, cred că de mult n-am mai văzut un chip mai fascinant, iar ochii îi sînt pur şi simplu superbi. Ce culoare sînt, de fapt ?

— Iarba e bunicică înspre Sidney. Mă gîndesc să trimit intr-acolo un transport de batali, săptămînă care vine, îi spuse unchiul Jay-Jay bunicii.

— Se face întuneric de tot. Hai să mergem repede la masă, zise bunica.

In timpul mesei am profitat de ocazie să studiez înfăţişarea lui Everard Grey. Avea o faţă tipică de aristocrat englez, pînă şi expresia rece, aproape împietrită care e una din caracteristicile recunoscute ale sîngelui Albastru englezesc, după cum e gîtul arcuit pentru un cal de rasă.

Cînd s-a terminat masa, a venit după bunica un muncitor de la fermă căruia îi născuse pe neaşteptate nevasta, iar restul am petrecut o minunată seară muzicală. Unchiul Jay-Jay răcni cît îl ţineau puterile, cu vocea lui gravă de stentor, cîntecele „Vicarul din Bray“ şi „Bea, căţeluşule, bea !“, în timp ce mă ţinea pe genunchi, ciu- pindu-mă, gîdllîndu-mă, trăgîndu-mă de păr şi dîndu-mă huţa din cînd în cînd. Domnul Hawden ne făcu favoarea de a interpreta „Cetate sfîntă“. Everard Grey cîntă mai multe cîntece noi, care fură o adevărată delectare, căci avea o voce de bariton cultivată şi foarte melodioasă. Era un veritabil cavaler de salon şi, fără a fi un filfizon, arăta superb în ţinută de seară şi îşi etala vechea noblеţe de sînge în fiecare trăsătură a feţei îngrijit bărbierite şi a siluetei înalte şi svelte. Era foarte tare la pian şi o acom- panie pe mătuşa Helen, pe care o puse să ne cînte piesă după piesă. Cînd ea osteni, unchiul Jây-Jay îmi spuse :

— Acum e rîndul tău, frumoasă domniţă. Toţi afn

contribuit cu cîte ceva să întreţinem atmosfera, numâi tu nu. Ştii să cînţi ?

— Nu.

— Ştie să cînte căpriţa asta, Helen ?

— De una singură cîntâ uneori foarte frumos, dar în public nu ştiu cum se descurcă. Vrei să încerti, Sybylla ?

Unchiul Jay-Jay nu mai stătu să asculte nimic, mă luă tn braţe şi mă duse la pian, depunîndu-mă pe taburet şi avertizîndu-mă să nu încerc să mă ridic de acolo înainte de a fi cîntat ceva.

Să mă ascund într-un loc unde eram sigură că nu udă aude nimeni şi să cînt din toate puterile, pînă auzeam ecoul răsunînd, era una din principalele bucurii ale vieţii mele, dai' niciodată nu avusesem succes cîntînd în **publiG.** Pe lîngă că îmi pierdeam tot curajul, mai aveam şi o voce curioasă, lucru pe care îl remarca toată lunl6a. îmi dădui totuşi osteneala să interpretez bucata mea favorită, „Trei pescari porniră în larg". Frumuseţea tonurilor pline ale pianului Ronisch şi acompaniamentul iscusit şi înţelegător al lui Everard mă făcură să uit de spectatori şi să cînt ca şi cum aş **fi** cîntat doar pentru mine, dînd uitării faptul că aveam un glas cam ciudat.

Cînd se isprăvi cîntecul, domnul Grey se răsuci brusc pe taburetul de la pian şi zise :

— Ştii că ai una din cele mai frumoase voci pe care le-am auzit vreodată ? Domnule, păi e o adevărată comoară în glasul ăsta, dacă e cultivat cum se cuvine ! Ce note din piept, ce sentiment, ce tibm rar !

—■ Nu fiţi sarcastic, domnule Grey, i-o retezai scurt.

— Pe cuvîntul meu de onoare că vorbesc serios, îmi replică înflăcărat.

Opinia lui Everard în chestiuni de artă era privită cu mult respect. Se îndeletnicea cu toate artele dte puţin — scrisul, muzica, teatrul, desenul — şi era nelipsit la toate concertele şi spectacolele bune din Sydney. Deşi era un avocat bun, unii şopteau că va sfîrşi pe scenă, căci avea puternice înclinaţii în

acea direcţie.

M-am îndepărtat de pian plutind de bucurie. Oâre aş fi putut să devin cântărea lă ? Cu vocea mea de care îşi bătuseră joc atîta ; eu, care păcătuiaem adesea în gînd, ftpunîndu-mi cfi mi-aş vinde şi sufletul, numai să pot cinta măcar acceptabil. Aprecierea lui Everard Grey mă făcuse să-mi pierd capul de bucurie.

— Să reciti ştii ? se interesă el.

— Da, am răspuns eu ferm.

— Hai, zi-ne ceva ! spuse unchiul Jay-Jay.

Am recitat „Visul unui sclav" de Longfellow. Everard Grey se arătă la fel de entuziasmat ca de cîntec.

— Ce voce ! Ce profunzime şi ce amploare ! Ce mai, ar face săli pline la Centennial Hali, fără să-şi dea prea multă osteneală. Nu trebuie decît să studieze.

— Pe cinstea mea, e meserie în toată legea ! Dar aş prefera să ne zică şi ceva mai vesel, spuse unchiul Jay-Jay.

Mi-am dat drumul. Nu ştiu ce mă apucă şi am exclamat :

— Bine. dacă aşteptaţi să mă machiez şi-mi daţi şi voi o mînă de ajutor.

Am dispărut cîteva minute şi m-am întors în chip de balabustă irlandeză, mînjită cu noroi pe obraz. Rîseră cu toţii.

Binevoieşte domnul Hawden să mă asiste ? Desigur, era încîntat şi măgulit că îl preferasem celorlalţi. Ce trebuia să facă ?

L-am aşezat pe un taburet de sprijinit picioarele, ca să pot să-l mîngîi pe ciuful lui cînepiu şi, întorcîndu-mă către unchiul, am purces :

— Zău, conaşule, văzui că vă trebe un băiat bun la toate şi vi-1 adusei chiar io să-l vedeţi pe cîrlanul ista. îi o comoară, nu alta ! Zău, că io l-am crescut cu mina mea şi-şi spune rugăciunea în toate dimineţile ! Stai cuminte, scumpete ! Că nu ţi-a fi frică de mîneta că te trage de zulufi, frumuseţe mică ?

Unchiul se prăpădea de rîs ; pînă şi mătuşa Helen

catadicsi să zîmbească; iar Everard urmărea cu interes critic scena.

— Zi-i mai departe, spuse unchiul. Insă domnul Hawden se îmbufnă, bănuind că de el se rîde şi sări în picioare, gata să mă mănînce, nu alta.

Am mai jucat cîteva scenete improvizate, cu ajutorul celorlalţi prezenţi în salon. Domnul Hawden emitea cîte

un ,,pfu !“ din colţul unde se dusese să se aşeze, plin de ţifnă însă domnul Grey nu mai contenea cu laudele.

— Splendid, splendid ! exclamă el. Spui că n-ai luat nici o lecţie şi că n-ai văzut nici o piesă. Ce mobilitate ! Destinul tău e să ajungi pe scenă. Mai mare păcatul să laşi un asemenea talent să se irosească la ţară. Trebuie neapărat s-o duc la Sydney şi s-o dau pe mina unui profesor bun.

— Ba să ştii că n-o să faci aşa ceva, zise unchiul. Am s-o ţin aici, să mai învioreze căsoiul ăsta. Aveţi destule maimuţe pe scenă şi fără să ajungă pe acolo o nepoată de-a mea.

în seara aceea m-am dus la culcare în culmea fericirii. Dulce-i linguşirea cînd eşti tînăr. Eram încîntată de mine şi trăgînd cu ochiul în oglindă, îmi închipuiam că n-arăt chiar rău, la urma urmelor.

■*Capitolul unsprezece*

BRR !

— Pfu, jivină hîdă ce eşti ! Ha, Ha ! Bine că te crczi grozavă ! Eşti o înfumurată fără pereche ! Vasăzică, ţi-ai şi închipuit că dintr-o sută de oameni unu-doi te-ar putea considera acceptabilă ! Eşti cea mai neinteresantă fetişcană din lume, să ştii de la mine ! Eşti şi mică, şi nesuferită, şi rea şi tot ce-i mai urît ! Aşa să ştii !

Acest discurs l-am adresat a doua zi imaginii mele din oglindă. Tot entuziasmul meu din seara precedentă se turtise ca o clătită. Vai de mine şi de mine, proastă mai fusesem să înghit linguşelile domnului Grey fără să-i răspund cu o înţepătură ! Ca să-mi compensez blegeniâ, mă hotărîi să-i servesc cîteva replici usturoiate şi piperate dacă mai continuă să rîdă de mine gîdilîndu-mi vanitatea.

Mi-am isprăvit toaJeta într-o dispoziţie cît se poate de „şi-la-ce-bun-toate astea", am aruncat o ultimă privire în oglindă, ca să pot să-mi spun : „eşti urîtă, eşti urîtă şi nimeni n-are nevoie de tine, aşa că nu uita asta şi nu te mai purta ca o gîscă".

Era un vechi obicei al meu ; de multă vreme luase locul rugăciunii de dimineaţă. Mi-o spuneam singură pentru ca, obişnuindu-mă, să nu mă mai doară aşa de tare cînd auzeam acelaşi lucru de la altţii, dar nu ştiu cum, că nu prea îmi reuşea.

Intîrziasem la micul dejun. Ceilalţi erau la jumătatea mesei cînd m-am aşezat şi eu.

Bunica nu se întorsese acasă pînă după miezul nopţii, însă era la fel de vivace ca de obicei.

— Haide, Sybylla, asta-i din cauză că ai stat aseară tîrziu, dacă n-am fost eu aici să te gonesc la culcare. Totdeauna eşti vioaie seara şi dimineaţa întoarsă pe dos, îmi spuse bunica, îmbrăţişîndu-mă, ca în fiecare dimineaţă.

— Cînd eram eu puştan ca tine, dacă nu zbîrnîiam dimineaţa, imediat mă altoia cu cureaua, să mă pună în mişcare — remarcă unchiul Jay-Jay.

— E cazul s-o scuzăm pe Sybylla în dimineaţa asta, se interpuse domnul Grey. Ne-a distrat ore întregi aseară. Nici nu-i de mirare dacă se simte obosită.

— V-a distrat ? Dar ce-a făcut ? ţinu să se informeze bunica.

— O mulţime de lucruri. Ştii, bunicuţo, că lipseşti lumea de o artistă ţinînd-o pe Sybylla ascunsă la ţară ? Trebuie să mă laşi s-o iau la Sydney şi s-o dau pe mîna celor mai buni profesori de acolo.

— Profesori de ce ?

— De dicţie şi de canto.

— N-am bani de aşa ceva.

— Dar aş suporta eu toate cheltuielile. Ar fi să mă achit doar de o părticică din tot ce aţi făcut voi pentru mine.

— Prostii. Şi ce-o să faci cu ea cînd termină de studiat ?

— O să cînte pe scenă, ce altceva ! Cu talentul pe care SI are şi cu un păr ca al ei, o să facă mare senzaţie.

Adevărul e că ideile bunicii despre scenă erau cît se poate de închistate. Actorii şi actriţele, cu toţii, de la ultimul circar la cea mai celebră primadonă, erau compromişi în ochii lui Dumnezeu şi cu totui excluşi de la cea mai vagă responsabilitate, din punctul de vedere al propriului ei cod moral.

S-a răsucit cu energie pe scaun şi ochii îi fulgerau de mînie şi de dispreţ în vreme ce spunea :

— Să iasă pe scenă ! O nepoată a mea ! Fiica cea mare a Iui Lucy ! Să ajungă actriţă, tîrîtură deocheată şi obraznică ! Să se folosească de darurile Domnului ca să se maimuţărească în faţa unei adunături de bărbaţi deşu-

cheaţi! Mai bine s-o văd moartă în faţa mea, în clipa asta ! Mai bine s-o văd că-şi taie părul şi intră chiar azi la mînăstire ! Copila mea, promite-mi că n-ai să ajungi niciodată actriţă neruşinată de duzină !

— N-o să ajung niciodată o actriţă *neruşinată, de duzină,* bunico, i-am spus, accentuînd adjectivele şi abia pronunţînd vorba „actriţă".

— Sigur că nu, continuă ea liniştită. Sînt convinsă că nu ai chiar aşa stofă rea în tine. Eşti tu cam repezită şi nu prea te porţi chiar cum ar trebui uneori, dar nu cred că poţi fi chiar atît de rea, încît să ajungi vreodată actriţă.

Everard dădu să-şi apere cauza.

— Uite ce e, bunicuţo, ăsta-i un punct de vedere învechit, că scena ar fi o profesie vrednică de dispreţ. O fi fost aşa pe vremuri, dar astăzi lucrurile stau exact pe dos. Există, desigur, şi oameni demni de dispreţ pe scenă, cum există în orice domeniu. Recunosc. Dar cînd oamenii sînt de calitate, ei sînt demni de stimă pe scenă, ca şi oriunde altundeva. Ar fi mare păcat, ca dintr-o prejudecată meschină s-o lipseşti pe Sybylla de cariera strălucită pe care ar putea s-o aibă.

— Carieră ! exclamă, prinzînd din zbor cuvîntul, mama lui adoptivă. Auzi, carieră ! La asta le stă capul fetelor din ziua de azi, în loc să vrea să fie mame şi soţii bune şi să-şi vadă de casa lor, cum a

lăsat Dumnezeu. Le stă capul numai la haimanalîc şi la lucruri neruşinate, şi cum să se nenorocească cu trup şi suflet. Iar bărbaţii îşi fac păcate şi le încurajează la prostii, zise privindu-1 crunt pe Everard.

— E mare adevăr în ce spui, bunicuţo, recunosc. Se aplică multor fete. recunosc cu părere de rău, dar Sybylla nu intră în categoria asta. Trebuie s-o consideri altfel. Dacă...

— O consider un copil de oameni respectabili şi n-am să îngădui să se mai pomenească de scenă în legătură cu ea !

Aici, bunica bătu cu pumnul în masă şi se făcu tăcere, o tăcere totala şi adîncă. Puţini îndrăzneau s-o înfrunte pe doamna Bossier.

Dragii de ea, nu ţinea niciodată supărare şi peste cîteva clipe îşi continuă micul dejun, zicînd cu blîndeţe :

— Să nu mai aud de aşa ceva. Dar să vă spun ce puteţi face. La toamnă, prin martie sau aprilie, cînd terminăm de făcut dulceaţa, Helen poate să ducă fata la Sydney cîteva săptămîni şi tu poţi să le plimbi. Ar fi grozav pentru Sybylla, căci n-a fost niciodată la Sydney,

— Bine, aşa să rămînă, bunico, zise Everard.

— Atunci, ne-am înţeles numai să nu mai aud de ieşit pe scenă. Nu pentru aşa ceva le-a creat Dumnezeu pe fiicele sale.

După micul dejun, m-au lăsat să-l întreţin o vreme pe Everard. Ne-am înţeles de minune. Era un adevărat gentleman şi se pricepea grozav la arta conversaţiei.

Fusesem totdeauna dornică să mă pot bucura de compania unor oameni de lume, care să fie bine-crescuţi şi să se conformeze etichetei, şi care să beneficieze de destulă cultură şi destul răgaz ca să-i mai preocupe şi alte lucruri, nu numai preţul produselor agricole şi apriga luptă pentru existenţă. Pînă atunci, despre asemenea oameni citisem numai în cărţi, sau ii văzusem în poze, dar uite că apăruse unul în carne şi oase; am profitat de prilej cu multă energie. Răspunzînd întrebărilor şi evidentului meu

interes, mi-a povestit de toate piesele mai noi, despre actorii şi actriţele pe care le cunoştea, mi-a descris balurile, dineurile şi recepţiile în aer liber la care participase. După ce am epuizat subiectul, ne-am trezit discutînd despre cărţi şi eu i-am recitat din poeziile care-mi plăceau cel mai mult. Everard îşi puse amîndouă mîinile pe umerii mei şi spuse :

— Sybylla, ştii că eşti o fată minunată ? Ai o siluetă perfectă, un stil care înviorează omul şi un chip cit se poate de interesant. E schimbător ca un caleidoscop —- cînd vesel, cînd sever, uneori plin de înţelegere, dar cînd nu se uită nimeni la tine eşti totdeauna tristă. S-ar zice că ai avut necazuri în viaţă.

Am făcut mai multe reverenţe adînci, ţinîndu-mi fusta cu ambele mîini, stilul meu de scenă, cum îi ziceam, mi-am arborat zîmbetul de scenă, care scotea la iveală şiruri de dinţi albi şi fără cusur, ca o proteză de douăzeci
de guinee, montată pe o placă de aur de un dentist la modă.

—' Domnul e prea bun că vrea să-şi rîdă de o fătucă necioplită, .dar mai înainte să-i împuieze capul cu linguşiri ar trebui să verifice dacă le înghite, i-am spus sarcastic şi, în vreme ce fugeam să mă închid la mine în cameră, l-am auzit strigîndu-mă din urmă.

Cum de cutează sa ridiculizeze cu complimentele lui nătîngi şi fără sens ! Ştiam doar că sînt urîtă şi nu voiam să-şi încarce nimeni cugetul cu minciuni, prefăcîndu-se că e de altă părere. De ce mi-era sortit să fiu atît de mărunţică ? De ce n-aveam şi eu nas acvilin şi trup maiestuos şi impunător ? Am stat aşa, arzînd de necaz şi de supărare, pînă m-au mai îmbunat parfumul trandafirilor şi razele biînde ale Eoarelui, care năvăleau prin fereastra deschisă. Cîteva straturi din grădină erau acoperite de un covoraş din panseluţe de toate culorile, albăstrui-violet şi albe, simple şi bătute. Miresmele re- zedei şi ale narciselor galbene şi albe umpleau văzduhul. Îmi plăceau la nebunie parfumurile tari şi asta m-a tentat să vreau mai mult. Am adunat cîteva vaze şi le-am umplut cu apă, aşezîndu-le pe o masă de pe verandă, în apropierea uneia din ferestrele salonului. Am

strîns o poală de flori îneîntătoare şi am început să le aranjez în vaze.

Casa de la Caddagat era în parte construită din bîrne, iar peretele dinspre verandă al salonului era un perete de lemn, astfel îneît melodiile pe care mătuşa Helen şi Everard Grey le încercau la pian îmi ajungeau la urechi in chip de acompaniament delicios pentru acea ocupaţie de esenţă artistică.

Curînd după aceea abandonară cîntatul şi începură să stea de vorbă. In împrejurări similare, o eroină de roman s-ar fi îndepărtat în vîrful picioarelor sau, dacă i-ar fi fost imposibil s-o facă fără să fie descoperită, şi-ar fi astupat urechile şi ar fi intrat într-o agitaţie teribilă, ca nu cumva să audă vreun lucru care nu-i era destinat. Eu nu venisem acolo cu intenţia de a trage cu urechea. Nu m-aş coborî niciodată la aşa ceva. Crezusem că ei ştiu de prezenţa mea pe verandă ; se pare însă că nu era aşa, fiindcă începură să vorbească despre mine (şi mi se părea un subiect al naibii de interesant), aşa că am rămas acolo să le ascult conversaţia, fără ca propria-mi conştiinţă să sufle vreun cuvinţel de dezaprobare.

— Pe cinstea mea, mare tam-tam a făcut şi bunica azi-dimineaţă, cînd m-am oferit s-o pregătesc pe Sybylla pentru scenă. Ştii că fata e plină de talent ? Trebuie neapărat să ia lecţii. O s-o bat la cap pe bunica pînă se va obişnui cu ideea. O să trag cit pot pe chestia cu „trebuie să folosim cit mai bine darurile lăsate nouă de Dumnezeu" şi ai putea şi tu, Helen, să te foloseşti du influenţa pe care o ai.

— Nu, Everard. Prea puţini ajung să aibă succes pe scenă. N-o să-mi folosesc influenţa, fiindcă e un fel de viaţă pe care nu-1 aprob.

— Bine, dar Sybylla *va avea* succes. Eu sînt prieten cu cei mai importanţi impresari, influenţa mea o s-o ajute foarte mult.

— Desigur, dar ce*ai să faci din ea ? Un domn tînăr nu poate să se ocupe de o fată şi s-o scoată în lume fără să-i distrugă reputaţia. Ar fi un mare scandai, iar s-o prezinţi drept sora ta n-ar fi decît o prostie.

— Mai este o cale ; aş putea foarte uşor să curm

orice scandal.

— Everard, la ce te referi ?

— Mă refer la o căsătorie, răspunse el decis.

— Băiete dragă, o iei razna. N-ai văzut-o decît un ceas-două. Eu nu cred în ataşamentşle şstea bruşte.

Probabil că se gîndea la un ataşament brusc (al ei) care nu avusese un sfîrşit bun.

— Everard, nu face lucruri necugetate! Ştii doar ce nestatornic eşti şi că toată lumea zice că eşti un donjuan ; te rog să ai milă de biata Sybylla. Nu-i decît unul- din capriciile tale trecătoare. Nu-i sud capul ca s-o laşi pe urmă să sufere şi să se stingă de durere. '

— Nu prea cred că-i genul,, răspunse el rîzînd.

— Nu, n-o să moară, dar o să devină dnică şi sceptică, şi asta e o soartă cumplită. Las-o în pace. Flirtează cît pofteşti cu damele de societate care se pricep Ia jocul ăsta şi dă-i pace fetiţei mele. Trag speranţă să fac diii ea un caracter splendid.

— Bine, Helen, dar dacă aş fi şi eu o dată serios, n-aş fi un soţior prea rău, nu-i aşa ?

— Nu e o fată pentru tine. Nu eşti tu bărbatul care ar putea s-o stăpinească. Ce îţi spun acum nu prea e un compliment, dar e adevărat. Şi pe urmă, n-are nici şaptesprezece ani şi nu sînt de acord cu fetiţele romanţioase să se repeadă direct la măritiş. Lasă-le să-şi dezvolte mai intîi feminitatea.

— Atunci aş face mai bine să-mi vîr farmecul personal sub obroc, cît mai stau la Caddagat ?

— Da. Poartă-te cît de drăguţ pofteşti cu copila, dar bagă de seamă, fără atenţiile galante cu carc poţi atît de uşor...

N-am mai stat să ascult şi, clocotind de emoţii amestecate, am luat-o prin grădină către bătrîna livadă.

Albinele harnice şi sumedenie de fluturi viu-coloraţi zburau încoace şi încolo, gustînd din florile albe şi roz a sute de pomi încărcaţi — în zadar toată frumuseţea lor. M-am oprit printre violetele care îmi ajungeau la glezne, într-un loc unde se sălbăticiseră, sub un măr bătrîn şi încovoiat şi am dat drumul vanităţii mele rănite.

— Aşa deci, fetiţă de la ţară ! Nici nu-i nevoie să-

şi vîre farmecul în sac. Şi dacă s-ar strădui din răsputeri, tot nu m-aş îndrăgosti niciodată de el. Nu sînt copil. Am văzut din prima clipă cu cine am de-a-face. N-are el cu ce să-mi cîştige mie dragostea. O să-i arăt eu că nu-mi pasă de el, nici cît omizile din pomul bătrîn de colo. Nu-s o nătăfleaţă ca să mă aprind după orice tip îmi iese în cale. Pfu, n-avea teamă ! Ii urăsc pe bărbaţi şi nu pot să-i sufăr.

— îmi închipui că repeţi nişte scenete cu care să te dai iar în spectacol diseară, zise în bătaie de joc un glas, in spatele meu.

— Ba nu, fac copii după natură ; şi cum îndrăzneşti să-ţi faci apariţia nesuferită înaintea mea, cînd vreau să fiu singură ! Nu ţi-am arătat de atîtea ori...

— Cît timp o fată nu e logodită, orice bărbat are dreptul să-i aducă omagii, dacă are intenţii cinstite, mă întrerupse domnul Hawden.

— Ştiu prea bine, i-am răspuns. Dar e dreptul femeii să-i respingă atenţiile, dacă nu-i sînt pe plac. Nu pari înclinat să-mi acorzi acest drept.

După ce i-am servit această ripostă am pornit înapoi spre casă şi l-am lăsat să stea acolo, ca un prost ce era.

Nu sînt de părere să dai cu piciorul nici la iubirea unui negroid, dacă se poartă ca un bărbat; dar Frank Hawden era genul curtezan-trăncănău şi era atît de leşinat, că n-aveam nici un pic de răbdare cu el.

Mătuşa Helen şi Everard plecaseră din salon, aşa că m-am trîntit cu furie pe taburetul de la pian şi am început galopul lui Kowalski, pe urmă *„Gaiţe de coeur“,* pînă am făcut pianul să ţopăie şi să se zgîlţîie ca posedat de diavol. Mi-a mai trecut supărarea şi am cîntat încetişor cel mai trist dintre valsuri, „Ultimul vals“ de Weber. Am simţit o prezenţă străină în încăpere şi, uitîndu-mă în .jur, m-am trezit faţă în faţă cu Everard Grey.

— De cînd eşti aici V l-am luat la rost.

— De cînd ai început să cînţi. Unde Dumnezeu ai învăţat să cînţi la pian ? Interpretezi superb. Te rog, cîntă-mi „Trei pescari".

— Scuză-mă ; acum n-am timp. Şi pe urmă nici nu am competenţa să cînt în faţa dumitale — i-am spus cu răceală şi am părăsit scena.

— Te caută domnul Hawden, Sybylla ! m-a strigat mătuşa Helen. Vezi ce doreşte şi lasă-l să-şi vadă de treabă, că bunica o să se supere să-l vadă umblind toată dimineaţa de colo-colo.

— Domnişoară Sybylla, începu el cînd rămăsesem singuri, vreau să-ţi cer scuze. N-am nici un drept să te sîcîi, dar e din cauză că te iubesc. Şi ştii că omul e gelos pentru toate fleacurile.

— Nu mă mai plictisi cu prostii de-astea, i-am **?is** dezgustată şi am dat să plec.

— Dar, domnişoară Sybylla, eu ce să fac ?

— Ce să faci cu ce ?

— Cu dragostea mea.

— Dragostea ! i-am răspuns cu dispreţ. Nici nu există aşa ceva !

— Dar există, şi eu mi-am găsit-o !

— Păi, atunci ţin-te de ea — asta te sfătuiesc să faci i E o comoară. Dară i-o trimiţi tatălui meu, o s-o pună la borcan pentru muzeul din Goulburn. A mai trimis cîte ceva acolo.

>— Nu-ţi bate joc de un om amărît. Ştii că nu pot face asta.

— Atunci, vîr-o în sac, mai pune un pietroi s-o tragă la fund şi arunc-o în riu.

— O să-ţi pară ţie rău ! a zis furios.

—> Poate că da, poate că nu — i-am îngînat peste umăr în vreme ce mă îndepărtam

Capitolul doisprezece MARE PASIUNE

N-am mai avut prilejul altor convorbiri între patru ochi cu Everard Grey, pînă într-o dimineaţă, cu puţin înainte de plecarea sa, cînd s-a întîmpl&t să rămînem singuri pe verandă.

— Ei, domnişoară Sybylla, începu, el, cînd am venit am crezut că dumneata şi cu mine ne vom împrieteni de minune ; dar n-am progresat deloc. Cum îţi explici ?

în timp ce vorbea îşi puse blînd mîna suplă şi frumos modelată pe creştetul meu. Era tare frumos, era cuceritor şi se mişca în societatea oamenilor de litere, a muzicienilor şi a artiştilor — un om din lumea mea, la distanţă de o lume.

Vai, ce plăcută ar fi putut fi tovărăşia cu el! Mi-am muşcat buzele ca să nu plîng. De ce nu îngăduiau convenţiile sociale ca un bărbat şi o fată să fie camarazi — camarazi cum pot fi între ei doi bărbaţi sau două fete, care se bucură să fie împreună, fără nici un gînd .care să treacă dincolo de o pură prietenie platonică ? Dar nu, nu se putea. Ştiam eu îngîmfarea bărbaţilor. Dacă m-aş fi arătat mai prietenoasă, îmi era frică să nu-şi închipuie Everard Grey că m-a cucerit. Pe de altă parte, tot

asta şi-ar fi închipuit şi. dacă mă arătam ursuză, şi eă încerc să-mi ascund sentimentele sub masca băţoşeniei. în consecinţă, am navigat în linie dreaptă, ţinînd mijlocul între cele două feluri de comportare, şi am omis cu maximum de indiferenţă remarca :

— Nu mi-am dat seama că sperai să devenim chiar prieteni la toartă — de fapt, nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

S-a întors cu spatele, jignit în amorul său propriu. Craiul crailor era fără îndoială agasat că o fătucă oarecare de la ţară nu se arată măgulită de condescendenţa lui, sau mă găsea, probabil, grosolană sau răutăcioasă.

Peste încă două zile unchiul Jay-Jay l-a dus la Gool-Gool *en route* spre Sydney. Şi-a luat rămas-bun de la mine cu amabilitate la plecare, m-a pus să-i promit că o să-i scriu şi şi-a anunţat intenţia de a cere părerea unor specialişti în privinţa talentului meu dramatic şi a vocii mele, cînd o să vin la Sydney, cum promisese bunica. Am stat şi i-am făcut semne cu batista de pe gardul grădinii, pînă cînd şareta a dispărut printre eucalipţii *messmate,* la vreo jumătate de milă de casă.

— Tare mai sper, acum că s-a dus maimuţoiul ăsta filfizon — bine c-am scăpat de el ! — că o să bagi mai mult de seamă atenţiile mele, zise glasul domnului Hawden, pe cînd coboram de pe gard.

— Ce vrei să spui cu atenţiile dumitale ? am întrebat eu.

— Ce vreau să spun ? Aşa mai vii de acasă. Iţi explic imediat. Ştii foarte bine ce intenţii am. Cind împlinesc douăzeci şi patru de ani intru in posesia averii mele din Anglia. E considerabilă şi doresc ca în momentul acela să te iau în căsătorie şi să te duc acasă. Pe cinstea mea.! Zău că mi-ar plăcea să te duc acasă. Nişte englezoaice pe care le cunosc ar rămîne uluite.

„N-ar fi singurele persoane care ar rămîne uluite dacă m-aş mărita cu tine", mi-am zis în sinea mea şi mă pusei pe rîs de mă durea burta.

— Scorpie afurisită ! Ce-ai găsit de rîs ? N-ai

minte nici cît o bibilică, dacă un lucru atît de solemn te umple de veselie.

— Solemn — auzi, ah, e caraghios foc ! şi dă-i şi rîzi.

— Ce-i caraghios ? întrebă d amenințător.

— Simpla idee că-mi ceri mina.

— De ce, mă rog ? N-am şi eu dreptul să te cer, ca orice bărbat ?

— Auzi, bărbat ! Păi, tocmai asta e foc de caraghios. Băiete, ai putea firește să-mi ceri mîna dacă ai fi bărbat, dar ți-nchipui că aş putea să mă uit la un băieţandru, la un copil ? Dacă va fi să comit cîndva o căsătorie, participantul la această degradare va trebui să fie un bărbat adevărat, nu un terchea-berchea care se amore- zează, cum spune singur, în medie de două ori pe săptămînă. Dragoste ! Oho !

Am pornit-o spre casă. Îmi tăie calea.

— Nu scapi aşa de uşor de mine, duduie. De data asta te fac eu să mă asculți, că dacă nu, or să-ți mai audă urechile şi altele, şi mă înhăţă furios de încheietura mîinii.

Nu pot să sufăr cînd mă atinge cineva — e una din idiosincraziile mele. Cu mîna liberă îi trăsei un pumn zdravăn în nas şi, smucindu-mă din strînsoare, sării în lături zicîndu-i :

— Cum îndrăznești să pui mîna pe mine ? Dacă mai încerci vreodată, praf te fac ! Ţine minte ce-ți spun, că dacă nu, data viitoare te alegi cu ceva mai mult decît sînge din nas, aşa să ştii.

— Lasă că o să vezi tu ! Mai vorbim noi ! Zgripţu- roaică afurisită şi băţoasă, răcni el.

— Da, bă[oasă în ce-i priveşte pe bărbaţi, deviza mea e „nu mă atinge" ! şi dumneata eşti de vină dacă-s afurisită. Copiii să nu se joace cu arme de oameni mari, că-.şi fac buba. Ţin-te bine şi mai aşteaptă pin’ ți-or creşte mustăţile, puişor ! i-am replicat în timp ce o luam din loc, sărind peste straturile încărcate de flori.

In seara aceea la ceai, după ce s-a tot uitat cu interes la nasul lui Hawden o vreme, unchiul Julius a întrebat :

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba ţi-ai făcut la nas ? Arăţi de parcă ai fi tras un chef zdravăn.

Tremura carnea pe mine să nu mă bage în bucluc, dar a bombănit doar „La naiba !“ cu multă energie şi m-a fulgerat ameninţător cu privirea, peste masă.

După ceai a cerut să stea de vorbă cu bunica, lucru care m-a făcut extrem de curioasă. Aveam să aflu totul a doua zi dimineaţă. Cînd s-a terminat cu micul dejun, bunica m-a chemat la ea în cameră şi m-a interogat în

legătură cu ceea ce discutase cu domnul Hawden. A început fără nici un preambul:

— Domnul Hawden s-a plîns de purtarea ta. Şi mă mîhneşte să ajung să-mi relateze un tînăr despre purtarea propriei mele nepoate. El spune că ai flirtat cu el. Sybylla, nu-mi vine să cred că ai putea fi atît de lipsită de decenţă şi de demnitate feminină.

La auzul acestor lucruri, gîndurile pe care le îndreptam spre Frank Hawden nu erau deloc măgulitoare, din contră. El mă persecutase în fel şi chip şi cu toate astea, eu nu găsisem de cuviinţă să mă plîng de el nici unchiului, nici bunicii, nici mătuşii, cum aş fi fost îndreptăţită să fac şi să obţin pe loc satisfacţie. în cazul nostru nu era decît el de vină şi pentru ponoasele pe care singur şi le atrăsese, dăduse fuga cu pîra la bunica.

— Asta e tot ce aveai să-mi spui, bunico ?

— Nu. Vrea să te ia de soţie şi a venit să-mi ceară mie consimţămîntul. I-am spus că asta depinde de tine şi de părinţii tăi. Tu ce ai de zis ?

— Ce-am de zis ? am exclamat. Bunico, glumeşti, nu-i aşa ?

— Nu, copila mea. Nu e lucru dc glumă.

— Să mă mărit cu individul ăsta ? Da' e un puşti ! am zis eu consternată.

— Nu-i deloc puşti. E major de cîteva luni. Are vîrsta pe care o avea bunicul tău cînd ne-am căsătorit. Peste trei ani, tu o să ai aproape douăzeci iar el o să intre în posesia averii sale, care e frumuşică ; de fapt, o să fie foarte bogat. Dacă ţii la el, nu văd nimic împotrivă. E sănătos, are o fire bună şi provine dintr-o familie bine- situată. Că e cam zănatic, nu contează. De multe ori, după ce şi-au făcut o vreme de cap, flăcăii ăştia aiuriţi se potolesc, se însoară cu o fată bună şi devin foarte buni soţi.

— Dar e dezgustător şi ar trebui să-ţi fie pur şi simplu ruşine să vorbeşti aşa, bunico ! Vasăzică, un bărbat poate trăi în depravare şi pe urmă poate să fie considerat potrivit de soţ pentru cea mai tînără, şi mai nevinovata fată 1 E ruşinos ; Frank Hawden nu e nebunatic, n-are destulă stofă în el de aşa ceva. îl urăsc. Nu, n-are el destulă/stofă ca Bă-1 urăsc, ll detest şi îl dispreţuiesc. Nu m-aş mărita cu el, sau cu

vreunul de teapa lui, să fie el şi regele Angliei! Mi se pare ccva înjositor să mă mărit fie şi cu cel mai bun bărbat din lume, — am debitat într-un acces de furie —, dar cu unul ca el ar fi o murdărie, cea mai josnică degradare care mi-ar putea fi impusă ! Niciodată n-o să mă cobor într-atît, încît să mă mărit — şi aici căzui pradă unui potop nervos de lacrimi.

Simţeam eu că nu există nimic bun pe lume, mai ales în rîndul bărbaţilor — detestabile creaturi! — şi că nici nu va exista nimic bun atît timp cît nimeni nu le pretindea aşa ceva, nici măcar cei autentic creştini şi adepţi ai unei stricte purităţi, ca bunica. Draga de ea, bunica îşi închipuie că ar trebui să iau de soţ orice bărbat care din punct de vedere financiar însemna o partidă bună pentru mine. Aici era buba. Nu, n-aveam să mâ mărit niciodată. O să-mi fac rost de o slujbă oarecare, in care să-mi îngrop elanurile vieţii, fără să mă cobor la o căsătorie.

— Vai de mine şi de mine, fetiţo, zise bunica îngrijorată. N-ai de ce să te necăjeşti in halul ăsta. De cînd te ţin minte ai fost tare pătimaşă. Cînd erai mică de tot şi stăteai aici la mine. erai în stare să te omori o zi întreagă pentru cîte un lucra de care un copil obişnuit uită intr-un ceas. O să-i spun lui Hawden să-şi vadă de treabă. Nu vreau deloc să te gîndeşti vreo clipă să te măriţi cu cineva care nu-ţi place. Dar spune-mi adevărat, ai cochetat cu el ? Am să te cred pe cuvînt, căci, slavă Domnului, încă nu mi-ai spus vreun neadevăr !

— Bunico, am exclamat cu avint, l-am descurajat cît am putut ! Nu m-aş preta să cochetez cu un bărbat.

— Gata, gata, asta am vrut să aud. Spală-te pe ochi şi o să ne luăm caii să mergem să-i vedem pe doamna Hickey şi pe copilaş şi să le ducem ceva bun de mîncare.

N-am mai dat ochii cu Frank Hawden pînă după-amiază, cînd mi-a aruncat cu un aer triumfător o căutătură piezişă. M-am dat la o parte înţepată din calea lui, ca şi cum ar fi fdşt vreo jivină dezgustătoare. A dat să se smiorcăie cînd s-ai văzut tratat astfel, aşa că am acceptat să stăm de vorbă cu el şi să terminăm cu chestia asta, o dată perltru

totdeauna.

m

Tocmai se ducea să dea apă la ciini, aşa că l-am însoţit pînă la grajdurile de lîngă cuştile clinilor, ca să nu fim auziţi ce vorbim.

Am deschis focul, fără să mă învîrtesc deloc in jurul cozii.

— Te poftesc, domnule Hawden, ca incepînd din clipa asta să încetezi să mă mai persecuţi cu declaraţiile dumitale stupide, dacă ai vreun pic de bărbăţie în dumneata. In privinţa amorului am două sentimente diferite şi in ambele feluri de a privi lucrurile dumneata nu-mi inspiri decit repulsie. Cîteodată nici nu-mi vine să cred că aşa ceva există — adică iubire între bărbaţi şi femei. Cînd mă aflu în această stare de spirit n-aş putea asculta declaraţiile de amor nici din partea unui înger. Alteori cred în iubire şi o consider un lucru sfînt şi solemn. Cînd sînt într-o asemenea dispoziţie sufletească mi se pare o impietate să te aud cum îndrugi verzi şi uscate, fiindcă eşti doar un puşti şi habar n-ai de sentimente. N-aş fi iost atît de dură cu dumneata, dar ai căutat-o cu luminarea prin purtarea nedemnă de un bărbat de care ai dat dovadă. Ţi-am spus deschis tot ce voi găsi vreodată de cuviinţă să-ţi spun pe tema asta, şi acum, am plăcerea să te salut.

M-am îndepărtat la iuţeală, fără să ţin seama de protestele lui.

N-a avut nici un efect apelul meu la bărbăţie. Fie că plecam călare sau că mă plimbam pe jos după-amiaza, să admir splendoarea amurgului, fie că hoinăream să sorb din deliciile grădinii, na-ţi-1 şi pe Frank Hawden după mine, bîr-bîr-bîr, bîrîindu-mă la cap că ce urît mă port cu el, de ajunsesem să-mi doresc să-l văd înecat în Marea Roşie.

Nu-i vorbă că în acele zile minunate de primăvară viaţa îmi dădea un sentiment prea îneîntător, ca să poată fi umbrit de mărunta plictiseală pe care mi-o pricinuia Frank Hawden. Graţioasele clematite sălbatice împodobeau ca un feston, cu ghirlandele lor imense de superbe flori albe, înmiresmând orice boare de vînt, tufişurile de pe cursul pîraielor; pe

malul rîului, frumoasele tufe verde-strălucitor de siminichie erau garnisite cu flori al căror albastru intens rivaliza în strălucire cu cerul ; co- ţofenele îşi clădeau cuiburi în eucalipţii înalţi şi îi atacau cu sălbăticie pe călătorii imprudenţi care se aventurau prea aproape de domeniul lor ; caii se împliniseră cu toţii şi te pofteau să te urci pe crupele lor satinate şi s-o porneşti la galop ; din livadă se auzeau strigătele paznicilor, căci venea vremea cireşelor. Ah, bine mai era să trăieşti!

La Caddagat mă aflam la fel de mult ca la Possum Gully în afara torentului existenţei, după care tînjeam cu nesaţ, dar erau aici suficiente clipociri plăcute ale curgerii vieţii, care să-mi servească drept substitut temporar.

Capitolul treisprezece

EL

Şi acum, iată o relatare completă despre primul, ultimul şi singurul meu iubit *adevărat,* fiindcă declaraţiile pacostei ăleia de *jackeroo* le consider doar nişte caricaturi groteşti ale articolului veritabil.

Cînd mi-am făcut prima apariţie în faţa iubitului meu nu arătam deloc a eroină de roman, ci exact pe dos. încântătorul meu păr nu s-a desfăcut, revărsîndu-se pe umeri, la momentul potrivit să-i farmece privirea şi nici glasul meu înfiorat şi duios n-a plutit pe adierile văzduhului într-un chip care să-i răpească inima, cum păţeau fetele despre care citisem prin cărţi* Dimpotrivă, arătam mai degrabă ca o paiaţă. Era într-o zi pe la sfîrşitul lui septembrie şi fusesem la rîu să culeg un braţ de ferigi. Purtam o pereche de cizme bărbăteşti cu care să umblu prin apă şi mă îmbrăcasem cu o buleandră ponosită de nu se mai poate, pe care o împrumutasem special de la una din servitoare.

îmi completau deghizarea o pereche de mănuşi din me- şină şi o pălărie cît toate zilele, agăţată rău prin tufişurile cu care mă luptasem. îmi strînsesem părul la nimereală şi şuviţele îmi atîrnau brambura în toate părţile. Era pe după-amiază şi mă întorceam din hoinăreală, cînd în pragul casei îmi ieşi în cale mătuşa Helen.

— Dacă tot eşti echipată în felul ăsta, te-aş ruga să-mi culegi nişte lămîi. Mă îndoiesc că ar fi vreun pericol să-ţi strici găteala. Eşti numai bună de ilustraţie la *BuUetin,* zise ea.

Am pornit imediat să-i fac pe plac şi luînd o scară care avea treptele la doi metri una de alta, am rezemat-o de un lămîi din spatele casei şi m-am căţărat pe ea.

Coboram fără nici un pic de graţie, cu nişte lămîi în poală cînd am auzit apropiindu-sc în spatele meu o căl- cătură necunoscută.

La Caddagat venea lume la toate orele, aşa că nu m-am mirat defel. „Pun pariu că-i doar un vagabond, un agent fiscal sau un vînzător ambulant", mi-am zis, şi-am dat să-mi pun cizma uriaşă pe următoarea treaptă a scării, fără să întorc capul ca să văd cine o fi.

Două niîini zdravene şi arse de soare mi-au înlănţuit mijlocul, m-au ridicat în sus şi pe urmă m-au aşezat binişor pe pămînt iar un glas bărbătesc a zis :

— Subţirică la mijloc, dar în rest împîinită-eşti un mînz bine făcut, ce mai !

„Cum de îndrăzneşte să vorbească aşa cu mine ?“, mi-am zis în sinea mea, uitîndu-mă împrejur să văd cine-1 parodia pe Gordon.

In faţa mea stătea şi zlmbea poznaş un bărbat pe care nu-1 mai văzusem pînă atunci. Era un tinerel — chiar foarte tinerel, un localnic — îngrozitor de înalt, de spătos şi de ars de soare cu o figură deschisă şi simpatică şi cu o mustaţă castanie — deloc genul care te intimidează, cu tot gabaritul său neobişnuit, dar bine propor- ţionat. Mi-am dat seama că trebuie să fie Harold Beecham de la Five-Bob Downs, căci auzisem despre el că măsoară desculţ şase picioare

şi trei încî şi jumătate.

Mi-am lăsat repede poalele în jos, lămîile s-au rostogolit în toate direcţiile şi am dat să fug, dar silueta aceea bine clădită mi s-a pus în cale cu agilitatea unei feline şi mi-a barat drumul.

— Nici un pas, fătucă, pînă nu strîngi toate lămîile astea şi nu le pui bine, sau te spun coniţei, cum te văd şi cum mă vezi.

M-am dumirit că mă luase drept o slujnicuţă. Nu era o distracţie de lepădat. M-am hotărît să-i las să se amăgească şi să-i joc o festă. L-am categorisit drept încrezut, dar nu avea îngîmfarea aceea scîrboasă de care sint atinşi, sau poate fericiţi, cîte unii. Avea mai curînd aerul că zice : „Eu unul obţin totdeauna ce vreau şi dacă alţii nu-s în stare, treaba lor“.

— Vă rog, domnule, am zis cu umilinţă, le-am strîns pe toate, daţi-mi drumul vă rog.

— Da, bine, dacă-mi dai o sărutare.

— Vai, domnule, nu se poate !

— Hai, că nu păţeşti nimic. Hai, că altfel nu-ţi dau drumul.

— Aoleu, o să mă prindă coniţa !

— Fără frică, iau vina asupra mea dacă te prinde.

— Vai nu, domnule. Daţi-mi drumul, vă rog, am zis cu o disperare atît de adevărată, căci mă temeam că-şi pune în aplicare ameninţarea, încît a izbucnit în rîs şi a spus :

— Nu-ţi fie frică, bleguţo, nu sărut niciodată pe nimeni şi n-am de gînd să încep la ora asta şi pe deasupra cu de-a sila. Nu eşti de multă vreme pe aici, nu-i aşa ? Nu te-am mai văzut. Ia stai pe loc, să văd dacă ai ceva curaj în tine şi pe urmă te las în pace.

Am rămas în mijlocul curţii, în locul pe care mi-1 indicase, în vreme ce el îşi descolăcea biciul lung şi greu pentru vite, cu sfichi zdravăn şi mîner din lemn mirositor de salcim australian. A pleznit din bici în jurul meu însă nu mi-a fost cîtuşi de puţin frică, fiindcă văzusem eu dintr-o ochire că era extrem de îndemînatic în arta de a mînui biciul de văcar, ca toţi localnicii, şi mai ştiam că dacă stau neclintită sînt în deplină siguranţă. Unchiului Jay-Jay i se datora că

devenisem în stare să îndur operaţia cu absolută impasibilitate, fiindcă lui îi stătea în obicei să-mi încerce nervii în felul acesta.

— Fir-aş să fiu ! Nici n-a clipit. Aluat zdravăn, ce mai!

După o clipă, m-a întrebat:

— Unde-i stăpînul ?

— E dus la Gool-Gool. Nu se întoarce pînă diseară.

Doamna Bossier e acasă ?

— Nu e, dar e prin faţă, pe undeva, domnişoara Bell.

— Mulţumesc.

M-am uitat după el în timp ce se îndepărta cu un mers uşor legănat care trăda că petrecuse în şa multe zile lungi de tot. îl priveam şi eram sigură că şi uitase de incidentul cu fata care aduna lămîi.

— Sybylla, îmbracă-te iute. Pune-ţi rochia de zile mari, o să ţi-1 las în seamă pe Harry Beecham, fiindcă astă seară vreau să stau la bucătărie să văd eu cum se găteşte ceva pentru cină.

— E prea devreme să-mi pun rochia de seară, nu-i aşa mătuşică ?

— E cam devreme ce-i drept; dar n-ai să ai timp să te schimbi de două ori. îmbracă-te de pe acum ; n-ai cum să ştii cînd pică unchiul tău şi excelenţa sa.

Mă scăldasem la rîu aşa că nu mai era nevoie să fac baie şi nu mi-a luat prea mult timp să mă făţuiesc ca pieile roşii la război — rochie de seară albastră, panto- fiori de satin şi tot restul. Mi-am lăsat părul legat doar cu o fundă, m-am strecurat pe coridor şi am strigat-o pe mătuşa Helen. A venit.

— Sînt gata, mătuşică, unde e ?

— în sufragerie.

— Vino în salon şi cheamă-1 dumneata. O să mă ocup eu de el pînă termini. Dar e aşa de mult pînă la masă, mătuşico, cum Dumnezeu o să-l ţin in frîu pînă atunci ?

— Să-l ţii în frîu ! a rîs ea ; dar nu-i deloc un personaj neastâmpărat !

Pînă să se rostească toate acestea, ajunsesem în salon şi m-am oprit să mă privesc în oglindă, în vreme ce mătuşa Helen s-a dus să-l convoace pe Harold Augustus Beecham, celibatar, proprietar al fermelor de la Five-Bob Downs, Wyambeet, Wallerawang West, Quat-Quatta şi a altor cîteva *stations* * în New South Wales, pe lîngă un domeniu întins din Queensland.

De cum a intrat pe uşă, am băgat de seamă că se spălase de cînd îl văzusem, îşi pieptănase părul negru şi ţepos şi se debarasase de pălărie, pinteni şi bici — încălţările- trebuise să şi le păstreze, dat fiind că de la brîu în jos echipamentul său consta dintr-o pereche de pantaloni strimţi de călărie, din pînză de culoare gri, care îi scoteau în evidenţă formele pline ale membrelor inferioare.

— Harry, fă cunoştinţă cu Sybylla ! Nu cred că aveţi nevoie de alte prezentări. Pe mine scuzaţi-mă, am ceva pe foc care poate să se ardă.

Şi mătuşa Helen ieşi grăbită, lăsîndu-ne faţă în faţă.

Se uita fix la mine, fără să-şi ascundă surpriza. I-am înfruntat privirea, rîzînd din toată inima. Eram singura in măsură să facă haz. El, om în toată firea, bogat şi important. Eu, o fetişcană — fiinţă inexistentă şi insignifiantă — Şi cu toate astea, în ciuda sexului, dimensiunilor şi importanţei lui, eu eram stăpînă absolută pe situaţie şi o ştiam prea bine : asta voia să spună rîsul meu.

Am văzut că mă recunoscuse şi el după roşeaţa care îl cuprinsese pe sub pielea arsă de soare. Fără îndoială, mai mult ca orice regretă că îmi spusese „mînzâ[!£]. S-a înclinat băţos înaintea mea, însă eu i-am întins mina, spu- nîndu-i :

— Hai să ne dăm mîna. întotdeauna bat palma, cînd mi-e prezentat cineva care cred că o să-mi placă. Şi pe deasupra, se pare că te cunosc binişor. Numai cîte mere mi-ai adus !

Mi-a îndeplinit rugămintea, ţinîndu-mi mîna într-a sa ceva mai mult decît ar fi fost necesar şi uitindu-se

---

* Fermă pentru creşterea vitelor, dispunînd de întinse terenuri de pâşunat.

pierdut la mine. Mă amuzam teribil, fiindcă vedeam că el nu ştia cum să procedeze cu mine, nu eu cu eL

— Pe cinstea mea, domnişoară Melvyn, habar n-aveam că dumneavoastră sînteţi, cînd am zis... Aici o sfecli cu totul, ceea ce făcu să mă pufnească din nou rîsul.

— N-aveai dreptul să umbli îmbrăcată aşa — să păcălești omul. Nu-i cinstit.

— Tocmai asta-i frumuseţea. S-a văzut ce pezevenghi şi ce Don Juan eşti dumneata. Acum nu mă mai poţi duce dacă te prefaci a fi un membru virtuos al societăţii, cu comportament ireproşabil.

— Dar e prima oară în viaţa mea că mi-am pus mintea cu o servitorică şi, zău aşa, o să fie şi ultima — zise el cu convingere. M-am băgat singur într-o belea de toată frumuseţea.

— Ce prostie ! i-am răspuns. O vorbă dacă mai rosteşti despre asta, scriu o relatare completă şi o lipesc în albumul meu cu amintiri. Dar dacă uiţi ce-a fost, uit şi eu. N-ai spus nimic care să mă supere ; de fapt, m-am simţit grozav de flatată.

Stăteam cocoţată pe spătarul canapelei şi el se rezema cu mare dezinvoltură şi nonşalanţă de pian. Să mă fi văzut bunica, mai încasam o predică despre comportarea nefeminină.

— Ce mai pune la cale unchiul tău şi astăzi ? se interesă eL

Nu pune nimic la cale. S-a dus ieri la Gonl-Gool ca membru al juriului. Azi se încheie sesiunea tribunalului şi diseară o să-l aducă şi pe judecător. De asta m-am îmbrăcat aşa festiv, i-am răspuns.

— Doamne-Dumnezeule ! Nici nu m-am mai gîndit la tribunal, dacă n-am fost chemat să fac parte din juriu, unde mai pui că nici măcar cu vreun chinez n-am avut nici un proces, mare mirare ! Ziceam că rămîn astă-seară, dar nu pot dacă vine la cină Excelenţa sa.

— Şi de ce mă rog ? Nu cumva ţi-o fi teamă de judecătorul Fossilt ? E un tip fără fasoane,

— Cum să iau masa cu un judecător în straiele astea ?

— şi îşi coborî privirea, de-a lungul siluetei sale masive, la costumul de călărie pe care îl purta. ;

— Nu contează, e miop. îi pun să te aşeze la celălalt capăt al mesei, sub aripi mea ocrotitoare. Bărbaţii nu observă îmbrăcămintea. Dacă n-ai fi aşa înalt, te-ar putea îndatora unchiul sau Frânk Hawden.

— Crezi că aş trece de inspecţia trupelor ?

— Sigur că da : te perii eu un pic şi ai să arăţi ca scos din cutie.

— Dar m-am periat! mi-a răspuns.

— Te-ai periat ! i-am întors-o. Ai un strop de noroi cît toate zilele pe umăr. N-ai cum să faci vreun lucru ca lumea, fiindcă eşti doar bărbat, iar bărbaţii sînt cele mai nefolositoare, mai netrebnice şi mai neîndeinînatice fiinţe din lume. Nu-s în stare decît să fumeze şi să înjure.

Am adus o perie de haine.

— Ar trebui să te sui pe masă ca să ajungi — mi-a spus, zîmbind pe sub mustăţi.

— Dat fiind că eşti atît de impertinent, n-ai decît să umbli plin de praf ! — şi am aruncat peria cît colo.

Seara era plină de miresme, aşa că l-am invitat in grădină. A dat să-mi pună batista lui pe umeri zicînd că o să răcesc, dar am respins ideea.

Am colindat prin umbrarul acoperit cu glicină, *bank- sia* şi trandafiri *Marechal Niel* şi i-am pus unul la butonieră.

Un călător se opri din drum în dreptul nostru, descă- lecă şi, aruncind frîul pe un stîlp din gardul grădinii, intră cu gindul să cumpere o pîine.

Eu sării în picioare, calul se sperie şi o luă la fugă, smulgînd cu frîul şi stîlpul de gard. Dădu fuga după un ciocan, să repar stricăciunea. Domnul Beecham prinse calul în timp ce eu încercam să bat un cui în gard. încercare zadarnică. îmi zdrelii degetele. El îmi luă ciocanul şi fixînd stîlpul la loc cu vreo două lovituri bine ţintite, zise rîzînd :

— Să baţi tu un cui ! N-ai cum să faci vreun lucru ca lumea. Eşti doar fată. Fetele sînt cele mai neisprăvite, mai inutile şi mai aducătoare de necazuri creaturi din lume. Nu-s bune decît să chinuiască pe alţii şi să scoată sufletul omului.

A trebuit să rîd, n-aveam încotro.

La punctul acesta s-a auzit, glasul unchiului Jay-Jay, aşa că domnul Beecham s-a întors şi s-a dus intr-acolo, după ce m-a condus pînă la uşa din faţă.

— Ah, mătuşico, ne-am înţeles de minune ! Nu-i deloc un tip dificil. Ne-am înţeles de parcă ne-am cunoaşte de cînd lumea ! am exclamat.

— Ai reuşit să-l faci să vorbească ?

— O, da.

— Chiar ai reuşit ? (uimită).

Cînd am trecut din nou în revistă lucrurile, a trebuit să recunosc că de vorbit vorbisem numai eu iar junele Beecham ascultase ; ba chiar l-am categorisit drept omul
cel mai tăcut pe care-1 văzusem sau de care auzisem eu una.

Judecătorul nu venise cu unchiul Jay-Jay, cum se aşteptau cu toţii, aşa că n-a mai fost nevoie să-l ocrotesc pe Harold Beecham sub aripa mea. Bunica l-a întîmpinat cu un cordial „Harold-băiatule" — avea pentru el o slăbiciune deosebită. Ea şi cu unchiul Julius l-au nomopo- lizat pe toată seara.

S-a vorbit o mulţime despre transportul oilor, despre sezonul care se arăta prost, de starea ierbii în zona „triunghiului austral", în părţile dinspre Leigh Spring, Bim- balong şi în alte zone de păşune, şi de situaţia linii pe piaţa londoneză. Nu mă interesa, aşa că m-am afundat într-o carte, ridicînd doar din cînd în cînd privirea ca să-i zîmbesc domnului Beecham.

Acesta venise la Caddagat după o pereche de tauri jugăniţi care se îngrăşaseră păscînd în ocolul din preajma casei bunicii. Unchiul l-a ajutat să-i pornească la drum a doua zi. Cînd au ieşit la drumul mare, mă aflam într-un răzor cu violete dintr-un colţ de grădină cu vegetaţie încîlcită, unde trandafirii se căţărau să ajungă să sărute liliacul iar tavalga îşi pleca fruntea odihnind-o pe micşunele, şi unde doi arbori *kurrajong* vegheau ca două santinele. Harold Beecham a descălecat şi, aplecîn-du-se peste gard, a zăbovit un pic vorbind cu mine, lăsînd boii în seama unchiului Jay-Jay. Unchiul tuna şi fulgera. Femeile, susţinea, sînt pacostea lumii şi

ruina oricărui bărbat ; dar el unul socotise totdeauna că Harold are destulă minte să nu-şi lase treburile de izbeliştе să se zgî- iască ca prostul la o cîrlană prăpădită, cu fustiţă şi codiţă. Care din doi e mai zevzec, nu se ştie.

Dar lui Harold nici nu-i păsa de bombăneala lui.

— Complimente pentru amîndoi ! — a remarcat în vreme ce se arunca fără grabă în şaua calului său masiv, zîmbind în felul lui plăcut şi calm, cu zîmbetul care-i dezvăluia două şiraguri de dinţi superbi, nepătaţi de contactul cu berea sau tutunul. Ridicîndu-şi pălăria de panama de care era prinsă o plasă verde contra insectelor, porni în trap uşor. Urmărindu-1 cu privirea, mă întrebam dacă ceva îi tulbură vreodată seninătatea şi eram ispitită să-1 pun la încercare. Părea mult prea voinic şi prea calm ca să se lase tulburat de emoţii cum ar fi mînia, îngrijorarea, gelozia sau chiaf iubirea. Cînd m-am întors în casă am supus-o pe mătuşa Helen unui interogatoriu exhaustiv cu privire la el.

întrebare ; Mătuşico, ce vîrstă are Harold Beecham ? *Răspuns :* A împlinit douăzeci şi cinci în decembrie. *Întrebare* ; Are fraţi sau surori ?

Răspuns : Nu. La naşterea lui i-a murit mama. *întrebare :* De cînd a murit tatăl lui ?

Răspuns ; Nici nu mergea Harcld bine în picioare. *Întrebare* ; Pe el cine l-a crescut ?

Răspuns : Mătuşile lui.

Întrebare : Vorbeşte vreodată mai mult ?

Răspuns : De obicei, mult mai puţin.

Întrebare : E adevărat că e foarte bogat ?

Răspuns ; Dacă o scoate la capăt anii aceştia numai Tyson i-o va: lua înainte, ca avere.

Întrebare : E tare frumos la Five-Bob ?

Răspuns : Da, e una din mîndriile districtului.

Întrebare ; Vine des la Caddagat ?

Răspuns : Da, trece des pe aici.

Întrebare ; Cum de are părul aşa de negru şi mustăţi aşa deschise la culoare ?

Răspuns : Va trebui să faci studii ca să descoperi cauza.

Eu una nu pot să-ţi explic.

Întrebare ; Dar el... ?

— Ia vezi, Sybylla, zise mătuşica rîzind, că e cam suspect interesul tău pentru vlăjganul ăsta al meu ars de soare. Ţi-am spus eu că nu lasă el norocul să-i treacă pe dinainte cînd îţi tot aducea mere.

— Vai, mătuşică, dar-eu întrebam doar fiindcă...

— Da, sigur, fiindcă, fiindcă... pricep eu foarte bine: Fiindcă eşti fată şi toate fetele cad imediat victimă farmecului lui Haxold. Dacă nu vrei să te laşi luată de val. „păzeşterte de scântei ca să nu ai de-a face cu focul!“. E singurul sfat pe care pot să ţi-1 dau.

Asta era intr-o joi şi duminica următoare Harold Beecham şi-a făcut din nou apariţia la Caddagat şi a stat

de la trei pînă la nouă seara. Unchiul Julius şi Frank Hawden erau plecaşi. Vremea se burzuluise din nou a iarnă, aşa că făcusem focul. Harold a stat tot timpul lîngă foc şi din cînd în cînd a strecurat, la intervale potrivite, cîte un *da* sau *nu* în conversaţia animată a bunicii pe teme de afaceri, dar nu mi-a adresat nici o vorbă afară de „Bună ziua, domnişoară Melvyn" la sosire şi „Noapte bună, domnişoară Melvyn", cînd a plecat.

L-am studiat cu atenţie în tot acest timp. Greu de spus care îi erau gîndurile şi sentimentele : nu şi le exprima niciodată. Era cumplit şi fermecător de tăcut. Şi totuşi, avea un fel inteligent de a tăcea, nu era genul acela nătîng şi ţeapăn care strică cheful tuturor şi nici genul morocănos sau împrăştiat.

Capitolul paisprezece

MAI ALES SCRISORI

Caddagat, 29 sept. 1896

Scumpa mea Gertie,

Am început nici mai mult, nici mai puţin decît şapte scrisori, dar mereu mă întrerupea cîte ceva şi nu le-am isprăvit. Dar pe asta am de gînd s-o termin, poate să mă întrerupă şt *Sf. Petru în persoană. Am să-ţi notez în paranteze toate întreruperile (Un drumeţ mi-a cerut chiar acum vn trandafir. A trebuit să mă scol şi să-i dau unul.) Viaţa de aici e minunată. (Alt drumeţ m-a întrebat cum ajunge la Somingley Cap, adineauri am isprăvit să-i explic). Bunica e grozav de drăguţă. Nici n-ai crede. Tot timpul îmi dăruieşte cîte ceva şi mă ia cu dîiisa peste tot unde se duce. Mătuşica e un înger. Păcat că nu poţi să auzi cum sună pianul. O nebunie. Am o grămadă de ziare şi de cărţi de citit. Unchiul e un bătrînel scump*

de tot. Dacă l-ai auzi cum mai tună şi fulgeră cînd se înfurie ! Să mori de rîs, nu alta. Îmi aduce acadele, mămişi, funde sau altceva, de cîte ori se întoarce de la tîrg. (Au sosit doi telali indieni şi mă duc să văd ce marjă au. Săptămînă trecută au venit pe aici nouăsprezece telali. Acum stau în balansoar şi scriu la o masă de pe verandă. De asta îi văd pe toţi care vin). La voi a plouat săptămînă asta ? Pe aici grozav mai chiţăie cu *toţii de secetă. Să vadă cum e la Goulburn, ar afla şi ei ce înseamnă seceta. Atunci să vezi bocete şi zarvă. Pe terenurile mai depărtate din run* e cam uscat, dar recu-*

* Suprafaţa de păşunat aferentă unei *station.*

nosc *cu toţii că păşunile din apropierea casei sînt o oază. Vezi bine, au aici condiţii excelente de irigat. Unchiul a pus o mulţime de oameni să lucreze la asta. Au săpat canale de legătură între cele două gîrle între care e aşezată casa. Şi, din cînd în cînd, dau drumul la apă către grădini şi păşunea de vreo sută de acri din preajma casei. Iarba de-acolo trece de copitele cailor. In grădină sînt legume timpurii şi rubarbă, cîte vrei. Bunica zice că livada promite o recoltă excelentă, iar grădina de flori e un vis. E cel mai frumos colţişor din lume. O groază de oameni o bat la cap pe bunica să-i lase să-şi pască şi ei caii la iarbă-mai ales dintre cei care tund oi, acum trec în cîrduri spre casele lor — dar ea nu vrea să-i lase : are nevoie de toată iarba pentru vitele ei. Unchiul a mai trebuit să pună încă un om de pază, că dacă nu peste noapte se taie sîrma şi se bagă caii în iarbă (Un agent fiscal, aşa cred după fasonul pe care îl are, întreabă de bunica. Trebuie să dau fuga s-o găsesc). Pe aici e o viaţă trepidantă. Nu-i seară să n-avem casa plină de reprezntanţi comerciali sau de altfel de călători, de multe ori apar şi cîte o duzină de hoinari* pe zi.*

Dintre toţi bărbaţii de pe aici, cel mai mult îmi place Harold Beecham. E încîntător ce voinic şi ce

* Populaţie migrantă, în căutare de lucru — fenomen caracteristic peisajului social al Australiei secolului al XlX-lea.

tăcut poate să fie. Nu e el frumos, dar mie îmi place cum arată. (A trebuit să le dau cîte ceva unor vagabonzi obraznici. La Possum Gully scăpaţi de ei fiindcă nu sînteţi la drumul mare). Pentru numele lui Dumnezeu, data viitoare cînd mai scrii, dă-i drumul imediat cu veştile şi *nu mai umple jumătate de scrisoare cu poveşti despre toc şi caligrafie. Eu una mîzgălesc cu 365 de mile la oră şi mă doare în cot dacă scriu frumos sau nu.*
Mătuşica, unchiul, Frank Hawden şi *cu mine o* să *mergem duminica viitoare la biserica din Ydbtree. E la patru mile dincolo de Five-Bob Downs, vasăzică la şaisprezece mile de aici. E cea mai apropiată biserică. Cred că o să ne distrăm de minune. La întoarcere o să fie mare înghesuială : asta îi face totdeauna pe cai grozav de nărăvaşi, tare-mi mai place (Un om vrea să-şi bage calul în padoc pînă mîine, aşa că trebuie să dau de unchiul). N-am* văzut în *viaţa mea un loc cu atîţia bărbaţi. Bărbaţi şi iar bărbaţi. Nu poţi să* teşi din casă, *că-i vezi venind şi plecînd în toate părţile. Nu merge să te dezbraci fără* să te sinchiseşti să tragi *obloanele, cumfăceam noi la Possum Gully. Bunica şi unchiul zic că-i mare pacoste să ai casa la drum, fiindcă* ii *costă o groază in fiecare an. Aici sînt şapte lămîi încărcaţi (Alt telal). Sper că te gîndeşti uneori la mine. Tot aşa de urîtâ sînt. (Un drumeţ vrea să cumpere o* pune.)

Cîte un stog de sărutări tuturor de acasă şi fie un car întreg, de la sora ta care te iubeşte, Sybylla.

Salută din parte-mi Goulbum-ul care moţăie în valea lui adormită dtn zările albastre.

Dragă Everard,

Iţi mulfiiinesc foarte mult pentru reviste şi pentru An Australian Bush Track. (O călătorie prin savana australiană). *Presupun că ne-ai uitat şi pe noi şi Caddagat-tU. Soarele a apus după eucalipţi şi ceţurile albăstrui de seară adastă prin văUe munţilori La ceasul ăsta îţi dichiseşti probabil „cozile*

de rîndunică" pregătindu-te să o conduci pe vreo „preafrumoasă doamnă“ numai mătăsuri la un dineu superb, apoi la teatru, apoi la dans. Fără îndoială că ai in jur doar animaţie, lumini strălucitoare, zarvă şi distracţii. Aici scena e cu totul alta. Dinspre drum vine zvon de tălăngi şi clinchete de hamuri de cai. Din vale, dinspre colţul unde gîrliţa se varsă în rîu, răzbate prin amurgul întunecat licărire a focurilor de tabără şi se văd cîteva corturi întinse pentru noapte, ca nişte pete albe în zare.

Abia aştept să vină vremea să merg la Sydney. Am să vă dau de furcă serios, ţie şi mătiişii Helen. Va trebui să te ţii bine şi să cutreieri zi şt *noapte. Straşnic o să mai fie. îmi vine să sar în picioare şi să ţopăi un dans ritmat pe verandă* cînd *mă gînăesc cum o să fie: Va trebui să-mi arăţi tot, tot —* şi *mahalalele şi restul. Vreau să descopăr eu însămi adevărul despre o mulţime de lucruri.*

In afară de zgomotul îndrăcit al rîului şi *de salutul de seară al păsărilor* kookaburra *e linişte deplină şi se simte că liniştea adîncă se întinde plită departe. Acum* îşi *încep tînguirile şi ploierii. Din ascunzişurile munţilor întunecaţi din zare, pe rîu în jos, se ridică un fel de duh chinuit şi simt...*

La punctul ăsta mi-am zis : „Dă-o-ncolo ! Sînt nebună că-i scriu aşa ceva lui Everard Grey. O să rîdă şi o să mă facă prostuţă mică." Am rupt scrisoarea neterminată bucăţele şi am încredinţat-o focului din bucătărie. In locul ei am scris un bilet afectat şi convenţional, în care doar îi mulţumeam pentru cărţile şi revistele trimise. N-am primit nici un răspuns la asta. Din scrisorile lui către bunica am aflat că era foarte ocupat. Fusese la Brisbane şi Melbourne pentru nişte procese importante, aşa că, mai mult ca sigur, n-avea timp să-i pese de mine ; sau, se putea să fie şi el ca majoritatea bărbaţilor ce făceau mare caz de prietenie cît timp arau împreună cu cineva şi pe urmă plecau în lume şi uitau totul într-un ceas.

Cit am stat la Caddagat, aveam şi eu cîteva îndatoriri ale mele. Una era să mă ocup de salon,

alta era să-i găsesc unchiului Jay-Jay pălăria cînd şi-o lăsa cine ştie pe unde .— cîteodată şi de zece ori pe zi. O ajutam pe bunica să-şi facă socotelile şi să scrie scrisori de afaceri şi mă ocupam de hoinarii care veneau cu cerşitul. La Caddagat nu i se refuza niciodată cuiva un blid de mîn- care. Asta făcea necesară cumpărarea unei tone de făină în plus pe an şi a aproape încă o tonă de zahăr, ca să nu mai vorbim de ceaiul, cartofii, carnea de vită şi altele care se duceau în felul ăsta. Asta fără să punem la socoteală consumul de alimente al celorlalte categorii de călători, de care era plină casa tot anul. Să-i fi pus pe aceştia să plătească pentru casă şi masă, familia Bossier ar fi făcut cu siguranţă avere. Eu stăteam de vorbă cu circa cincizeci de hoinari pe săptămînă şi rareori îl vedeam pe unul de două ori. Erau o armată întreagă, ce mai ! Suflete fără speranţă, fără casă, fără ţel, fără ruşine, vagabondînd de la nord la sud şi de la est la vest — cîte unii de atit amar de vreme, că-şi pierduseră orice ambiţie bărbătească şi nici nu-şi mai doreau altceva.

Erau bărbaţi de toate formaturile, mărimile, vîrstele şi felurile — băieţandrul obraznic în floarea tinereţii, care prin felul său de a cerşi îţi arată că umilinţa situaţiei nu l-a uzat încă, sărmani moşnegi cu un picior în groapă cărora nu le mai rămăsese nici o bucurie pe lume, în afară de bere şi de tutun. Erau bărbaţi zdraveni, în floarea vîrstei, care doreau cu adevărat să muncească, după cum cereau, şi chiulangiii netrebnici care trăgeau speranţa că n-o să li se dea de lucru. Mai erau bolnavii, cei cu şcoală, ignoranţii, schilozii, orbii, cei ticăloşi, cei oneşti, nebunii, sănătoşii. Cîte unii, în stilul cerşetorilor de profesie, invocau asupra mea binecuvîntarea cerului ; alţii erau posomoriţi şi ursuzi iar unii atît de neruşinaţi şi de nerecunoscători, încît spuneau că dîndu-le de mîn- care nu-mi fac decît datoria, căci *squatter-ii* trăiesc de pe urma hoinarilor, fiindcă dacă nu monopolizau ei tot pămîntul, ar fi avut şi aceştia din belşug. O

parte din ultimii citaţi — creaturi murdare, îndobitocite şi zdren- ţăroase — aveau în ochi o sclipire care te făcea să te cutremuri uitîndu-te la ei şi, în timp ce-şi învîrteau spasmodic vîna de bou sau îşi exersau pumnii, vorbeau aţîţat despre „dărîmarea afurisitelor de îngrădituri" sau de izgonirea din ţară a tuturor *squatter-ilor* şi împărţirea pămîntului la oameni — arătînd limpede că, deoarece ei eşuaseră, dintr-un motiv sau altul, îi înnebunea să vadă că alţii au reuşit.

De ce se întîmpla acest lucru într-o ţară atît de mare, de tînără şi cu resurse nelimitate ? îmi dădea de furcă această întrebare. Legiuitorii noştri nu sînt în stare sau nu au dorinţa de a privi lucrurile în faţă. Nu-şi dau osteneala să fie adevăraţi patrioţi şi oameni de stat. Australia poate să dea la iveală scriitori, oratori, financiari, cîntă- reţi, muzicieni, actori şi atleţi cu nimic mai prejos decît ai oricărei naţiuni de pe pămîntul acesta. De ce nu e în stare să nască fii adevăraţi, bărbaţi! care să aibă atîta suflet, minte, credinţă, evlavie şi patriotism încît să se ridice şi să scuture lanţul care ne împresoară tot mai mult CU fiecare zi ?

La Caddagat eram singura care aveam asemenea idei aiurite. Harold Beecham, unchiul Julius, bunica şi Frank Hawden nu-şi băteau ei capul din pricina hoinarilor. Ii categoriseau drept o haită de nemernici puturoşi şi cu asta basta, nici că se mai gîndeau la ei.

O dată am adus subiectul în discuţie cu unchiul Jay- Jay, pur şi simplu ca să aflu ce gîndeşte despre asta.

Şedeam pe un scaun pe verandă şi coseau ; el, cu capul sprijinit de o pernă stătea întins pe jos, pe o carpetă :

— Unchiule Boss, de ce nu se face nimic pentru hoinarii ăştia ?

— Ce să se facă ?

— Chiar nu se poate găsi un mijloc să li se dea de lucru ?

— De lucru ! a izbucnit el. Păi, tocmai de asta fug

ei ca dracul de tămiie !

— Bine, dar nu se poate face o lege care să-i ajute ?

— O lege care să mă oblige pe mine să împart Cadda- gat-ul, să le dau la vreo zece din ăştia cîte o bucată şi să plec eu pe drumuri să caut de lucru, asta vrei să zici ?

— Nu, unchiule, dar era unul azi-dimineaţă care cerea cu adevărat de lucru, săracul, am simţit eu.

— Helen ! a tunat unchiul Jay-Jay.

— Da, ce este ? a întrebat ea, apărînd în uşă.

— Altă dată, cînd Sybylla îi mai dă ceva haleală unui vagabond să stai cu ochii pe ea, că, în curînd o ia razna. Azi a venit un flăcău cu mustaţă roşcovană şi cu ochii verzi şi a şi dat-o gata, mă bate pe mine la cap să-i dau jumătate din Caddagat.

— Vai, cum poţi să spui aşa ceva îngrozitor ! Unchiule, să-ţi fie ruşine ! am exclamat.

— Bine, o să am grijă, a zis mătuşa şi a plecat.

— Ba muştele astea afurisite, ba vagabonzii, ba o fe* meiuşcă cicălitoare pe nume Sybylla, asta-i viaţă să nu mai dai un ban pe ea ! — zise unchiul.

S-a aşternut o tăcere care a fost spartă iute de apariţia unui chip roşcat şi bărbos la poarta grădinii şi de un glas de bărbat:

— Să trăieşti, conaşule ! Ne dai şi nouă nişte tutun de mestecat ?

— Da' nu-s eu patronul-zise unchiul cu prefăcută bunăvoinţă.

— Atunci cine-i ? a întrebat omul.

Unchiul arătă cu degetul mare spre mine şi tolănin- du-se la loc pe podea, ca şi cum ar fi picat de somn, începu să sforăie. Vagabondul rinji şi îmi adresă mie rugămintea. **11** luai cu mine în spatele casei, îi dădui făină, came de vită şi vreo două degete de tutun urît-mirositor dintr-un butoiaş cumpărat în acest scop. Refuză să bea laptele pe care îl ofeream şi o porni din nou în hoinăreala sa tară ţel cu un „Să trăieşti, domnişoară ! Dumnezeu să te binecuvînteze, drăguţo !".

M-am uitat în urma lui pînă s-a pierdut în zare. Unul din fraţii mei — unul din fiii lui Dumnezeu de

sub Crucea Sudului. Chiar credeau oare indivizii aceştia în dumnezeul al cărui nume îl pronunţau la iuţeală ? Nu eram prea sigură. Dar sînt plină de recunoştinţă pentru faptul că în timpul petrecut la Caddagat m-au tulburat doar rareori gîndurile apăsătoare de altădată. Era atît de plăcută viaţa, că-mi era destul să fiu tînără, o fetişcană aflată la prima revărsare de adolescenţă, de sănătate, de speranţă, de fericire, de tinereţe — o fiinţă nesăbuită căreia nu-i păsa de ziua de mîine.

Capitolul cincisprezece

CÎND ŢI-E INIMA TÎNARA

Cam la vreo săptămînă de la prima mea întîlnire cu Harold Beecham, mătuşa Helen, mi-a dat să citesc o scrisoare pe care o primise de la cea mai în vîrstă din cele două domnişoare Beecham. Glăsuia după cum urmează :

Scumpa mea Helen,

Iţi scriu ca să te rog ceva şi îi scriu şi mamei tale în acelaşi timp. O rog să-i îngăduie nepoatei dumisale să stea la mine cîteva săptămîni şi aş dori să pui şi tu o vorbă bună în direcţia asta. Sarah nu s-a prea simţit bine în ultima vreme şi se duce la Melbourne ca să mai schimbe aerul; cum o să-mi fie urît cîtă vreme va fi ea plecată, Harold insistă să iau pe cineva să-mi ţină companie — ştii doar şi tu ce grijuliu e, dragul de el. îmi vine cam greu să te rog să renunţi la fată pentru mine. Trebuie să fie mare mingîiere s-o oi *în preajmă. Aş fi putut s-o chem* pe *domnişoara Benson să stea cu mine, dar Harold nici nu vrea să audă de ea. Zice că prea e mocăită şi că o să ne indispună pe amîndoi. Dar că nepoţica ta o să ne învioreze straşnic, aşa zice. Zilele trecute, Julius îmi spunea că n-ar putea să se despartă de ea fiindcă*

face să răsune de zarvă şi de voioşie „şandramaua", cum numeşte el totdeauna casa de la Caddagat. Abia aştept s-o văd pe copila scumpei de Lucy. Transmite-i afecţiunea mea — etc. etc. iar drept post-scriptum zicea : „Harold o să vină miercuri după-

0 — SlrSlucita ir.ea carieră

a miază s-o ia pe SybyUa. Sper din toată mima că mi-o vti lăsa jyi *mie o vreme*.*

— Ah, ce minunat, mătuşico ! am exclamat. De ce rîzi ?

— Tu pentru cine crezi că vrea Ilarry companie? Bine mai e să aibă omul o mătuşă bătrînă de paravan, nu-i aşa ? Ce mai încoacc-încolo, cînd e vorba dc dragoste şi de război, toate mijloaccle-s permise. Iţi dau voie să te foloseşti de mine cum doreşti.

M-am făcut că nu înţeleg la ce se referă.

Bunica a acceptat propunerea domnişoarei Beecham şi pînă să vină ziua fixată mi se şi pregătise un geamantan cu rochii noi şi drăguţe şi aşteptam plină de neastâmpăr vizii a la Five-Bob Downs.

S-a făcut şi ziua de miercuri, ora unu, a bătut şi dc două şi începuse să-mi fie teamă că nu mai vine nimeni după mine, cînd, uitîndu-mă a optsprezecea oară pe fereastră, am văzut trccînd nasul drept şi turtit al lui Harold Bcccham. Bunica tocmai servea ccaiul pe verandă Eu n-aveam chef de ceai, aşa că m-am făcut gata în timp ee însoţitorul meu şi-l bea pe al lui.

Era destul de tîrziu pe cînd goneam cu viteză teribila inîr-o şareta roşie, cu geamantanul meu legat în spate şi cu un trăpaş american vînjos, care luase premii la Sydney la expoziţii, înhămat în faţă. Goneam ca vîntul! Grozav rn;ii era ! Yîrtcjul roţilor şi copitele în zbor ridicau nori groşi de praf şi dc pietriş, iar stîlpii gardului de sîrmă dia stingă îţi piereau din ochi ca prin minune. Domnul Bcecham m-a lăsat să mîn şi eu o vreme, dar stătea gata să apuce hăţurile la nevoie.

Era în amurg — ora cea mai solemnă din toate

douăzeci şi patru — cînd am ajuns la porţile albe uriaşe din capătul aleii care duce la clădirea principală a fermei Five-Bob Downs — frumoasa şi întinsa Five-Bob Downs ! In spate se înălţau feerice culmi albastre, iar in faţă se aştemeau cîmpii întinse şi mănoase, dincolo de care se vedea rîul Yarrangung, smălţuit de lumina amurgului, încolăcindu-se ca un şarpe dc argint Intre maluri acoperite de tufe. Mireasma care răzhătea dinspre grădina de flori întinsă pe şase acri era atotputernică şi îneîntă-

toare. O boare de vînt legăna pilcurile de copaci dintn corpurile de case şi înainta nestăvilită peste imensa livada ce cobora în pantă din partea de miazăzi a caselor. In lumina care scădea licăreau şi luceau de-ţi luau ochii, părînd un adevărat orăşel, treizeci de acoperişuri de tablă ; iar la zgomotul roţilor noastre s-a stîrnit lătratul unei mulţimi de ciini. Ah, frumoasa, minunata Five-Bob Downs !

Mi s-a păi'ut că s-au repezit să ne întîmpine, cînd s-a deschis poarta vreo sută de dini, dar am descoperit ulterior că nu erau decît douăzeci şi trei.

Au ieşit în întîmpinarea noastră două siluete feminine

— una înaltă de aproape şase picioare, cealaltă o fiinţă minusculă, părea înaltă de vreo optsprezece inci, deşi, bineînţeles, măsura ceva mal mult.

— Am adus-o, mătuşă Gussie — zise Harold, sărind din şaretă fără să lase hăţurile din mină, în timp ce săruta persoana înaltă iar cea mică se atîma de piciorul lui zicînd „dă-mă huţa **1**"

— Hai noroc ! Bursuc, de ce nu i-au dat drumul şi lui Spanker ? Nu-1 văd printre cîini.

Şi gazda mea o luă în braţe pe micuţa individă şi o urcă în şaretă ca să-i ofere plimbarea dorită, în timp ce eu, după ce mă văzusem îmbrăţişată de domnişoara Bcecham şi depusă la sol de nepotul ei, am pornit în compania, celei dinţii, traversînd un teren asfaltat dc tenis, o grădină întinsă şi apoi o verandă spaţioasă, spre casa cu etaj, impozantă şi vastă, în care se vedeau strălucind puzderie de lumini.

— Ce bine îmi pare c-ai venit, draga mea ! Să mă uit ca lumea la tine cînd ajungem la lumină. Sper că semeni cu mama ta.

Perspectiva m-a cam descumpănit. Ştiam că o să descopere o fată urîtă foc, care nu semăna cîtuşi de puţin cu frumoasa ei mamă şi mi-am blestemat în gînd înfăţişarea.

— Te cheamă Sybylla — a continuat domnişoara Beecham — Sybylla-Penelope. Ţineam foarte mult la mama ta, dar acum, nu ştiu de ce, ca nu mai îmi scrie.

N-am mai văzut-o de la nuntă. îmi vine greu să mi-o închipui mamă a opt copii — cinci băieţi şi trei fete,

aşa e ?

Domnişoara Beecham mă pilotase într-un hol vast şi printr-un culoar întins în care dădeau un şir de dormitoare şi am intrat împreună într-unul din ele.

— Sper că te vei simţi bine aici, copila mea. Nu-i nevoie să-ţi pui pentru cină rochia de seară cît stai la noi; nu prea obişnuim, doar la ocazii foarte deosebite.

— Nici noi nu obişnuim, la Caddagat, i-am răspuns.

— Şi acum, lasă-mă să te privesc pe îndelete, fără pălărie, copilă dragă.

— Vai, nu, vă rog ! am exclamat, acoperindu-mi faţa cu amîndouă mîinile. Sînt aşa cumplit de urîlă, că nu suport să se uite cineva la mine !

— Ce fetiţă prostuţă I Nu semeni cu mama ta, dar nu eşti deloc urîţică. Harold spune că eşti cea mai reuşită fată pe care i-a fost dat s-o vadă şi că ştii să cînţi minunat. A adus un acordor de piane de la Sydney săp- tămîna trecută, aşa că o să dorim să ne distrezi, seară de seară.

Am aflat că la Five-Bob Dovvns nu îndrăznea nimeni să conteste un lucru pe care Harold îl declara bun.

Ne-am dus direct în sufragerie şi nu eram acolo de prea multă vreme cînd a apărut Harold cu fetiţa pe umeri. Domnişoara Beecham îmi spusese că e Minnie Benson, fiica supraveghetorului englez al lui Harold de la Wyambeet, ferma alăturată. Domnişora Beecham considera că ar fi fost mai potrivit ca nepotul ei să-şi fi ales drept jucărie un băieţel, dar în privinţa băieţilor sentimentul acestuia era că sînt nişte maşini inventate spre chinuirea adulţilor.

— Ia spune, O' Doolan, ce fel de zi a fost azi ? a întrebat Harold. aşezîndu-şi jucăria pe duşumea.

— Vleme bună pentru nătăăi-a replicat ea cu promptitudine.

— Harold, mai mare ruşinea să înveţi pe un copilaş nevinovat jargonul ăsta oribil, şi ai putea să-i găseşti un apelativ decent.

— O'Doolan, asta-i domnişoara Melvyn şi trebuie să-i faci la fel ca mie !

Mititica şi-a întins mîinile către mine. Am ridicat-o in braţe şi ea mra luat de gît şi m-a sărutat zicînd :

— Te ubesc, te ubesc ; şi (întorcîndu-se către domnul Beecham): Azunge ?

— Da, ajunge, a zis el şi fetiţa s-a zbătut să fie lăsată
jos.

Au intrat trei *jokeroo,* un englez şi încă doi tineri, mi-au fost prezentaţi şi apoi ne-am aşezat la masă.

O'Doolan şedea lîngă domnul Beecham, pe un scaun înalt şi el îi făcea toate poftele. Ea II imita în toate cele, lua pînă şi muştar şi reuşea să-şi stăpînească cu vitejie lacrimile de usturime care i se iveau în ochişorii albaştri de păpuşă. Cînd domnul Beecham se ştergea pe mustăţi, era de tot hazul s-o vezi cum se ştergea şi ea pe nişte mustăţi închipuite.

După cină, ceilalţi bărbaţi s-au retras într-un salon amenajat special pentru ei în curtea din spate, unde s-au distrat după plac. Cele două gazde ale mele. eu şi copilul ne-am petrecut seara într-un salonaş lipit de sufragerie. Domnişoara Beecham m-a întreţinut cu conversaţia ei şi cu albumele de familie, iar Harold s-a amuzat numai şi numai cu copilul.

La un moment dat, cînd lipseau pentru cîteva minute domnişoara Beecham mi-a spus că e ridicol cît de multă atenţie se dădea acelui copil şi că jumătate din zi o ţinea pe lîngă el. M-a mai întrebat şi cum mi se pare nepotul ei. Am ocolit răspunsul interesîndu-mă dacă era totdeauna atît de tăcut şi de cumsecade.

— Nu, vai de mine. U considerăm deosebit de irascibil. Nu chiar o fire gata oricînd să ia foc, dar...

Aici reapariţia împricinatului a pus punct conversaţiei.

Harold o ducea în cîrcă pe O'Doolan mergînd în patru labe. Copilul ţipa de bucurie şi se cuibărea la pieptul lui lat, dînd să aţipească. Doamna Benson

trimisese după micuţa O’Doolan şi a doua zi Harold a dus-o înapoi acasă. M-a invitat să merg şi eu cu el, aşa că am plecat cu şareta, ţinînd-o pe O’Doolan în poală. Era un drum plăcut

de douăsprezece mile, pînă la Wyambeet şi înapoi. O'Doolan era foarte supărată că se desparte de domnul Beecham, insă el i-a promis că vine şi o ia peste puţină vreme iar.

— Nu sînt în stare să mă ocup cum se cuvine de mai mult de o fată — mi-a spus în felul acela cuceritor cu ajutorul căruia, şi al averii sale, fără să vrea şi fără să-ţi dea seama, făcea ravagii printre inimile sexului slab.

Capitolul şaisprezece

CÎND ÎŢI ZÎMBEŞTE NOROCUL

— Harold dragă, tu ai adus-o aici pe Sybylla, e ds' datoria ta să n-o laşi să se plictisească, zise domnişoara Beecham.

Era a doua zi după sosirea mea la Five-Bob. Isprăvisem cu prînzul şi ne mutasem cu toţii pe verandă. Domnişoara Beecham se îndeletnicea cu un lucru de mînă; eu mă instalasem jos pe o rogojină şi citeam o cartc; Harold şedea tolănit într-un balansoar, ceva mai încolo. Stătea cu mîinile mari şi bronzate încrucişate la ceafă, cu bărbia în piept şi cu ochii închişi, din cînd în cînd sufla pufăind, împingînâu-şi înainte buza de jos, ca să-şi alunge muştele de pe faţă ; era o personificare a confortului şi la observaţia mătuşii răspunse fără mare tragere de inimă !

— Da, mătuşă, o să mă străduiesc.

Iar către mine :

— Domnişoară Melvyn te rog să reţii că va fi o nespusă plăcere pentru mine să fac tot posibilul să-ţi ofer distracţii, cîtă vreme stai cu noi. Să-mi spui numai dacă ai vreo dorinţă şi eu mă supun.

— Vă mulţumesc, domnule Beecham, voi profita neapărat de oferta dumneavoastră.

— Dar, copii, n-are nici un rost să vă vorbiţi aşa de ceremonios, între voi, zise domnişoara Beecham.

Păi, sîn- teţi aproape rude, dacă e să ne gîndim ce veche e prietenia între familiile noastre ! Trebuie să-mi zici mătuşă.

După asta, domnul Bcccham şi cu mine nu ne mai spuneam în nici un fel cînd nc putea auzi domnişoara Beecham, însă ne ţineam de etichetă în alte ocazii.

Harold avea aerul că se simţea atît de bine şi că-i era atît de lene, incit mă ispitea să verific cît de sinceră ii fusese oferta.

— Tare aş mai avea chef să mă plimb cu barca pe rîu. Ai vrea să fii atît de amabil ? am spus.

— Dar uită-te puţin la termometru ! exclamă domnişoara Augusta. Aşteaptă să se mai răcorească un pic, copila mea !

— O, mie îmi place la nebunie arşiţa, i-am răspuns. Şi sînt sigură că Înălţimii sale n-o să-i dăuneze. E învăţat cu soarele, dacă e să judecăm după aparenţe.

— Da, îmi închipui că n-o să-mi distrugă tenul, zise el cu bună dispoziţie, scărpinîndu-şi cu două degete bărbia ţepoasă. Cei de la ţară se bărbiereau cu sfinţenie duminică de duminică, însă peste săptămînă nu s-ar fi bărbierit pentru nimic în lume. Asta ca să nu capete aspectul albăstrui — de şorici răzuit, cum spuneau ei — al orăşenilor care obişnuiesc să folosească briciul zilnic, şi căruia îi preferau ţepii unei bărbi de şapte zile.

— Te duc la rîu peste o jumătate de oră, zise el ridicîndu-se din scaun. Trebuie întîi să-i bat lui Warrigal o potcoavă pe care şi-a pierdut-o. Am nevoie mîine de el şi treaba asta trebuie făcută numaidecît, fiindcă totdeauna şchioapătă dacă îl încaleci imediat după ce a fost potcovit.

— Să trag eu la foaie ? mă oferii.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc singur. Totuşi, parcfi ar fi mai bine să mă ajute cineva. Dar pot s-o chem pe una din fete.

— Nu poţi să chemi un băiat ? zise mătuşa lui.

— Nu-i nici unul aici. I-am trimis pe toţi la padocul Triangle, să sorteze nişte oi. Şi-au luat cu ei merinda in desagă şi nu se întorc pînă diseară.

— Lasă-mă să vin eu, am insitat. La unchiul

Julius umblu mereu cu foalele şi îmi place la nebunie.

Odată acceptată oferta serviciilor mele, am trecut la acţiune.

Harold şi-a scos din grajd calul favorit, pe Warrigal, şi l-a adus la atelierul de fierărie, sub un şopron din lemn de eucalipt, năpădit tot de plante agăţătoare. A aprins focul şi a aşezat potcoava în foc. După ce şi-a lepădat haina şi pălăria şi-a suflecat mînecile cămăşii, şi-a pus un şorţ de piele şi a început să pregătească copita calului.

Cînd apărea vreo nevoie urgentă caro îl obliga pe unchiul Jay-Jay să-şi potcovească singur caii, totdeauna (.'U acţionam foalele şi le mînuiam cu multă dexteritate căci el era foarte tipicar şi mă temeam să-l supăr cu ceva. Dc data asta lucrurile stăteau altfel. Am smucit aşa de tare prăjina, că am spulberat aproape tot focul din lăcaş şi l-am umplut pe Harold de cenuşă, într-un vîrtej de scîntei. Calul — animal năbădăios — a nechezat şi şi-a tras piciorul din strînsoarea stăpînului.

— Aşa se face ? l-am întrebat, făcînd pe mironosiţa.

— Ceva mai uşurel, mi-a răspuns.

Am suflat atunci atît de uşor, că focul abia mai pîlpîia iar potcoava se răcise aproape de tot, cînd i-a venit rindul.

— Nu merge, a zis Beecham.

Am început din nou să suflu cu atîta sîrg, că l-am silit să se tragă înapoi.

— încet, încet! a răcnit.

— Acilişa nu-i chip să vă hiu pi plac — i-am răspuns.

— Ai mai bine grijă să-mi hii pi plac că dacă nu, o să vezi ce te aşteaptă ! a zis el rîzînd. (Dar ştiam eu că se gîndea la o pedeapsă de care aş fi fost în secret încîntată).

— Dacă nu mă laşi în pace să isprăvesc cu treaba asta, îl pun diseară pe unul din băieţi să lucreze la lumînare, cînd or să vină frînţi de oboseală. Sînt sigur că nu vrei aş ceva, a continuat el.

— I-auzi, dă-i nainti, cin'ti credi ? i-am replicat

eu. Ţii minte, mi-ai spus că Warrigal e aşa dc nărăvaş, că nu rabdă să pună altcineva mîna pe el!

— Bine, mă dau bătut, văd eu că n-am încotro, a răspuns fără supărare.

Văzînd cu că eforturile-mi de a-1 scoate din sărite dăduseră greş, am renunţat, am isprăvit iute treaba şi am pornit la rîu — domnul Beecham echipat in costum kaki, iar eu într-o luxoasă rochie albă şi cu o pălărie mereu gata să-şi ia zborul Amfitrionul meu ţinea într-o mînă o umbrelă albă cit toate zilele, cu care mă apăra de razele fierbinţi ale soarelui de octombrie, iar în mîna cealaltă avea un coşuleţ conţinînd felii de prăjitură şi acadele pentru delectarea comună.

După cc am parcurs distanţa de o jumătate de milă dintre casă şi rîu, ne-am depărtat de mal intr-o bărcuţâ minusculă, în care abia încăpeam amindoL In ciuda mustrărilor lui Harold, am continuat să mă aplec peste marginea bărcii şi să mă bălăcesc în apa limpede şi adîncă a riului. In ea ne-am şi trezit peste cîteva minute. Cum să înot nu ştiam, dacă n-ar fi fost însoţitorul meu se termina definitiv cu mine. Cînd am ieşit la suprafaţă m-a înhăţat prompt şi fără prea mult efort, aşa îmbrăcat cum era, a înotat cu mine pînă la mal, unde am ieşit pe uscat — două jalnice arătări. Harold avea nasul plin de noroi şi in general era caraghios foc. Imediat ce am fost in stare să mă ţin pe picioare m-am pornit pc rîs.

— Ah, acum să-ţi fac o poză ! am zis.

— Puteam să nc înecăm amîndoi, a zis el sever.

— Poate că da, poate că nu, i-am întors-o. Merita să fac baie ca să te văd în halul ăsta de comic. (Amîndoi eram minus pălăriile).

Expresia de pe chipul lui s-a relaxat.

— îmi închipui că eşti în stare să rîzi şi la propria-ţi îngropăciune. N-oi fi arătînd eu prea grozav, dar tu arăţi de patruzeci de ori mai rău. Dă fuga cît poţi de repede ca să-ţi scapi pielea, fă o baie fierbinte şi bea un strop de alcool că dacă nu, te alegi cu o răceală mortală Mătuşa Augusta o să aibă un şoc şi o să te ţină legată de aici încolo, să nu mai păţeşti cine ştie ce.

— Să mă aleg cu o răceală mortală, auzi vorbă !

am pufnit eu dispreţuitoare. Din asemenea fleacuri mor numai fetiţe cuminţi şi drăgălaşe, care sînt o binecuvîntare pentru toată lumea; cele de felul meu o duc totdeauna pînă la nouăzcci de ani, ca să-şi facă viaţă amară lor şi tuturor celorlalţi. O să mă furişez să nu mă vadă mătuşa ta ş! nu-i cazul să faci pe deşteptul.

— O să te ardă soarele, a zis el supărat.

— Vezi mai bine să nu te ardă pe tine luna — i-am spus înţepată, rupînd-o la fugă, căci tocmai îmi trecuse prin cap că hainele ude îmi dădeau la iveală formele mai mult decît s-ar fi cuvenit.

Pe căi ocolite, am reuşit să ajung la mine în cameră fără să fiu văzută. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi schimb hainele, să le pun la uscat şi să-mi fac apariţia pe veranda din faţă, unde domnişoara Augusta cosea rnai departe. Mi-am luat cartea lăsată pe rogojină şi instalîn- du-mă lingă ca, intr-un liamac, am început să citesc.

— N-aţi stat prea mult la rîu, a remarcat ea. Ţi-ai spălat părul ? N-am mai văzut ceva asemănător niciodată. Ce mai coamă bogată ! îi trebuie o zi întreagă să se usuce.

O jumătate de oră mai tîrziu apăru Harold, îmbrăcat într-un costum gros de *ticccd.* Arăta solid şi sleit de puteri de parcă ar fi răcit şi se prăbuşi dîrdiind într-un şezlong. Eu una mă simţeam mult mai bine după imersiune.

— Harold. de ce ţi-ai schimbat hainele ? N-are cum să-ţi fie frig pe o zi ca asta. Şi Sybylla s-a schimbat, acum îmi dau seama, şi are pârul ud. Nu cumva aţi avut nn accident ? întrebă domnişoara Augusta sărind speriată de pe scaun.

— Nici vorbă, ce prostie ! izbucni Harold pc un ton care interzicea alte întrebări şi subiectul fu abandonat.

Ea plecă imediat dc pe verandă şi cu profitai de ocazie să-i spun:

— Poate dumneata ai avea nevoie dc o baie caldă şi de un strop de alcool, domnule Beecham.

— Aşa e, cred că o să iau o duşcă zdravănă de doctorie dc cai. Mă simt cam întors. Am tras o

sperietură dnd am ieşit la suprafaţă şi nu te-am zărit. Mi-era frică să nu te fi lovit barca cînd ne-am răsturnat şi să nu tc îneci pînă dau de dumneata.

— Da, era mare pagubă pentru lume în general să mă fi înecat de-a binelea, am zis în bătaie de joc.

In seara aceea şi-au făcut apariţia la Five-Bob mai mulţi *jaclceroo,* un *squntter* din vecini şi doi turişti pa bicicletă şi am petrecut împreună o seară foarte veselă. Salonul cel mare şi bogat mobilat era iluminat orbitor, iar superbul pian Erard răsuna pe toate tonurile, cînd puternic şi marţial, cînd încet şi solemn, cînd vesel şi zglobiu. Am făcut extrem de plăcuta descoperire că Harold Beecham era un pianist excclent şi un violonist dotat şi că avea o voce de tenor intensă, limpede şi cultivată ce răzbătea pînă departe în noapte. O, de cîte ori, de citc ori am retrăit aceste seri în amintire ! încăperea spaţioasă cu mobilierul ei luxos, superbul pian, luminile, veselia, briza care sufla dinspre est, încărcată de parfumul greu şi îmbătător de flori fără număr ; perfecţiunea siluetei înalte ce stăpânea vioara cu mînă de maestru, silind-o să vorbească în graiul pe care**-1** citeam în ochii negri ai cîntăreţului şi căldura mîngiietoare a nopţii de vară australiene care stăruia deasupra noastră, învăluindu-ne din toate părţile.

Vai, sănătatea şi avuţia, fericirea şi tinereţea, bucuria şi lumina, viaţa şi *iubirea 1* Ce loc primitor e lumea, ce plină de plăceri, de bine şi de frumuseţe e ea, cînd iţi zîmbeşte norocul. *Cînd îţi zîmbeşte norocul!*

Norocul zîmbea cu adevărat, şi zîmbea generos pe vremea aceea. Ne jucam unul altuia farse şi tare ne mai distram zbenguindu-ne şi punind la cale tot felul de nebunii inocente. Mi-a cam sărit inima într-o seară cînd, ducîndu-mă la culcare, am găsit o iguană uriaşă la căpă- tîiul patuluL L-am strigat pe Harold să ia jivina de acolo şi atunci a ieşit la iveală că fusese legată de piciorul patului. Grozav s-a mai rîs pe socoteala mea. Cine legase acolo lighioana n-am descoperit niciodată, dar pe Harold il bănuiam. Drept răsplată pentru gluma asta am adunat toate

ceasurile portabile din casă — vreo douăzeci la număr — şi le-am înşirat pe masă, la el în cameră. Majoritatea erau ceasuri Waterbury obişnuite, aşa că le-am pus să sune, fiecare la altă oră. Am scris pe o tăbliţă *Spital de nebuni* şi i-am agăţat-o deasupra uşii. A doua zi, la trei dimineaţa, m-au trezit din somn cincisprezece deşteptătoare care sunau în faţa uşii mele. După vreo oră-două, cînd am ieşit din camera mea, am găsit p« uşă un afiş : *Spre grădina zoologică.*

Pentru oamenii de la Five-Bob era o perioadă foarte încărcată. Soseau căruţe cu provizii pentru tunsul oilor, căci se apropia marele eveniment al anului. Peste vreo săptămînă aveau să se înalţe la ceruri, din preajma aşezării Five-Bob Downs, behăitul a mii de oi şi mirosul înţepător de catran şi de lină. Abia aşteptam tunsul oilor. La Caddagat nu se făcea aşa ceva. Unchiul nu ţinea prea multe oi şi le vindea totdeauna cu lina pe ele, ca să le cumpere din nou după tunsoare.

Nu prea mai aveam ocazii să-l persecut pe Harold peste zi. El şi angajaţii lui erau plecaţi cît e ziua de lungă, ocupaţi să adune oile, să le sorteze sau să-şi facă în alt fel de lucru cu ele. însă eu una totdeauna, iar domnişoara Augusta uneori, ne duceam să-i întimpinăm seara al întoarcere. Grozav mai petreceam ! Ciinii schelălăiau şi săreau în tot locul. Oamenii erau murdari de praf şi duhneau cumplit a oaie după ce munciseră din greu toată ziulica în arşiţa soarelui, dar niciodată nu erau prea obosiţi ca să petreacă sau să danseze seara, după ce se îmbăiau şi se schimbau de haine. Aveam cu toţii cai splendizi. Se cabrau şi se ridicau în două picioare ; galopau şi făceau salturi peste buştenii care ne ieşeau în cale. Turuiam glume, vorbe de duh, baliverne. Nu ne păsa de miile de semeni ai noştri ce flămînzeau şi erau măcinaţi de boli în cocioabele de la oraş. Eram egoişti. Eram. nechibzuiţi. Eram fericiţi. Eram tineri.

Harold Beecham era un amfitrion excelent. Oricine avea cît de puţin vocaţia de a petrece se distra de minune cînd era musafirul lui. Ştia să fie

gazdă într-o manieră liniştită şi lipsită de ostentaţie. Vătaful, tinerii *jackeroo* şi ceilalţi angajaţi erau cu toţii liberi să se poarte ca la ei acasă şi puteau invita la Five-Bob Downs pe cine le poftea inima. N-am nimic împotrivă să se vorbească de gazde bune. Mda, ce să zic, aş putea fi şi eu gazdă bună dacă aş avea dotările lui Harold Beecham în acest domeniu. Cu o fermă imensă, spaţiu de cazare din belşug, terenuri de tenis, instrumente muzicale ; cu rîu unde se poate pescui, înota şi merge cu barca; cu cai, vehicule, livezi, grădini şi puşti cîte vrei şi cu muniţii la dispoziţie, nu-i mare lucru să fii gazdă bună.

Stătusem doar o săptămînă la Five-Bob, cînd unchiul Julius a venit să mă ia acasă, aşa că am pierdut tunsul oilor. Caddagat-ul se transformase într-un birlog fără viaţă in lipsa mea, susţinea el, şi trebuia să viu înapoi cu el, chiar în ziua respectivă. Domnul şi domnişoara Beecham au protestat. Nu se putea să mă mai fi lăsat măcar două săptămîni ? Aveau să se simtă singuri fără mine. La care unchiul Jay-Jay s-a oferit voluntar s-o aducă pe domnişoara Benson de la Wyambeet ca înlocuitor. Harold a declinat propunerea mulţumindu-i politicos.

— Bate la ochi cum le aranjează flăcăii ăştia — au spus unchiul Jay-Jay şi domnişoara Augusta, zimbind cu înţeles către noi. Eu m-am prefăcut că nu pricep, Ha- rold însă a zîmbit de parcă nu numai că era la curent cu insinuarea, dar îi făcea plăcere.

Unchiul s-a dovedit de neînduplecat, aşa că pe-aci mi-a fost drumul. A fost o adevărată încîntare să aud din gura bunicii şi a mătuşii că îmi simţiseră lipsa.

In calitate de confidentă mătuşa Helen era o culme a perfecţiunii : plină de tact şi de înţelegere. Trebuie s-o fi plictisit deseori pălăvrăgeala mea nechibzuită, însă ea lăsa totdeauna impresia că o interesează.

I-am înşirat pe îndelete cum îmi petrecusem timpul la familia Beccham ; i-am povestit despre duetele asurzitoare pe care le cîntasem cu Harold

la pian ; şi cum stăruia să danseze cu mine, iar el fiind atît de înalt şi de spătos şi eu atit de scundă, era ca şi cum m-aş fi agăţat de o capră de uscat fînul şi peste măsură de obositor. I-am oferit o relatare plastică a disputelor — şi unele fuseseră dure — pe care domnişoara Augusta le purtase cu vătaful pe teme de religie şi pe alte subiecte; i-am povestit de un *jackeroo* care trăncănea fără încetare despre relaţiile sale suspuse din Anglia ; de altul care flecărea necontenit despre pinteni, cravaşe, cai şi vînătoare ; şi despre al

treilea — Joe Archer — care discuta cu mine literatură şi maculatură.

— Şi Harry ce făcea în timpul ăsta ? mă întreba mătuşa. El ce zicea ?

Harold fusese prezent fără întrerupere şi cu toate astea nu-mi aminteam un singur lucru pe care să-l fi spus, Nu ţin minte să fi luat şi el cuvîntul într-un subiect sau in vreo cauza, cum fac la un moment dat mai toţi oamenii.

Capitolul şaptesprezece

IDILELE TINEREŢII

în conformitate cu îndatoririle sale, trecea în fiecare zi de luni pe la Caddagat un angajat al poştei statale, lăsînd în drum şi curierul familiei Bossier. Primeam şi joia poştă, dar depinzînd în mare parte de propriile noastre strădanii.

Un mic selector * de la Dogtrap, pe nm-ul Wyambeet, aflat la exact zece mile distanţă pe drumul de la Caddagat, ţinea • căruţă cu coviltir. în fiecare joi o mîna pînă la Gool-Gool şi înapoi, ducînd la piaţă legume şi alte produse de fermă. Lua şi colete şi pasageri, în ambele direcţii, dacă era solicitat. Caddagat şi Five-Bob îi procurau o mulţime de transporturi iar el aducea poşta pentru ele şi pentru încă două-trei aşezări. Era una din îndatoririle sau, mai degrabă, privilegiile mele să merg călare pînă acolo, după corespondenţă, în fiecare joi după-amiază, purtînd în bandulieră o taşcă de piele destinată, acestui scop. Aveam totdeauna cîte un cal superb şi cum vremea era încîntător de călduroasă, nu era dată să nu savurez excursia. O dată sau de două ori a venit cu mine

* Ocupant al unui teren agricol, în urma legii din 1861 ***Se-*** lection ***Act.***

Frank Hawden — şi nu fiindcă mie sau bunicii ni s-ar fi părut necesară escorta lui. Ideea îi aparţinea personal dar l-am făcut să-i treacă cheful să se mai ţină după mine.

Harold Beecham ţinea un smiorcăit de negrişor din Queensland ca slugă bună la toate, şi el venea şi la
Dogtrap după corespondenţă, dar după ce am luat obiceiul să mă duc eu acolo, Harold a început să vină cu regularitate să ia poşta el însuşi. Drumul nostru de întoarcere era comun numai cale de două mile, însă el mă conducea totdeauna pînă aproape de casă. Cîteodată ne luam la întrecere pînă ni se albeau c&ii de spumă ; iar de vreo două ori al meu ajunsese în asemenea hal, că am descălecat amîndoi, iar Harold i-a scos şaua şi l-a şters de sudoare cu pătura de pe calul lui, ca să dispară urmele cavalcadei şi să nu dau de bucluc cu unchiul Jay-Jay. Alteori tîndăleam la pas iar cind ne despărţeam printre trunchiurile albe şi zvelte de eucalipţi rîdeau pe seama noastră ultimele raze ale amurgului şi papagalii *kooka-* burras făceau să răsune văzduhul de salutul lor în zeflemea, iar cîrdurile de ra^e sălbatice se îndreptau în zbor iute spre cuiburi. Trecînd prin locul dintre gîrliţă şi rîu, la vreo jumătate de milă de casă, îmi ajungeau la ureche zornăitul voios al lanţurilor şi clinchetul zurgălăilor de la hamuri şi zăream licărirea a zeci de focuri de tabără. In ţinutul Riverina era de acum gata tunsul oilor şi oamenii plecau cu toţii acasă. Zi după zi, treceau cu zecile pe drumul lung şi prăfos, indreptîndu-se spre Monaro şi spre ţinutul răcoros din sud-est aflat dincolo de piscurile albăstrui, unde tunsul oilor abia urma să înccapă. Cind descinsesem eu la Caddagat ultimii dintre ei se perindaseră „în jos“ pe caii lor prăpădiţi ; acum călătoreau cu toţii „în sus" pe nişte cai — din care unii chiar de rasă ■ — graşi de plezneau şi cu cîte un cec în buzunar pentru săptămînile cît trudiseră pe rupte. Dar şi la venire şi la plecare se abăteau negreşit să

poposească Ia Caddagat. Locului de tabără de aici îi mergea numele de cel mai bun dintre Monaro şi Riverina. Era o vîlcea adăpostită cu apă din belşug şi un pămînt atît de mănos, că de păscut o gură de iarbă se găsea totdeauna acolo. Rar lucru era să nu vezi foc în partea aceea iar cu ce zăcea prin preajmă, sticle, cutii goale de marmeladă, bucăţi de sac, hîrtii, cîrlige de cort, cutii de sardele, puteai să umpli o duzină de căruţe.

Seara de joi mi-o petrcceam totdeauna dueîndu-mă la Dogtrap, iar zilele celelalte îşi aveau fiecare alte treburi plăcute şi satisfacţii care îmi priau de minune. De-a lungul rîului florile albastre de siminichic cedau locul forilor abe de pe crengile arborilor de ceai. Ca să mă răsfeţe, bunica, unchiul şi mătuşa umpleau casa de tinere musafire. După masa mai tîrziu, cînd se făcea cald de tot, mergeam să ne scăldăm la rîu. într-un loc aflat la două mile depărtare. Fetele de prin vecini îşi aduseseră, unele, şeiie lor de acasă dar celor dc la oraş trebuia să le facem noi rost, aşa că s-a produs o criză de şei de damă şi a trebuit să-mi iau cu una bărbătească. TTu m-a deranjat, ţinind cont de perspectiva unui galop zvăpăiat şi a scăldatului. Mătuşa Helen ne însoţea totdeauna în expediţiile la rîu ca să ne poată ţine din scurt. Era singura care îşi mai bătea capul să-şi pună un cămeşoi de baie. Noi, restul, ne azvîrleam hainele cît colo la repezeală, de zburau nasturi în toate părţile, şi ne-aruncam în apa răcoroasă. Şi ţinte hîrjoană, zbenguială, rîscte, ţipete şi vuiet cum sînt în stare numai o duzină de fetişcane zdravene care petrec de minune. In general mătuşa Helen ne striga cu mult înainte să ni se facă cît de cît să plecăm. Totdeauna mai zăboveam o groază, pe urmă ne învălmă- şam la îmbrăcat, care mai de care, pe urmă era o zăpăceală întreagă cu caii şi în fine, cu părul şiroind strîns în prosoape, ne întorceam falnice acasă, douăsprezece perechi de copite tropăind regeşte pe drumul bătătorit şi plin de praf. Bunica decretase că dacă întîrzicm avem singure

grijă de cai şi să nu-i sculăm pe oameni de la masă pentru zvăpăielile noastre. De cele mai multe ori întîrziam, aşa că urma o întrecere aprigă să vedem cine ajunge mai înainte la masă. O duzină de cai înfierbîntaţi erau abandonaţi fără multe fasoane, o duzină de şei şi de hăţuri erau azvirlite oriunde şi oricum, iar ocupantele lor, cu părul ud şi despletit şi cu hainele într-o dezordine nemaipomenită, dădeau năvală la masă strigînd că mor dc foame.

La Caddagat oamenii erau pescari înrăiţi. Pescuitul cu undiţa era distracţia îndrăgită şi des practicată de toată lumea. După-amiaza, dintr-un şanţ de irigaţie se scoteau cu cazmaua rime, cît să se umple o cutie de tablă, sc adunau sculele, se punea şaua pe cai iar bunica, unchiul, mătuşa, Frank Hawden şi cu mine, plus cine se mai nimerea să pice la momentul respectiv, ne îndreptam spre gropile de pescuit aflate la trei mile depărtare de casă. Detest pescuitul! Uh ! Ce barbarie oribilă să înfigi o rîmă vie în cîrlig şi ce cruzime să scoţi din crîligul undiţei un peşte ! Unchiul nu suporta să ne vadă stînd de pomană la mai — cu mic cu mare trebuia să minuim undiţa. Mie **îmi** zbura gîndul şi mă lăsam în seama fanteziei, uitînd în general de undiţă şi de plută pînă nu simţeam că smuceşte, iar cînd mă porneam să trag de ea — prea tîrziu ! Peştele se dusese. Unchiul mă certa că-s aşa mocăită, în cosecinţă stăteam pe urmă cu ochii ţintă la plută, fără să mai clipesc măcar, şi trăgeam de undiţă cum vedeam că se mişcă — prea devreme ! Şi iar scăpa peştele, şi iar cădeam în dizgraţie. După o vreme am ajuns la concluzia că prindea bine să mă port frumos cu Frank Ilawden cînd se arăta la orizont o partidă de pescuit, fiindcă avea el grijă şi de undiţa mea, iar eu citeam cîte o carte adusă pe furiş, în timpul ăsta. Groapa de pescuit era o văgăună atît de ascunsă printre tufărişuri că, deşi drumul mare trecea la mai puţin de două sute de **iar7i, nici noi** nici caii noştri **nu** puteau fi văzuţi de drumeţi. Mă culcam pe patul moale de muşchi şi de

frunze şi sorbeam cu nesaţ frumuseţea naturii. Murmurul blînd al rîului, mireasma tufelor din preajmă, lumina aurie **a** apusului de soare, din vreme în vreme tropotul ritmic al unor copite pe drum, rumoarea stinsă a celor care pescu- iau, plici-plici-ul unui omitorinc ieşit în mijlocul rîului la scaldă ajungeau ca un elixir îmbătător pînă la mine, în refugiul meu ideal, pe care orice poet l-ar fi visat, printre stîncile roz cu vîrfuri cenuşii, aşternute cu covoare de muşchi.

Pe vremea aceea eram toată numai bucurie. Viaţa e alcătuită din lucruri mici.

E un lucru mic să ai bani de buzunar ce pot **fi** cheltuiţi pe orice te atrage — foarte mic lucru, şi cu toate astea, cît mă făcea de fcricită! Mîncarea nu e un ţel major al vieţii mele şi totuşi bine mai era să pot gusta pe săturate din toate bunătăţile la care îmi poftea inima. Nu cu am fi suferit acasă dc foame, dar cind n-are omul pe arşiţă decît pîine şi came conservată visează şi el la fructe şi la răcoritoare. Cînd te gîndeşti la nenumăraţii semeni ai noştri care îşi vînd zi de zi sufletul doar să-şi poată ţine zilele, presupun că ar trebui — noi, fiinţele necugetate — să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne îngăduie să trudim din răsputeri toată viaţa ca să avem o îmbucătură şi o zdreanţă în spinare. Eu nu-i mulţumesc şi văd că m-am făcut vinovată de lucrul pe care Pat l-ar numi „digreffiune[*1] : începusem doar cu povestea mersului la Dogtrap după corespondenţă. Harold Beecham nu scăpa niciodată ocazia să mă conducă joia pînă acasă, nici măcar atunci cînd tunsul oilor era în toi şi avea probabil treabă pînă peste cap. Nu mi-a spus niciodată vreo vorbă de iubire — nici măcar unul singur din mofturile dulcege pe care le practică deseori tinerii de sexe opuse, fără ca asta să însemne mare lucru. Dacă numai cavalerismul îl împingea să-şi dea atîta osteneală şi să-şi piardă vremea escortîndu-mă pînă acasă, era pentru mine un mister. Doream să descopăr adevărul şi m-am hotărît să merg într-o zi la Dogtrap cu şareta în loc

să merg călare, să vedem ce-o să spună.

Bunica mi-a aprobat planul. Sigur că puteam să mă duc cu şareta, dacă nu mă simţeam în stare să călăresc, dar caii au stat multă vreme în grajd şi sînt nărăvaşi. Trebuie să-l iau neapărat pe Frank Hawden cu mine, altfel s-ar putea să-mi rup gîtul.

M-am opus cu hotărîre ideii să vină şi Frank Hawden cu mine. Prezenţa lui ar fi dus totul de rîpă. N-a fost chip s-o conving pe bunica şi s-o lămuresc că nu mă tem de cai cîtuşi de puţin. Aveam de ales să-l iau pe Frank cu mine, să merg călare sau să rămîn acasă. Am preferat să mă duc cu şareta. în consecinţă, au fost înhămaţi la ea caii cei graşi şi însoţiţi de multe îndemnuri să avem grijă şi să ne uităm pachetele, ne-am aşternut la drum. Prezenţa lui Frank Hawden îmi strica tot cheful, dar m-am decis să scap iute dc el.

Se trecea printr-o poartă, la vreo patru mile depărtare dc casă. Frank Hawden s-a dat jos s-o deschidă. Eu am luat hăţurile, am trecut pe poartă şi, în timp ce el o împingea la loc s-o închidă, am dat bice cailor şi m-am dus ca vintul. A fugit după mine, strigînd tot felul ilc chestii pe care nu le-am auzit din pricina zdrăngănitui'ilor şaretei. Uriul din cai a început să azvîrle din copite aşa că nu i-am dat timp de alte pozne şi am mînat la galop, ccca ce l-a prefăcut iute pe drăguţul de *jackeroo* într-un pune- tişor în depărtare. Praful se ridica în nori groşi, pietrei o zburau din vîrtejul roţilor, ţîrîitul a miriade de greieri umplea văzduhul, iar albul drumului strălucea în bătaia soarelui. îmi plăcea la nebunie şi chicoteam gîndindu-mă ce cacialma îi trăsesem lui Frank Hawden. Era o păcăleală atît de strașnică, că merita să încasez chiar de două ori perdaful pe care ştiam că o să mi-**1** tragă bunica.

N-a durat mult şi am ajuns la gospodăria de la Dog- trap unde, priponit de gardul de pari tip „şase picioare'* care înconjura grădina de flori, stătea calul preferat al. lui Harold Beecham, vînjosul murg de călărie Warrigal. Bestia afurisită a sforăit cînd m-am apropiat întoicin- du-şi spre mine capul frumos, cu o stea albă in frunte. Stăpînul lui a apărut pe verandă, ridieindu-şi pălăria do panama să mă

salute şi zicînd :

— Ei, drăcie ! Nu cumva ai venit singură !

— Ba da. Eşti amabil să-i spui doamnei Butler să-mi aducă iute pachetele şi scrisorile pentru bunica ? Mă tem să zăbovesc, se face tîrziu.

Dispăru să-mi execute dorinţa şi apăru din nou în mai puţin de un minut.

— Domnule Beecham, vrei, te rog, să te uiţi puţin la hamurile lui Bamey. Cred că îl supără ceva. A zvîrlit din copite tot drumul.

Examinînd hamurile şi băgînd de seamă că animalele şiroiau de sudoare şi suflau din greu, zise :

— S-ar zice că i-ai mînat într-o goană. Nu-i nimic care să-l supere pe Bamey. Dacă a făcut pe nebunul, e fiindcă e năbădăios şi e riscant să-l mîni dumneata. Cum de te-a lăsat Julius să pleci singură ?

— Nu mi-e mie frică ! i-am răspuns.

— Văd că nu-ţi e. Ai fi în stare să înhami şi doi elefanţi sălbatici, ştiu eu bine, dar bagă dc scamă că eşvi cît o vrăbiuţă cînd stai pe capră şi n-am de gînd să te lai să mergi singură înapoi.

— N-ai cum să mă împicdicL
— Ba am.
— Ba nu.
— Ba da.
— Ba nu.
— Ba da.
— Cum ?
— Vin cu dumneata, zise.
— Ba nu vii.
— Ba da.
— Ba nu.
— Ba da.
— B-aaa nnu !
— Ba da.
— Ba nu, şi nu !
— Vedem noi acuşi, zise el amuzat.

— Dar, domnule Beecham, refuz compania dumitale. Sint perfect capabilă să-mi port singură de grijă ; şi pe urmă, dacă vii cu mine acasă, n-o să mai am niciodată voie să plec singură şi nu-mi convine deloc.

In momentul acesta apăru doamna Butler cu corespondenţa şi cu nişte pachete, iar Harold le stivui în şaretă.

— Mai bine-aţi intra înăuntru să beţi un pic de ceai, donşoară, că-i ceainicu' pe foc ; şi-am pus şi pentru dum- neavoastră amîndoi la masă.

— Nu, mulţumesc, doamnă Butler. Azi nu pot deloc sâ mai stau, se face tîrziu. Trebuie să fug. La revedere ! Bună ziua, domnule Beecham !

Mi-am întors frumuşel caii şi trăsurica şi mă pregă- Icam s-o întind de acolo. Fără să zică o vorbă, Ilarold a şi fost lîngă cai şi i-a prins de căpăstru. A apucat şi frîul calului său, de pe gardul unde stătea, şi într-o clipită l-a şi legat lîngă Bamey, pe urmă s-a suit calm în şaretă şi m-a dat la o parte de pe locul vizitiului, ca pe un copil, a luat calm hăţurile şi biciuşca, şi-a ridicat pălăria salutînd în direcţia doamnei Butler, care zîmbea cu înţeles, şi a pornit caii.

Eram absolut îndntată de purtarea lui, căci l-aş fi dispreţuit ca pe un nătăfleţ dacă ar fi cedat în faţa mea, dar n-am lăsat să mi sc vadă satisfacţia. Mă aşezasem cît mai departe de el şi mă prefăceam

îmbufnată. O vreme a fost prea ocupat să-l facă pe Barney să „stea frumos" în ham şi nu m-a băgat în seamă, dar după cîteva minute s-a uitat împrejur, zîmbind tare afurisit şi îneîntător.

— Aş zice să-ţi ridici bărbia sus. Prea e bucălată ca să-i stea bine aşa strivită, m-a provocat eL

Am încercat să-l fulger cu privirea, dar n-am obţinut deloc efectul scontat

— Mai bine te-ai purta frumos, fiindcă, pînă una alta, biciul e în mîna mea, mi-a spus.

— îmi rezerv dreptul de a mă purta cum consider eu potrivit, cît timp sînt în şareta unchiului meu. Dumneata te afli aid nepoftit; dumneata ar trebui să te porţi frumos.

Mi-am ridicat umbrela de soare şi am ţinut-o în aşa fel îndt să-l scot din sărite pe Harold. Am lăsat-o în jos ca să nu mai vadă caii. M-a apucat calm de încheietura miinii şi a dat la o parte umbrela, ţinînd-o aşa puţin, apoi mi-a dat drumul zicînd :

— Acum astîmpără-te!

Am început s-o bălăngăn în toate părţile, punîndu-i ochii şi urechile în pericol şi silindu-**-1** să-şi ţină pălăria cu mîna.

— Iţi dau trei minute să te astîmperi, dacă nu, te dau jos, mi-a spus, făcînd pe severuL

— Da'io una mi-s potolită, am răspuns continuînd cu prostiile. *f'-.*

A tras de hăţuri, m-a apucat cu o singură mînă şi m-p coborît binişor jos.

— Acum, n-ai decît să mergi pe jos pînă promiţi să tc porţi ca lumea ! mi-a zis el, mînind caii la pas.

— Aşteaptă tu să-ţi promit eu ceva, că o să aştepţi mult şi bine ! Pot foarte bine să merg şi pe jos.

— O să te saturi repede de mers pe căldura asta şi o să-ţi faci praf picioarele, numai o milă să mergi cu foiţele astea de hîrtie.

Foiţele de hîrtie la care se referea erau o percche de pantofiori de pînză albă cu tălpi subţiri, deloc potriviţi pentru mers pe jos, cele opt mile de drum greu carc-mi stăteau în faţă. Am continuat să păşesc înţepată fără să catadicsesc să-i arunc vreo piivirie lui Harold, care ţinea caii la pas.

— Gata. acum te urci la loc ? m-a întrebat la

scurtă vreme după aceea.

Nu i-am răspuns. După un sfert de milă a sărit jos din şaretă, m-a înhăţat şi m-a urcat la locul meu şi a spus rizînd :

— Eşti o afurisită de mîna-întîi, noroc că nu eşti destul dc mare ca să fii periculoasă.

Eram pe la jumătatea drumului spre casă. cînd Bar- ney s-a smucit dintr-o dată rupînd un şleau şi nişte curele. Cît ai clipi din ochi, domnul Beecham a şi fost lingă calul ridicat în două picioare. Hamurile păreau să se fi împrăştiat peste tot.

— îmi închipui că acum este mai bine să merg pe jos, am remarcat eu.

— Să mergi pe jos, la naiba ! Cu doi cai graşi şi leneşi care-s numai buni de ham ? mi-a întors-o domnul Beecham.

Bărbaţii sînt creaturi împiedicate şi nătînge cînd o vorba de lucruri mici, dar la locul potrivit sînt nişte făpturi minunate. Dacă o şaretă se face bucăţi-bucăţele, scot imediat un cuţit şi nişte sîrmă dintr-unul din misterioasele lor buzunare şi ţi-o repară cît ai zice peşte.

Harold se pricepea şi el la asta, ca orice om £are trăieşte la ţară, aşa că n-a trecut mult şi am pornit iar la drum, mai veseli ca niciodată.

Cînd mai aveam un pic să dăm cu ochii de Caddagat s-a ridicat în picioare, a sărit jos, l-a dezlegat pe Warrigal şi mi-a pus hăţurile în mînă zicînd :

— Cred că de aici poţi să ajungi cu bine acasă. Nu mai sta aşa îmbufnată, mi-a fost frică să nu păţeşti ceva dacă te lăsam singură. Nu-i nevoie să spui să am venit cu tine, dacă nu vrei. La revedere !

— La revedere, domnule Beecham. Iţi mulţumesc că te-ai arătat atît de îndatoritor, i-am zis, ca o lovitură finală.

— Aghiuţă, şi ar fugi speriat de atîta lipsă de recunoştinţă, mi-a întors-o el.

„Tot Aghiuţă o să aibă parte de mine[14], mi-am spus singură în vreme ce mă întorceam acasă prin umbrele inserării. Cîntecul greierilor amuţise şi zeci de iepuri atraşi de răcoarea amurgului îmi ţişneau în cale şi fugeau să se ascundă printre tufele de ferigă.

Bine ar fi fost să nu se fi rupt hamul, căci tare mă temeam că în privinţa mersului de una singură cu şareta puteam să-mi pun de acum înainte pofta în cui.

Joe Slocombe, omul care făcea pe rîndaşul la grajduri, mă aştepta la poartă.

— Bine aţi venit în sfîrşit, donşoară Sybylla. Coniţa se dădea de ceasul morţii, să nu fi păţitără cevaşilea. Uite- aşa da tot mereu fuga pînă-afară, ca fata de-şi aşteaptă drăguţu' şi zicea să mă trimită după matale, da' cînd a văzut şareta, s-a dus iute să-şi be ceaiu'. Acuşi io pui pa- chetili pi verandă şi matale dă fuguţa, că întîrzii la ceai.

— Joe, s-a rupt hamul şi a trebuit reparat. Asta m-a ţinut în loc, i-am explicat.

— S-a rupt hamul I a exclamat. Da' cum dracu ? Ia uite, aici s-a rupt şi pe urmă şi ăstălalt! Afurisit să fiu I ziceam că nu se rupe astea, afară numai dacă-i poticneală mare. Conaşu' e al dracu' de pretenţios. Acu' o să dea cu mine de pămînt; şi doar ieri mă uitai la ele. Nu pricep cum s-or fi rupt aşa. Să te ţii acu tărăboi cu conaşu', să vezi c-o să zică că puteai să-ţi rupi gîtu'.

Asta schimba lucrurile. Ştiam că Joe Sloconibe e în stare să dreagă hamurile, cu puţină bătaie de cap, căci datorită faptului că se arăta în privinţa hamaşamentelor „al dracului de meşter", cum se exprima unchiul Jay-Jay, era păstrat în slujbă la Caddagat. I-am azvîrlit în treacăt:

— Joe, dacă repari pe loc hamul, nu-i nevoie să-l mai necăjim pe unchiul Julius. S-a întîmplat şi gata, n-am păţit nimic şi n-o să suflu o vorbă nimănui.

— Mulţumesc, donşoară — a zis el, bucuros nevoie mare. Uite, acuşi îl dreg.

Acuma că avusesem aşa noroc cu treaba asta, nu mă mai temeam deloc să dau ochii cu bunica. Am luat scrisorile în braţe şi am intrat ciripind gureşă în sufragerie :

— Uite ce poştaş bun sînt, bunicuţo. Am o grămadă de scrisori şi n-am uitat nici un comision.

— Nu asta vreau eu să aud, a zis subţiindu-şi buzele-, draga de ea, lucru care mi-a indicat că nu era rost s-o scot la capăt aşa dc uşor cum crezusem.

Vreau să-mi explici raţiunile purtării tale de azi după-amiază.

— Cc să-ţi explic, bunicuţo ? am întrebat.

— Nu te mai preface! Nu numai că te-ai comportat scandalos, insultindu-1 pe domnul Hawden, cînd eu l-ara trimis să te însoţească, dar ai şi refuzat, deliberat şi cu premeditare, să mă asculţi.

Unchiul Julius asculta cu atenţie iar Hawden mă privea cu o aşa uitătură de triumf, că mă mîncau degetele să-l înhăţ de urechi. Intorcîndu-mă către bunica, am rostit clar şi răspicat:

— Bunicuţo, n-am avut intenţia să fiu neascultătoare. Nici nu mi-a trccut aşa ceva prin minte. îmi pare cît sc poate de rău. Dar nu puteam să-i suport prezenţa. Cînd am ajuns la poartă, n-am mai rezistat impulsului să mă duc înainte şi să-l las acolo. Avea aşa o moacă de ageamiu, că şi pe dumneata te-ar fi pufnit rîsul, dacă îl vedeai.

— Vai de mine şi de mine ! Obrăznicătură afurisită ce eşti, ce s-o mai alege şi de tine ! Şi bunica clătină din cap, încercînd să pară severă şi ascunzîndu-şi cu şervetul de masă un zîmbet.

— Nu-ţi mai îndrepţi deloc purtarea, Sybylla. Mă tem că eşti incorigibilă, zise mătuşa Helen.

După ce află toate detaliile chestiunii, unchiul Jay-Jay se prăvălii în fotoliu pe spate şi rîse de ziceai că se prăpădeşte, nu alta.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine c-o încurajezi totdeauna la purtările astea de băieţoi, Julius. Sînt mihnilă să văd că nu se străduieşte nici un pic să deprindă o comportare dc doamnă, mai zise bunica.

Domnul Hawden ieşise pe locul doi în întrccerea asta, aşa că se ridică lăsîndu-şi neterminată gustarea şi ieşi bocănind, trîntind uşa după el şi mormăind o chestie cu „băieţoi prost crescut, îi caută în coarne“, „pocitanie barbară", şi aşa mai departe.

Unchiul Julius a povestit tuturor păţania, insistînd cu mare îneîntare asupra faptului că Frank Hawden fusese silit să meargă patru nule pe jos, în arşiţă şi praf.

Capitolul optsprezece

SCURT, CUM AŞ FI VRUT SA FIE MAJORITATEA PREDICILOR PE CARE AM FOST SILITA SA LE ÎNGHIT

Cind am rămas noi singure, i-am mărturisit mătuşii Helen că Harold mă însoţise pînă aproape de casă. N-a ztmbit, cum făcea de obicei, ci şi-a luat un aer grav şi, aducîndu-mă în faţa ei, mi-a spus :

— Sybylla, îţi dai scama ce faci ? 11 iubeşti pe llarry Beecham ? Ai de gînd să tc măriţi cu el ?

— Vai, ce întrebare mătuşă Helen! Nici prin gind nu-mi trece aşa ceva. N-a suflat niciodată vreo vorbă de iubire. Măritiş ! Sînt convinsă că nici nu-i trece prin minte aşa ceva, cînd e vorba de mine. N-am nici şaple- sprezece ani.

— Da, într-adevăr, eşti tînără, însă vîrsta unora nu se socoteşte în ani. Mă bucur că manifeşti dc la o vreme o anume copilărie; pe jumătate reala, pe jumătate închipuită, dar cînd viaţa din prezent îşi va mai pierde pentru tine noutatea, va ieşi din nou la iveală firea ta matură, aşa că n-are rost să tc prefaci copilăroasă. Harold Beecham n-are darul vorbirii — la el faptele spun totuL Poţi să te uiţi în ochii mei, Sybylla, şi să afirmi că Harold n-a manifestat faţă de line altceva decît simplă politeţe ?

Cu o zi în urmă, să-mi fi pus mătuşa Helen această întrebare, aş fi roşit toată şi m-aş fi simţit cu musca pd căciulă. Dar azi nu. Vorbele lui Frank Hawden din seara precedentă îşi atinseră ţinta. Mă făcuse „pocitanie barbară" şi aveam impresia că spunea adevărul. Dusesem o viaţă atît de plăcută în ultima vreme, că trecusem acest fapt cu vederea, însă ghimpele mă înţepa acum din nou, şi mult mai amarnic. Nu aveam nici o calitate cu care să-mi cîştig iubirea semenilor, după care tînjeam atîta.

I-am înfruntat mătuşii privirea şi am spus cu amărăciune :

— Mătuşă Helen, pot afirma sincer că el n-a manifestat şi nu va manifesta niciodată faţă de mine mai mult decît simplă politeţe. Şi niei vreun alt bărbat n-o va face. Cunoşti destul de bine, nu mă îndoiesc, firea masculină ca să înţelegi că nici un bărbat nu e în primejdie să-şi piardă capul după o femeie urîtă ca mine. Dragostea e un mit frumos în închipuiri şi în cîntece ; unirea a două suflete, afinitate de gusturi şi alte asemenea chestii. In realitatea de zi cu zi e cea mai josnică dintre patimi, se aprinde pentru un năsuc sau o gariţă frumoasă şi nu ţine seama că obiectul ei ticălos, vulgar, sau nătîng pînă la idioţenie, cîtă vreme deţine atributele respective.

— Sybylla, Sybylla, a zis mătuşa cu tristeţe, ca pentru sine. în floarea primei tinereţi şi atît de înverşunată ! De ce asta ?

— Fiindcă mi-a fost dată blestemata putere de a vedea, de a gîndi şi lucrul cel mai rău din toate, de a simţi şi fiindcă port ca pe un stigmat această urîţenie, o năpastă chiiiuitoare-aşa i-am răspuns.

— Lasă, Sybylla, o să te judeci tu altă dată. Acum te-a supărat ceva. Fii şi tu o dată raţională. Ceea ce spui despre iubirea bărbaţilor e adevărat într-un sens, dar nu e chiar aşa totdeauna, iar Harry nu e felul acesta de om. Eu îl cunosc de cînd a venit pe lume, şi-l înţeleg şi sînt sigură că te iubeşte din toată inima lui. Spune-mi drept, ai de gînd să-l iei de bărbat ?

— Să-l iau de bărbat ! am repetat ca un ecou. Nu m-am gîndit la asta niciodată. N-am de gînd să mă mărit cu nimeni.

— Dar nu-1 iubeşti pe Harold ? Nici un pic ? la gîndeşte-te bine !

— Cum aşa, să-l iubesc ?

— Penlru multe motive. E tinăr, e foarte bun şi blînd.

E unul din cei mai zdraveni şi mai chipeşi bărbaţi pc care

i-ai putea găsi. E un om pe care nu-1 poate dispreţui nimeni pentru că nu există nimic de dispreţuit la el. Dar cel mai bun lucru este că e cinstit şi asta, cred eu, e baza tuturor virtuţilor.

— Dar e aşa de înfumurat, am zis eu.

— Asta nu-1 face mai puţin vrednic de iubire. Mai ştiu o tînără persoană grozav de înfumurată şi asta nu mă împiedică deloc s-o iubesc din toată inima — aici mătuşa Helen îmi zîmbi drăgăstos. Lucrul de care te plîngi la Harold o să dispară numaidecît, vezi tu, viaţa i-a fost pînă acum foarte uşoară.

— Dar, mătuşică. sint sigură că-şi închipuie că poate avea mîna oricărei fete, numai s-o ceară.

— Mda, are într-adevăr de unde alege, fiindcă toate îi plac.

— Da, pentru că-i înstărit, am zis cu dispreţ. Dar cu mine o să aibă o surpriză, dacă-şi închipuie că n-are decît să mă ceară şi poate să şi pună mîna pe mine.

— Sybylla, să nu flirtezi niciodată. Să te joci cu inima unui bărbat este, după mine, una din faptele cele mai oribile şi mai nedemne de care se pot face vinovate semenele noastre.

— Mi s-ar părea înjositor să flirtezi cu un bărbat, i-am replicat cu tărie. „Să te joci cu inima unui bărbat". Cine te aude, mătuşă, ar putea crede că au într-adevăr aşa ceva. Să le rănească vanitatea pentru scurtă vreme e tot ce le poate pricinui o femeie. Sînt sătulă să tot aud predica asta despre zdrobitul inimilor bărbaţilor. E o scormoneală învechită, care trebuia abolită de mult. Cum e tratată o femeie nu contează.

— Nu ştii ce spui, Sybylla. Defectele bărbaţilor nu sînt o scuză ca să te comporţi cum se cuvine ca femeie, a spus mătuşa Helen.

Capitolul nouăsprezece

ZIUA DE 9 NOIEMBRIE 1896

Cu ocazia sărbătoririi zilei de naştere a prinţului de Wales, în provincie aveau loc totdeauna cursele anuale de cai, iar în părţile noastre se ţineau pe terenul de la Wyambeet, la vreo paisprezece mile de Caddagat.

Aceste curse constituiau o veche tradiţie şi erau urmate în scara respectivă de un bal al slujitorilor, dat de unul din coloniştii de vază. Anul trecut fusese balul lui Beecham, cu un an mai înainte al lui Bossier, iar anul acesta el urma să aibă loc în clădirea magaziei de lină a lui James Grant de la Yabtree. Urmau să ia parte cele două fete în casă, grădinarul şi Joe Slocombe, rîndaşul, precum şi toţi ceilalţi angajaţi de prin împrejurimi. Mergea la curse aproape toată populaţia districtului-slăpîni şi slugi laolaltă. Şi noi ne duceam, iar Frank Hawden se oferise să rămînă să aibă grijă de casă.

Am pornit la ora nouă. Bunica şi unchiul Boss şedeau în trăsură pe locurile din faţă şi mătuşa Helen şi cu mine le ocupam pe cele din spate. Unchiul mîna totdeauna caii în galop repejor. Punctul lui de vedere era că are cai zdraveni, nu măgari, şi că nu-i cazul să-i cruţe fiindcă se găseau cîţi pofteşti. I-a dat drumul ca totdeauna, la galop. Bunica l-a mustrat susţinînd că se făcea îngrozitor de mult praf, dacă se mergea în pasul ăsta. Eu am bătut din palme şi-am strigat :

— Dă-i bătaie, domnule Bossier ! Bravo, unchiule Jay-Jay ! Trăiască Clancy !

Unchiul intîi a spus că-i pare bine să vadă că a:n sînge de australian şi pe urmă m-a ameninţat că o să văd eu ce păţesc, dacă nu mă port cum trebuie. Bunica a emis observaţia că sînge de australian s-ar putea să am, clar n-am nici brumă de maniere de

doamnă; iar mătuşa IU-len şi-a exprimat speranţa că îmi voi cheltui pe drum surplusul de energie şi voi fi în consecinţă capabila să mă pori cu oarecare cuviinţă cînd ajungem la terenul de curse.

Alergam cu o viteză nebună ; şopîrle şi iguane fugeau cu zecile din calea noastră şi se căţărau prin copaci hol- bindu-se la noi. Cum se zărea vreun om sau vreun vehicul cit un punct în depărtare — nici n-aveai bine timp să le dezmeticeşti şi rămăseseră hăt departe, în urma noastră.

— Te rog, unchiule, hai, lasă-mă şi pe mine să mîn ' i-am cerut.

— Acum nu-i chip. Nu se poate să stai tu în faţă şi bunica ta, sau eu unul, să stăm în spate ca nişte papagali în cuşcă. Roagă-1 pe Harry să te lase cu el. Pun pariu că o să consimtă; precis vino într-un docar cu un loc liber, pentru orice eventualitate. Uite-acuşi îl ajungem.

In depărtare se zărea un vehicul care s-a dovedit a proveni într-adevăr de la Five-Bob Downs, care cînd I-am ajuns din urmă am văzut că era brecul, nu cabrioleta. Pe locul vizitiului şedea Harold, iar ceilalţi pasageri erau toţi femei. Am băgat de seamă că cea dc lingă cl purta o pălărie dt toate zilele, numai flori, pene şi dan- teluţe.

— Să oprim şi să-ţi fac rost dc un loc ? m-a întrebat unchiul Jay-Jay.

— Nu, nu, nu.

Stăpînul de la Five-Bob s-a tras la o parte din drumul nostru şi, cînd am trecut pe lîngă el, unchiul s-a pornit să-l ia peste picior :

— Iţi cam bate inima, ai ? Ţi-a pus capac florăria aia de pe dop. Lasă, nu te pierde cu firea. Am eu grijă. Iţi iau o roată de căruţă cînd mă duc la tirg şi-o dichisim cu păr din coada lui Barney. Dacă nu i-o sta bine, să-mi zid mic cum vrei !

înainte să ajungem la locul de curse, Bamey a început să şchioapete fiindcă îi intrase în copită o piatră ; din cauza asta am zăbovit, dînd astfel echipajului de la Five-Bob posibilitatea să ne prindă din urmă şi am ajuns în acelaşi timp, trăgînd la o mică distanţă unii dc alţii.

Rîndaşul domnului Beecham s-a dus să ţină caii de dîrlogi, în timp ce Harold în persoană îşi ajuta încărcătura de cucoane să coboare. Mătuşa Helen şi bunica s-au apropiat să stea dc vorbă cu ele, dar eu am rămas lîngă unchiul Jay-Jay pînă a deshămat caii. Nu ştiu cum, dar mă simţeam tare dezamăgită. îmi închipuisem că Harold Beecham o să vină singur. Oriunde ne întîlnisem în ultima vreme se ocupase numai de mine, încît, fără să vreau, ajunsesem să-l consider proprietatea mea exclusivă ; iar acuma, dat fiind că în ziua respectivă urma să aparţină doamnelor cu care venise, fără el totul promitea să fie mult mai puţin interesant.

— I-am spus pezevenghiului ăla de Joe să dea fuga cum sosim să adape caii ; şi poftim, i-al de unde nu-i — loază puturoasă şi afurisită ! izbucni unchiul Jay-Jay.

— Lasă-1 unchiule, să aibă şi el parte de sărbătoare.
O fi vrînd şi el să petreacă cu drăguţa. Pot să dau eu apă la cai.

— I-ar conveni lui Joe, n-am ce zice ; dar nu-1 plătesc să te pun pe tine la adăpat caii. O să-i adăp eu singur.

A luat de frîu un cal, eu pe celălalt şi am pornit înspre apa aflată la vreo sută de iarzi depărtare.

— Tu fugi la bunica, mă duc eu singur, a zis unchiul, dar eu n-am dat drumul calului. N-o să laşi acum să-ţi facă praf toate speranţele o pălărie de cinci lire — a continuat el, cu o sclipire maliţioasă în ochi. Dacă îţi pui armele la bătaie, ai mai multe şanse decît oricine să-l vîri în sac pe stăpînul de la Five-Bob.

— N-am idee cum trebuie să interpretez insinuarea dumneavoastră, domnule Bossier — i-am răspuns înţepată.

— Lasă, lasă, fătucă, te crezi tu şmecheră, dar pe mine nu mă duci. Am văzut eu toată luna asta ce puneţi la cale, Harold şi cu tine. Să fi fost oricine altcineva, de mult îţi tăiam eu cheful de zbenguială.

—' Dar, unchiule... am dat să zic.

— Gata, Sybylla, fără gogoşi. Nu-i nici un păcat că-ţi zboară ochii după Harry. E şi firesc şi, să spun

drept, mă aşteptam la asta. Eu îl ştiu de cînd s-a născut şi e băiat bun în toate privinţele. Are capul bine înfipt pe umeri, are inima la locul ei şi principii în regulă. Are de unde să-ţi ofere prostii şi bibiluri cîte pofteşti, şi nici zgîrcit nu-i. Nu găseşti altul mai bun ca el. Ce te laşi scoasă din cursă aşa uşor ? Ţine bine şi dă-1 gata, ăsta mi-e sfatul. Nu se poate spune vreun lucru rău despre el, doar că-i tare iute la fire-eînd se înfurie e drac împie- liţat, nu alta.

— Iute ? am exclamat. Dar e aşa de tăcut şi de amabil totdeauna !

— Da, se controlează bine. Are o voinţă de fier băiatul ăsta, şi ţie asta-ţi trebuie, fiindcă eu unul zic că tu n-ai deloc. Dar fereşte-te de Harry Beecham la mînie. Turbează ca un leu şi cînd îi mai trec furiile devine posac — cel mai nenorocit temperament cu putinţă. Dar răzbunător nu e şi te înţelegi uşor cu el, dacă mai laşi do la tine şi te pricepi cum să-l iei.

— Unchiule, dumneata ai spus ce aveai de spus. să-ţi spun şi eu punctul meu de vedere. Crezi, mi se pare mie, că aş nutri pentru domnul Beecham mâi mult decît prietenie, dar nu-i aşa. Nu m-aş mărita cu el nici dacă ar fi posibil. Mi-e lehamite să văd cum mă credeţi cu toţii în stare să mă mărit cu cineva cu avere. Un rege să fie, n-aş catadicsi să-l iau de bărbat fără să-l iubesc. Iar să-i sucesc capul unui bărbat mi se pare o faptă degradantă ; n-am de gînd să mă mărit niciodată. In loc să—ţi iroseşti banii cu mine, pe cadouri sau pe altele, mai bine mi-ai găsi ceva de lucru, o profesie din care să pot trăi o viaţă, ca să fiu independentă.

— Hotărît lucru, eşti o fetişcană sucită ! Ai să fii partenera mea, pînă la noi ordine. Asta-i o profesie din care poţi să trăieşti o bucată bunicică de vreme.

A trebuit să mă mulţumesc cu atît, căci vedeam că nu lua în serios ce-i spusesem.

L-am părăsit pc unchiul şi am pornit în căutarea bunicii, care la vremea asta ajunsese de partea cealaltă a

terenului do curse, la un sfert bun de milă distanţă. Mcr- gînd înspre ea l-am întâlnit pe Joe Archer, un *jackeroo* de la Five-Bob cu care eram prietenă la cataramă. Ii plăcea şi lui literatura şi ne înţelegeam de minune amândoi. Ne-am aşezat sub un eucalipt înalt, pe un buştean, am stat de vorbă despre cărţile pe care le citisem de cînd ne văzusem ultima oară şi ne distram aşa bine împreună, că am uitat şi de curse şi do trecerea timpului, pînă ne-a adus înapoi din ţara cărţilor vocea lui Harold Beecham.

— Iertaţi-mă, domnişoară Melvyn, dar bunica dumneavoastră mi-a dat sarcină să vă găsesc fiindcă vrem să ne punem la masă şi sc pare că sînteţi singura care ştie de soarta unor desagi cu merinde.

— Incîntată, domnule Beecham. Şi unde luăm masa ?

— In partea aceea, unde-i desişul de merişori, mi-a răspuns el, arătînd în direcţia unui dîmb aflat la o distanţă bunicică.

— Vă distraţi bine ? a întrebat, uitîndu-se ţintă la mine.

— Bini di tăt, conaşule — i-am răspuns.

— îmi închipui că ştiţi cine a cîştigat fiecare cursă — a zis, privindu-1 întrebător pe Joe Archer care se îmbujorase fîstîcit ca o şcolăriţă prinsă cu un bileţel de amor.

— Adevărul e, domnule Beecham, că domnul Archer şi cu mine am avut atîtea să ne spunem, că am şi uitat de existenţa curselor, i-am replicat cu.

— Mai bine te-ai duce să vezi pe unde e Boxer. Poate oricînd să lovească alt cal, dacă**-1** slăbeşti din ochi, a zis el, întoreîndu-se către angajatul lui.

— Doamnele au întîietate, m-am interpus eu. Doresc ca domnul Archer să mă conducă pe mine la bunica, apoi poate să vadă de Boxer.

— Vă conduc eu.

— Vă mulţumesc, dar l-am solicitat pe domnul Archer.

— In cazul acesta, vă cer scuze şi o să mă ocup de Boxer, cît timp domnul Archer vă îndeplineşte rugămintea.

Ridicîndu-şi pălăria, s-a îndepărtat la iuţeală, cu o expresie ciudată pe chipul lui de obicei amabil.

— Fir-ar să fie, am încurcat-o ! a izbucnit însoţitorul meu. Şeful nu-şi ia mutra asta degeaba. Ascultă ce-ţi spun, ii venea să mă ia de ceafă şi să-mi tragă una, să ajung de aici la Yabtree.

— Nu mai spune 1

— Zău aşa. Nici nu-i venea să creadă că nu-i fac pe plac numaidecît. îşi iese din minţi de furie cînd nu-**1** asculţi. Ori faci ce-ţi spune cît ai clipi, ori n-ai decît să-ţi strîngi bagajele şi s-o întinzi cit poţi de iute.

— Domnul Beecham are destulă minte ca să-şi dea seama că din cauza mea nu l-ai ascultat — i-am răspuns.

— Tocmai asta e. Să fi fost altă fată nu-i păsa, dar turbează dacă îndrăzneşte cineva să te monopolizeze. Nu ştiu eum o să te înţelegi cu el. E tare năbădăios cîteodală.

— Nu ştiu ce-ţi închipui dumneata, domnule Archer ! Dar lăsînd deoparte aluziile astea fără sens, chiar aşa do iute la mînie e domnul Beecham ?

— Puţin spus, iute la mînie. Să-l fi văzut cum a dat de pămînt cu Benson mai zilele trecute. Chiar că i-a arătat el **1**

Auzeam din toate părţile despre temperamentul lui Harold Beecham şi aş fi dorit să văd şi eu ceva cu ochii mei. Atît de calm şi de imperturbabil, atît de constant binevoitor se arăta în cele mai grele împrejurări, că mă temeam că nu-i capabil să trăiască emoţii şi abia aşteptam să-l stîrnesc.

Bunica m-a întîmpinat cu :

— Tare mă mai superi, Sybylla. Nu ştiu ce-ai împachetat în coşurile astea şi vrem să mîncăm. Unde dumnezeu mi-ai umblat ?

Domnişoara Augusta Beecham m-a salutat îmbrăţi- şîndu-mă cu căldură şi m-a prezentat surorii sale Sarah, care m-a strîns şi ea în braţe. Am îndurat să fiu prezentată şi altor doamne şi domni, mi-am salutat cunoştinţele şi apoi m-am pus serios pe treabă să scot merindele şi să aşez masa — cei de la Five-Bob Downs erau gata cu alo lor. Nu mai e nevoie să spun că urma să ne unim forţele, îmi terminasem treaba cînd a apărut în scenă domnul Beecham însoţit de două tinere doamne. Una era o

bm- neţică vioaie la înfăţişare, cealaltă o blondă înaltă în persoana căreia, datorită pălăriei împopoţonate, am recunoscut-o pe cea care stătea dimineaţa pe capra breculuí lui Beecham.

Joe Archer m-a informat in şoaptă că e domnişoara Blanche Derrick de la Melboume şi că e socotită a fi una din frumuseţile oraşului.

Asta m-a umplut de dorinţa de a o examina îndeaproape, dar nu mi s-a oferit ocazia. In graba mea să mă ocup de pregătiri ratasem onoarea unei prezentări şi cînd m-am făcut disponibilă ea se aşezase pe un buştean, ceva mai departe, iar Harold Beecham îi ţinea cu religiozitate umbreluţa cu danteluri, ferind-o de soare. După-amiază a plecat cu el la plimbare şi atunci, după ce-am sUîns rămăşiţele festinului, l-am remarcat şi eu pe Joe Archcr. Acesta m-a informat că domnişoara Derrick sosise la Five-Bob cu trei zile în urmă şi că pornise cu hotărîre la atac asupra şefului.

— Chiar aşa frumoasă e ? m-am interesat.

— Da, fir-ar să fie ! mi-a răspuns. Dar e una din frumoasele alea cu nasul pe sus, care nici bună-ziua n-ar da unui tip cu mai puţin de şase-şapte mii pe an.

Nu ştiu de ce nu m-au interesat defel întrecerile* citeai. Doar cunoşteam aproape toţi caii participanţi. Unii din ei aparţineau unchiului; el nu lua parte la curse niciodată, dar ţinea cai de alergări şi îi împrumuta la oca/ii oamenilor lui.

Mai mult decît cursele mă interesa perechea care se plimba mai încolo. Puteau fi modelele unui pictor. Silueta înaltă, vînjoasă, respirînd independenţă a fermierului cu ţinută degajată de gentleman. în costum de călări»; care îi pune în evidenţă carura. Silueta de înălţime egală a frumoasei de la oraş, al cărei stil modern şi sigur pe sine nu evoca nimic ce ţine de adolescenţă, ci un trandafir deplin înflorit — într-adevăr, o pereche superbă la înfăţişare.

M-am gîndit atunci la lipsa mea de frumuseţe, la amă- rîta mea statură de cinci picioare şi un inci şi am privit la bărbatul de lîngă mine, scund şi adus de spate, şi arătam oa doi copii săraci amîndoi. M-a izbit în plin contrastul cu celălalt cuplu şi am rîs scurt, cu un rîset amar.

M-am scuzat faţă de însoţitorul meu şi am cedat rugăminţii unor copii, de a merge în expediţie după flori şi ramuri de eucalipt. Am lipsit multă vreme, iar la întoarcere prichindeii au zbughit-o înainte şi m-au lăsat singură. Harold Beecham m-a întîmpinat cu amabilitatea lui din- totdeauna.

— Bunica şi cu unchiul mă aşteaptă pe mine, nu-i aşa ? l-am întrebat.

— Nu. Au plecat de-o oră, mi-a răspuns.

— Au plecat! Şi eu cum ajung acasă ? înseamnă că era supărată rău de tot, să plece ea şi să mă lase aici. Cc-a spus ?

— Dimpotrivă, era într-o dispoziţie de zile mari. Mi-a spus să-ţi transmit să te distrezi cu măsură şi, întrucît nu te mai duci acasă, mi-a dat voie să-ţi spun eu noapte bună. Presupun că te sărută cînd îndeplineşte această ceremonie, a zis maliţios.

— Şi eu unde mă duc astă-seară ?

— La Five-Bob Downs, în tabăra celor care îţi sînt devotaţi, a răspuns.

— Dar n-am rochie de seară, nu-s pregătită. Vreau 4 să mă duc acasă.

— Sînt destule rochii de seară la Five-Bob Downs, nu mai avem nevoie de încă una. Noi o vrem pe domnişoara Melvyn, a zis el.

— Că mult te mai pricepi ! Bărbaţii sînt nişte creaturi nătîngi, nu-i duce deloc mintea la rochii sau la ceva. îşi închipuie că se poate merge la bal în capot.

— Oricum, sînt destul de isteţi ca să ştie cînd vor să invite la ei acasă o doamnă, oricum ar fi să fie îmbrăcată, a replicat bine dispus.

Cînd am ajuns la terenul de curse am avut surpriza s-a văd acolo pe mătuşa Helen. De la ca am aflat că bunica şi unchiul Jay-Jay plecaseră intr-adevăr acasă, dar c2 îi convinsese domnul Beecham să ne lase, pe mătuşa Helen şi pe mine, să petrecem noaptea la Five-Bob Downs gazda promiţînd că ne trimite, sau ne aduce acasă el îr persoană a doua zi. Acum că ştiam că o voi avea cu mim pe mătuşa Helen, eram incintată de perspectivă, altmin-

Ieri m-aş fi simţit cam stingheră. Dar cu mătuşa Helen eram oriunde fericită şi-mi făceam mii de visuri că într-o zi ea şi cu mine vom locui împreună — pentru totdeauna î Pină La moarte !

Pe drumul spre casă, mătuşa Helen a stat cu Harold şi cu domnişoara Derrick pe banca din faţă, iar pe mine m-au înghesuit în spate lîngă domnişoara Augusta, care m-a bătut uşurel pe mînă spunîndu-mi că e îneîntată să mă vadă.

Se îndreptau către Yabtree o cohortă întreagă dc băieţi şi de fete, în trăsuri sau călare, toţi sperînd să petreacă de minune ; aproape în fiecare trăsurică se găsea eîte o vioară, o conccrtină, un flaut sau uri acordeon gata să treacă la acţiune.

Capitolul douăzeci

ACEEAŞI POVESTE — CONTINUARE

Slujitorii de Ia Five-Bob, bărbaţi şi femei, erau duşi cu toţii la balul de la Yabtree. Harold şi englezul lui au trebuit să vadă de cai, în timp ce alţi *jackeroo* aprindeau focul la bucătărie, deschideau ferestrele şi uşile ce stătuseră toată ziua închise şi îi instalau pe musafiri.

Mătuşa Helen împărţea cu mine o cameră de dormit Cum nu aveau alte rochii de schimb, trebuia să scoatem maximum de efect din toaletele cu care erau îmbrăcate.

Mi-am despletit părul şi l-am periat de praf lăsîndu-1 apoi liber să-mi cadă pe umeri. Ne-am spălat, ne-am scuturat şi ne-am pus drept podoabe trandafiri. Trandafiri crem şi purpurii ce au plătit scump îndrăzneala de a ne bate în geam. Mătuşa Helen a rupt cîţiva din ei, mi i-a pus în păr şi la cordonul rochiei, apoi mi-a prins unul şi în piept şi iată-ne gata. Domnişoara Bcecham ne-a dat asigurări că nu era nici o treabă dc făcut, întrucît de dimineaţă, înainte să plece, .fetele aşezaseră masa şi preparaseră o cină rece, aşadar ne-am dus să aşteptăm în salon sosirea celorlalţi oaspeţi. Aceştia şi-au făcut repede apariţia. Mai înlîi doi vajnici *squal- ter-i* în etate, care rîdeau

zdravăn iar la statură erau şi mai zdraveni, pe urmă domnişoara Augusta Beecham, urmată de Joe Archer englezul şi de alţi doi *jackeroo.* După aceştia au apărut două guvernante, doamna, domnul şi domnişoara Benson, un pastor, un organizator de licitaţii, un tinăr de la Cootamundra, prieten cu Harold.
un geambaş de cai, un negustor de lînă, domnişoara Augusta Beccham şi după ei s-a adus pe sine şi rochia du- misale, cu mare eleganţă şi mari aere, domnişoara Der- iick. Era gătită cu o rochie de mătase verde ca marea şi avea gitul, braţele şi părul împodobite cu bijuterii preţioase. Aerul ei sigur pe sine vorbea elocvent despre sumedenia de inimi masculine zdrobite. Era o femeie impunătoare şi frumoasă. Cu rochiţa mea boţită de muselină albă eram, alături de ea, pusă în umbră ca o băs- măluţă albă în comparaţie cu un şal scump, lucrat din catifca şi din mătăsuri grele.

I s-a oferit locul cel mai bun, de parcă ar fi fost prinţesă. S-a aşezat jos cu mare indiferenţă, şi-a răsucit o brăţară de pe încheietura miinii, şi-a desfăcut cu lan- goare evantaiul şi a început să-şi facă încetişor vînt cu el, închizînd ochii.

— Pe legea mea, superbă femeie ! a şoptit entuziasmat un domn de lîngă mine.

Am privit-o critic. Era foarte înaltă şi era, într-un chip rigid şi ciolănos, bine făcută la trup. Avea un nas puternic, frumos conturat, o faţă prelungă şi armonioasă, buze subţiri şi drepte şi o privire alunecoasă şi goală. Dacă nu mi s-ar fi atras atenţia asupra ei, n-aş fi băgat-o în seamă deloc, dar întrucît îmi fusese indicată drept o frumuseţe am cîntărit-o după propriile-mi criterii di şarm facial şi am decretat-o una din persoanele cele mai insipide la chip pe care îmi fusese dat să le văd.

Era genul de femeie după care îşi pierd capul bărbaţii. N-avea să se compromită niciodată dezvăluindu-şi emoţiile, fiindcă n-avea nici un fel de emoţii, ci vieţuia înecată într-o mare netulburată de auto-apreciere şi încredere de sine.

Orice bărbat va fi mîndru s-o prezinte drept soţia sa prietenilor invitaţi la cină. Ea va sta în capul mesei ca o podoabă. Nu-1 va necăji niciodată cu prostii. Nu se va purta niciodată cum nu se cuvine. Nu va deveni

niciodată o tovarăşă pentru soţul ei. Las'că nici un bărbat nu doreşte ca soţia lui să-i devină tovarăşă. Pe vremuri existau mituri şi poveşti : mai există şi azi. Povestea cu bărbaţii care-şi doresc nu doar o soţie, ci o tovarăşă de viaţă e un mit al zilelor noastre.

Din acest şir de gînduri m-a întrerupt stăpînul casei, care şi-a făcut în cadrul uşii apariţia, îmbrăcat în alb din cap pînă în picioare. Ne-am îndreptat cu toţii spre sufragerie — douăzeci de persoane cu totul, treisprezece bărbaţi şi nouă reprezentante ale sexului opus.

Mătuşii Helen i s-a dat unul din locurile de onoare de la capul mesei, iar domnişoarei Derrick celălalt. Eu m-am tras înspre coada mesei, cu puştimea şi am petrecut de minune sporovăind între noi. Ne serveam singuri şi fiind abolit orice protocol, ne simţeam ca la un fel de picnic.

Căldura era teribilă. Ferestrele şi uşile erau toate deschise, adierile înmiresmate, aproape imperceptibile, care abia clătinau perdelele venind să ne mîngîie frunţile îmbrobonate de sudoare, erau încărcate de parfumu- rile imensei grădini unde, în ciuda secetei, se făcuse un belşug de flori.

Cînd am terminat cu masa a trebuit să spălăm vasele. Ce vînzoleală, ce du-te-vino înspre bucătăria care răsuna de veselie şi de larmă ! Toţi dădeam cîte o mînă de ajutor, îşi stăteau în cale unii altora, rîdeau, glumeau, se provocau şi nu mai puteau de plăcere şi de bucurie. Cînd s-a terminat şi cu treaba s-a făcut propunerea să dansăm. Cîţiva dintre oamenii mai în vîrstă şi mai eu scaun la cap au zis că e prea cald dar nouă, tinerilor, puţin ne păsa de temperatură. Harold n-avea obiecţii, domnişoara Derrick era de acord, domnişoara Benson a anunţat că-i dispusă şi dornică, iar Joe Archer a zis că-i arde buza să începem odată, aşa că ne-am strămutat în salonul de dans şi am declanşat ofensiva.

Eu am cîntat la pian primul cadril iar mătuşa Helen dansul următor. Era nemaipomenit de plăcut. Intr-un colţ al încăperii se afla o masă pe care erau o groază de bomboane, cireşe, prăjituri, bere, sirop şi pahare şi unde fiecare putea să se reguleze fără ceremonie şi fără bătaie de cap, ori de cile ori ii venea cheful. Mai multe uşi şi ferestre de la încăperea aceea lungă dădeau in gră- lină şi, cu

condiţia să nu-ţi fie frică de şerpi, era o adevărată încîntare să ieşi să te răcoreşti în mijlocul florilor, Intre două dansuri Puţină zbănţuială te dădea gata imediat pe asemenea căldură. După al treilea dans cei loi *squatter*-i în vîrstă, geambaşul, pastorul şi domnul Benson au dispărut din mijlocul nostru. Judecind după aspectul hilar al ţinutei lor şi după faptul că miroseau de trăznea cînd s-au întors, după vreo oră, verificaseră probabil conştiincios conţinutul fiecărei carafe cu whisky de pe bufetul din sufragerie.

Habar n-aveam să dansez, însă de parteneri nu duceam lipsă întrucît, damele fiind în minoritate, domnii se vedeau siliţi să mai danseze, din cînd în cînd, şi între ei.

— Hai să ne tragem sufletul şi să cîntăm un cîntec-două, dar să mai stăm cu dansul — au zis unii. Insă Harold Beecham a spus :

— încă un dans şi pe urmă facem pauză o vreme şi schimbăm programul.

I-a comandat un vals lui Joe Archer şi imediat cîteva perechi r.u pornit să dea roată încăperii. Harold mi-a cerut „să-i acord plăcerea" — prima oară în seara aceea. Am şovăit. Nu era omul care să accepte un refuz.

— Credeţi-mă, domnule Beecham, dacă m-aş simţi în măsură, nu v-aş refuza. Dar nu ştiu să dansez. N-ar putea fi pentru dumneavoastră o plăcere.

— Dă-mi voie eă judec singur ce anume mi-nr faco plăcere, a zis, luîndu-mă liniştit la dans.

M-a rotit o dată împrejurul camerei, iar apoi am ieşit pe uşa care dădea în grădină.

— îmi pare rău că astăzi n-am avut mai mult timp să mă ocup de dumneata. Vino pînă la mine în cameră. Vreau să facem un tîrg împreună — au fost cuvintele lui.

L-am urmat în direcţia unei clădiri aflate în grădină, separate de restul casei. Aici era domeniul privat al Iui Harold. Consta din trei camere : una — bibliotecă fi cameră de lucru, alta — arsenal şi atelier iar a trc-ia. în care m-a condus, era un fel de salonaş conţinînd un In- voar, o rnasă, şezlonguri şi altele. Intrînd înăuntru, srn observat că lampa aprinsă de pe masă se răsMngea în cadranul unui ceas dc perete care arăta ora zece şi jumătate.

Am rămas în picioare, lîngă masa, la oarccare distanţă unul de altul şi, privindu-mă în ochi, el a zis :

— N-are rost să umblăm cu prea multe vorbe. Suit sigur că ştii mai bine ca mine ce vreau să-ţi spun. Tu te pricepi totdeauna minunat să vezi prin om ca prin sticlă. Spune-mi, e da sau nu răspunsul ?

A fost o experienţă cu totul nouă. Nu s-a înroşit şl nici n-a pălit, nu s-a făcut nici galben, nici verde la fata, n-a tremurat şi nu s-a bilbiit, n-a plins şi nici n-a rîs, n-a devenit aprig sau pătimaş, şi nici tandru sau altcumva ci a rămas exact aşa cum il ştiusem din totdeauna. Nu manifesta mai multă emoţie decît dacă mi-ar fi adresat o invitaţie la picnic. Nu aşa îmi închipuisem eu că-şi declară un cm dragostea şi nu aşa citisem, auzisem sau .sperasem că se petrec lucrurile. M-a cuprins un sentiment bizar — dezamăgire, poate. Mă uluise calmul lui prozaic.

— Nu e cam* brusc ? Nu m-ai prevenit niciodată asupra intenţiilor dumitale — am bilbiit.

— Nu cred că-i bine să ne mai lungim — mi-a răspuns. Sint sigur că ţi-ai dat seama încotro bat, de cind am dat prima oară cu ochii de tine. Timp e berechet. Nu vreau să te zoresc, vreau numai să te ştiu logodită cu mine, ca să fiu liniştit.

Vorbea ca de obicei. în felul acela tărăgănat c;;re i-ar fi dat oriunde de gol naţionalitatea colonială. N-a pronunţat nici un cuvînt de dragoste şi n-a pretins nici unul de la mine.

Am pus-o pe seama înfumurării lui. M-am gînctit că-şi închipuie că poate cîştiga orice femeie, inclusiv pe mine, fără cea mai mică negociere sau osteneală. Eram supărată. Am rostit cu voce tare : „Da, am să mă logodesc cu tine“ iar în gîndul meu am adăugat : ..numai provizoriu, ca să ţi-arăt eu ţie şi să-ţi scot fumurile din cap, cînd o veni vremea i“

Acum, că-i înţeleg firea, ştiu că nu era înfumurat ci doar felul său de a fi, liniştit şi neprefăcut. A fost totdeauna sincer faţă de mine în tot ce-a făcut şi a contat pe reciprocitate din partea mea.

— îţi mulţumesc, Sybylla, asta-i tot ce vroiam. Mai vorbim altă dată. Vin la Caddagat duminica viitoare. M-ai lăsat cu gura căscată — aici a rîs. N-am visat niciodată să-mi spui da atît de uşor, ca o fată obişnuită, îmi închipuiam că o să am ceva de furcă cu tine.

Se apropiase de mine şi se apleca, dînd să mă sărute. Reacţia pe care am avut-o, nu mi-o pot explica şi nici nu pot s-o condamn cît merită. A fost o reacţie isterică — izbucnire a unui temperament surescitat, nervos şi extrem de impresionabil. Probabil că mi-am simţit rănită vanitatea şi că se răsculase în mine vechea pornire de a lovi cînd cineva mă atinge. M-a scos din sărite aerul calm, de proprietar, cu care Harold se apropiase de mine sau, cum ar explica profesorii de la şcoala de duminică, mă aflam în puterea Satanei. Cu siguranţă, numai Necuratul mi-a aşezat la îndemînă pe masă o cravaşă. Cînd Harold s-a aplecat cu intenţia să-şi lipească buzele de ale mele, am ridicat la iuţeală cravaşa şi l-am lovit cu toată puterea drept în obraz, în clipa cînd l-a atins cravaşa mi-aş fi zdrobit braţul de stîlpul uşii, să pot să-rr.i retrag lovitura. Dar nu se mai putea. Lăsase deja o urmă pronunţată pe pielea lui sănătoasă şi arsă de soare. Mustaţa îi salvase buzele, dar lovitura îi atinsese nasul şi obrazul sting, îi scosese ochiul stîng din funcţiune şi îi lăsase la tîmplă o tăietură adîncă, din care îi curgeau pe obraz stropi de sînge, pătîndu-i haina cea albă. O clipă i-a fulgerat în ochi o licărire de mînie şi a deschis gura ; dacă dc uimire, de durere sau de supărare, nu ştiu. A schiţat un gest în direcţia mea. Aproape că mă aşteptam şi doream cu ardoare să mă lovească. Enormitatea fapiei mele mă paralizase. Cravaşa mi-a căzut din mînă şi am picat pe o canapea joasă din spatele meu, unde, cu coatele pe genunchi, m-am ghemuit şi mi-am ascuns faţa in mîini ; părul îmi cădea moale pe umeri, ajungînd pînă la podea, ca şi cum ar fi vrut să-mi ascundă compătimitor umilirea. Ah. măcar dacă mi-ar fi tras Harold un toc de bătaie ! Mi-aş fi uşurat considerabil sufletuL Făcusem un lucru oribil şi nedemn de o femeie lovind un.
bărbat, căruia propria putere şi poziţie îi interziceau să-mi răspundă cu aceeaşi monedă. încălcasem şi propria-mi demnitate, şi decenţa : lovisem în mod odios cu cravaşa chipul unui bărbat. Şi bărbatul era Harold Beecham, cel care, cu toată forţa şi statura lui uriaşă, era atît de uimitor de blind, care îmi tratase pînă atunci prostiile şi capriciile cu toleranţa amuzantă a unui ciine din rasa Newfoundland pentru zburdălniciile unui pisoi.

Ceasul bătu ora unsprezece.

— Puteai să mă respingi şi mai cu binişorul. Nu mi-a trecut prin minte că o mîngîiere de la bărbatul pe care tocmai ai primit să-l iei de soţ poate să-ţi pară o îndrăzneală de neiertat.

Glasul lui Harold a răsunat calm, limpede şi tăios, rupînd tăcerea. S-a dus în celălalt capăt al odăii şi am auzit zgomot de apă.

Mă înăbuşea dorinţa de a-i spune că nu mi se păruse o îndrăzneală, ci avusesem un moment de nebunie. Aş fi vrut să-i spun că nu ştiam ce mă apucase, dar nu puteam scoate o vorbă. Limba mea refuza să se mişte şi mă simţeam înneeîndu-mă. Din capătul celalalt al încăperii se auzea plescăit de apă şi ştiam că trebuie să-l doară îngrozitor ochiuL O lovitură incomparabil mai uşoară m-ar fi făcut să mă zvîrcolesc toată noaptea. M-a cuprins spaima că se putea să-l fi lăsat pentru totdeauna fără vedere. Plescăitul apei încetă. Paşii lui se opriră lîngă mine. îl simţeam că stă foarte aproape de mine, dar nu m-am mişcat.

Ah, ce linişte îngrozitoare ! De ce nu scotea o vorbă ? M-a atins uşor pe creştet.

— Lasă, Sybylla, nu-i nimic. Ştiu că n-ai vrut. Cred că ţi-închipuiai că mulra mea neagră şi tăbăcită ca o şa n-are cum să pătească nimic. Asta-i dezavantajul să fii aşu o namilă păcătoasă ca mine. Hai, hopa-sus ! Aşa, bravo !

M-am ridicat. Eram ameţită de tot şi m-aş fi prăbuşit dacă nu mă ţinea Harold dc umeri. L-am privit speriată şi am d.it să-i cer iertare, dar n-am reuşit.

— Doamne sfinte, fetiţo, eşti albă ca varul! Sînt o brută că m-am răstit la tine.

Mi-a întins un pahar cu apă şi mi l-a ţinut în dreptul buzelor; am băut.

— La naiba, nu-i nimic ! Ştiu că n-ai vrut să-mi iaci rău. Nu-i nimic. O să-mi treacă imediat. Totdeauna mi-a plăcut şi m-a amuzat stilul ăsta al tău plin de ţepi. Doar că ai uitat ce ţii în mînă.

O luase cît se poate de simplu şi îmi găsea scuze, în termenii cei mal amabili cu putinţă.

— Doamne, dar nu-i cazul să te omori aşa pentru un fleac. E o nimica toată. Uite, leagă-mă, te rog, cu batista şi hai să ne întoarcem în casă, că trimit potera după. noi.

Putea să-şi fi legat şi singur batista la ochi; numai amabilitatea şi tactul îl făceau să recurgă la serviciile mele. I-am acceptat cu recunoştinţă oferta. S-a lăsat într-un genunchi, ca să pot ajunge, şi i-am legat o batistă, mare albă peste zona rănită. Nu putea să mai deschidă ochiul, care-i curgea într-una, dar n-a vrut să recunoască că-1 doare. Mă simţeam acum ceva mai bine, aşa că ne-am întors în salonul de dans. Harold a intrat pe o uşă iar eu pe alta şi m-am furişat iute într-un scaun, cu aerul că stătea de mult acolo.

In încăpere rămăsese puţină lume. Majoritatea erau plecaţi — unii să flirteze, alţii să joace cărţi. Domnişoara Beecham era dintre cei neangajaţi în asemenea activităţi. Ea a exclamat imediat:

— Doamne-dumnezeule, băiete, ce-ai păţit ?

— S-ar zice că a avut o discuţie cu un vagabond bătăios — a spus mătuşa Helen, zîmbind.

— A intrat In sîrma de rufe, asta a făcut — a afirmat domnişoara Augusta cu convingere, după ce a privit atent pe sub bandaj.

— Premiul întîi la ghicit, mătuşă Gus ! a zis Harold rîzînd.

— Şi le-am spus să strîngă sîrmcle de rufe cînd nu terminat cu ele. Ştiam eu că într-o bună zi o să se întâmple un accident!

— Poate că le-au ridicat destul de sus pentru restul lumii, a remarcat nepotul ei.

— Lasă-mă să te doftoricesc un pic, dragule !

— Nu, mulţumese, mătuşă Gus. E o nimica toată, a zise el nepăsător şi chestiunea a fost abandonată.

Harold Beecham nu era omul care să invite la întrebări cu privire la persoana sa,

Văzînd că cei prezenţi nu mă băgau în seamă, am şters-o pe furiş ca să mă dedau la caraghiosul meu obicei de a-mi pune singură o mie de întrebări. De ce Harold Beecham (care era un fel de sultan şi putea să-şi arunce batista unde voia) mă alesese din toate femeile tocmai pe mine ? Nu posedam farmece care să mă recomande, nici măcar una singură din virtuţile pretinse de bărbaţi femeii pe care doresc s-o ia de soţie, lntîi şi intii, eram bondoacă, excentrică şi rebelă, o fetişcană cu apucături de băieţoi, nimic altceva, şi mai eram şi urîtă pe deasupra — defect capital. Şi atunci, de ce mi-a propus să ne căsătorim ? Să fi fost pur şi simplu o toană ? Oare chiar era sincer ? i

Noaptea era blindă şi întunecoasă ; după ce stătusem o vreme în întuneric am început să discern tufişurile ale căror siluete se conturau vag contra luminii. înăuntru a ră:-;unat din nou muzică. Am auzit paşi apropiindu-se pe aleea cu pietriş dintre flori şi Harold m-a strigat încetişor pe nume. I-am răspuns.

— Vino, mi-a spus el, hai să dansăm ; vrei să fii perechea mea ?

Am dansat, apoi au urmat cîntecc şi jocuri dc societate şi abia la orele mici ne-am spus cu toţii, veseli, noapte bună şi ne-am retras la odihnă. Mătuşa Helen a alipit în scurtă vreme ; eu însă am rămas trează, ascul- tind chemarea dulce şi îndepărtată a păsărilor *monopoke* din tufişurile de dincolo dc grajduri.

Capitolul douăzeci şi unu

IAR NU MA PORT CA O DOAMNA

Joe Archer fusese desemnat să se ducă a doua zi acasă. Conducîndu-ne, la plecare, amfitrionul nostru — cu ochiul încă bandajat — a profitat de ocazie să-mi şoptească intenţia lui de a veni duminica următoare la Caddagat.

De cum a început după-amiaza zilei cu pricina, mi-am luat o carte, am ieşit la drum şi am mers pînă ceva mai încolo, unde m-am căţărat într-o salcie cu ramuri groase şi m-am pus să-l aştept.

N-a mai trecut mult şi a apărut şi el, călărind elegant la pas mărunt. Cum stăteam în copac, el nu m-a văzut dar calul da, şi oprindu-se brusc din mers, a nechezat furios şi s-a opintit înapoi. Harold i-a dat pinteni iar el s-a ridicat nărăvaş în două picioare. M-a zărit atunci Harold şi a strigat :

— Ştii ce, nu-1 mai speria că mă azvîrle cu şa cu lot cît colo ! N-are chingă nici la spate, nici pe piept.

— Şi de ce n-are, mă rog ? Ţine-te bine ! îmi place cum arăţi cînd ţi se poartă aşa calul.

Descălecase între timp şi aruncase friul după un stîlp de la gard.

— Am venit doar cu o singură chingă, şi aia nu prea strinsă, fiindcă e tare cald ; şi era cit pe-aci s-o iau din loc, cu şa cu tot. Puteai să mă omori, a zis poznaş.

— Făceam avere, dacă izbuteam, i-am răspuns.

— Cum vine asta ? Da' ştiu că-mi faci complimente !

— Dacă reuşeam să-ţi fac de petrecanie, toată lume s-ar fi întrecut să mă angajeze ca mare exterminatei de buruieni şi insecte primejdioase, i-am răspuns.

I-am oferit să vină să ia loc alături de mine şi ac

ceptînd invitaţia, cu un salt agil a fost sus într-o clips Era loc berechet pentru amîndoi pe crengile ospitalier' ale bătrînei sălcii.

După ce s-a instalat, tovarăşul meu a spus :

— Gata, Syb, îţi stau la dispoziţie. Poţi să deschiz focul. Dar stai o clipă ! Am ceva pentru tine şi sper să-ţ placă.

în timp ce se căuta prin buzunare, am băgat de seani: că ochiul **1** se vindecase de tot, deşi mai avea încă semnul pe obraz. Mi-a înmînat o cutiuţă mititică de marochin care. odată deschisă, a dat la iveală un inel preţios Mă pricep la preţuri cît s-ar pricepe o curcă. Inelul accL putea să coste treizeci de lire sau poate chiar cincizeci de guinee, habar n-am. Era foarte greu, cu un diaman mare sprijinit din amîndouă părţile de cîte un safir, şi cu multe pietricele mici împrejur.

— Stai să văd dacă ţi-e bun, a zis el, luîndu-mi mina, dar eu mi-am retras-o.

— Nu, să nu mi-1 pui în deget ! Ar însemna că ne logodim definitiv.

— Şi nu asta vrem ? a zis el pe un ton mirat.

— Nu chiar imediat, asta vroiam să-ţi spun. O să ne logodim de probă, trei luni, să vedem cum ne împăcăm. După aceea, dacă reuşim să ne înţelegem binişor, o să ne logodim de-a-devăratelea, pînă atunci nu vom fi decît ca mai înainte.

— Şi eu ce să fac în timpul ăsta? m-a întrebat.tl, zîmbind in colţul gurii.

— Cum ce să faci ? Să faci ce făceai de obicei, ce vorbâ-i asta ? Dar să nu cumva să te prind că-mi acorzi vreo atenţie specială, că am texminat cu tine pe Ioc !

— Şi de ce. mă rog ?

— N-are rost să ne facem de rîs ; poate că ne mai răzgîndim.

— Foarte bine, fie ! a zis rîzînd. Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să vrei altfel decît toate fetele. Dar inelul
al să-l porţi, nu-i aşa ? Lasă-mă să ţi-1 pun în deget.

— Ba nu. N-am să te las să mă atingi nici cu un deget pînă nu trec cele trei luni. Atunci abia, dacă ne

ho- tiărim definitiv, iţi dau voie să mi-1 pul; dar pînă atunci, să nu care cumva să te dai de gol că sîntem înţeleşi între noi. Dă-mi-1 şi-ţi promit să-l port din cînd în cînd.

Mi l-a înmînat din nou şi l-am încercat pe deget. Mi-cra puţin cam mare. Harold l-a luat şi a încercat să şi-l pună el. Nu-i intra dccît pc vîrful degetului mic. Am rîs din toată inima de disproporţia între mâinile noastre.

— Sînt de acord să facem tîrgul pe care-1 propui, a spus el. Dar oricum eşti logodită cu mine în toată regula.

— Da, dar cu condiţiile astea. Aşa n-o să fie nici o nenorocire dacă ne certăm. Putem să ne şi despărţim şi n-o să fie cu supărare.

La sugestia mea că ar cam fi timpul să mergem acasă s-a dat iute jos, agăţîndu-se de o cracă, şi s-a întors că- tre mine să mă tyute. Cînd nu era nimeni prin preajmă, puteam să cobor de acolo fără nici o dificultate, dar acum nu-mi prea venea la îndemînă.

— Trage calul dedesubt, să cobor întîi pc spinarea lui şi de acolo binişor jos. i-am spus.

— Nici vorbă ! Nu rabdă Warrigal chestii de- astea. Eu nu-s bun ? Nu cred că m-ai dobori cu greutatea-ţi, a răspuns el, lăsîndu-se pe vine. iar eu i-am pus un picior pe umăr şi de acolo m-am dat uşurel jos.

Cînd plecasem în după-amiaza aceea de acasă, unul din ciini se luase după mine şi cind m-am urcat în salcie, el s-a apucat să se distreze fugărind şopîrle pe malul gîrlei. A încolţit-o pe una şi s-a pus să latre cu furie la locul unde aceasta îşi găsise refugiu. Schelălăitul o deranjase pe bunica mea, care făcea lectură pe verandă, şi ea pornise încoace, Ia adăpostul unei umbrele uriaşe, să vadă ce-i cu gălăgia aceea ; ghinionul a făcut să pice exact în secunda cînd mă aflam pe spinarea lui Harold Beecham. Bunica dăduse frecvent semne de supărare pentru „purtările mele de haimana", cum le zicea, dar aşa de rău înfuriată n-o mai văzusem pînă atunci. în-chizîndu-şi umbrela, **a** îndreptat-o ameninţător cătiv mine, zicînd :

— Ruşine, să-ţi fie, ruşine ! Ai să dai pînă la urm; de bucluc, haimana neruşinată ce eşti! Las' că-i scrii eu maică-ti cum te porţi. Treci imediat acasă, dudule şi drept la tine în cameră să te vîri şi să nu îndrăzneşt să mănînci ceva pînă mîine. Să faci bine să ajunezi ş să te rogi la Dumnezeu să-ţi dea minte ! Nu ştiu de undt mi-ai ieşit aşa fîşneaţă. Cu maică-ta şi cu mătuşă-ta n-am avut nici o dată bătaie de cap în privinţa asta.

M-a îmbrîncit mînioasă iar eu m-am întors şi an luat-o la picior spre casă, fără să zic o vorbă şi fără sâ arunc nici o privire în urmă. In timp ce mă îndepărtam o auzeam pe bunica cum mă ocăra şi pe Harold contra- zicînd-o calm şi hotărît.

De cînd mă ştiam, nici o pedeapsă de nici un soi nu-şi făcuse efectul asupra mea. Dar bunica, săraca, îşi respecta şi ea principiile punîndu-mă la canon, aşa că m-am ferecat la mine în cameră, cum îmi poruncise, cu inima plină de înţelegere pentru ea. îmi venea să mor de ruşine. Oare eram într-adevăr neruşinată şi îndrăzneaţă faţă de bărbaţi, cum mă acuza că sînt ? Asta era chiar ultima necuviinţă pe care aş fi comis-o cu intenţie. Cînd am de-a face cu bărbaţii nu ţin niciodată seama că neînsemnata diferenţă de *sex* ajunge să ridice un zid uriaş între noi. Nu-mi intră în cap şi pace că există diferenţă între sexe şi mi se pare la fel de uşor să mă împrietenesc cu un bărbat, cum aş face-o cu o fată ; la rîndul lor, bărbaţii s-au arătat totdeauna drăguţi şi m-au tratat în acelaşi fel.

Cînd s-a întors din plimbare, bunica a venit la mine în cameră şi mi-a adus nişte culegeri de predici, oferin- du-mi favoarea să mă repună în drepturi printre cei ai casei dacă recunosc că am greşit şi îmi cer iertare.

— Bunicuţo, nu pot să-mi cer iertare şi să promit că mă voi îndrepta pe viitor, fiindcă nu mă mustră conştiinţa nici un pic. N-am avut deloc intenţia să fac ceva rău — nici măcar să încalc bunele maniere. Dar că te-am necăjit, îmi pare rău, i-am spus.

— Nenorocirea nu e că m-ai necăjit pc mine. Că nu te căieşti în inima ta, asta mă umple de spaimă în privinţa viitorului tău. Ai să rămîi aici în cameră şi ai să meditezi la asta ! Singurul lucru care te mai salvează e că măcar nu te prefaci, dacă nu te căieşti chiar deloc.

Şi scumpa mea bătrînică plecă, dînd mîhnită din cap.

După-amiaza s-a scurs repede, dat fiind că am recurs la raftul cu cărţi ca să-mi treacă timpul şi mai aveam de admirat şi inelul acela superb.

I-am auzit intrînd in casă pentru a lua ceaiul şi credeam că Harold plecase, cînd îl aud pe unchiul că i se adresează :

— Mi-a spus Joe Archer că te-ai lovit de sîrma de întins rufe în seara de după curse şi de atunci nu mai avem pic de linişte cu mama. Avem acum nişte prăjini de rufe înalte de-o sută de picioare. Cine nu ştie, zic;' că avem o linie de telegraf pînă-n cer la Sfîntul Petru.

Mă întrebam în sinea mea ce-o zice Harold că cea pe care şi-o alesese drept viitoare soţie e pusă la poprealu ca „neruşinată". Situaţia mă amuza peste poate.

Pe la nouă mi-a bătut în fereastă şi a zis :

— Nu te necăji prea tare, Syb. Am încercat să te scot dar n-a fost chip. Bătrînii ăştia sînt tare încuiaţi cîteo- dată. Le trece lor pînă mîine, să vezi.

Nu i-am răspuns ; a trecut mai departe, cu pasul lui ferm şi măsurat şi numaidecît am auzit tropotul calului său pierzîndu-se în noapte şi uşile închizîndu-se şi zăvorîndu-se în jur, căci toată casa se pregătea de culcare.

în următoarele două săptămîni l-am văzut pe Harold de o mulţime de ori la meciuri de cricket, la vînători de iepuri şi alte asemenea ocazii, dar nu m-a prea băgat în seamă. Am flirtat şi m-am zbenguit cu ceilalţi amici ai mei, dar n-a dat semne că-i pasă. Nu mi se părea un îndrăgostit înfocat sau gelos. Era rezervat şi rece într-un fel atît de enervant, că abia

aşteptam să treacă cele trei luni şi să termin cu el, căci ajunsesem la concluzia că era incapabil de vreo emoţie sau de vreo pasiune.

Capitolul douăzeci şi doi

DULCEA VÎRSTA DE ŞAPTESPREZECE ANI

A sosit şi ziua de luni — sfirşitul lui noiembrie şi totodată ziua mea de naştere — pe care am sărbătorit-o într-un fel care mi-a plăcut nespus.

Era vremea numărătorii anuale a vitelor la Cumma- bella — o fermă pentru creşterea vitelor aflată la şaptesprezece mile est de Caddagat — şi toţi oamenii noştri erau duşi acolo. Ni se trimisese vorbă că dintre animalele adunate acolo un număr considerabil erau marcate cu semnul familiei Bossier, aşa încit, duminică după-a- miază, pornise într-acolo şi unchiul Jay-Jay, ca să fie de faţă la selecţia finală de luni dimineaţă.

Asta ne-a lăsat fără picior de bărbat, căci Frank Hawden, care avea mîna scrînlită, urma să stea la Gool- Gool cîteva săptămîni, pînă se făcea bun de muncă la loc.

Nici o oră nu era de cînd plecase unchiul, cînd a apărut un oier să ne anunţe că a doua zi urma să treacă prin părţile noastre o turmă de douăzeci de mii de oi. Iarba era preţioasă. Nu era cazul să fie lăsate oile să se întindă şi să pască după cum le venea chef ciobanilor care le însoţeau. Nu era nici un singur om acasă ; bunica se dădea de ceasul morţii, aşa că mi-am oferit eu serviciile. La început nici n-a vrut să audă de aşa ceva, însă pînă la urmă

a consimţit. După ce mi s-a prescris în repetate rînduri să mă port cu fermitatea cuvenită, am pornit luni dis-de-dimineaţă. Eram echipată cu o bluză răcoroasă, o fustă de călărie din olandă şi o pălărie mare de pai; călăream pe un cal murg şi vînjos şi mă escorta un superb cîine ciobănesc iar in mină duceam un bici lung şi greu. Plezneam din bici de mama focului în vreme c-e galopam mărunt, uitînd cu totul să fiu rezervată şi să mă port cum se cuvine. Imediat am dat şi peste oile care tocmai porneau in drumeţie, conduse de un negru pe care l-am întrebat cine e şeful. Mi-a indicat un bărbat care mîna oile din urmă purtînd o pălărie de paie cît roata carului. Mi-am croit drum printre oi în direcţia lui ;>L l-am întrebat dacă el răspunde de ele. Mi-a răspuns afirmativ şi atunci l-am informat că sînt nepoata domnului Bossier. şi că, deoarece oamenii noştri sînt ocupaţi Ia altă parte, voi supraveghea eu turma, pînă trece de pămîntul nostru.

— Ln regulă, domnişoară. Am să caut să nu vă dăm bătaie de cap — mi-a răspuns el, ridieîndu-şi politicos pălăria, în timp ce pe obraz îi juca un zîmbet.

S-a dus către oamenii lui şi le-a strigat să ţină oile s.riet intre hotare şi să aibă grijă cum merg.

— Am Înţeles, şefule ! — i-au răspuns aceştia. Iar i-l s-a întors lîngă mine, mi-a spus că îl cheamă George Ledwood şi a spus cîte ceva despre seceta grozavă şi alte hicniri, în vreme ce călăream amîndoi pe partea umbrită ţă ferindu-ne din bătaia prafului. I-am pus întrebări de genul : de unde veneau oile ? unde se duceau ? de cîtâ vreme erau pe drum ? Iar după ce am epuizat întrebările potrivite, ne-am pus pe discutat din răsputeri, fără nici o opreliste. L-am ascultat cu interes povestind despre săptămîni şi săptămîni petrecute sub cerul liber la traversarea ţinuturilor inţelenite dinspre mare, a hăţişurilor de *mulgă* şi de sălcii *myall,*

despre întîlniri cu negrii din Queensland ; am avut parte de o descriere plastică a unei greve printre specialiştii în tunsul oilor pe vremea cînd naratorul era capul comitetului acestora, prin partea de dincolo de Bourke. După cum vorbea, s-ar fi zis că e cm şcolit şi civilizat — cum sînt deseori cei care conduc turme de oi Şi atunci, de ce era pe drumuri ? Am decis că trebuia să fie un fel de pierde-vară fiindcă avea aerul acela cuceritor şi simpatic al unui încurcă-Iume.

La amiază —o amiază frumoasa, arzătoare şi plină de praf — am poposit să prînzim, la o milă de Caddagat. Aş fi putut foarte bine să dau o fugă pînă acasă dar am preferat să mă distrez luînd masa cu oierii. Oamenii au pus apa la fiert şi au făcut ceaiul, pe care l-am băut din căni de tablă, cu peşte conservat şi pîine nedospită pe farfurii de tablă în completarea meniului, domnul Led- wood şi cu mine la oarecare distanţă de ceilalţi Ceaiul fiert în gamelă la foc de mărăcini are o aromă delicioasă şi mi-a plăcut enorm prînzul luat de ziua mea. Lăsîn- du-1 pe bucătar să strîngă lucrurile şi să le pună în faeton, ne-am văzut mai departe de drum, legănindu-ne agale pe cai şi mestecind din mers frunze de eucalipt.

Cînd ultima dintre oi a ieşit dc pc teritoriul Cadda- gat-ului era aproape ora două.

Domnul Ledwood şi cu mine ne-am strîns mina la despărţire, exprimîndu-ne amindoi dorinţa dc a ne ro- întîlni într-o zi.

M-am întors şi am luat-o spre casă. Am privit înapoi şi l-am văzut pe oier uitîndu-se după mine. I- am făcut cu mîna, şi-a ridicat pălăria şi a sur îs, arătîndu-şi toţi dinţii, într-o sclipire albă pe fondul obrazului său ars de soare. I-am **trimis** o bezea ; mi- a făcut o plecăciune aoîncă ; mi-a fluierat cîinele ; acesta a renunţat să mai alerge în urma oilor care abia se tîrau ; am galopat iute pînă acasă şi am descălecat în dreptul porţii din faţă la ora 2.30 d a.

— eram frîntă de oboseală, năduşită toată şi plină de praf.

Bunica a apărut să mă chestioneze cu privire la sexul, vîrsta, condiţia şi rasa oilor, care le era destinaţia, dacă erau în căutare de păşune sau erau de vînzare, dacă se risipiseră şi dacă mîncaseră multă iarbă şi dacă oamenii se purtaseră cuviincios.

După ce a fost informată satisfăcător asupra tuturor acestor pnnete, m-a poftit să îmbuc ceva, să fac baie şi să mă schimb şi mi-a dat liber pînă seara.

Părul mi-era cenuşiu de atîta praf, aşa că m-am îmbăiat, m-am gătit cu o rochie albă şi răcoroasă şi, trîn- tindu-mă într-un balansoar de pe verandă, mi-am răsfirat pe spătarul acestuia pletele, să se usuce. Aveam în poală cărţi de Gordon, Kendall şi Lawson dar îmi era prea bine ca să mă uit pînă şi la ele, cele mai credincioase prietene şi tovarăşe. M-am lăsat pur şi simplu invadată de bucuria de a trăi. Cum mai scăpărau şi cum mai jucau pe drum razele soarelui ! Iar frunzele eucalipţilor pitici străluceau ca mii de nestemate. Deasupra colinei din zare se rotea un nor alb — ştiam că sînt papagali *cocka-too.* Au venit tot mai aproape, pînă am început să le aud cîrîitul strident. Termometrul din perete rămînea neclintit la 104 grade Fahrenheit, în ciuda umbrei dese pe care o aruncau asupra verandei frunzişului plantelor urcătoare, tufişurile şi copacii. Gîlgîitul pîrîului, mireasma grădinii înţesate de flori şi trop-trop-ul unui cal priponit în livadă care se chinuia să scape de muşte îmi îmbătau simţurile. Căldura era un deliciu. Vara e un dar dumnezeiesc — îmi ziceam — viaţa e o îneîntare !

Degetele fine ale mătuşii Helen se străvedeau ca nişte podoabe prin frumoasa croşetătură — fantezii la care lucra de zor. **In** grădină, fluturi coloraţi se întreceau **în** zbor şi mii de albine zumzăiau domol printre flori. Am închis ochii ; îmi simţeam întreaga fiinţă impregnată de frumuseţea din jur.

Auzeam scîrţîind pe hîrtie tocul cu care bunica

scria pe o masă de lîngă mine, o listă de cumpărături pentru Crăciun.

— Helen, eu zic că vreo sută de livre de stafide ajung.

— Da, şi eu cred.

— Şapte duzini de iarzi de pînză nealbită, o fi destul ?

— Da, berechet.

— Ce serviciu de ceai ai comandat ?

— Numărul doi.

— Mai aveţi nevoie de altceva, tu sau Sybylla ?

— Da : mănuşi, umbrele de soare şi nişte cărţi.

— Cărţi ? Se pot lua de la Hordern's ?

— Da.

Vocea bunicii mi s-a stins din auz, iar gindurile mi-au fugit la unchiul Jay-Jay. Promisese să vină acasă devreme ca să fie la masa festivă de ziua mea şi ştiam precis că are un cadou pentru mine. Oare ce-o fi ? Ceva fru- raos ! Aproape sigur că o să mai vină cu cineva de la Cummabella şi o să ne distrăm pe cinste jucînd jocuri de societate. N-aveam decît şaptesprezece ani, doar şaptesprezece şi îmi stătea înainte o viaţă lungă, lungă de plăceri şi distracţii. Ah, bine mai era să trăieşti ! Ce minunată era lumea care mă ţinea in sinul ei ! Şi mă simţeam atît de sigură pe ea ! Era ca o portocală : numai s-o storci şi iţi dă sevă dulce cît vrei. Rîul suna îiţ depărtare, razele soarelui scăpărau şi dansau, vocea bunicii îmi murmura blînd la ureche, papagalii piuiau deasupra casei şi se îndepărtau în zbor spre apus. Dumnezeiesc lucru mai e vara şi viaţa e o bucurie, mi-am spus iar. Bucurie ! Bucurie!

Bucurie era şi în larma stolului de papagali roşu-cu- verde care s-au năpustit o clipă asupra tufei de trandafiri de la poartă şi pe urmă au zbughit-o iar mai departe, în văzduhul văratic.

Era bucurie în strălucirea soarelui şi în bîzîitul monoton al albinelor, îmi sălta inima de bucurie. Hei ! Hei ! O gaiţă îşi striga şi ea bucuria cocoţată

p.- firul dc telegraf de pe marginea drumului. Hei-Hei ! Hei, vara e un vis înemtător şi viaţa e o bucurie ! — mi-am zis eu, în ini- zna mea. **0** ţineam una şi bună, dar vai ! măsurăm astfel
o fericire ce îngăduia oricite repetiţii.

Murmurul răcoros al apei se făcea tot mai îndepărtat, am simţit cum îmi alunecă şi îmi cad jos din poală cărţile de poezii — dar prea eram fericită ca să-mi pese de ele, prea fericită ca să am nevoie de consolarea lor pe care mai Înainte o căutam atît de des cu mare nesaţ. Tinereţe ! Bucurie ! Căldură !

Clinchetul portiţei de la grădină, uitate deschisă, m-a deşteptat dintr-o aţipeală plăcută. Bunica nu mai era pe verandă, iar pe masa la care stătea adineauri scriind, mătuşa Helen aşeza în vaze trandafiri *La France* şi frunze do ferigi *Pletele fecioarei.* Dinspre sufragerie veneau clinchete ispititoare, anunţînd că au loc pregătiri intense pentru ceaiul festiv de ziua mea. înclinaţia razelor aurii de soare, din capătul îndepărtat al verandei mă anunţa că umbrele înserării, cîştigă teren şi că ultimul ceas al după-amiezii se îndreaptă în goană spre apus. Constatînd

accst lucru, am îndreptat cît ai clipi plasa de ţînţari pe care mi-o aşternuse cineva — mătuşica, probabil — pe faţă, să mă apere de muşte şi m-am făcut că dorm mai departe. După cum îi răsunau paşii pe aleea cu pietriş din grădină, am ştiut că unul din indivizii care se apropiau era Harold Beecham.

— Bună ziua, doamnă BelL Vă rog să-mi permiteţi să vi-1 prezint pe amicul meu Archie Goodchum. Doamnă Bell, domnule Goodchum ! Teribilă căldură a fost şi azi, nu-i aşa ? A trecut de o sută de grade la umbră. Groaznic dc cald !

Mătuşa Helen i-a zîmbit celui ce-i fusese prezentat şi i-a invitat pe oaspeţi să ia loc, spunînd :

— Harry, ai ceva ochi de artist ? Dacă da, poţi să-mi dai o mînă de ajutor să aranjez florile astea. Şi domnul Goodchum, dacă se simte înclinat.

Harold i-a acceptat propunerea şi a întrebat:

— Dar ce se întîmplă cu nepoata dumneavoastră ? E prima oară cînd o văd că tace.

— Da, e o gălăgioasă mică, ne întoarce casa pe dos, nu alta, dar azi e cam obosită, a supravegheat trecerea oilor.

— Crezi că ar fi o glumă bună să iau ceva şi s-o gîdil ? a întrebat Goodchum.

— Hai, gîdil-o ! a zis Harold. Dar păzea, cît o vezi de mică, e iute ca focul. Imediat îi sare muştarul.

— Atunci, poate se supără.

— Nu se supără ea, a intervenit mătuşa. O să-i placă la nebunie, parcă văd.

Ţineam ochii mijiţi, pe sub plasă, aşa că l-am văzut apropiindu-se tiptil, cu un trandafir în **mină. Cum sini** extrem de sensibilă la gîdilat, nici nu m-a atins **bine** după ureche, că am şi sărit din scaun cît colo, destumpănin- du-mi călăul.

Era un tînăr plăcut la înfăţişare, de vreo douăzeci de ani, al cărui chip mi se părea foarte familiar,

Mi-a zîmbit cu atîta simpatie că i-am răspuns în ac filaşi fel, iar el mi-a întins mîna exclamînd : ,.In fine !“

Ceilalţi ne priveau surprinşi, iar Harold a remarcat cu suspiciune :

— Spuneai cu n-o cunoşti pe domnişoara Melvyn, dar văd că nu-s neccsare prezentările.

— O, ba da, sînt, a ciripit domnul Goodchum. N-

am cea mai mică idee cum se numeşte domnişoara !

— Cum aşa, nu vă cunoaşteţi ? ! l-a repezit Harold; iar bunica, apărută şi ea în decursul acestei scene, a întrebat severă ce-s giumbuşlucurile astea, dacă nu ne cunoaştem.

Domnul Goodchum s-a grăbit să-i dea explicaţii.

— Am văzut-o de mai multe ori pe domnişoara la banca unde lucrez şi am avut norocul să-i pot fi de folos odată, într-o zi cînd mergeam cu bicicleta. Dumneaei
i se rupseseră hamurile, adică hamurile de la calul pe care îl mîna dumneaei, şi eu i-am venit în ajutor, cu briceagul pe care-1 aveam şi cu nişte sîrmă, dovedind aşadar că sînt şi eu bun la ceva. chiar dacă nu-s chiar o podoabă. După aceea m-am străduit din răsputeri să aflu cine era, dar toate investigaţiile mele au rămas fără rezultat. Nici nu-mi trecea prin minte cine putea fi domnişoara Melvyn, cînd m-a întrebat Harry dacă nu cumva o cunosc, fiindcă e de la Goulburn.

— Foarte romantic, a spus zîmbind mătuşa Helen ; iar eu m-am simţit cuprinsă de o imensă recunoştinţă că domnul Goodchum nu reuşise pînă acum să mă descopere în chip de domnişoara Melvyn, nepoata doamnei Bossier de la Caddagat şi mare prietenă cu sus-pusa familie Beecham dc la Five-Bob Downs. La Goulburn nu eram decît fiica lui Dick Melvyn, un amărît de fermier la pâ- mint cu banii, cunoscut ca un cal breaz datorită chiolha- nurilor pe care lc trăgea prin cele mai ordinare crîşme din tîrg.

Domnul Goodchum ne-a relatat că se afla pentru prima dată la ţară şi că îi plăcea nemaipomenit de mult. A mai menţionat şi faptul că era nerăbdător să colinde vîlce- lele din jurul Caddagat-ului, care erau, auzise, renumite pentru frumuseţea tufelor de ferigă. In consecinţă, mătuşa Helen a propus să facem o plimbare în direcţia uneia dintre acestea şi a dispărut o clipă să vadă de ceva înainte de plecare. In timpul cît o aşteptam să se întoarcă, Harry a spus, din întâmplare, că era ziua mea de naştere iar domnul Goodchum mi-a făcut urările cuvenite, zicînd :

— Fără îndoială, la vîrsta dumneavoastră e îngăduit să vă întreb cîţi ani împliniţi astăzi.

— Şaptesprezece,

— Vai, vai! „Am şaptesprezece anişori şi de nimeni n-am fost sărutată[1]'' ; dar îmi închipui că n-ar fi adevărat să spuneţi aşa ceva, domnişoară Melvyn.

— Ba da, ar fi.

— Atunci, n-o să mai fie multă vreme de-acum încolo, a zis el făcînd o mişcare elocventă în direcţia mea.

Am luat-o la fugă, el după mine, şi bunica a apărut iar dinspre sufragerie exact la timp ca să mă vadă trîn- lindu-i zdravăn în nas urmăritorului meu portiţa grădinii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu fata asta ? am auzit-o întrebînd.

Şi totuşi domnul Goodchum nu şi-a pus în aplicare ameninţarea ; în loc de aşa ceva, am păşit cuviincios alături în direcţia celor mai apropiate ferigi, în vreme ce Harold şi mătuşa Helen veneau după noi, cea din urmă aducîndu-mi o bonetă de soare.

După ce urcasem o bucată pe firul văii mătuşa Helen ne-a strigat că ea şi cu Harold stau să-şi tragă sufletul cită vreme voi face onorurile grotei cu ferigi însoţitorului meu.

Ne-am depărtat pînă cînd nu i-am mai zărit deloc pe ceilalţi.

— Ce-ai zice să ne scriem numele pe un eucalipt, că au o coajă aşa moale şi frumoasă ? a zis funcţionarul de bancă ; iar eu i-am încurajat planul.

— Am să fac o alegorie, mi-a atras cl atenţia, punîn- du-se pe treabă.

Era foarte dibaci la mînuirca briceagului şi cît ai clipi săpase literele SPM şi ASG, încercuind iniţialele cu un inel şi două inimi înlănţuite.

— Aşa mai zic şi cu, a remarcat ; şi întorcîndu-se către mine : Aoleu, faci insolaţie ; ia, te rog, pălăria mea.

Eu m-am împotrivit, el a insistat şi am căzut de acord cu condiţia să mă lase să-i leg batista pe creştet. Eram cu pălăria lui pe cap şi îi înnodam sub bărbie colţurile unei batiste mari de mătase, cînd

m

m-a făcut să-mi ridic ochii şi să-l văd pe Harold Beecham privindu-mă cu o expresie care m-a făcut să tresar.

— M-a trimis mătuşa ta cu boneta — a zis, opintindu-se.

— N-ai decît s-o porţi tu, eu am înaintat în grad, i-am spus insolentă, ridicîndu-mi pălăria şi făcînd o plecăciune. N-a rîs, cum făcea de obicei de năzdrăvăniile mele, ci s-a încruntat, întunecîndu-se la faţă.

— Ne-am scris numele, adică eu le-am scris — i-a atras atenţia Goodchum.

Harold mi-a azvîrlit pe jos boneta de soare şi a zis răspicat:

— Hai, Goodchum, plecăm !

— Vai, nu plecaţi, domnule Beecham. Credeam că aţi venit special pentru ceaiul de ziua mea. Mătuşica a făcut un tort nemaipomenit. Trebuie să rămîneţi. Nici prin cap nu ne-a trecut că s-ar putea să nu staţi cu noi

— M-am răzgîndit — a răspuns el, luînd-o la picior într-aşa viteză, că abia ne puteam ţine după el.

Cînd ne-am reluat propriile acoperăminte craniene, Goodchum mi-a şoptit :

— Cred că l-a pişcat vreo termită. Hai să-l întrebăm !

Cînd am ajuns acasă am descoperit că mai sosiseră şi
alţi musafiri, in persoana tînărului domn Goodjay din Cummabella, a surorii sale, a guvernantei acesteia şi a doi *jackeroo.* Şedeam cu toţii pe verandă, iar unchiul Jay-Jay — numai în cămaşă — tocmai apărea din sufragerie cu o jumătate de duzină de sticle pline cu bere de casă în braţe. Trintindu-le jos pe podea, a mai scos vreo două flacoane din buzunarele de la cămaşă, zicînd :

— Cine e pentru o duşcă de bere ? Cred că sînteţi cu toţii dispuşi să trageţi o înghiţitură. Harry, ia, că îţi prinde bine ; nu s-ar zice că te-a bine-dispus

arşiţa. Hai, să trăieşti Archie ! Uite unde ai ajuns ! Ia trage-i o duşcă dintr-o sticlă de-asta. Douăzeci de cîrciumi să fi fost pe "irum, le-aş fi golit pe toate astăzi. In viaţa mea nu mi-a fost aşa pîrdalnică de sete.

— Pentru Dumnezeu, Julius ! a exclamat bunica, vă- zîndu-1 că oferă guvernantei o cană mare de bere. Nu poate domnişoara Craddock să bea din halba aia uriaşă.

— Cui nu-i plac halbele mele, n-are decît să-şi aducă dc acasă, a zis urîciosul -de unchi-miu, căci grozav se pricepea să facă pc măscăriciul, cînd avea cl chef.

Am fost trimisă după pahare şi, după ce s-au golit sticlcle, unchiul a propus să facem întîi o partidă de tenis, cît mai era lumină, şi să lăsăm ceaiul la urmă. Propunerea fiind aprobată cu urale, ne-am îndreptat spre terenul de tenis. Harold a venit şi el — părea că-şi schimbase intenţia de a pleca imediat acasă.

In livadă erau căpşuni şi nişte cireşi mai tîrzielnice, aşa că unchiul mi-a poruncit să aduc cîteva. Am făcut rost de un coş şi am dat să-l ascult cu dragă inimă. Domnul Goodchum s-a oferit să mă însoţească, dar Harold i-a luat-o înainte spunînd că merge el cu mine atît de grav şi de hotărît, că Goodchum mi-a făcut obraznic cu ochiul, zicînd mucalit: „Priviţi cum înfruntă eroul pîr- jolul şi-n mina aprinsă coboară **1**“

Capitolul douăzeci şi trei

AH. O ORĂ DE IUBIRE-I CIT UN SECOL DE RESPECT

Mergeam fără sâ scoatem o vorbă, iar Harold nu se oferise să-mi ducă coşuleţul. Nu îndrăzneam să ridic ochii din pămînt fiindcă ceva îmi spunea în clipa aceea că n-arc cum să fie prea simpatică faţa vlăjganului de lingă mine. îmi tot răsuceam pe deget

inelul pe care mi-1 dăduse. Mi-1 puneam cîteodată, avînd grijă să-l port cu pietrele întoarse înăuntru, ca să nu poată fi deosebit de cele două- trei pe care mi le împrumutase mătuşa Helen, spunîn- du-mi că n-aveam decît să le port cît stau la Caddagat, dacă îmi făcea plăcere.

Livada de la Caddagat măsura şase acri şi cum ocupa
o fîşie îngustă de teren îngrădit, iar cireşii creşteau tocmai la capătul celălalt, ne-a trebuit o vreme să ajungem la ei. Eu o luasem înainte, conducîndu-1 către ţinta noastră
— un colţ izolat unde viţa de vie se urca pe smochini, iar vîrfurile tufelor de agrişe atingeau crengile de jos ale cireşilor. Lupinii cu flori albastre şi galbene ajungeau pînă la genunchi iar printre ci creşteau căpşuni sălbăticite. Nici unul din noi nu scosese vreun sunet şi eu nu-i azvîr- lisem însoţitorului meu nici măcar o privire. M-am oprit. S-a repezit şi m-a apucat de încheietura mîinii, făcîn-du-mă să scap coşul care s-a rostogolit cît colo. I-am privit chipul aprins de patimă şi parcă mai întunecat de cum era, atît de felul lui cît şi din pricina soarelui, de la gîtul viguros care ieşea din gulerul moale, răsfrînt cu eleganţă şi pînă acolo unde părul negru şi ţepos, umed de transpiraţie, îi cădea pe fruntea înaltă.

— Vă rog să-mi daţi drumul, domnule ! am zis laconic, încercînd să mă eliberez din strinsoare, dar la fel de bine puteam să mă zbat să scap din gura unui leu.

— Daţi-mi drumul ! am repetat.

Ca răspuns, m-a apucat şi mai zdravăn : m-a prins de deasupra cotului cu o mină, iar cu cealaltă m-a strîns aşa tare de umăr, încît am simţit cum prin bluza subţire degetele lui puternice îmi stîlcesc rău carnea, că într-o împrejurare mai calmă m-aş fi zvîrcolit şi aş fi ţipat de durere.

— Cum îndrăzneşti să pui mîna pe mine !

M-a tras atît de aproape de el că prin cămaşa subţire
— tot ce purta în partea de sus — îi puteam simţi

dogoarea corpului şi inima bătîndu-i nebuneşte.

In sfîrşit! în sfîrşit ! îl trezisem la viaţă pe uriaşul cel calm şi tăcut. După multe strădanii zadarnice, aveam în sfîrşit parte de un pic de adevărată iubire, pasiune, sau cum vreţi să-i spuneţi — simţeam ceva cald şi impetuos şi minunat de viu, cea mai electrizantă şi mai delicioasă senzaţie pe care o cunoscusem vreodată.

Eram profund îneîntată de situaţie, dar n-am lăsat să se vadă acest lucru. A mai trecut un minut-două şi el tot nu zicea nimic.

— Te-aş ruga, domnule Beecham, să fii amabil şi să te explici. Cum îndrăzneşti să pui mîna pe mine ?

— Să mă explic ? mai mult a şuierat el decît a rostit, pe un ton de furie îndîrjită. Pe tine o să te fac să-mi explici şi fac cu tine ce poftesc ! O să pun mîna pe tine cît vreau eu. O să te azvîrl peste gard dacă nu-mi explici cum se cuvine.

— Şi ce anume aş putea să vă explic ?

— Să-mi explici de ce te porţi aşa cu alţi bărbaţi. Cum îndrăzneşti să le accepţi atenţiile şi să fii aşa prietenoasă cu ei!

— Cum îndrăzniţi să-mi vorbiţi în felul acesta ! îmi rezerv dreptul de a mâ comporta cum poftesc şi fără să vă cer permisiunea.

— N-am de gînd să rabd să se poarte aşa o fată care poartă inelul meu dc logodnă. Cred că am tot dreptul să mă plîng, fiindcă aş putea să găsesc o sumedenie de femei superbe care să vrea să-l poarte şi să se poarte cum trebuie, a zis el ameninţător.

Am scuturat sfidătoare din cap, spunîndu-i :

— Daţi-mi puţin drumul şi o să vă explic cum stau lucrurile, domnule Beecham, ca să fim amîndoi satisfăcuţi.

M-a eliberat din strînsoare, iar eu m-am dus vreo doi paşi mai încolo, mi-am scos din deget inelul cel preţios şi, cu nepăsare şi dispreţ, i l-am aruncat iute la picioare, în locul unde căpşunile zdrobite făceau pe jos o pată ; i-am mai spus în bătaie de joc, infruntîndu-i privirea :

— Şi acum, adresaţi-vă fetei care vă poartă inelul de logodnă, fiindcă eu una nu mă mai înjosesc să-l port. Dacă vă închipuiţi că vă cred şi cu o partidă aşa

de grozavă cum vă credeţi, numai fiindcă aveţi ceva bani, vă cam înşelaţi, domniile Bcecham, asta e ! Ha, ha, ha ! Va să zică ţi-ai închipuit că ai dreptul să mă ţii la respect ca pe o viitoare sclavă ! I-auzi colo ! Nici n-am avut cea mai mică intenţie să mă mărit cu dumneata. Mi-era doar silă de fumurile dumitale şi am încercat să ţi le mai scot din cap. Să mă mărit cu dumneata, auzi, colo ! Ila-ha ! Numai fiindcă sînt astfel alcătuite legile .societăţii şi singura perspectivă a unei femei e căsătoria şi fiindcă se căzneşte fiecare să pună mîna pe un bărbat care să-i asigure cit de cît o situaţie, nu-i cazul nicidecum să tragi concluzia că pe dumneata te vlnează ele, căci eşti doar neplăcutul accesoriu pe care trebuie să-l suporte de dragul averii dumitale. Şi nu e nici cazul să-ţi închipui că, dacă există femei ce s-ar mărita numai de dragul unui cămin, ar facc toate la fel. Sper că eşti satisfăcut dc explicaţie, domnule Beecham. Ha, ha, ha !

I-au pierit de pe chip.gelozia şi furia, locul acestora luîndu-**1** o paloare şi un tremur atît de înfiorătoare, că ain început să cred în descrierile manifestărilor de iubire pe care, pînă atunci, le ridiculizasem.

— Eştf convinsă de ceea ce spui ? m-a întrebat cu o voce fioros de calmă.

— Fii sigur că sînt.

— In cazul acesta, nu vă pot spune, domnişoară Melvyn decît că nu-mi inspiraţi prea mult respect. Am socotit totdeauna că există trei feluri de femei : unele gata să se mărite şi cu un negru pentru bani, altele care flirtează fără ruşine şi le face plăcere să cocheteze, discreditînd reputaţia neamului femeiesc ; şi a treia categorie, femei curate şi sincere, pentru care poate să-şi pună un bărbat viaţa în joc şi pe care le poate venera. Am crezut că aparţineţi acestei categorii, dar se vede că m-am înşelat. Ştiu că aţi căutat totdeauna să păreţi fără inimă şi de nimic, dar mi-am închipuit că sinteţi doar tînără şi poznaşă şi că dincolo de aparenţe aveţi un fond bun ;

dar se vede că m-am înşelat, a repetat el calm şi dispreţuitor.

Obrazul lui îşi recăpătase culoarea firească iar buzele frumos conturate, ce se vedeau bine de sub mustaţa moale, îi împietriseră într-o linie ursuză, care-mi spunea că pentru nimic în lume nu va căuta el primul să se împace — nici dacă i-ar fi fost viaţa în joc.

— Eh ! ani exclamat eu cu sarcasm. Sc pare că avem cu toţii parte dc deziluzii. Găsiţi-vă o femeie frumoasă cart să vă poarte inelul şi numele. Cineva care să ştie să spună da şi nu la momentul potrivit, care să ştie să se îmbrace cum se cuvine ; care să nu facă în ruptul capului vreun lucra pe care nu-**1** fac şi celelalte femei; care să se priceapă să cumpere de la cea mai bună băcănie şi să fie gata să se dedice trup şi suflet bunăstării dumneavoastră. Asta-i soiul de femei care le convin bărbaţilor şi se găsesc berechct ; procuraţi-vă una şi nu vă mai bateţi capul cu mine. Sînt prea mărunţă, prea netoată şi n-am chiar nici o calitate. Mă tem că n-aţi prea dat dovadă de chibzuinţă şi de gust cînd v-aţi gîndit la mine. Pa — pa, domnule Beecham ! i-am aruncat peste umăr, cu un zîmbet batjocoritor şi am plecat de acolo.

Cînd ajunsesem pe la jumătatea livezii, o cugetare m-a făcut să mă opresc brusc sub un măr.

Spusesem ceea ce spusesem deoarece, plină de amărăciune că nu sînt iubită şi îndurerată amarnic cum eram, mă bucuram ca un fel de răzbunare să văd fulgerând aceeaşi durere pe chipul celuilalt. Dar acum îmi trecuse şi, uitind de ale mele, mă gîndeam la Harold.

Dacă îl provocasem, era fiindcă atitudinea lui în permanenţă calmă trezise în mine dorinta să verific dacă poate fi sau nu scos din sărite. **11** crezusem incapabil de emoţii, dar se dovedise un om cu emoţii adînci şi puternice ; nu s-ar putea oare să fie capabil şi de sentimente de iubire ? Nu se arătase la mînie nici josnic şi nici nesuferit, iar furia îi era justificată. Odată ce-i acceptasem propunerea de căsătorie, îi dădusem dreptul să exprime obiecţii la acele fapte ale mele cu care nu era de acord. La rîndul meu.

eram liberă să încerc să-i fac pe plac sau să rup logodna. Poate că uneori nu numai de vanitate rănită era vorba, cînd un bărbat îşi vedea iubirea dispreţuită sau respinsă. Harold păruse că suferă şi că trăieşte cu adevărat o dezamăgire adîncă. Era limpede că eu greşisem şi că purtarea mea fusese absolut nedemnă de o femeie căci. admiţînd că Harold Beecham era într-adevăr încrezut, ce drept aveam eu să fac pe judecătorul sau să-mi asum responsabilitatea să-l corijez ? îmi era ruşine de felul cum mă comportasem, regretam că-i rănisem unui om sentimentele. Şi, de altfel, nu pot să rabd să stau supărată cu semenii şi după o ceartă, sînt gata întotdeauna să cedez eu prima. E mai uşor decît să ţii supărare şi celălalt se simte totdeauna aşa de mulţumit de sine, că nu e doar convenabil ci te şi distrează, iar pe urmă — pe urmă cred că şi ţineam la Harold Bcecham mult, mult de tot.

M-am furişat încetişor prin livadă. Stătea cu spatele la mine lîngă un stîlp al gardului care se ivea din frunzişul verde. îşi ţinea cotul rezemat de acesta şi fruntea pe dosul palmei. Poziţia exprima descurajare. Poate că **îl** tortura un ideal sfărîmat.

Mîna dreaptă îi atîma fără vlagă de-a lungul trupului. Nu cred să mă fi auzit apropiindu-mă.

îmi bătea repede inima şi teama că o să mă umilească m-a făcut să mă opresc. Pe urmă mi-am dat singură curaj la gîndul că ar avea toată dreptatea. Mă purtasem urît cu el şi era îndreptăţit să-mi plătească cu aceeaşi monedă, dacă vroia. Mă aşteptam să mă respingă sau să mă ignore, aşa că mi-am strecurat mîna Intr-a lui cu multă timiditate. Degeaba îmi fusese frică, căci mîna lui puternică şi arsă dc soare, despre caro nimeni nu putea spune că ar fi lovit vreodată mişeleşte mi-a cuprins-o toată pe a mea, intr-o strîngere blîndă şi mîngîioasă.

— Domnule Beecham, Harold, îmi pare rău că m-am purtat atit de urît şi că am spus aşa lucruri îngrozitoare. Vrei să mă ierţi, te rog, şi s-o luăm de la capăt, ca şi cum nimic nu s-a întîmplat ? i-am şoptit. Îmi pierise toată impertinenţa, ranchiuna şi satisfacţia răutăcioasă, eram convinsă şi gravă.

Probabil că mi se vedea în ochi, fiindcă Harold, după ce m-a privit în ei o vreme, a părut mulţumit şi i s-au relaxat buzele la expresia obişnuită, su- rizătoare, în timp ce rostea :

— Eşti convinsă de ce spui ? Ei, aşa mai zic şi eu !

— Da, sînt foarte convinsă. O să poţi să mă ierţi ?

— N-am de ce să te iert, sînt sigur că n-ai avut intenţii rele şi nici nu mai mi-aduc aminte ce sentimente ţi-ai dat aere că ai. de îmi îngheţase sîngele in vine, nu alta.

— Dar să ştii că într-un fel chiar le am, în alt fel. nu. Hai s-o luăm de la capăt !

— Cum adică s-o luăm dc la capăt ?

— Adică să fim iar prieteni.

— Ah, prieteni ! a zis el apăsat. Doresc să fim ceva mai mult.

— Bine, o să fie ceva mai mult, dacă tu o să încerci să mă convingi.

— Cum ? Ce vrei să spui ?

— Vreau să spion că niciodată n-ai încercat să mă faci să ţin la tine. Nu mi-ai spus nici o singură vorbă de iubire.

— Ah, Doamne ! a strigat uimit.

— Aşa este. Am cochetat doar ca să te pun la încercare şi să văd dacă îţi pasă de mine, dar nu ţi-a păsat nici cît negru sub unghie.

— Doamne sfinte, n-ai spus tu să nu-ţi arăt nici un fel de afecţiune o vreme ? Şi dacă e vorba că nu-mi pasă — păi, mi-a venit să te omor şi să mă omor şi eu de
o mie de ori săptămînile astea: m-ai chinuit îngrozitor ; dar acum am reuşit să mă ţin în frîu. Vrei să porţi iar inelul, te rog ?

— O, nu, şi dacă n-o să reuşesc să tc iubesc destul ca să mă mărit cu tine, să nu **2**ici că e din cochctărie] dar o să mă străduiesc cit pot. .

— Syb, tu nu mă iubeşti ? De cind tc-am văzut prima oară, nu m-am gîndit zi şi noapte decît la tine. Se poate să nu ţii chiar nici un pic la mine ? şi pe faţă i-a apărut o expresie de durere.

— O, Harold, mă tem că aproape te iubesc, dar nu mă zoii aşa. Dacă vrei, poţi să mă consideri

logodită in taină cu tine, dar inelul nu-1 iau. Mai ţine-1 să vedem cum ne împăcăm (L-am căutat şi găsindu-1 cîţiva paşi mai încolo,
i l-am dat înapoi).

— O să mai poţi avea încredere în mine acum cu m-ai văzut înfuriat ca o fiară ? Aşa fac mereu, ştii...

— Hal, crede-mă, aş vrea să te înfurii din nou, aşa de mult mi-ai plăcut. Nu pot să sufăr oamenii care nu se lasă niciodată pradă pornirilor înflăcărate sau, mai degrabă, n-au în ei nici o pornire care să-i înflăcăreze ; mă crispează şi mă plictisesc oamenii ăştia.

— Dar sînt groaznic de iute la fire. Dracu' ştie ce-aş fi în stare să fac la mînie. N-o să-ţi fie frică de mine ?

— Da de unde, am rîs eu. O să te înfrunt.

— Ca şi cum ar putea să mă înfrunte un năpîrstoc, a zis el amuzat.

— Păi, vlăjgan cum eşti, un năpîrstoc care se mişcă mai iute ar putea, foarte uşor să te înfrunte, i-am replicat.

— Da, cu condiţia să nu-l vîr în cuşcă, a zis el.

— Dar să zicem că n-ajungi niciodată să-l vîri în cuşcă, i-am întors-o.

— Syb, ce vrei să zici cu asta ?

— Ce-aş putea să vreau ?

— Nu ştiu. Ce spui tu are patru-cinci înţelesuri.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Beecham. Tare mai sinteţi dumneavoastră isteţ. Eu una zic mersi dacă găsesc să aleg din sporovăiala mea şi un singur înţeles.

Superba zi de vară aţipise la pieptul zării şi amurgul se preschimbase în înserare cind, luîndu-ne coşul de jos, Harold şi cu mine ne-am întors făr'de cireşi sau căpşuni Ia terenul de tenis. Jucătorii încetaseră partida şi domnii

tocmai îşi puneau vestoanele. Şi l-a luat şi Harold pe al său şi l-a tras pe mîneci, în vrane ce eram atacaţi din toate părţile cu un potop de înţepături.

Ceaiul de ziua mea a avut un succes grozav şi, după ce s-a terminat, am petrecut cu toţii în salon. Unchiul Jay- Jay mi-a înmînat o cutie uriaşi spunînd că înăuntru c un cadou. Toţi m-au urmărit cu interes cum mă zoream s-o desfac şi s-au prăpădit de rîs văzînd *ce* conţinea : nimic altceva decît o păpuşă şi material să-i fac rochii i Am fost tare dezamăgită, însă unchiul a zis că mi-ar sta mai bine să mă joc cu lucrurile acelea decît să-mi bat capul cu haimanalele şi cu politica.

Am avut grijă să mă port cum se cuvine toată seara, iar cînd îşi luau de zor rămas-bun cu toţii am reuşit să m?.î schimb o vorbă cu Harlod, care s-a aplecat să asculte cum îi şopteam :

— Acum ştiu că-ţi pasă, n-o să te mai supăr cochetînd.

— Nu vorbi aşa. M-am înfuriat doar pe momem. Distrează-te cît vrei. Nu vreau să ajungi ca o călugăriţă. Chiar aşa de egoist nu sînt. Cînd mă uit la tine ce micuţă eşti, şi ce crudă, am impresia că sînt o brută că te necăjesc ! Dar spune, nu te-ai supărat că m-am înfuriat aşa tare ?

— Nu. Tocmai asta mi-a plăcut. Nopate bună !

— Noapte bună, mi-a răspuns luîndu-mi mîna intr-a lui. Eşti cea mai grozavă fată din lume şi sper să ne pe- trecem de acum încolo împreună, toate zilele de naştere.

— Să sperăm că i-ai spus lui Harold ceva care să-l facă mai vesel decît a fost azi după-masă, a zis Goodchum.

Apoi a urmat:

— Nopate bună, doamnă Bossier ! Noapte bună, Harry ! Noapte bună, Archiie ! Noapte, bună, domnule Goodchum. La revedere, domnişoară Craddock! Pa, la revedere domnişoară Melvyn! Salut, Jay-Jay! La revedere, doamnă Bell! La revedere, domnişoară Goodjay ! Noapte bună, domnişoară Melvyn ! Noapte bună$_f$ domnule Goodjay ! Noapte bună, doamnă Bossier! La revedere, domnişoară Melvyn ! Noapte bună la toată lumea !

Am stat multă vreme la masa de scris în noaptea

aceea şi mi-am făcut o mulţime dc gînduri — gînduri nebuneşti,

m

unele vesele, altele triste, ginduri înţelepte şi dulci, dulci de tot, gînduri tinereşti de iubire. Mi se părea că nu sînt bărbaţi chiar atît de invincibili şi de invulnerabili cum mi-i închipuisem ; reieşea că au totuşi sentimente, pînă la urmă.

Am rîs cu poftă, zicînd : „Sîntem chit, Harold !" cînd, dezbrăcîndu-mă la culcare mi-am descoperit pe umerii şi pe braţele mele albe şi moi — atît de sensibile — **o** mulţime de urme vineţii.

Fusese pentru mine o zi extrem de fericită.

Capitolul douăzeci şi patru

NU ŞTII CE POATE ADUCE ZIUA DE MÎINE

Cînd l-am văzut din nou pc Harold Beccham se făcuse duminică 13 decembrie. Sub doi copaci dintr-un loc împrejmuit care dădea la drumul mare, jumătate tufişuri sălbaticc şi jumătate grădină de legume şi livadă, se legăna un hamac. în el mă hîţînam încoace şi încolo eu, delectîndu-mă cu o carte interesantă şi cu nişte agrişe delicioase ; şi văzindu-1 pc Harold că vine, m-am prefăcut că dorm. să văd dacă mă sărută ori ba. Dar nu, nu era el genul ăsta de bărbat. După ce şL-a priponit calul de gard şi a trccut cu un salt dincoace, m-a zgîlţîit informîndu-mă că dormeam buştean şi că nu m-am trezit cu una cu două.

Mi s-a desfăcut părul. L-am acuzat că el e de vină şi i-am ordonat să mi**-1** stiîngă la loc. Nu era in stare să priceapă ce are. doar că arăta „cam zburlit".

— Ciudate creaturi mai sînt şi bărbaţii, i-am răspuns. Sint grozav de inteligenţi în unele privinţe, dar cînd e vorba de lucruri mici. sînt proşti făcuţi grămadă. Nimica toată-i pentru ei să slăpîncască geologia, mineralogia, anatomia şi alte materii în vreme ce, doar la auzul acestor denumiri, pe mine una mă ia durerea de cap. Sînt ei capabili să priceapă

politica, să facă proiecte de baraje şi să administreze cinci ferme deodată, dar să coasă un nasture sau să-ţi prindă părul nu-s în stare nici dacă ar fi în pericol de moarte.

Nu-mi dau scama deloc cum a putut să-mi scape o asemenea ştire, fiindcă povestea cu care Ilarold Beecham m-a uluil. şi m-a speriat in după-amiaza accca fierbinte «ra de mai multă vreme pe buzele tuturor.

Venise la Caddagat anume ca să-mi explice starea afacerilor sale şi afirma că nu-mi vorbise mai devreme despre asta fiindcă trăsese pînă în ultima clipă speranţa că va reuşi să iasă de la ananghie.

Afacerile sînt pentru mine un mare mister, pe care n-am deloc dorinţa să-l pătrund. N-am nici o înclinaţie pentru respectivul domeniu şi n-am să încerc să reproduc fidel tot ce mi-a spus în după-amiaza aceea Ilarcld Beecham, stînd rezemat de capacul de la picioarele mele şi privind cum mă legănam în hamac.

îmi tot spunea de escrocherii cu titluri de rentă, investiţii proaste, activ şi pasiv, bunuri imobiliare şi de ceva numit curator din oficiu — ce-o mai fi însemnînd şi asta —, de sechestru voluntar şi alţi asemenea termeni de jargon, că l-ar fi înfundat şi pe un avocat din districtul Barcoo.

Miezul chestiunii, din cîte am putut să-mi dau seama, era că Harold Beecham, considerat totdeauna un „băf- tos“ şi invidiat ca im răsfăţat al sorţii, avusese un şir fără precedent de ghinioane care îl zdrobiseră la pămint. Situaţia lui nu era atît de solidă şi nu era atît dc bogat cum crezuse lumea. îl zguduise zdravăn, cu doi-trei ani tn urmă, falimentul unei anume bănci. Epizotia de mielă- riţă îi ruinase averea din statul Queensland, iar seceta îl adusese la aproape acecaşi situaţie în New South Wales. Anul trccut îi luase foc un depozit de lină şi agenţii pe mîna cărora lăsase restul producţiei dăduseră faliment, ceea ce l-a înglobat si mai mult, iar acum „se dusese pe copcă" şi o societate de construcţii — ultimul său reazem — şi asta îl dădea cu totul de rîpă.

I se pusese scchestru pe terenuri şi urma să fie dt de curînd judecat ca insolvabil dc un tribunal Bunurile mobiliare care ii reveneau din rămăşiţele

întregii sale averi intenţiona să le treacă pe numele mătuşilor şi spera să le poată astfel asigura întreţinerea. In ceea ce-**1** privea pe el, aceleaşi perspective ca oamenii angajaţi la paza hotarelor de la Five-Bob Downs.

Nu-mi venea în minte cc să-i spun. Nici vorbă că nu era Hai'old cel mai îndreptăţit să i se plîngă de milă,
dacă îi comparai soarta ca a milioanelor de semeni ai săi, care şi el meritau mai mult. Pe de altă parte Insă, dacă stăteau să te iţîndesti că fusese crescut în bogăţie şi că de cînd se ştia fusese întotdeauna stăpîn, să te trezeşti dintr-o dată egalul unui om care munceşte cu ziua era o lovitură destul de grea din partea sorţii.

— Vai, Harold, îmi pare aşa rău pentru tine, am izbutit cu greu să îngaim, în cele din urmă.

— Nu-ţi face tu griji pentru mine. Există o mulţime de amărîţi bolnavi sau schilozi, deşi se lăfăie în milioane, care şi-ar da toată averea să fie cum sînt eu azi, a spus el îndreptîndu-şi spatele şi arătîndu-şi în întregime statura splendidă, în timp ce pe chipul său cu trăsături accentuate se aşternea un aer decis şi mîndru. Harold Beecham n-avea să se văicărească precum un laş. N-avea să spună nim&iui ce simte în inima sa ; dai' mare lovitură trebuie să fi fost pentru el o răsturnare atît de bruscă a sorţii, care îi smulgea pînă şi căminul natal. Syb, de ciţiva ani mă tot aşteptam să ajung aici ; acum <*ă s-a isprăvit, e aproape o uşurare. Cel mai rău din toate e că trebuie să renunţ la orice speranţă să te cîştig pe tine. Asta-i cel mai îngrozitor. Dacă nu m-ai iubit tu cînd lumea mă credea în stare să-ţi ofer tot ce-şi doreşte o fată, n-ai cum să te mai uiţi la mine, acum că sînt sărac lipit. Dar sper să-ţi găseşti un bărbat care să te facă fericită cum aş fi încercat şi eu dacă mi-ai fi dat voie.

Şedeam şi mă minunam de admirabila stăpînire de sine a bărbatului din faţa mea. Cînd te gîndeşti prin ce-a trecut el, stînd cu ameninţarea acestui dezastru deasupra capului ! Dar n-a lăsat niciodată să i se vadă pe chip cel mai mic semn că e frămîntat de necazuri.

— Adio, Syb, a zis. Deşi nu mai sînt cineva de acum încolo, dacă ţi-aş putea fi vreodată de folos, să nu-ţi fie teamă să mă rogi.

Mi-1 amintesc strîngînd mîna fără vlagă pe care i-o întinsesem mecanic şi 'azvîrlîndu-se înapoi peste gard. M-a făcut să-mi vin în fire imaginea lui îndcpărtîndu-se încet călare, cu umerii căzuţi de mîhnire. Mă absorbise cu totul vestea nenorocirii care se abătuse pe capul lui Harold — că eram destul de importantă ca să-şi mai bată capul şi pentru mine nu mă dumirisem deloc ; dar mi-am dat brusc seama că aşa spusese Harold şi nu-i stătea lui în fire să rostească lucruri neîntemeiate.

Cit timp ii zâmbise norocul mă jucasem cu inima lui de bărbat, iar acum că era urgisit de soartă îl lăsasem să plece fără să-i spun măcar o vorbă prietenoasă. Trăisem şi eu în sărăcie şi ştiam ce îl aşteaptă pe lume. Avea să descopere că cci care se gudurau pe lîngă el mai tare vor fi primii care ii vor întoarce spatele. Avea să fie aspru dezamăgit de pretinsele iubiri şi prieteni de mai înainte şi va deveni cinic, amar şi sceptic. In privinţa existenţei a ceva bun şi dezinteresat în natura umană. Suferind şi eu de această împietrire a inimii, am simţit dorinţa aprigă să-l salvez cu orice preţ pe Harold Beecham de o asemenea soartă. Ar fi de neiertat ca un suflet tînăr să se umple de asemenea amărăciune.

Exista o scurtătură care ducea, prin padocuri, la un punct al drumului pe unde avea să treacă ; cu toate aceste gînduri fulgerîndu-mi prin minte, fără pălărie şi cu pletele în vint, am alergat cît mă ţineau puterile, reuşind să m& caţăr fără suflare po gard in clipa cînd el tocmai trecea pe acolo.

— Hal! Hal ! l-am strigat. Vino înapoi, vino înapoi t Vreau să-ţi spun ceva.

Şi-a întors încet caluL

— Ei, ce e, Syb ?

— Hal, Hal, dragul meu. Mă gîndeam la atîtea că n-am mai putut să spun nimic. Dar cum poţi să mă crezi aşa meschină îneît să-mi pese vreun pic dacă eşti bogat sau sărac, cînd mie îmi pasă numai de tine ! Dacă m& vrei cu adevărat, cînd o să împlinesc douăzeci şi unu de ani o să mă mărit cu tine, şi dacă ai fi sărac lipit pămîntului.

— E prea frlimos să fie adevărat ! Credeam că nici nu-li pasă de mine. Sybylla, ce vrei tu să spui cu asta ?

— Exact ce spun, i-am răspuns şi. fără alte explicaţii, am sărit jos dc pe gard şi am fugit înapoi, la fel de iute cum venisem.

Pe la jumătatea drumului spre casă m-am oprit, m-am întors, am privit, l-am văzut pe Harold galopînd mărunt către casă şi l-am auzit fredonînd o melodie veselă.

La urma urmei, tare slabi şi simpli mai sînt în unele privinţe bărbaţii !

Apoi ani rîs pe îndelete sardonic şi m-am apostrofat în felul următor :

— Sybylla Penclope Melvyn, îngîmfarea ta e nemaipomenită şi fără pereche ! Va să zică, îţi închipui că eşti tu destul de importantă ca să-i dai ajutor în viaţă unui bărbat — un bărbat tînăr şi zdravăn, pe deasupra, de şase picioare şi jumătate înălţime, ponderat în afaceri, cu rudenii suspuse, cu un caracter fără cusur, cu prieteni influenţi, fermier cu experienţă, om cu scaun la cap, .şi mai ales *bărbat* — bărbat ! Lumea e făcută pentru bărbaţi.

Ha, ha ! Şi ţie ţi-a trecut aşa ceva prin cap, Sybylla ! Tu, o puştancă sub douăzeci de ani, urită, săracă, un boţ cu ochi nimănui de folos şi lipsit de importanţă, şi pe deasupra, mai presus de orice (sau, mai degrabă, mai prejos), şi femeie — nimic mai mult decît o femeie ! Ar trebui să fie chiar decăzut şi părăsit de toată lumea un bărbat, ca să aibă nevoie de tine ca sprijin şi ajutor. Ha, ha ! înfumurată ce eşti

Capitolul douăzeci şi cinci

DE CE?

Cei din familia Beecham urmau să părăsească Five- Bob aproape imediat, înainte de Crăciun. Bunica, mătuşa Helen şi unchiul Jay-Jay s-au dus să-şi ia rămas-bun de la cele două doamne, care erau cu inima sfîşiată că trebuie să se smulgă din rădăcini, dar aprobau dccizia nepotului lor de a clarifica cît mai repede lucrurile şi de a întoarce o pagină nouă. Intenţionau să se stabilească — să se ascundă de lume, cum ziceau ele — la Melbourne. Harold avea să mai rămînă o vreme la Sydney pînă îşi licliida afacerile, după care avea de gînd să accepte orice s-ar fi ivit. I se oferise de către cei în drept să adminis-treze Five-Bob, dar nu se putea hotărî să accepte postul de administrator acolo unde fusese mai înainte

stăpîn. Dorinţa lui, acum că Five-Bob nu-i mai aparţinea, era să fugă cît mai departe de tovărăşiile de pe vremuri.

Le condusese pe mătuşilc lui, supraveghease adunarea întregului şeptel de vite, concediase toate slujniccle şi pe cei mai mulţi dintre angajaţii-bărbaţi, predase frîiele conducerii, iar în ziua dc luni 21 dccembric 1896 Harold Augustus Beecham, proprietar al fermei. Five-Bob, pleca pentru totdeauna din ţinut. Duminică 20 decembrie venise să-şi ia rămas-bun de la noi şi să ajungă la o înţelegere cu mine, în privinţa color pe care i le spusesem cu o duminică înainte. Bunica, ciudat lucru, nu bănuise niciodată că între noi doi ar putea exista ccva. Harold îşi arăta atît do puţin sentimentele şi la Caddagat venise şi plccasc d întotdeauna după plac ; ea nu luase în consideraţia posibilitatea ea el să se îndrăgostească de mine şi no; îngăduise o libertate aproape totală, ca şi cum am fi fost frate şi soră sau veri buni.

în după-amiaza respectivă, după ce am stat un pic de vorbă cu bunica, am sugerat, ştiind că el dorea să discute cu mine, că ar trebui să meargă cu mine în livadă să culegem nişte agrişe. Am pornit-o într-acolo fără ca nimeni să ne stea împotrivă şi nici nu ne îndepărtasem încă destul ca să nu mai fim auziţi, că Harold m-a şi întrebat dacă îmi menţin cele spuse.

— Sigur că da, i-am răspuns eu. Adică, dacă tu mă iubeşti cu adevărat şi găseşti că-i înţelept să mă alegi dintre toate femeile tocmai pe mine.

Mai înainte să-l rostească în vorbe i-am citit răspunsul în ochii căprui şi limpezi aplecaţi asupra mea.

— Syb, tu ştii ce simt şi ce aş vrea eu, dar mi se pare josnic să accept un asemenea sacrificiu din partea ta.

Ştiam prea bine că n-am de-a face cu un nătărău ci cu om raţional şi clar văzător, aşa că mi-am dat silinţa să mă exprim într-un fel care să nu-i dea nici o clipă impresia că îi promit să mă căsătoresc cu el din cauză că — din cauză că ce, nu prea ştiu exact şi nici n-are mare importanţă — dar i-am spus aşa :

— Hal, nu crezi că ar fi un pic cam egoist din partea ta să vrei să te debarasezi de mine numai fiindcă ai rămas fără bani ? Eşti tînăr, sănătos, ai un caracter bun şi relaţii influente, ai o mulţime de experienţă şi de pricepere, minte cîtă vrei, deci nu mai încape îndoială că dacă o să iei viaţa în piept vitejeşte n-o să cunoşti eşecuL Mergi şi realizează-te, ca un bărbat ce te afli, şi dacă nu reuşeşti, cînd o să fac douăzeci şi unu de ani o să mă mărit cu tine şi o să ne ajutăm unul pe altul. Sînt tînără, sînt robustă, sînt învăţată cu munca, aşa că sărăcia nu mă sperie cîtuşi de puţin. Dacă tu mă vrei, te vreau şi eu.

— Syb, eşti o fată aşa de minunată, că nu pot să mă port cu tine ca o javră şi să te las să faci asta. Ştiam eu că eşti tare ca fierul, ca toate capriciilc şi toanele tale caraghioase ; chiar e posibil să mă iubeşti cu adevărajt, acum că sînt sărac lipit ?

I-am replicat cu tărie :

— Tu ce crezi, că sînt dintre acelea care iubesc p« cineva numai fiindcă are bani ? Păi, tocmai împotrivi acestui lucru ţin predici toată ziua. Poate să fie cincvt lord sau miliardar, dacă nu l-aş iubi nu mi-ar trebui dc bărbat; dar m-aş mărita şi cu un sărman olog dacă mi-ai fi drag. Tu nu-mi plăceai fiindcă erai proprietar la Five- Bob Downs ci fiindcă ai aşa un suflet larg, în care mi-aş fi putut găsi şi eu un locşor cald, şi fiindcă eşti sincer şi voinic, şi...

Aici am simţit că începe să-mi tremure glasul şi m-am oprit, de frică să nu mă fac de rîs şi să plîng.

— Syb, o să încerc să mai dreg lucrurile puţin şi pe urmă, cînd o să am din nou un cămin al meu, o să vin să te cer.

— Să vii să mă ceri, cu cămin sau fără, dacă ai s3 simţi dorinţa s-o faci, dar am o condiţie să-ţi spun. Să nu spui nimănui că sîntem logodiţi şi să ţii minte că eşti liber. Dacă vezi vreo femeie care îţi place mai mult ca mire, promite-mi pc cuvîntul tău de onoare că n-o să-ţi vină ideea stupidă şi nedreaptă să-mi rămîi credincios. Promite-mi.

— Bine, îţi promit, a spus el cu uşurinţă, crezind, fără îndoială, cum au crezut mulţi alţii înaintea lui, că nu i se va cere niciodată să-şi ţină cuvîntuL

— Şi eu îţi promit, în schimb, că n-o să mă uit ca

la un soţ posibil la nici un alt bărbat, pînă nu trec cei patru ani. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji şi să fii gelos. Hal, ai încredere în mine, nu-i aşa ?

Luîndu-mi mîna într-a-lui şi privindu-mă în ochi cu un noian de iubire, ceea ce m-a emoţionat fără să vreau, mi-a spus:

— O să am în vecii vecilor deplină încredere în tine.

— îţi mulţumesc. Harold. Atunci, ne-am înţeles — adică, sigur, aşa stau lucrurile acum. Dacă se iveşte altceva, angajamentul ăsta nu-i cîtuşi de puţin irevocabil şi putem să facem alte planuri dacă o să ne convină. Patru ani nu-i chiar aşa mult şi eu o să am ceva mai multă minte după trecerea lor — adică, sigur, dacă o s& ajung vreodată să am vreun pic de minte. Să nu ne
Scriem şi nici sâ nu comunicăm în alt fel, ca «ă fii liber să dai lovitura în caz că vei întîlni pe cineva care îţi place mai mult ca mine. Eşti de acord ?

— Bineînţeles ; nimicurile astea n-ai decît să Ie aranjezi cum iţi trece prin minte. Eu cad la învoială cu orice, cită vreme ştiu că pînă la urmă te capăt, asta e tot ce vreau. A fost cam greu să mă văd scos din rosturile mele, dar dacă e să te am lîngă mine, o iau bucuros de la început. Mai spune o dată ce-ai spus duminica trecută. Syb, spune-mi că ai să fii soţia mea !

Mă aşteptasem să spună asta şi cum deviza mea era „totul sau nimic“, îmi şi imaginasem cum o să-i iau mîna într-a mea şi o să-i promit ce mă rugase. Dar cuvîntul soţie mă dăduse gata. Mi-era tare drag Harold, atît de mult ţineam la el că i-aş fi dat bucuroasă toată averea-mi, să fi avut vreuna ; mă simţeam în stare să-mi dedic lui întreaga viaţă însă de iubit nu-1 iubeam — uriaşul, virilul, atrăgătorul, sănătosul Harold era bun în ochii mei din cap pînă în picioare, dar nu avea asupră-mi puterea să mă facă dornică să devin mama copiilor lui.

Cît despre gîndul să încerc să-i explic sentimentele mele-ha ! Ar fi rîs, că e una din toanele mele năstruşnice. Avea asupra acestor lucruri nişte vederi atît de ortodoxe, de practice, necomplicate şi

de bun-simţ că n-ar fi putut să mă înţeleagă. Şi ce era de înţeles ? Doar că eram ciudată şi altfel decît cclelalte femei. Dar el aştepta să-i spun ceva. începusem o treabă şi nu mai puteam da înapoi. Să folosesc cuvîntul soţie n-am putut, dar i-am luat mîna, m-am uitat ţintă la el şi am zis :

— Harold, ce ţi-am spus duminica trecută e adevărat. Dacă mă vrei, dacă pot să-ţi fiu de vreun folos, am să mă mărit cu tine cînd voi fi majoră.

Era mulţumit.

Şi-a luat devreme rămas-bun de la noi în după-amiaza aceca, întrucît intenţiona să plece de la Five-Bob dis-de- dimineaţă şi mai avea unele lucruri de aranjat înainte de plecare.

L-am însoţit o scurt-a bucată dc drum, el mcrgînd pn jos cu calul de căpăstru. Ne-am despărţit sub salcia cea veche.

— La revedere, Harold. Tot ce ţi-am spus c adevărat.

Mi-am ridicat faţa în sus, cl s-a aplecat şi m-a sărutat
o dată, o singură dată — un sărut uşor, blînd şi precaut. M-a privit îndelung şi atent fără să spună un cuvînt, apoi a încălecat pe cal, şi-a ridicat în semn de salut pălăria, şi dus a fost.

L-am urmărit din ochi cum se îndepărta pe drumul alburiu şi prăfos, ce arăta ca un şarpe lung în bătaia soarelui de vară pînă cînd cal şi călăreţ am dispărut printre arborii *hickory* şi eucalipţii *messmate* care acopereau linia orizontului.

Am rămas acolo, uitîndu-mă la munţii din depărtare, pe care tocmai' se adunau visătoarele ceţuri albastre ale serii, pînă cînd lacrimi au început să mi se prelingă pe obraz.

Nu eram deprinsă cu plînsul. Oare de ce îmi dăduseră lacrimile ? Nu prea ştiam. Nu din cauză că pleca Harold, deşi avea să-mi lipsească tare mult. Să fi fost pentru că mă simţeam dezamăgită în dragoste ? Mă convinsesem doar că îl iubeam pe Harold, atît cît voi putea eu iubi vreodată pe cineva, şi că nu-1 puteam abandona tocmai acum, cînd el

avea nevoie de mine. Dar, dar, dar să mă mărit nu vroiam şi aş fi preferat ca Harold să-mi ceară orice, numai asta nu, fiindcă, fiindcă... fiindcă nu ştiu de ce şi pe loc mi s-a făcut ruşine de cit eram de egoistă şi de laşă că pregăteam să fac şi eu un mic sacrificiu al propriilor mele porniri, ca să-l ajut pe un frate să răz-bească în viaţă.

— Puneam mîna în foc că Harry are dc gînd sâ treacă la fapte, dar i-au ajuns probabil cîte a avut pe cap în ultima vreme ca să-şi mai bată capul şi cu o mînză cu codiţe şi fustiţe, a ţinut să remarce în seara aceea unchiul Jay-Jay.

— Ei, Sybylla, s-a dus şi bietul Harry : o să ne fie tare dor de cl la toţi, chiar şi ţie. începuscm sâ cred că

te iubeşte. S-ar putea să nu ne fi spus nimic din pricina falimentului său financiar, dar s-ar putea să mă fi înşelat eu, a zis mătuşa Holcn cînd a venit să-mi spună noapte bună.

Am tăcut chitic.

Capitolul douăzeci şi şase

NU TE ÎNCREDE ÎN ZIUA DE MÎINE

Se simţea mult. mult de tot lipsa familiei Beecham Era trist să-ţi închipui casa de Ia Five-Bob, cea atît de plăcută şi de ospitalieră, închisă, cu nimeni în preajma ei în a Tară do un paznic singuratic în aşteptarea reglementării falimentului Beecham cu întinsa grădină de flori năpădită ;icum de buruieni. în care florilor le dădeau seminţe şi iarba peluzelor se îngălbenea, cu livada ce» mare unde care întregi de fructe se iroseau, cu grajdurile, coteţele şi ocolurile de vite pustii şi abandonate. Dar mai mult decît orice ne lipsea uriaşul cel tînăr, tăcui, manierat şi ars de soare a cărui persoană simpatică ţi vînjoasă era totdeauna binc-venită la Caddagat.

Din fericire, nu ne vedem capiii de pregătirile pentru Crăciun şi de aceea ne rămînea prea puţin timp de pierdut în visări pe accastă temă ; pe deasupra, unchiul Jay-Jay se mai şi pregătea de o călătorie, agitîndu-se îi aşa hal, că nimeni din casă n-avea o clipă de răgaz.

Ne-am distrat, am benchetuit şi am avut o groază de musafiri în ziua de Crăciun. Au venit funcţionari de bancă şi tinerei de prin birouri tte la Gool-Gooi, englezi şi o armată întreagă de guvernante din gospodăriile vecine şi am petrecut de minune.

A doua zi de Crăciun unchiul a pornit într-o

călătorit în Noua Zeelandă, cu intenţia să îmbine utilul cu plăcutul, căci vroia să aducă la întoarcere nişte armăsari de prăsilă. în caz că reuşea să facă un tîrg bun. A doua zi d«
Crăciun căzuse în anul accla sîmbăta, iar ultimii musafiri au plecat duminică dimineaţa. Era prima oară că se ;ucca un pic de linişte, după multe săptămîni, aşa că după masă m-am dus să mă legăn în hamac şi să meditez la lucruri în general. Mi-am luat cu mine o provizie zdravănă de smochine, caise şi dude şi m-am pregătit să huzuresc in voie la umbra deasă şi răcoroasă de sub cedrii şi de sub arborii stufoşi de *kurrajong*.

Va să zică, întîi şi intii nu mai era prin preajmă Harold Beccham şi îi simţeam lipsa la fiecare pas. Nu era cazul să-mi fac griji că mă logodisem cu el, fiindcă patru ani erau lungi, lungi de tot. Pînă atunci se putea foarte bine ca Harold să prindă simpatie pentru altcineva şi să scap ; sau se putea să moară, ori să mor eu, ori amindoi să murim, să ne urnim, să bocim sau mai ştiu eu ce, iar în vremea asta mai aveam şi alte chestii la care să-mi stea capul ; la multe aveam să cuget şi să mă aştept bucuroasă.

Către sfîrşitul lui februarie urma să aibă loc o mare partidă de vînătoare şi de camping, organizată de bunica. Mătuşa Helen, bunica. Frank Hawden şi cu mine, împreună cu mai multe doamne şi domni, aveam să petrecem zeco sau paisprezece zile în corturi, printre munţii albaştri din zare care ascundeau comori fără număr sub formă de păsări-liră, mosc, ferigi şi un decor natural ce era perfecţiunea întruchipată. După aceea, mătuşica şi cu mine aveam să ne petrecem vacanţa de trei luni la Sydney, unde, împreună cu Everard Grey pe post de cicerone, urma să vizităm absolut totul, de la Manly la Parra- matta, de la ciclorama la Grădina zoologică, de la teatre la biserici, de la restaurante la închisori şi de la magazinul lui Anthony Hordem la bazarul lui

Paddv. Şi cine ştie ce se mai putea întîmpla ? Everard promisese să solicite avizul unor experţi în privinţa talentelor mele. Să fie oare posibil să-mi împlinesc una din ambiţii şi să pătrund în profesia de muzician ? Ce vis minunat! Nu s-ar putea oare să ajung capabilă să-l sprijin şi altfel decît matrimonial pe Harold ?

Da, **viaţa era acum pentru mine un lucru plăcut. Intre micile plăceri ale vieţii de fiecare zi, dădusem uitării** toate înfocatele mele ambiţii inaccesibile. Scrisul nu-mi trecuse niciodată prin cap. Mdi plăsmuiam uneori cîte o istorioară care, dacă ar fi fost pusă pe hîrtie ar fi mustit dc bucurie şi de dragoste, ce mai, ar fi evocat viaţa aşa cum o vedeam eu. Era plăcut să trăieşti confortabil printre doamne şi domni, printre oameni care ştiau să se comporte cum se cuvinc şi care îţi acordau toată atenţia fără să sc teamă vreun pic sâ nu fie cumva luaţi peste picior că ,.se dau bine".

Am mai mîncat încă o smochină şi o caisă, vnfo două dude şi pe urmă m-a întrerupt din lectură zgomotul de copite in galop ce venea dinspre drum. M-am cătărat pe f-ard să văd cine putea să mîne cu aşa viteză mortală. S-a oprit în dreptul meu şi l-am recunoscut pe un om de la Dogtrap. El era numai în cămaşă iar calul îi era tot o spumă, avea nările stacojii larg deschise şi gîfîia din tot pieptul.

— Auzi, domnişoară, cheamă iute oamenii, mi-a spus el grăbit. îi foc mare la Wyambeet şi n-avem oameni. Io mă duc să-i chem şi de la Bimbalong.

— Stai puţin, i-am răspuns. N-avem aici nici un om, numai pe Joe Slocombe şi l-am auzit că dă o fugă cu calul pînă la rîu, să vadă ce-i cu fumul ăsta ; aşa că acolo trebuie să fie. Domnul Hawden şi ceilalţi sînt plecaţi pînă diseară. Du-te imediat înapoi la foc — îi vestesc cu pe cei de la Bimbalong.

— Că bine zici, domnişoară ! Uite şi două scrisori. Că mi s-a cotonogit ca dracu' mîrţoaga şi i-a sărit o potcoavă, şi cît am pus io şaua pe altu' la

Dogtrap, doamna Butler mi le-a vîrît p-astea în buzunar.

Mi le-a azvîrlit peste gard şi, întoreîndu-şi calul, a pomit la galop înapoi, de unde venise. Scrisorile au căzut pe jos, cu adresa deasupra — una pentru mine şi una pentru bunica, ambele purtînd scrisul mamei. Le-am lăsat unde erau. Principalul conţinut al scrisorilor mamei către mine era speranţa că sînt mai ascultătoare la bunica deCît* la ei — un sentiment care nu mă interesa cîtuşi de puţin.

— Unde vrei să te duci ? m-a întrebat bunica, văzîn- du-mă cum dau năvală în casă.

I-am explicat.

— Şi ce cîtl ai de gînd să iei ?

— Pe bătrînui Tadpole. Altul nu e.

— Bine, ai grijă, şi nu-1 mîna prea iute la deal po la Hea Creek, că poate să cada lat cu tine cu tot în spinare. E tare gras «i bătrîn.

— In regulă, i-am răspuns, înhăţînd un căpăstru şi alergînd spre livadă, unde fusese lăsat, pentru cazul că » ivea vreo nevoie, bătrînui Tadpole.

Am aruncat o şa de damă pe spinarea lui şi o pălărie pe capul meu, am încălecat iute, aşa cum mă găseam, şi am galopat nebuneşte în direcţia Bimbalong — care se afla la şapte mile distanţă. Cînd să urc rîpa îngustă de la Flea Creek am mai slăbit frîul, dar chiar cu această în- fîrziere am ajuns la destinaţie în jumătate de oră şi i-am trimis pe cei de acolo la galop în direcţia incendiului. Am mai zăbovit să beau o ceaşcă de ceai şi m-am înapoiat în pas de voie.

Căzuse amurgul cînd **3**-a văzut în depărtare Cadda- gat-ul. Ştiind că bărbaţii nu se vor întoarce cu una cu două, am intrat in padoc să închid vacile. Le-am mînat către casă şi am vîrît în ţâre viţeii, mi-am dat şaua jos ie pe cal şi l-am dus înapoi în livadă, pe urmă am stat pe coasta dealului şi am contemplat priveliştea. Fusese t» zi cumplit de fierbinte, cu un vînt arzător ca dogoarea unui furnal; dar o dată cu lumina soarelui aţipise şi

'/întul şi acum văzduhul se răcorise. Un fum albăstrui înfăşură ca un voal somptuos dealuri şi văi. Traversasem un ţinut ars de secetă în după-amiaza aceea, dar în imediata vecinătate a casei de la Caddagat nu se vedea nici un semn de vreme potrivnica. Datorită irigaţiilor, locul ara frumos împodobit cu vegetaţie iar trifoiul îmi trecea ie glezne. Ah, ce dragă îmi era casa de formă neregulată, cu acoperişul ei scund de tablă care se ivea ici şi colo âintr-o masa de frunziş verde, de flori şi de fructe : locul nade văzusem lumina zilei, casa mea! De n-ar fi fost murmurul pîiîului, seara era învăluită în tăcere, în liniştea dulce şi înmiresmată a verii. Am întins mîna şi mi-am pătat degetele, apoi şi "buzele şi dinţii cu fructul dulce şi întunecat al unui dud de lingă mine. Umbrele se adîn- ceau ; mi-am luat de jos şaua de călărie şi iun dus-o

înăuntru, punînd-o la locul ei» în magazia de hamuri aflată printre smochini şi caişi ale căror crengi stăteau să se rupă sub povara fructelor coapte sau abia pîrguita. Cele două slujnice plecaseră, începînd din dimir.iţa aceea, în vacanţa lor de Crăciun, aşa că singurii membri ai familiei aflaţi acasă erau bunica şi mătuşa. Ele nu ae vedeau şi nu se auzeau pe nicăieri, aşadar am presupus că ieşiseră să se plimbe ; m-am spălat pe miini, am aprins o lampă şi m-am aşezat să-mi beau ceaiul care aştepta pc masa din sufragerie. Mi-am amintit — o abatere admirabilă de la uituceala mea obişnuită — că lăsasem în hamac o carte ale cărei coperţi frumoase ar putea să şe strice de la rouă, aşa că am lăsat baltă ceaiul şi m-am dus s-o aduc înăuntru. Două dreptunghiuri albe mi-au atras privirea în întunericul înserării. Le-am luat şi pe ele şi cînd am ajuns la lumină am deschis-o pe cea adresată mie şi am citit :

Nici vorbă că ceea ce mă văd siiită să-ţi scriu a-o să-ţi prea fie pe plac, dar a sosii timpul să nu mai

fad doar ce-ţi place şi să începi şi tu să *înfrunţi răspunderile ineţii. Tatăl tău s-a făcut şi mai trîndav, dacă se mai poate,* **91** *bea mai mult ca orietnd. S-a vîrlt la mari datorii* ţi *încurcături şi era gata să ajungă iar la mezat dacă n-ar fost Peter M'Swat. Ţi-l aduci aminte pe Peter M'Swat* ? *Ei, să ştii că a fost atît de bun şi* t-a *împrumutat tatălui* tiu *500 de lire doar cu 4 la sută, ceea ce înseamnă 20 de* ***Tire*** *dobîndă pe an. Tatăl tău* n-ar *fi nici cît o bibilică în stare să găsească un mod de ă face rost de aceşti bani. Iar acum ajung la acea parte a chestiunii care te priveşte* pe *tine. Din prietenie* pentru *tatăl tău, domnul M'Swat* a *avut bunătatea să accepte serviciile tale în calitate de guvernantă la copii, în loc de dobîndă la bani. I-am spus că* ***vei*** *fi în ziua* ***de*** *vineri 8 ianuarie 1897 la Yarnung, unie* ***tc*** *va aştepta* ***el.*** Ai *griji să* fii *minte ziuc. îmi pare rău că nu pot* să-ţi las mai mult *timp, dur* ***vrea*** *să înceapă* ***copiii dt mai repede şcoala şi*** *merită tot respectul pen****tru asta. Poate ei n-o sm-ţi*** *placă* ***la*** *fel de mult ca* ***U Caddagat, dar*** a ***fost foarte*** *generos* fi *iţi oferi un număr* convenabil ***de*** *zile libere, iar ceea ce îţi va plăti însu- mcază 20 de lire. Sînt o mulţime de bani in vremurile astea, cînd ar putea cu uşurinţă să găsească atîtca fete mai bune decît tine în toate privinţele pentru jumătate din sumă, să-i ccară tatălui tău să plătească dobînda* şi *să rămînă cu 10 lire in buzunar. Va trebui s-o ajuţi pe doamna M'Swat la gospodărie şi la cusut; dar îţi va prinde bine şi sper c-o să-ţi dai toată silinţa s-o mulţumeşti din plin. I-am seri.? şi bunicii tale.*

Scrisoarea mi-a tăiat orice urmă de apetit pentru bunătăţile din faţa mea. Familia M'Swat ! Să mă trimită — pe mine — la familia M'Swat! Nu-mi venea să cred ! E un vis urît! La M'Swat!

Bineînţeles că nu fusesem la ei niciodată ; însă

toţi cei care fuseseră dăduseră descrieri pitoreşti ale ignoranţei desăvîrşite a doamnei M'Swat. Ce mai, nu călca aproape nimeni în casa lor din pricina mizeriei şi murdăriei de acolo !

Scrisoarea mamei îmi sfişia ca un pumnal sufletul. De ce nu exprima şi puţin regret că-mi impune un asemenea lucru ? în loc de aşa ceva, răzbătea printre rîn- duri o notă de satisfacţie că poate să pună capăt existenţei mele plăcute de la Caddagat. Totdeauna îmi îngăduia doar în silă vreo plăcere. Mă amaram şi puneam asta pe seama urîţeniei cu care fusesem blagoslovită, fiindcă atunci cînd venea vorba de Gertie zicea totdeauna : „I-am dat voie lui Gertie să meargă la cutare petrccere. Nu prea ne puteam noi permite aşa ceva, dar biata fetiţă n-are la vîrsta ei multe distracţii". Eu eram mai micuţă de stat decît Gertie şi numai cu unsprezcce luni mai mare, dar mic îmi spunea : „Trebuie să mai ai şi altceva în minte, nu numai distracţia[1]*.

Nu e deloc veselă soarta fetelor urî te şi ca să spere la vreo bucurie în viaţă ar trebui să fie înzestrate cu temperamente absurd de sangvine.

Era o cruzime, o ticăloşie, un lucru oribil din partea mamei să mă trimită la familia M'Swat. N-o să mă duc, nici pentru 50 de lire pe zi ! Nu mă duc I Nu mă duc, în ruptul capului !

Am patrulat înfrigurată de nerăbdare pină la apariţia bunicii, i-am înmînat ei ambele scrisori, aşteptlndu-i, cu sufletul la gură, verdictul.

— Ei, ce spui, copila mea ?

— Ce să spun ? Nu mă duc ! Nu sc poate ! Nu mă duc • Nu mă trimite acolo, bunicuţo ! Mai bine mor !

— Draga mea, n-aş vrea cu nici un chip să mă despart de tine, dar nu pot să intervin între o mamă şi copilul ei. Eu una n-aş fi îngăduit nimănui aş ceva şi cred că tot astfel trebuie respectată orice mamă, chiar dacă e vorba dc propria mea

fiică. Totuşi, mai este timp să primim un răspuns pînă cînd vine vremea să pleci, aşa că o să-i scriu, să vedem ce se mai poate face.

Scumpa dc ca. înclinată cum o ştiam să trateze prompt şi cu spirit practic lucrurile, bătrîniea mea s-a aşezat şi i-a scris chiar atunci, pe loc. I-am scris şi eu : am pledat jy lingă mama împotriva hotărîrii ei, am implorat-o să nsâ lase la Caddagat şi i-am dat asigurări că n-aş putea avea niciodată succes la familia M'Swat.

In noaptea aceea n-am dormit şi m-am sculat dis-de- dimineaţii să aştept să treacă primul drumeţ, pe care l-am rugat să ducă scrisorile la poştă.

Am primit răspuns la ele mai iute decît ne aşteptam — adică bunica a primit. Mie mama n-a catadicsit să-mi scrie, dar în scrisoarea ei către bunica m-a descris ca pe o creatură îngrozitor de egoistă, căreia nu-i pasă dc fraţii şi de surorile ei. N-avea să se aleagă nimic de capul meu, tio mă gîndcam decît să tiîndăvesc şi să-mi fie bine. Era un lucru absolut hotărît şi n-aveam cum să scap de narsul la familia M'Swat, întrucit mama îşi dăduse cu- vhtul.

—îmi pare rău pentru tine. mi-a spus bunica, dar n-sm ce-ţi face. Poţi să râmîi doi-trei ani acolo şi pe urnă tc iau iarăşi la noi.

Nimic nu mă putea consola şi nu vroiam să ascult «ferocea raţiunii. Ah, dacă ar fi fost acasă unchiul Jay- JSÎ. să. mă scape ! A mai venit pe urmă şi mătuşa Ilelen să mă influenţeze cu argumentele ei şi să mă convingă să mă gîndesc că era spre binele frăţiorilor mei să-mi iau această povară, despre care ştiam prea bine că-mi depăşeşte puterile.

Era un chin sfLşietor să fiu smulsă de la Caddagat, din rafinament şi confort, de *acasă !* Zilele pînă la plecare zburau, nici nu ştiam cînd, şi tare aş mai fi vrut să mă pot agăţa cu toată greutatea de roata neîndurătoare a timpului şi s-o întorc înapoi ! Nopţile nu mai dormeam, ci îmi

udam perna leoaică de lacrimi. Ah, greu mai era să mâ despart de bunica şi de mătuşa Helen, pe care Ie adoram, şi să părăsesc casa dc la Caddagat!

Probabil că-i doar o închipuire născută din adînca iubire pe care o port acelui loc, dar mie mi sc părea că acolo şi florile miros mai frumos, iar umbrele, cum sc mai ghemuiesc şi se mai furişează ! Vai, sînt atît de blînde şi de mîngîietoare în preajma acelui loc pitoresc, cînd soarele apune măreţ printre piscuri albastre ; şi vuietul necontenit al rîului cristalin cu malurile ascunse de ferigi — i] văd şi-l aud în clipa asta, şi văd soarele la apus cum învăpăiază oglinda atîmată pc veranda spălătoriei din spatele casei, oglinda în faţa căruia toţi lucrătorii fermei se duceau să se pieptene şi se spele. Ah, cum mă mai năpădesc amintirile ! Mi se pare că sînt mireasma trandafirilor ce se caţără pe stilpii verandei şi se uită peste gardul grădinii. Şi-n timp ce scriu mi se aburesc ochii, de nu mai văd foaia de hîrtie.

A sosit şi ziua plecării mele —. zi fierbinte, de 110 grade Pahrenheit la umbră. Era miercuri după-amiază. Frank Hawden trebuia să mă dueă In seara aceea pînă la Gool-Gooî şi să mă îmbarce a doua zi fn căruţa poştei. Urma să ajung Ia Yamung joi pe la douăsprezece-unu noaptea şi acolo să mă aştepte domnul M’Swat, care avea să mă ducă la hotel şi apoi la ei acasă, în ziua următoare.

Cuferele şi restul bagajelor mele au fost aranjate în trăsura la care erau înhămaţi doi cai graşi Aceştia stăteau la umbra deasă a unui splendid *kurrajong* şi îşi alungau alene muştele cu coada în timp ce Frank Hawden mă aştepta ţinînd hăţurile.

M-am repezit într-o goană în jurul casei, aruneînd o ultimă privire spre colţişoare şi privelişti dragi mie, apoi mătuşa Helen m-a strîns de mînă şi m-a sărutat zicînd:

— O să fie casa pustie fără tine, dar trebuie să-ţi faci curaj, sînt sigură că lucrurile n-or să ţi se p&ră nici pe jumătate aşa de rele cum te aştepţi.

Cînd am ieşit pe poartă m-;:m uitat înapoi şi am văzut-o trîntindu-se într-un scaun dc pe verandă şi aco- perindu-şi faţa cu mîinile. Frumoasa şi nobil;! niea mătuşă Helen ! Sper că i-a fost dor de mine. măcar un pic. că a simţit măcar o dată chinul despărţirii, fiindcă eu, din pricina acelei despărţiri, n-am încetat încă să sufăr.

Bunica m-a îmbrăţişat cu căldură şi m-a sărutat de multe ori. M-am urcat pe locul din faţă al şareiei. lîngă însoţitorul meu, el a dat bice cailor şi — un nor de praf, o învîrtejire de roţi şi plecasem de la Caddagat.

Am traversat riul şopotitor : pe amîndouă malurile, tufe uriaşe de porumbe — ultima floare a sezonului, prin part. a locul iu — îşi etalau belşugul superbelor fiori de culoarea smîntînei, iar parfumul lor bogat plutea pînă departe în văzduhul infierbîntat de vară. Cum mai stră- lucea soarele şi cum mai juca şi pîlpîîa lumina lui peste priveliştile atît de îndrăgite ! Am trecut de o rîdkălură şi casa nu s-a mai văzut, pe urmă adio girlei cristaline. Departe, în stingă noastră, intraseră acum în raza vederii copacii de la Five-Bob Downs. Ce seri vesele petrecusem acolo înconjurată de muzică, flori, tinereţe, lumină, iubire şi căldură de vară, cînd viaţa părea să mă suie pe creasta valurilor ei ! Unde erau acum Harold Beecham şi cei treizeci şi ceva de angajaţi care cu numai o lună înainte nu-i ieşeam din cuvînt, salutîndu-**1** ca pe un stăpîn ?

Pieriseră toate ! Sc prefăcea în trecut frumoasa mea viaţă de la Caddagat şi începea să păleascâ, iar munţii ce ostrăjuiserâ se estompau şî ei într-o- Enie albastră.

Capitolul douăzeci şi şapte

CĂLĂTORIA MEA

Căruţa poştei era un vehicul de mari dimensiuni : cam în stilul unui furgon, coviltirul şi băncile ei mergind paralel cu roţile. La capătul dindărăt, in loc de uşă se afla o platformă de seîndură, po principiul unui faeton cu arcuri. Scîndura era lăsată în jos şi după ce ne că- ţăram, cu chiu cu vai, peste ea pînă la locurile noastre, era din nou fixată orizontal, se aşezau pe ea bagajele in stivă şi se lega zdravăn cu frînghii, să rămînă în poziţia respectivă. Cînd se încheia operaţia, cei rămaşi pe jos nu mai puteau vedea, de după maldărul de bagaje, dccît capetele pasagerilor. Dacă s-ar fi întîmplat su se răstoarne căruţa ne-am fi văzut la mare ananghie, intrucit singura cale de ieşire era să te fi căţărat peste despărţitura din spatele caprci, care se ridica pînă la înălţimea pieptului, ispravă cam greu de realizat.

Frank Hawden şi cu mine ne-am despărţit ca doi buni prieteni. M-am aplecat peste margine şi i-am făcut semne cu batista pînă cînd l-am pierdut din ochi, după un cot al diurnului.

Era ora amiezii, termometrul arăta 112 grade la umbră, iar praful era pur şi simplu îngrozitor. Se ridica in nori cenuşii atît de groşi, că deseori era imposibil să-i mai zăreşti pe cei cinci cai care ne trăgeau şi erau în primejdie să ne ciocnim de alte vehicule. Eram şi tare înghesuiţi, fiind acolo şaisprezece pasageri. Cînd ne-am aşezat fiecare pe locurile noastre şi ani pomit-o la drum, am făcut descoperirea că sînt singura reprezentantă a sexului feminin şi că aram făcută sandvici între un tinerel ţanţoş sub douăzeci de ani şi un chinez, în vreme ce un negru şi un om cu barbă roşcovană şedeau in faţa mea. Ceva mai încolo, un deputat în Parlament care patronase cursele de Anul Nou pe teritoriul circumscripţiei sale electorale se lăuda in gura mare tovarăşului său dc drum în legătură cu ,,şedinţili

Parlamentului Am descoperit că tinerelul ;anţoş era jocheu profesionist; şi cînd a aflat că sînt fiica lui Dick Melvyn, pe timpuri mare crescător de cai, a devenit foarte prietenos. Mi-a dat nişte mere din lădiţa de tablă pe care şi-o ţinea sub bancă, de unde a mai scos să mi-aratc şi o cravaşa şi a fost aiit de amabil să-mi spună :

— Dacă nu suportaţi duhoaiea chinezoiului ăla împuţit, schimbaţi locul cu mine. domnişoară. Eu îs umblat prin lume şi poci să rabz şi altele mai tari.

I-am atras atenţia să vorbească mai încet, de teamă g nu rănim sentimentele chinezului ; asta l-a amuzat jeste măsură. A rîs de n-a mai putut şi, apleeîndu-se spre tmul cu barbă roşcovană, i-a spus şi lui gluma :

— I-auzi, donşoară asta zice că să nu-i rănesc sentiuentele chinezoiului. Pă dracu[1] ! Ce, are ăştia aşa ceva ?

Şi celuilalt i s-a părut grozavă gluma. Am schimbat ltcul cu jocheul, ceea ce m-a adus lîngă un tînăr cu iiclinaţii literare, cu care am purtat o conversaţie despre cirţi, atît cît mi-au îngăduit praful, zgomotul roţilor şi cscuţiile despre cai ale celuilalt vecin. S-au arătat cu tiţii amabili cu mine ; mi-au oferit fructe, au procurat **2**>ă de băut şi au ţinut în braţe cu schimbul o pălărie peţioasă, căreia nu fusese chip a i se găsi un loc sigur pintre celelalte bagaje, căci era în pericol să se turtească.

Pînă să facem noi jumătate din drum, caii au şi dat fi primire. Bărbaţii au fost siliţi să urce la deal pe jos rile întregi, în praf şi arşiţă, ceea ce n-a dus la o bună depoziţie generală ; multe şi usturătoare au fost vorbele şglumele la adresa vizitiului. Acesta şi-a tocit două bice p: spinările cailor, pînă cînd de efort şi dc căldură exce- siă sudoarea a început să-i curgă şiroaie lăsîndu-i dîrc nroioase în stratul gros de praf de pe faţă. Jocheul contribuia şi el cu instrumentul de specialitate pe care il purta la cl, alţi pasageri ciomăgeau de zor caii cu tot felul de beţe şi înjurau, cu mic cu mare, printre dinţi ; trecînd pe lîngă noi, vătaful unei cirezi de bivoli şi-a folosit şi el biciul, cu mare efect, eăei sudoarea care curgea de pe bietele animale era acum amestecată cu sînge.

— De ce dracu[5] n-ai nişte cai ca lumeq ? a

întrebat pasagerul cu barba roşcovană.

Omul i-a explicat că o delegaţie ministerială îi închinase cel mai bun atelaj ca să meargă să inspecteze o mină ; un confrate vizitiu rămăsese în pană de cai şi împrumutase de la el o pereche, ca urmare, se vedea silit să se descurce cu nişte animale care n-avuseeeră parte de odihnă, iar arşiţa şi supraîncărcătura erau şi ele de vină pentru mare parte din necazuri. Cu toate astea, am reuşit să prindem trenul, dar a trebuit să dăm fuga fără să ne mai înviorăm, cît de cît. Chipeşi mai erau cu părul cenuşiu de praf şi cu feţele mozolite. Bărbaţii s-au ocupat de mine, de parcă le-aş fi fost dată special în grijă. Unul mi-a luat bilet, altul mi-a făcut rost de loc iar al treilea mi-a dus bagajele ; şi tot atît -de grijulii au fost şi cînd a trebuit să schimbăm trenul. Am pornii. Bunica îmi dăduse o cutie mare, plină cu bunătăţi. Am scos-o Ia iveală, bărbaţii au oferit băuturi şi a avut loc un picnic agreabil, cu toate geamurile vagonului lăsate in jos, să intre un pic de aer.

îmi plac la nebunie goana şi zgomotul trenului, iar în accastă ocazie aş fi dorit sa alerge la ncsiu'şit, fără să-mi dea timp de gîndire şi fără să se mai oprească. Dar, vai, la ora 1,20 am oprit la Yarnung, unde a apărut un bărbat să întrebe de o tînără domnişoară cu numele de Melvyn. Tovarăşii mei de călătorie mi-au adunai lucrurile şi m-am dat jos.

— Bună seara, domnilor, vă mulţumesc foarte mult pentru amabilitate.

— *La* revedere, domnişoară; n-ai pentru ce. Poate că ne mai vedem vreodată. Pa-pa !

Un fluierat ascuţit, o smuci tură şi impunătorul tren a pornit mai departe in noapte, lăsîndu-mă acolo, pe acel peron mic şi neînsemnat, fără ca nimeni să ştie şi Rră
ca nimănui să-i pese cît de singură şi de amărită mă sinţeam.

Domnul M'Swat a luat pe umeri cea mai mare parte a lagajelor mele, eu am luat restul şi am pornit tîrîs- grSpiş prin beznă, fără să rostim vreunul ceva. Hangiul îi diduse domnului M’Swat o cheie, aşa că am putut intra fări să deranjăm toată casa, iar acesta m-a

condus tntr-r cameră unde m-am prăbuşit in pat la iuţeală.

Capitolul douăzeci şi opt

ÎNAPOI LA VIAŢA

Drumul acela mi-a rămas întipărit în memorie atît de puternic, încît nu se va şterge vreodată, nici dacă ar fi să am parte de bucurii, de glorie, de plăceri şi emoţii care să întreacă visele poeţilor, nici dac-aş fi blestemată să trăiesc o sută de ani. Am să-l zugrăvesc întocmai, punct cu punct, exact aşa cum a fost.

• Erau douăzeci şi şase de mile de la Yamung la Barney's Gap, cum se numea proprietatea lui M'Swat. Venise cu o trăsurică uşoară şi o perechc de cai ca să mă transporte într-acolo.

Pe drum, patronul meu mi-a făcut o impresie foarte bună. Desigur, eram de calibre mult prea deosebite ca să putem deveni prieteni apropiaţi, dar i-am apreciat soliditatea bunului simţ în chestiuni mărunte care erau de nivelul său şi felul său direct, frust şi destul de blajin de a fi. Era un om cu desăvîrşire ignorant, fără prea multe idei, in armonie cu mediul în care-şi avea locul şi care i se potrivea ; dar era „un om dintr-o bucată*.

El şi cu tata copilăriseră împreună. Cu ani şi ani în urmă tatăl lui M'Swat fusese fierar pe pămîntul tatălui meu, copiii se jucaseră împreună şi, în ciuda deosebirii dintre ei, fondaseră o prietenie care supravieţuise şi care dădea acum roade. Eu aş fi preferat ca relaţiile lor din tinereţe să fi fost de inimiciţie, nu de prietenie.

Am plecat de la hanul din Yarnung la nouă şi am ajuns la destinaţie pe la ora două după-amiaza.

Mă înveselisem ele tot şi începusem să privesc situaţia într-o lumină rezonabilă. Dacă trebuia să dau piept cu loviturile vieţii cîndva, atunci de ce nu chiar

acum ? S-ar putea să nu fie chiar atît de rău la familia M'Swat la urma urmei. Chiar dacă erau murdari, vor fi cu siguranţă dispuşi să se schimbe, dacă dovedeam tact în impu- nerea cîtorva măsuri. Nu mă temeam de muncă şi eram dispusă să fac multe lucruri. Dar tuturor acestor idei li s-a dat la cap, cum se face cu viţeii de prisos, cind am ajuns la Barney's Gap, coborînd pe un drum bolovănos înspre casa construită intr-o viroagă strimtă dintre două dealuri abrupte de piatră care, lipsite de iarbă, se înălţau- ca nişte pereţi întunecaţi* de slîncă dînd locului un aspect dezolant de închisoare.

La apropierea noastră au dat năvală pe uşa din spate a casei şase cîini, doi miei îmblînziţi, doi sau trei porci, vreo douăzeci de păsări, opt copii care păreau o duzină şi doamna M'Swat. Copiii aceia erau cele mai murdare creaturi pe care îmi fusese dat să le văd vreodată şi erau atît de zdrenţăroşi, că îşi expuneau vederii acele părţi care s-ar fi cuvenit să fie acoperite, şi asta nu de sărăcie — căci domnul M'Swat se făIea cu un cont bunicel — ci din pricina ignoranţei şi îngălării. Cei mai mulţi aveau părul roşu şi gurile căscate. Doamna M'Swat era o femeie masivă, cumsecade, grasă şi ignorantă, îngrozitor de murdară şi de şleampătă. Gleznele înspăimântătoare, umflate, fără ciorapi i se revărsau din botinele ghintuite şi fără şireturi ; rochia îi era ruptă şi descheiată, expunînd vederii unul din cele mai murdare gituri pe care le-am văzut vreodată. Nu părea s-o îngrijoreze că pruncul pe care-**1** ţinea la subţioară ca pe un sul dc pîny.ă urla din toate puterile, in vreme ce restul copilaşilor r se agăţau de fuste incercînd să-şi ascundă capul în cutele lor, ca tot atîlea păsuri emu. M-a ţocăit zgomotos în semn de salut, a dat copilaşul în grija surorii cele mai mari, o fată zdravănă de paisprezece ani şi, apueîndu-mi cufercle de parcă ar fi fost uşoare ca fulgul, a dispărut cu ele în casă cu un pas greu şi opintit. Cînd s-a întors înapoi m-a invitat să intru şi, mergînd după ea, am fost la rîndul meu urmată de copii pe cea mai soioasă uşă în cea mai soioasă încăpere şi m-om aşezat pe cel mai soios scaun, ca să mă uit la

cel mai soios mobilier de care auzisem vreodată. Numai ce am aruncat o privire îngrozită la murdăria, mizeria şi întunecimea pe care le vedeam în toate părţile şi m-a apucat tremuratul din pricina emoţiei pe care abia reuşeam s-o stăpinesc şi a dorinţei nebune de a mă întoarce la Caddagat care mă cuprinsese. O clipă numai, şi mi se arătase limpede că aici nu voi .putea trăi niciodulă, niciodată.

— Ai mîncat ceva ? m-a întrebat cu o voce aspră şi necultivată viitoarea mea stăpînă.

I-am răspuns că nu.

— Tre’ să fii moartă de foame ; da' î [i dau eu acuşi. numa’ o clipită.

A aruncat strimb o faţă de masă boţită şi dezgustător de murdară pe masa plină de praf şi a trîntit pe ea cîtcva cuţite şi furculiţe spioase, două farfurii crăpate şi două ceşti grosolane cu farfurioarele ciobite. Pe urmă a venit rîndul unei farfurii cu came sărată, roşie de salpetru şi al alteia cu pîine neagră, necoaptă şi uscată. A dispărut apoi în bucătărie să facă ceaiul şi în lipsa ei doi dintre băieţi s-au luat la bătaie. Unul a tras faţa de masă şi toate produsele etalate s-au dus cît colo, cu o bufnitură zdravănă : farfuria zăcea spartă iar carnea în praful de pe duşumea, în vreme ce pisicile şi găinile, mereu la pîndă în aşteptarea unor asemenea întknplări, profitau din plin de situaţie. Doamna M’Swat s-a întors cu ceaiul din care se mai vărsase pe drum. I-a pleznit zdravăn în cap pe amindoi, lucru care pe ei i-a făcut să se îndepărteze la iuţeală, răcnind ca din gură de şarpe, iar pe mine să mă alarmeze pentru integritatea timpanelor lor. A luat de jos carnea, ştergînd-o de şorţul ei unsuros şi s-a plimbat cu ea în mînă pînă a găsit farfurie, iar copiii au adunat cclelalte lucruri. Se spărsese o ceaşcă şi a fost înlocuită cu alta, de acelaşi fel.

Atunci şi-a făcut apariţia şi domnul M'Swat ; după ce a tras o duşcă de rom dintr-o sticlă pe care o scosese din dulăpiorul din colţ, m-a invitat să mă aşez la masă.

Lapte nu exista. M’Swat se ocupa numai de oi şi ţinea doar cîteva vaci pentru trebuinţele casei; din

cauza secetei, acestea nu mai dădeau lapte de cîteva luni. Doamna M'Swat s-a scuzat pentru lipsa zahărului, afir- mînd că i se terminaseră proviziile şi că uitase să pună să i su cumpere.

— Ce proasta dracului eşti, să nu zici nimic cînd m-am dus la oraş cu căruţa ! Că poate nu mă mai duc luni de zile ! Da' la ce ne trebuie zacăr. Aia care nu e în stare să se lipsească de luxuri d-ăstea mai cu rîndu', n-o să s-aleagă niciodată mare lucru dă capu' lor ! a tras concluzia domnul M' Swat, sentenţios.

Copiii stăteau înşiraţi cu gurile căscate şi cu ochii cît cepele, uitîndu-se la mine plini de interes şi fără să clipească, pînă am simţit nevoia să fug undeva şi să ţip din toate puterile, ca să-mi uşurez sentimentul de încordare isterică ce începuse să mă cuprindă. M-am stăpînit totuşi suficient ca să întreb dacă se aflau acolo cu toţii.

— Toţi afar[5] de Peter. Pe unde-i Peter, Mary Ann *1*

— S-a dus la Red Hill să vază de oi şi nu se-ntoarce pîn' diseară.

— Peter e flăcău — a spus un băieţel, evident mîndru nevoie mare de respectivul membru al familiei.

— Da, Peter are douăşunu de ani, are mustăţi şi se bărbiereşte, a adăugat cea mai mare dintre fete, într-un fel care lăsa să se vadă că aştepta să amuţesc de uimire.

— Să vezi ce-o să se mire cînd l-o vedea pe Peter, a zis în şoaptă o fetiţă, destul de tare totuşi ca s-o aud.

Doamna M'Swat a binevoit să mă informeze că îi muriseră trei copii între Peter şi Liza şi de aceea fiul cel absent era aşa de mare pe lîngă fraţii şi surorile lui.

— Deci aţi avut doisprezece copii ? am întrebat eu.

— Păi da, mi-a răspuns rîzînd gros, ca de o glumă.

— Băieţii au dat d-un cuib de albine în pom şi l-au golivără azi'mneaţă, a continuat doamna M'Swat.

— Da, se vede cît se poate de bine, i-am răspuns.

Se vedea peste tot numai miere, miere ici, miere dincolo. Era una din variantele de murdărie de pe oribila faţă de masă care duhnea îngrozitor. O vedeai

2
3
2

pe podea, pe uşă, pe scaune, pe capetele copiilor şi pe ceşti. Doamna M'Swat a remarcat mulţumită că mai trebuie cîteva zile pînă să „se ducă" de pe lucruri.

După „cină", am cerut o sticlă de cerneală şi nişte hîrtie şi am mîzgălit cîteva rînduri către bunica şi către mama, spunîndu-le doar că am ajuns cu bine la destinaţie.

Mă hotărîsem să-mi adun în linişte gîndurile înainte să ccr eliberarea de la Bamey's Gap.

Am rugat-o pe stăpîna mea să-mi arate unde urma să dorm şi ea m-a dus într-o odaie destul de respectabilă, al cărei singur ocupant urma să fiu, doar dacă mi-era cumva urît şi n-o vroiam pe Rose Jane, murdară, frumuşică şi cu ochi catifelaţi, şi am asigurat-o pe milostiva ei mamă că n-o să-mi fie deloc urît singură, căci disperarea copleşitoare care îmi umplea inima n-avea cum să se vindeco împărţind patul cu un copil slinos.

Cînd m-au lăsat singură am zăvorit uşa şi m-am azvîrlit pe pat, ca să pot plînge ; şi am plîns cu lacrimi fierbinţi care-mi ardeau obrajii şi cu suspine care îmi zgîlţîiau tot trupul, pînă m-a luat o durere ascuţită de cap.

Vai, cît de aspre şi de stridente erau sunetele pe care le auzeam în jur. Lipsa, dar ce zic eu lipsa, pur şi simplu ignorarea deplină a celor mai elementare instincte omeneşti de cultivare se simţea pînă şi în umbletul greoi şi în vocile ascuţite ce îmi maltratau auzul. Cu totul altă senzaţie aveam ascultînd glasul vioi şi plăcut al bunicii într-o încăpere de la Caddagat sau tonurile grave şi rafinate ale mătuşii Helen ; şi sînt dintre cei care înţeleg şi simt aceste deosebiri.

Cu toate astea, mi-am venit repede în fire şi mi-am spus singură că sînt o proastă că plîng. Aveam să le scriu, bunicii şi mamei, şi să le explic cum stăteau lucrurile şi eram sigură că aveau să ia aminte la ce spun. căci n-aveau deloc idee cum arată locul cu pricina. Tre buia doar să mai am puţină răbdare şi aveam să mă întorc iar printre desfătările de la Caddagat ; şi cum aveam să ma mai desfăt. ca niciodată, după ce gustasem dintr-o asemenea viaţă, căci era mai îngrozitoare decît mi-o putusem închipui

vreodată, mai îngrozitoare pînă şi decît în coşmarurile care mă chinuiau înaintea plecării din Caddagat.

Casa era construită din bîrne negeluite, cu un acoperiş de tablă foarte jos si cum nici urmă de copac nu se afla în apropierea ei, căldura era insuportabilă. Radia dinspre stincile de pe ambele laturi ale casei şi se concentra aici ca într-un cuptor, în momentul de faţă înre- gistrîndu-se 112 grade Fahrenheit pe verandă. Mă întrebam de ce oare îşi construise M'Swat casa intr-o astfel de văgăună, dar se pare că apropierea unei surse de apă i-a îndemnat la asta.

Mîngîindu-mă cu ideca că n-o să fiu silită să îndur toate astea prea mult, m-am spălat pe ochi şi am plecat de lîngă casă, încercînd să aflu un .colţişor mai răcoros. Copiii mă văzuseră plecînd, dar nu şi întoreîndu-mă, dacă e să judec după discuţia pe care am auzit-o din sufrageria vecină cu odaia mea de culcare.

Venise Peter şi copiii se îmbulzeau in jurul lui să-i comunice noutăţile :

— A venit ?

— Da.

— Şi cum îi ?

— Ei, o sfrijită acolo, nici cît Liza de mare !

— Şi, Peter, ştii are nişte mîini mici de tot, albe ca zăpada, ca in poza lu' mama de pe cutia de ceai.

— Da, Peter, aşa-i — a intervenit altă voce — şi are nişte picioare aşa de mici, că nici n-auzi cînd merge.

— Nu-i fin'că e picioarele mici, da' are nişte pantofi d'ăia frumoşi cum • în poze — a zis alt glas.

— Are păru' legat cu două bucăţi dă pamblică, una sus la cap şi alta pă la fund ; şi-s mai ceva ca pamblica aia roşie d-o ţine Liza în cutie pen'cînd o merge şi ea la oraş.

— Da, da — s-a auzit glasul doamnei M'Swat — are iui păr pînă la genunchi şi o coadă groasă cît mina la ; şi cînd a scris la iuţeală două scrisori, nici n-o vedeai de repede ce i se mişca mîna ; şi ştie cuvinte d-alea, de nu poţi să le pricepi decît dacă eşti şcolit.

— Are trei catarame ş-o basma la gît mai grozavă

ca aia bună a ta, de-o ţii să mergi la Susie Duffy — şi Liza chicoti perfid.

■— Ţine-ţi gura cu Susie Duffy, că acu' îţi trag una de nu te vezi, i-a spus Peter supărat.

— Nu-i făcută ca mama. E grasă numa' pînă aici, şi p-ormă parcă stă să se rupă la mijloc, zău aşa, Peter !

— Mamă doamne, tre' să fie ceva dă capu' ei' a spus Peter. Pun prinsoare că o să pună şaua pă tine, Jimmy.

— Ba io să pun şaua pă ea, i-a întors-o Jimmy, care venea ca vîrstă imediat după Liza. Se crede ea grozavă, da' nu-i decit numa' fata lu* Melvyn ăla du trebe' să-i dea mereu bani lata.

— Peter, a zis altul, da' ea n-are deloc pistrui, ca tine, şi nici n-are faţa pîrlită ca Liza : îi albă de tot şi p-aidşa îi rozalie.

— Las" că nu mă dă gata pă mine, orice culoare o fi, i-a răspuns Peter pe un ton ursuz.

Nu încape îndoială că această idee l-a făcut ceva mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, să vină să dea mina cu mine, fudul nevoie mare şi cu un rînjet insolent pe faţă. Mi-am dat osteneala să fiu deosebit de drăguţă cu el, tratîndu**-1** cu deferenţă şi făcînd cu atîta drăgălăşenie remarci asupra căldurii excesive, că a rămas făcut praf şi a părut uşurat cînd a putut s-o şteargă. Am zîmbit în sinea mea şi nu m-am mai temut de necazuri din partea lui Peter.

Masa fusese aşezată pentru ceai exact ca mai înainte : era luminată de două luminări din seu de calitate proastă şi mirosul acestora se dovedea, cum ar fi zis tovarăşul meu de călătorie din ziua precedentă, jocheul, un miros t«re de tot.

— Ia de ne cintă ceva la pian ! %ni-a spus doamna M'Swat după masă, cînd Liza şi Rose Jane au terminat cu strînsul vaselor. Ceaiul şi firimiturile, o mulţime, rămăseseră pe duşumea, ca să le ciugulească pînă dimineaţa păsările.

Copiii s-au tolănit pe canapeaua veche şi pe scaunele pe unde adormeau în fiecare seară înainte ca părinţii lor sc meargă la culcare — moment cînd avea loc o rundă de zbierete şi erau treziţi şi băgaţi

în pat, aşa murdari cum se aflau şi de multe ori cu hainele pe ei.

Am răspuns cu promtitudine rugăminţii doamnei M'Swat, gîndindu-mă că voi avea o mîngîiere cît timp va trebui să stau acolo şi că tot timpul liber mi-**1** voi petrece la pian.

Am deschis capacul, am şters cu batista o parte din praful depus pe clape şi am atacat primele acorduri din piesa *Marche hongroise* a lui Kowalski.

Auzisem eu de piane care sună ca o tigaie, dar cel cu pricina nu era nici pe departe atît de plăcut la auz ca o

tigaie. Fiecare clapă pe care o apăsam rămînea apăsată şi nu se mai ridica la loc, iar cind reuşeam să le fac să funcţioneze, cu neputinţă de descris ce zdrăngănit discordant şi hodorogit puteau să scoată. Era absolut imposibil de redat vreo melodie pe obiectul acela. Nu făcuse de la bun început nici două parale şi după atîta vreme cît stătuse în praf, în căldură şi în vînt nici nu-ţi mai venea să crezi că produsese vreodată sunete muzicale.

L-am închis cu un sentiment de disperare atît de sfîşietor, că de-abia îmi mai puteam stăpîni lacrimile.

— Ce, nu cîntă ? a întrebat doamna M'Swat.

— Nu, clapele nu se mai ridică la loc.

— I-a, du-te, Rose Jane, şi saltă-le tu, sâ mai încerce o dată.

Am mai încercat o dată, cu Rose Jane pescuind clapele pe măsură ce cîntam. Mi-am dat seama imediat că n-avea nici unul ureche sau idee măcar de muzică ; aşa că am bătut şi eu în pianul înebunit cu amîndouă mîinile, ba chiar cu toate degetele odată, şi cu cît făceam mai mult tărăboi, cu atît le plăcea mai tare.

Capitolul douăzeci şi nouă

ÎNAPOI LA VIAŢĂ — CONTINUARE

Foarte amabilă cu mine, doamna M'Swat mi-a spus că nu era nevoie să-mi încep serviciul pînă luni dimineaţă şi că puteam să mâ odihnesc sîmbătă şi duminică. Sîmbâta, cînd a fost un zăduf şi o arşiţă ucigătoare şi ziua părea că nu se mai termină, mi-am pelrecut-o aranjîndu-mi lucrurile, periindu-mi de praf costumul de călătorie şi mai cîrpind citc ceva. A doua zi de dimineaţă s-a pornit ploaia, ceea ce era un marc dar de la Dumnezeu, căci era prima ploaie ce cădea acolo de luni de **2**îlc şi singura la care mi-a fost daL să asist ciLă vreme am rezistat la Barney's Gap.

A fost un sabat îngrozitor. Fără nici o vorbă de mustrare din partea părinţilor, copiii se distrau îmbrîncindu-sc unul pe altul în ploaie, cei mai mici

trăgînd cele mai multe ponoase, pînă cînd li s-au udat zdravăn hainele de pe ci. Fiindcă din cauza asta li sc făcuse frig, s-au a.şezat pe jos şi s-au pus pe nişte zbierate nemaipomenite.

Obiceiul iui Peter era să-şi petreacă duminicile co- lindînd călare prin împrejurimi, dar astăzi. împiedicat de ploaie, dormise o bună bucată din zi şi în restul timpului meşterise o botniţă pentru unul din cîini.

De la micul dejun şi pînă la masa de prînz arti sLat închisă la mine în odaie, scriindu-le mamei şi bunicii cîte o scrisoare. N-am exagerat cu nimic, n-am înşirat verzi şi uscate şi nici n-am spus nimic necuviincios faţă de ele. Am scris cu grijă două scrisori chibzuite, în care explicam exact cum stau lucrurile şi-am rugat-o pe bunica să mă ia înapoi la Caddagat, fiindcă nu voi putea niciodată să îndur viaţa de la Barney's Gap. I-am spus şi mamei de asta şi am rugat-o, în caz că nu era de acord să mă ia bunica înapoi, sâ-mi găsească, o rugam frumos, alt post, indiferent ce, numai să scap de la familia M'S'.vat. Am scris adresele, am lipit timbrele pe cele două misive şi le-am pus deoparte pînă avea să se ivească vreo şansă să le trimit cu poşta.

Domnul M'Swat ştia puţin să citească, silabisind cuvintele mai lungi şi bîjbîind la cele mai scurte ; şi-a petrecut şi dimineaţa şi după-amiaza cu lectura asiduă a ziarului local — singura tipăritură cunoscută la Barney's Gap. Această publicaţie dădea la iveală, în numărul respectiv o lungă listă de preţuri la vite şi la produse dc fermă, care l-a fascinat cu totul pe cititor. Extazul unui om de mare calibru intelectual şi remarcabile înclinaţii artistice cufundîndu-se întîia oară în lectura operei unui poet congener ar fi cu totul umbrit, pus în comparaţie cu evidenta mulţumire sufletească a lui M'Swat sorbind cu nesaţ cuprinsul acelei liste.

— Pă naiba, ui' că crescu preţu" la porci, marţea trecută ! Uite-aşa se scoate banii ! exclama cl emoţionat. Sau : .

— Secara urcă c-un şiling dubla. Fir-aş al dracu', trebe să pui dă două ori p-atît, anu' ăsta !

Iar cînd, cu chiu cu vai ajungea la capătul listei, o lua iar de la început.

Nevasta lui a stat toată după-masa la un loc, fără

să spună sau să facă nimic. Eu mi-am căutat ceva dc citit, dar singurele volume din casă erau o Biblie pe care nimeni n-o deschidea niciodată şi un jurnal ţinut cu religiozitate de domnul M'Swat. Mi s-a dat voie să-l citesc pe acesta din urmă şi iată ce am văzut deschizîndu-**1** :

Septembrie

1. *Frumos. Dus la colu gîrlei după o vacă.*
2. *Frumos. Potcovit eapa roaibă.*
3. *Frumos. La juraţi.*
4. *Frumos. Tăiat coada 60 mici 52 berbeci.*
5. *Norocos. Dus la alde Duffy.*
6. *Frumos. Venit Dave Duffy.*
7. *Fmmos. Înhămat mînza roşie.*
8. *Ploaie. Vîndut mînza de la eapa sură.*
9. *Frumos. Dus la Redhill după* cal.
10. *Frumos. Găsit trei* oi *moarte în ţarcu pătrat.*

Am închis volumul, punîndu-1 la loc cu un oftat. Micile însemnări erau o ilustrare perfectă a searbedei şi îngustei existenţe a autorului. Jurnalul continua în acelaşi fel săptămînă de săptămînă — o relatare sinistru de monotonă a unei existenţe sinistru de monotone. Simţeam că o să-mi pierd minţile dacă voi fi silită să duc multă vreme o asemenea viaţă.

— Taica are o groază de însemnări. N-aş vrea eu să le citesc ? Au fost aduse şi aşezate înaintea mea. L-am întrebat pe domnul M'Swat care era perioada cea mai plină de viaţă a anului şi răspunzîndu-mi-se că- era la tunsul oilor şi la treieratul grînelor, am deschis la începutul lui noiembrie :

Noiembrie 1896

1. *Frumos. Început slrînsu oilor.*
2. *Frumos. Socotit oile foarte murdare 20 lipsă.*
3. Frumos. Început *tunsu. Joe Harris sa tăiat rău la mină şa plecat acas.*
4. *Ploaie. Nani mai tuns de ploaie.*

Am sărit la luna decembrie.

Decembrie 1896

1. ' *Frumos şi cald. Plivit 60 loturi.*
2. *Frumos. Omorit un şarpi arşiţă tare.*

3. *Frumos. Tare cald toţi făcut baie la riu.*
4. *Frumos. Luai pe lină* 7 1/2 *stofă* — 5 *12 curea.*
5. *Frumos. Tare cald primit circular cu poşla.*
6. *Frumos. Văzut Joe Harris la alde Duffy.*

— Pui. mă uitam cum plouă şi ziceam că mai dă ceva de mincare la oi, dacă ţine.

Ce eni să fac să-mi treacă ziua ? Eu n-aveam de obicei ast impar nici cînd eram cît se poate de ocupată. Unchiul ■Tay-Jay mă acuza totdeauna că mă aflu în şase locuri deodată şi că nu-s. în stare să stau liniştită nici cinci minute la rînd : aşadar era pur şi simplu un chin acea zi interminabilă — nimic de citit, nu tu pian la care să pot cinta imnuri*, prea umed ca să ies la plimbare, nimeni cu care să stau de vorbă, nici o şansă să pot să mai dorm puţin, căci mă culcasem devreme şi mă sculasem tîrziu. ca să-mi mai omor timpul. N-aveam nimic altceva de făcut decit să şed liniştită, mai-mai să-mi ies din minţi de atitea regrete chinuitoare. Mi-am imaginat ce trebuia să se petn-acu acum la Caddagat, ce făcusem acum o săplămînă !a ora asta. şi aşa mai departe, pînă am simţit că mor de jale.

Printre îndatoririle care îmi reveneau înainte de lecţii era să pun masa, să fac toate paturile, să mătur, să şterg praful şi să le ,.f:ic“ părul fetiţelor. După lecţii trebuia să cîrpesc lucrurile de îmbrăcăminte, să cos, să pun iar masa. să-i dau de mincare bebeluşului şi să calc, în zilele cînd se spălau rufe. S-ar zice că-i o mulţime de trebă dar în realitate, era o nimica toată şi nu reuşea să-mi ocupe timpul nici pe jumătate. Să pun masa era pur şi simplu o sinecură, fiindcă nu prea aveai ce să pui pe ea ; şi nici de călcat nu prea aveam ce, în afară de lucrurile mele, fiindcă domnul M’Swat şi cu Peter nu purtau cămăşi albe şi umblau cu gulere de hîrtie. Doamna M’Swat spăla rufele şi mai freca ici-colo duşumelele, fierbea carnea de vită şi cocea pîinea, care împreună formau meniul nostru invariabil, cît era săptămîna de lungă. La ţară, mamele de familie cu cîte nouă copii nu prea au timp să stea degeaba, însă doamna M’Swat făcea ce făcea şi mare parte din zi şi-o petrecea tolănită în patul ei soios, unde se juca cu pruncul ei îngălat, care arăta şi el tot gras şi binevoitor.

---

* Cu însemnările nu prea era mare distracţie, aşa că am încercat să conversez[1] cu doamna M’Swat.

— La ee vă gîndiţi ?

Luni dimineaţă mi i-am trecut în revistă pe cei cinci şcolari (Liza — paisprezece ani; Jimmy — doisprezece ; Tommy, Sarah şi Rose Jane — mai mici), intr-o magazie din spatele casei, amenajată să servească drept şcoală, şi drept depozit de făină şi de bucăţi de sare brută. Era, la fel ca şi restul casei, construită din bîrne iar acestea, asamblate dc verzi, se uscaseră din pricină căldurii şi ajunseseră să aibă între ele spaţii destul de mari ca să-ţi intre braţul. In lunea aceea, după ploaia din ajun, vîntul care pătrundea pe acolo era rece de îţi îngheţa oasele, dar pe măsură ce trecea săptămînă, vara şi seceta şi-au reluat cursul lor nemilos şi noi aveam mereu pielea arsă de la rafalele puternice de vînt care umpleau încăperea cu aşa nori de praf şi de nisip, că eram siliţi să ne acoperim capetele, pînă se mai potoleau.

Marţi a venit un poliţist să ia nişte declaraţii şi i-am încredinţat lui scrisorile mele, să le pună la poştă, iar după aceea am început să aştept cu nerăbdare răspunsul care urma să-mi aducă măreaţa eliberare.

Cel mai apropiat oficiu poştal se afla la opt mile distanţă şi Jimmy era trimis într-acolo de două ori pe săptămînă, călare. în zilele respective pîndcam cu inima tremurîndu-mi întoarcerea băiatului, pe drumul întortocheat, dar răspunsul era invariabil: „Nu-s scrisori pentru donşoara învăţătoare*'.

Au trecut, cu chiu cu vai, o săptămînă, două săplămîni. Ah, chinul lent al zilelelor care nu se mai isprăveau ! După trei săptămîni, domnul M'Swat s-a dus la poştă fără să aflu şi mi-a făcut surpriza de a-mi aduce două scrisori. Erau cu scrisul mamei şi al bunicii — ceea ce aşteptam cu disperare — şi acum. că sosiseră în fine, n-aveam curajul să le dcschid cît timp se uitau cu toţii la mine. Le-am purtat în sin toată ziua, pînă mi-am isprăvit treburile, cind m-am închis la mine în odaie şi am rupt plicurilc, să citesc mai întii scrisoarea bunicii, care conţinea două :

Copila mea dragă,

*Am aşteptat mult timp pînă să-ţi răspund la scrisoare fiindcă am vrut să mă consult cu mama ta. Eu aş fi dorit din toată inima să ic iau înapoi, dar mama ta nu c de acord şi cu nu pot să mă interpun între voi. /*fi *trimit scrisoarea mamei tale, ca să înţelegi*

în ce *poziţie mă aflu. Încearcă să te porţi bine unde eşti. Nu putem avea totdeauna ce-am dori pe lumea asta şi trebuie să ne plecăm voinţei lui Dumnezeu. El ştie totdeauna... etc.*

Scrisoarea mamei călre bunica

Dragă mamă,

Sînt foarte mîhniiă că Sybylla a trebuit să-fi scrie şi să te necăjească. Nu te uita la ce *spune : e numai pînă se deprinde cu locul. O să se potolească ea repede. Totdeauna mi-a dat mare bătaie de cap şi n-are rost să-i iei în scamă plingerile, care sînt fără îndoială mult exagerate, fiindcă nici acasă ca nu era niciodată mulţumită. Mă întreb unde o să ajungă pînă la tirmă cu firea asta rebelă a ei. Sper s-o mai dea pe brazdă familia M'Swat ; o să-i prindă bine. E absolut necesar să rămînă acolo, aşa că nu-i mai spune nimic care să-i vire alte idei în cap, etc.*

Scrisoarea maniei către mine

Draga mea Sybylla,

Mai bine n-ai fi scris s-o necăjeşti pe bunica ta, care a fost atît de bună cu tine. Trebuie sâ te sileşti şi să te împaci cu situaţia ; n-are rost să te aştepţi s-o duci ca la Caddagat în vacanţă. Ai grijă să nu superi pe cineva, fiindcă ne-al pune într-o situaţie proastă. Ce nu-ţi place acolo ? Te pun să munceşti prea mult ? N-ai mincare destulă ? Se poartă rău cu tine, sau ce ? De ce n-ai destulă minte să nu mai pomeneşti altă slujbă, cînd e *absolut imposibil; şi dacă nu rămîi tu acolo, cum să plătim do- binda la banii aceia ? Eu am fast totdeauna mamă bună şi măcar alita lucru poţi să faci şi tu în schimb, cînd* .ştii *in ce* situaţie ne *aflăm. Roagă-tc la Dumnezeu... ele.*

Plină de dispreţ şi de ură faţă de mama, am rupt scrisorile ei bucăţele şi le-am azvirlit pe fereastră. Ah, cum mai glăsuia din ele totala lipsă de compasiune ! Ea mă silise să vin în locul acesta : ai' fi fost cu totul altceva dacă eu aş fi dorit să vin, de bunăvoie, şi pe urmă m-aş fi smiorcăit să mă ia înapoi imediat. Dar nu, ea mă silise să vin, în ciuda pledoariei mele din adîncul sufletului, iar acum îşi astupa urechile la plînsul meu.

Şi călrc cinc pe lumea asta' ne putem îndrepta cînd propria noastră mamă ne respinge rugămintea ?

Nu existase niciodată simpatie intre mama şi mine. Prea eram deosebite. Ea este cît se poate dc practică şi de cu picioarele pe pămînt. n-are nici ambiţii nici aspiraţii care să nu poată fi trasformate în bani gheaţă. Are alura unei doamne şi cu toate că n-are fir de înclinaţie pentru muzică sau poezie, ştie să ia parte la o conversaţie pe asemenea teme şi ştie să cînte corect la pian, fiindcă a învăţat în tinereţe, dar dacă ar fi fost să se nască ţărancă, era ţărancă, fără vreo aspiraţie de neîmplinit în mediul respectiv. Nu mă înţelegea mai mult decît înţeleg eu cum merge un orologiu. In ochii ei eram un copil rău, cîrcotaş şi neascultător, pradă duhurilor rele de care ai* fi dorit să mă dezbare : i s-ar fi părut că făptuieşte un păcat dacă mi-ar fi cîntat vreun pic în strună, aşa că, după ce m-am mai liniştit, nu i-am mai făcut vină pentru scrisori. Aşa îşi închipuia ea că trebuie să-şi facă datoria. Iar bunica, asta era, nu-mi sărea în ajutor din cauza atitudinii ei faţă de tata. Cei din neamul Bossier nu erau certaţi cu el, dar erau atît de scîrbiţi de lipsa lui de sobrietate, că nu călcau niciodată pe la Possum Gully şi nici nu ne ajutau pe cit ar fi făcut-o dacă eşecul tatei s-ar fi datorat unor cauze care meritau mai multă compasiune.

După ce mi-am citit scrisorile, am plîns pînă cînd am simţit că mi se încrîncenează de suferinţă fiecare celulă din trup. M-a dezmeticit doamna M’Swat, care mi-a bătut la uşă întrebînd :

— Ce te doare, fetiţo ? Ai primit veşti proaste de-acasă ?

Mi-am revenit ca prin minune şi i-am răspuns că nu, că mi-era numai puţin dor de casă şi că vin imediat.

— I-am scris mamei din nou, însă cum nu puteam să afirm că eram flămîndă sau prost tratată căci, atît cît îi ducea mintea, familia M’Swat se purta frumos cu mine, nu mi-a luat în seamă lamentările ci mi-a spus că în loc să mă plîng de monotonie, aş face mai bine să pun mîna să . mai destup un pic casa aceea.

Punînd acest sfat în aplicare, m-am apucat să-l rog pe domnul M'Swat să ridice un gard în jurul casei, fiindcă degeaba încercam să ţin casa cum trebuie, cit

timp găinile şi porcii dădeau buzna înăutru de cîte ori se deschidea uşa.

El înclina să fie de acord cu propunerea, dar s-a opus cu hotărî re nevasta lui —a zis că ar rămîne găinile fără ce mai pică de la masă. ..N-am putea să le aruncăm peste gard firimiturile ?" am întrebat-o ; dar în felul ăsta s-ar facc prea mart' risipă, a fost ea dc părere.

După asta am sugerat să fie acordat pianul, dar ci au dezaprobat la unison o extravaganţă atît de inspăimîntă- toare. ..Da" pianu" cîntă bine ? Ce-are ?“

Apoi am sugerat că cei mici ar trebui îmbrăcaţi mai îngrijit, la care tatăl lor m-a repezit. Pofteam să-i îmbrace ca pe niţ-e granguri şi dacă face aşa ceva o să ajungă iute un sărăntoc ca taieu-meu. Aceasta era, descopeream acum părerea întregii familii cu privire la mine. Nu eram decît fata pîrlitului de Melvyn, în consecinţă copiii nu prea îmi acordau consideraţie, ccca ce îmi îngreuna foarte mult misiunea didactică.

într-o zi, la prinz. mi-am întrebat stăpîna dacă ar dori să-i învăţ pe copii bunele maniere. „Păi, sigur “ a răspuns soţul ei, aşa că am început ofensiva.

— Jimmy, nu trebuie niciodată să duci cuţitul la gură.

— Taica aşa face, orice caz ! a replicat Jimmy.

— Păi, da, a zis taica, mi-s mai avut a(3 ca ăia de n-au făcut aşa.

— Liza, nu-ţi mai băga toată felia de pîine în gură, să te îneci. Taie-o bucăţele.

— Da’ mama n-o taie, mi-a întors-o Liza.

— O să ai ceva de furcă cu ei, a rîs doamna M’Swat, care nu ştia cum să-şi corecteze singură copiii şi era prea ignorantă ca să-mi susţină mie autoritatea.

A fost • singura mea tentativă de a-i învăţa bunele maniere. Era un efort fără sens, în condiţiile date, şi întrucît nu existau destule cuţite şi furculiţe pentru toţi, n-aveam cum să-i dtprind cu mînuirca corectă a acestoi ustensile.

Doamna M’Swat n-avea decît o singură oală, în care gătea totul, şi o albiuţă de rufe ; numai rareori se mînca la ei altceva decît pîine şi carne conservată, iar asta nu din cauză că ar fi fost săraci, ci fiindcă altceva nu ştiau, sau nu voiau să ştie.

Pentru ei religie, plăceri, maniere, educaţie, respectabilitate, iubire şi orice alte lucruri de acest fel echivalau cu posesia banilor, iar singura lor idee despre acumularea unei averi era să adune bani trăgînd din greu şi răbdînd cu dinţii strînşi în mizerie.

Omul care se ridică de la starea de nevoiaş la opulenţă prin capacităţile sale comerciale face dovada unei inteligenţe demne de toată admiraţia, dar omul care face avere în chipul lui M'Swat de la Barney's Gap trebuie să fie meschin, apucător, îngust la minte şi fără suflet — pentru mine, cel mai antipatic dintre semeni.

I-am mai scris încă o dată mamei, ca să primesc acelaşi răspuns. îmi mai rămînea o speranţă. O să-i scriu mătuşii Hcien. Ea mă înţelegea într-un fel şi avea să-şi dea seama ce e în sufletul meu.

In speranţa asta, am rugat-o să pledeze în favoarea mea. Răspunsul ei a venit ca o palmă pe obraz, căci mi-o închipuisem totdeauna mai presus de tagma bigoţilor de riad. Afirma că viaţa e plină de încercări. Trebuia să mă silesc să port răbdătoare această cruce neînsemnată şi după un an s-ar putea să mă ia din nou la Caddagat. Un an,! Un an la Barney's Gap ! Mă făcea să-mi ies din minţi o asemenea posibilitate. Am pus mîna pe toc şi i-am făcui mătuşii nişte reproşuri amarnice, la care n-a mai catadicsit să-mi răspundă. Iar din ziua aceea m-a ignorat cu strălucicie, nu mi-a mai trimis nici cel mai banal mesaj şi nici n-a mai pomenit de mine în scrisorile ei către mama.

Există oare pe lume vreo prietenie statornică, mătuşă Helen, dacă pînă şi a dumitale — cea mai bună dintre femei — s-a clătinat şi s-a lăsat doborîtă de plînsetul isteric venind din inima copleşită de durere a unui copil ?

Guvernanta dinaintea mea stătuse o vreme într-un azil de nebuni, pînă să-şi facă debutul la Barney's Gap şi cum era o fire curioasă, le îngăduia copiilor sa facă co vor, iar în consecinţă aceştia nu ştiau nimănui de frică şi erau foarte obraznici. Nu îşi dădeau în petec să nu m§ asculte cît era pe lîngă casă tatăl lor, însă cînd acesta lipsea îmi făceau viaţa amară, iar mama lor zîmbea la tvăznăile lor, cîtcodată, şi deseori prefera să nu le bage în seamă, de indolenţă, dar niciodată nu le

administra nici un fel de corecţie.

Dacă mă depărtam de casă cu gîndul să scap de ei, veneau după mine strigîndu-mi fel de fel; cînd ii dojeneam, mă informau care mai de care că nu se lasă ei „să-i pună cu botu* pe labe fata lu' Melvyn, ăl mai prost om din lume, care şi-a prăpădit toate averili şacu 'mprumută bani la taica".

Dacă mă închideam la mine în odaie, vîrau beţe printre crăpăturile pereţilor de bîrne şi se strîmbau la mine. Ştiam că degeaba aş apela la tată, fiindcă şi ei şi mama ar spune minciuni şi n-o să mi se dea crezare împotriva lor. Văzusem cum s-a întîmplat cînd diriginta poştei se plînsese de Jimmy, ca să se aleagă pînă la urmă cu insulte, căci tatăl nu le găsea niciodată copiilor săi vreo vină.

M'Swat lipsea mult de acasă la vremea respectivă. Seceta impusese mutarea unei părţi din oi. pentru care închinase un teren de păşunat. la optzeci de mile spre coastă. Le lăsase acolo în seama unui angajat, dar se ducea des să vadă cum le merge. Uneori lipsea de acasă şi cîte două săptămîni în şir. Peter era plecat la muncă toată ziua, iar copiii profitau de poziţia mea lipsită de apărare. Capul răutăţilor era Jimmy. Cu ceilalţi m-aş fi descurcat lesne dacă nu era el. I-aş fi tras eu şi lui de la bun început o chelfăneală zdravănă, dacă nu erau scrisorile pe care le primeam tot timpul de acasă, şi în care eram avertizată mereu să nu-i supăr pe părinţi, şi dacă n-aş fi ştiut că, dacă puneam piciorul în prag să curm golăniile copiilor, însemna să iau măsuri ce mi-ar retrage imediat bunăvoinţa mamei. Dar cînd M'Swat a plecat pentru trei săptămîni, Jimmy a devenit atît de neruşinat, că m-am decis să pun o dată pentru totdeauna şaua pe el.' Miam făcut rost de o nuia — una mititică, fiindcă maicăsa obiecta la pedepsele corporale — şi cînd a început, ca de obicei, să mă maimuţărească în timpul lecţiei, iam tras una peste mînccn hainei. Lovitura nu i-ar fi stors lacrimi nici un copilaş dc o şchioapă, dar măgădanul. asta a scos un răcnet îngrozitor şi a căscat o gură cît toate zilele, lăsând să-i curgă balele pc tăbliţă. Ceilalţi s-au pus şi ei pe nişte zbierete de-ţi îngheţa sîn- gele în vine, că m-am şi descumpănit o ţîră. dur m-am hotărît să nu mă las. I-am mai dat una, la care în aşa hal a schelălăit şi a guiţat, că maică-sa a

dat fuga să-l scape, ca o movilă pc catalige, cu mnrc animozitate în ochii unde, în general, domnea un calm bovin.

M-a înhăţat de braţ şi m-a zgilţîit ca pc un şobolan, mi-a rupt bucăţele nevinovata cravaşă, azvîrlindu-mi-o în obraz, şi a spus, bătîndu-**1** pe umăr pc Jimmy :

— Săracu' de tine. Nu-1 mai atinge ea pc Jimmy al meu, cît sînt eu aid ! Chiar n-ai pic dc minte. Puteai să-l omori, dacă nu veneam eu.

M-am dus drept la mine în odaie, m-am închis acolo şi dupa-amiaza aceea n-am mai făcut lecţii. Copiii au venit să zdrăngăne clanţa, strigînd în bătaie de joc :

— Credea că poate să dea ea în mine, da' i-a arătat ei mama ! N-o să-şi mai dea aere cu noi fata lu' sărăntocu' de Melvyn !

M-am făcut că nu-i aud. Cc era să fac ? Nu exista nimeni căruia să-i cer ajutorul. M'Swat o să dea crezare spuselor familiei lui. iar mama o să mă învinuiască tot pc- mine. O să-şi închipuie că.m-am purtat cum nu trebuie fiindcă uram locul acela.

Doamna M'Swat m-a poftit la ceai, dar i-am spus că nu beau. Am stat trează toată noaptea şi m-am dat dc ceasul morţii. A doua zi am luat hotărîrea să reuşesc ori deloc, ori de tot. N-aveam de gînd să mai rabd. Dacă asta era să-mi fie singurul rost, cit e lumea de largă şi viaţa de lungă, atunci mai bine să mor — o să-mi iau singură viaţa, dacă va fi nevoie.

Lucrurile s-au petrecut a doua zi dimineaţă ca de obicei. Am făcut treburile care îmi reveneau şi la ora obişnuită mi-am băgat elevii în clasă. Nu 's-a arătat propriu-zis neascultător cît a ţinut dimineaţa, dar il simţeam pe Jimmy că aşteaptă ocazia să mă înfrunte.
Era o zi cumplită, bîntuită de un vint arzător, încărcat cu praful roşu din Riverina care umplea ca o ceaţă aerul. Vasele se înfierbîntaseră atit de tare Ia bucătărie, că au trebuit luate cu o cîrpă ca să le aducem în sufragerie. In timpul pauzei de o oră pentru masa de prînz m-am furişat neobservată pînă unde creşteau nişte' gutui şi mi-am rupt o nuia pe care am ascuns-o printre sacii de făină din încăperea-şcoală. La unu şi jumătate mi-am băgat şcolarii în clasă şi i-am pus la treabă, foarte sigură pe mine. Lucrurile au mers fără cea rr^ai mică opinteală pînă la ora trei, cînd a început

lecţia de caligrafie. Jimmy lovea fundul călimării cu peniţa ori de cîte ori înmuia tocul în cerneală.

— Jimmy, l-am mustrat eu cu binişorul, nu mai izbi aşa peniţa, că se strică. Nu-i nevoie s-o bagi chiar la fundul sticlei.

Poc, poc, făcea peniţa lui Jimmy.

— Jimmy, auzi ce-ţi spun eu ?

Peniţa — poc !

— Jimmy, cu tine vorbesc !

Peniţa iar : poc ! poc !

— James, am zis foarte severă, îţi dau o şansă !

M-a provocat cu tot dinadinsul, implîntînd cu forţe sporite tocul în călimară. Liza chicotea triumfătoare iar cei mici se întreceau care să-i ţină isonul. Mi-am luat calm nuiaua şi i-am tras prompt una pe spinare elevului meu refractar, aşa de tare, că din haina slinoasă i s-a ridicat un nor de praf, a scăpat din mînă tocul şi a vărsat cerneala.

A reacţionat cum mai făcuse şi altă dată, urlînd de să-ţi spargă timpanele şi lăsînd să-i curgă, din gura căscată, saliva pe caiet. Fraţii şi surorile lui s-au pornit şi ei să răcnească dar am lovit cu nuiaua în masă, amenînţînd că-i bat pe toţi dacă mai îndrăznesc să se smior- căie ; şi s-au speriat aşa de zdravăn, că au tăcut din gură, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Jimmy continua să zbiere ca din gură de şarpe. I-am mai ars una.

— **Te** poftesc **să** încctezi imediat !

Printre crăpăturile din perete o vedeam apropi-

- **indu-se pe doamna M'Swat. Văzînd-o că vine, Jimmy a urlat din nou. Mă aşteptam să sarâ la mine. Avea cinci picioare şi nouă inci înălţime şi şaisprezece *stones* greutate. Eu măsurăm cinci picioare şi un inci şi cînlăream opt *stones* —nu prea era o luptă dreaptă. Dar eram înfuriată şi, în loc să-mi fie frică, mă bucuram de înfruntarea iminentă şi abia mă ţineam să nu-i strig : „Hai, vino ! Sînt gata, şi fizic şi psihic, pentru încă o duzină ca tine !"**

Mă îmbărbătau curioasele idei pe care le

aveam în cap, cu privire la egalitatea dintre oameni. Teoria mea e că orice schilod este egalul oricărui uriaş şi orice netot egalul oricărui geniu. Şi cum, tocmai din pricina lipsei lui de putere schilodul ii e de folos uriaşului, acesta din urmă, din pricina aceleiaşi puteri, e obligat să se dea bătut în faţa lui. Tot aşa omul slab de minte şi cel inteligent, la fel cu doamna M'Swat şi cu mine.

Faptul că nu numai eu, ci şi toată familia mea erau dependenţi de M'Swat mi-a ieşit din minte. Recunoşteam doar că ea era o fiinţă omenească şi eu alta. Dacă eu trebuia s-o respect din pricina vîrstci şi a faptului că era mamă, atunci şi ea, de pe aceste poziţii avantajoase trebuia să se arate îngăduitoare cu mine din pricina tinereţii şi lipsei mele de experienţă. In felul acesta, eram egale.

Jimmy răcnea cu energie sporită, ca s-o aducă pe maică-sa. iar eu continuam să-i trag cu nuiaua pc spinare. Doamna M'Swat s-a apropiat la un pas de uşă, pe urmă. ca şi cum s-ar fi răzgîndit, a luat-o înapoi şi a intrat în bucătăria încinsă, cu acoperiş scund. Am înţeles că învinsesem şi m-am simţit dezamăgită că fusese o victorie atît de uşoară. Văzîndu-se biruit, Jimmy a încetat cu tărăboiul, şi-a şters caietul cu mîneca hainei şi şi-a văzut de scris mai departe, nătîng ca o oaie.

Să-şi fi dat oare seama doamna M'Swat că în ziua precedentă făcuse o greşeală, nu ştiu ; sigur e că de atunci încolo copiii mi-au dat ascultare şi de acest in-

cidcnt nu s-a mai vorbit; iar, după cîte îmi dau seama, la urechile lui M’Swat nici n-a ajuns vreodată scandalul” cu pricina.

„Cît ? Cît ?“ era în seara aceea de februarie strigătul inimii mele, în vreme ce mă plimbam în praful pînă la glezne să văd cum în spatele munţilor apune, ca un glob de sînge, soarele.

Capitolul treizeci

UNDE PROSTU-I FERICIT. NEBUN E ÎNŢELEPTUL

Cînd rămîneam singură mă zbuciumam fără răgaz şi, cu timpul, piuă şi mintea înceată a doamnei M'Swat'a începui să discearnă semnele acestor chinuri.

—Nu prea tiu io cu petrecerile si distracţia da* n-ai prea mai avut parte de d-astea. Ai tot stat locului p-a- cnsă, da: m;ii du-te şi dă o raită la Liza. C-o să-ţi facă bine — mi-a zis ea.

Peli'ccerili': distracţia şi raita care mi se îngăduiau niie ,şi Lizei *erau vizitele* prin \'ecini. Aceştia erau, ca şi familia MSiv'flt, *selectoi*-i care se ocupau de creşterca oilor. Erau prietenoşi, erau amabili ai mine şi îi găseau superiori patronilor mei în privinţa caselor extrem de curate. Dar duceau cu toţii aceeaşi viaţă împotmolită, iar existenţa i°r sufletească se nutrea cu aceleaşi idei meschine. Ain fost amar dezamăgită că nici unul din ei n-avea pian, întruext numai cineva pasionat de artă îmi Putea înţelege setea n\ea de muzică.

An» **împrumutat** cîte ceva de citit, dar singurele cărţi de care am putut face rost erau cîteva numere din *Jtir- naiul tinerelor* P® *c&rc* le-am devorat, să zic aşa, cu voracitate.

Cum se întorcea Liza cu spatele, fetele veneau sa mă întrebe cum de pot **Şta** la Barney's Gap, exprimîndu-şi opinia că era cea mai înfiorătoare văgăună de pe lumea asta, iar doamna M'Swat cea mai murdară fiinţă şi că nu s-cr duce acolo nici pentru eincizcci dc lire pe săptămînă. îmi impusesem să nu rostesc niciodată un singur cuvînt împotriva doamnei M'Swat ; dai* în inima mea spumegam că-mi fusese impusă o astfel de viaţă, cînd fete care nu visau şi nu doreau maL mult decît să st[1] mărite cu Peter M'Swat se îngrozeau lu gîndul să ajungă *a* trăi acolo.

Mama insista să-i scriu regulat, aşa că o dată pe săptămână datam o scrisoare ca din „Lagărul lui Sca-

raoţchi" şi înfieram locul cu pricina : Iar mama îmi răspundea to-t atît de invariabil că în vremurile astea grele ar trebui să-i mulţumesc lui Dumnezeu că am ce mînca şi ce îmbrăca. Ştiam şi eu asta, la fel de bine ca toată lumea, şi îmi dădeam seama că sînt o mulţime de fete care de-abia aşteaptă să-mi ia locul; dar ele erau altfel la fire şi pe urmă, cînd ai şaptesprezece ani, acest fel de a judeca lucrurile nu atîrnă prea greu in balanţă.

Horace, cel mai mare dintre fraţii mei şi geamănul surorii mele Gertie, şi-a luat asupt a-i sarcina să mă onoreze cu următoarea misivă :

De ce naiba nu termini odată ***cu*** *scrisorile astea ? Ne ia mama pe toţi la refec din cauza lor, şi nici* fu *nu te alegi cu nimic. Doar că o îndirjeşti pe mama* ***să*** *nu te ia d? acolo. Zice* ***că*** *ai numai-fumuri în cap de-ţi închipui* ***că*** *ţi se cuvine mai mult* şi *că nici locul pe care îl ai nu-i de tine şi că e bine că,e cum e şi-ţi prinde bine, să i-j mai dezbare de prostii, că e vremea să-ţi mai bagi minţile in cap, •rîioasă* şi cu *coada pe sus, cum eşti. După* <v *primeşte scrisorile ocărăşte de nu mai poate, zice că mai bine n-avea deloc copii, că ce mamă bună e ea şi ce draci împieliţaţi sîntem noi. Proastă mai eşti* că nu *vrei* ***să Tămîi*** *unde eşti. Ce n-aş da eu să pot s-o şterg la M'Swat* sau **Ia** Mack *Pot, aş prinde cît ai zice peşte ocazia şi n-aş* Zăiri ***sj-mi*** *scape norocul. Şeful tot aşa se ţine de chefuri şi* ***umblă*** *haihui prin tîrg, pînă se duce careva după el* ***să-l chcme*** *acasă. M-am, cam săturat de el şi am de gînd* ***s-o*** *şterg* ***de*** *aici înainte să vină Crăciunul, să-mi spui* ***viii- cu:n*** *vrei* ***dacă n-o*** *întind. Mama zice că or* ***să*** *moară ţtnrii de foame, dacă plec ; dar Stanley a crescut cit* ***o***
prăjină, aşa-i zic, şi să vezi ce rău se înfurie, şi *ar trebui la anul să fie în stare să iasă la arat. Eu eram mai mic şi aram. Anul ăsta avi pus paisprezece acri cu secară şi ovăz, dar nu crcd să secer nici cît să umplu o roabă. Sînt sătul pînă în gît de locul ăsta. N-am niciodată un bănuţ al meu şi nu numai băutura tatei e de vină;* nici *dacă n-ar trage el la măsea n-ar fi mult*

mai grozav. Aici e cea mai împotmolită văgăună din lume şi o s-o las naibii baltă şi o să plec să mă angajez om la oi. Nu mai vreau să aud de vacile astea, toate merg aici ca mortul; mai viaţă e să umblu cu capcane după iepuri prin *munţii Timlinbilly. Mama zice tot mereu că să am răbdare, că or să sc mai dreagă lucrurile cînd s-o potoli seceta* şi or *veni ani mai* buni, dar nu *mă duce ea pe mine cu chestiile astea. Ţin minte cum era şi in anii cu ploaie. La ce* să mai *cultivi ceva cînd se face atîta că nu mai ai cui să vinzi, şi nutreau oile de oloageală* şi *nu puteai să dai untul, şi cam lot aia e cînd, n-ai ce vinde şi cînd n-ai cum să vinzi nimic din cc ai. Şi ce mai tura-vura, să nu mai văd vacile in ochi. Mi s-a urîţ pînă peste cap de ele. Ditamai flăcăul, să te omori tu să tragi de ţiţele vacii şi dimineaţa şi seara, pe urmă să învîrţi la separator şi să-l speli în lighean, asta e treabă de fetişcană. Şi dacă te duci şi tu ta un picnic, tocmai cînd ţi-e mai mare dragul, dă iute fuga acasă şi mulge vacile ; şi cînd te pui la şpiţ duminica, dczbracă-te şi apucă-te iar de muls şi pe urmă dă jos tot dc pe tine şi fă baie, că dacă nu* îi *miroşi drăguţei a grajd de la o poştă* şi *s-a terminat cu .giugiuleala. Nici n-o să mai ştiu ce-i aia ploaie pînă om vedea-o din nou ; dar parcă văd că o să vie potop şi o să radă şi ce-a mai scăpat de la secetă. Lăcustele mîncaseră toată roada, pînă şi coaja de copaci, şi omizile au dat gata cîteva roşii* ***pe*** *care le ţineau, udîndu-le cu zoaiele de la vase. Toţi şmecherii de pe aici şi cu tata au făcut cerere la guvern să le suspende deocamdată arenda. Nu ne-au anunţat încă dacă li se aprobă, dar dacă guvernului nu-i convine, n-are decît să se spele pe cap că noi n-avem nici o para chioară, necum să mai plătim taxe. Uite că ţi-am scris o scrisoare lungă şi dacă mirii ceva de ortografie sau de gramatică, să ştii că altă dată nu-ţi mai scriu, aşa că fă bine şi ascultă ce-ţi zic şi nu-i mai scrie mamei ca pînă acum, fiindcă, oricum nu te ia în serios,*

Al tău frate
iubitor, Horace

Aşa va să zică ! Mamei nu-i era milă de mine nici un pic şi cu cît mâ rugam mai tare de ea. cu atît se îndîrjea să mâ lase să îndur mai departe, prin urmare nu i-am mai scris deloc. Am continuat, cu toate acestea, corespondenţa cu bunica şi ea mi-a spus într-una din scrisori că Harry Beecham era tot la Sydney ca să-şi rezolve afacerile (asta sc întîmpla în februarie) : dar că urma sâ plece în Queensland, cînd isprăvea cu toate. Făcuse apel la nişte fermieri înstăriţi pe care îi cunoscuse în vremurile lui bune şi primul post de administrator sau de supraveghetor care urma să se ivească, al lui era ; dar deocamdată i se oferise custodia a 1600 de tauri jugăniţi de transportat pe uscat de la o fermă din apropierea golfului Carpentara pînă în statul Victoria. Unchiul Jay-Jay nu se întorsese încă : îşi prelungise călătoria pînă la Hong Kong. iar bunica sc temea că face prea mare cheltuială, avînd în vedere că din pricina secе Le i abia reuşeau s-o scoală la capăt şi le era frică să nu se vadă siliţi să apeleze la un împrumut de la bancă. Era mih- nită că eu nu reuşeam să mă împac cu slujba de acolo. Era plicticos, fără îndoială, clar nu-mi primejduia cu nimic reputaţia, în vreme ce într-o aşezare mai plină de viaţă s-ar fi putut să-mi fie greu să rezist la unele tentaţii. De ce nu încercam oare să privesc lucrurile în felul acesta ?

Mi-a trimis un exemplar din *Australasian*. ceea ce a constituit o delectare pentru mine şi pentru cftpii, căci erau cu totul ignoranţi în privinţa celor mai banale lucruri de pe lume iar sosirea acestei publicaţii ilustrate a fost un eveniment de trecut în jurnal cu litere de-o şchioapă. Se îmbluzeau în jurul meu ciorchine, curioşi să vadă pozele. In numărul respectiv s-a întîmplat să figureze o pagină cu portei'ctele a unsprezece cînlâreţe australiene şi ne-au căzut ochii pe doamna Melba, al
cărui chip figura in mijlocul paginii. In costumul cărui personaj de operă era îmbrăcată, nu-mi aduc aminte, dar arăta splendid. Purta o coroană pe capul ei superb, avea părul bogat revărsat în valuri pe umeri, iar pieptul şi frumoasele braţe expuse privirii.

— Asta cine mai e ? au întrebat ei.

— Madame Melba ; aţi auzit de ea ?

— Şi cine-i Madame Melba ? Ce face ? Ii vreo regină ?

— Da, o mare regină a c în tecului...

Şi, inspirată de o imensă admiraţie pentru cînlăreaţa noastră naţională, vestită printre cele mai vestite pri- Aadone ale lumii, am început să le povestesc de renu- mele ei şi că i se oferiseră în curînd 40000 de lire sterline ca să cînte trei luni în America.

Nu prea le venea să creadă. Auzi, patruzeci de mii de lire ■ De zece ori cît dăduse ,.taica“ pe un teren scos la licitaţie, nu de mult. Mi-au zis, că nu-i duc eu pe ei cu scorneli d-astea. Nimeni nu dă un sfanţ la o femeie, numai ca s-o audă cum cîntă — nici măcar o liră. Păi, Susie Duffy era cea mai grozavă cîntăreaţă de pe Mur- rumbridgee şi cînta oricui o ruga, fără nici un ban.

In acest moment critic a venit să vadă comedia şi Jimmy, care fusese plecat. S-a uitat cu atenţie cîteva clipe. ap£>i a remarcat ceea ce le scăpase celorlalţi.

— Păi, asta e dezbrăcată !

Am încercat să le explic că printre cei bogaţi din lumea bună era obiceiul să te îmbraci seara în felul acesta, şi că era foarte frumos.

Doamna M’Swat a venit să mă admonesteze că le arăt copiilor poze neruşinate.

— T*e’ să fie o stricată, a zis Jimmy, iar Liza a declarat-o nebună, fiindcă după ea : „Ce-i aia să fii jumătate dezbrăcată într-o poză ; taman atunci trebuia să se îmbrace şi ea frumos de tot“.

Cu siguranţă că Liza acţiona conform acestui principiu, fiindcă o fotografie de a ei, opera unui artist ambulant, stătea mărturie că se impopoţonase în vederea respectivei ocazii cu două perechi de manşete care îi stăteau strîmb, ceasul cu lant ai iui Peter, panglici, pelerine, flori şi alte zorzoane cu duiumul.

— Nici nu există oameni ca Madame Melba asta — poveşti ! s-a pronunţat doamna M'Swat.

— Dar de Gladstone aţi auzit ? am întrebat-o

— Nu ; unde vine asta ?

— De Isus Cristos aţi auzit ?

— Sigur că da : e ceva cu Dumnezeu, nu-i aşa ?

N-am mai făcut nici o încercare să-i luminez în privinţa celebrităţilor noastre.

Ah, ce-i mai invidiam pentru cît erau de ignoranţi şi

de mulţumiţi ! Erau cu toţii fericiţi ca nişte răţuşte la baltă ! Eu însă eram o răţuşcă silită să-şi ducă pe vecie traiul într-un deşert, tînjind amarnic după apa la care nu-i era dat să ajungă decît în vis.

Capitolul treizeci şi unu

NE ÎNFRUNTAM, DOAMNA M'SWAT ŞI CU MINE

La Barney's Gap nu veneau decît bărbaţi, şi ei numai cu treburi — locul era tabu pentru femei. Unele din ele îmi spuneau că ar veni să mă vadă, pe mine, dar nu şi s-o viziteze pe doamna M'Swat, pentru că le dădea voie copiilor să se poarte cît de urît cu ele, dacă aşa aveau ei chef. Cînd se aventurau pe acolo cei cîţiva indivizi care aveau curajul s-o facă, M'Swat se aşeza, îşi aprindea pipa, scuipa fără reţineri şi din belşug pe podea şi stăteau ceasuri întregi la taclale, iar şi iar, despre preţul linii, probabila capacitate de reproducţie a masculilor din turmele pe care le aveau şi despre lipsa de iarbă — niciodată vreo vorbă despre politica ţării lor sau despre evenimentele zilei. Nici măcar vestea despre „crimele din munţi " ale lui Butler nu ajunsese pînă aici. Mă întrebam dacă ştiau cum îi cheamă pe guvernator şi pe primul-m inistru.

Nu mă necăjeam că mîncarca era proastă şi gătită în mizerie, că domnul M'Swat folosea in conversaţia sa ,.al dracului" în medic cam dc două ori la fiecare cinci minute şi nici că mă întăritau la tot pasul copiii cu aluzii la pauperitatca tatălui meu, chinuindu-mă într-o mie de feluri — mă ucidea cumplita monotonie a vieţii de acolo.

Tînjcam cu înfrigurare să se întîmple ceva. Agonie e un cuvînt prea blind pentru a exprima ce însemna viaţa aceea pentru mine. Ceva de nivel comparativ ar fi regimul de celulă izolată pentru un ţigan.

Cind se afla acasă, M'Swat şedea în toate serile, negreşit, în sînul familiei sale şi dizerta cu privire la cît de bogat era cl faţă âe vecinii lui, din ce naiba trăia bă- trînul Reece, cine avea cel mai bun soi de oi şi cine era cel mai grozav la număratul respectivelor animale, pînă cînd simţeam că mi se învîrte capul de atîtea lucruri sordide şi mă furişam afară, sub cerul înstelat, să-mi mai răcoresc sufletul. îmi făcusem un obicei din asta şi mâ strecuram seară de scară pînă într-un loc de unde nu mă mai puteau auzi şi cîntam pe rînd cîntecele auzite la Caddagat, retrăind în amintire toate zilele şi toate ceasurile petrecute acolo, pînă cînd acest lucru mă copleşea şi nu mai ştiam de mine. Deseori îngenuncheam pc pămîntul uscat de sub cerul înmiresmat de vară şi mă rugam — rosteam rugăciuni însufleţite şi pătimaşe la caro nu mi s-a răspuns niciodată.

Eu trăiam cu impresia că nimeni nu băgase de seamă hoinărelile mele nocturne, dar mă înşelam. Se pare că domnul M'Swat mă bănuia că am un iubit, dar n-a reuşii niciodată să mă surprindă în flagrant delict.

Posibilitatea ca o fată să iasă noaptea pe afară ca sâ admire stelele şi să vifceze i se părea ccva tot atît de improbabil cum mi s-ar fi părut mie să zbor şi. cum n-avea capacitatca sufletească de a se înălţa deasupra noroiului, m-ar fi crezut nebună şi i s-ar fi părut periculos să mă mai ţină pc lîngă casă.

Peter, moştenitorul, avea o drăguţă, o anume Susie Duffy, care stătea la cîteva mile mai încolo, pe partea cealaltă a rîului Murrumbîdgee. Avea obiceiul să se.ducă s-o curteze în fiecare duminică şi alte două-trei seri pe săptămînă : i-am auzit dc multe ori clinchetul lanţurilor de împiedicat calul şi zăngănitul scărilor de la şa cînd se întorcea acasă tîrziu. într-o seară însă, am rămas pe afară mai tîrziu ca de obicei şi el a trecut pe lîngă mine în drumul spre casă. Nu m-am mişcat deloc şi nu m-a văzut, dar calul s-a smucit violent într-o parte. M-am gîndit să nu-şi închipuic că sînt vreo fantomă, aşa că am strigat:

— Eu sînt.

— Ia te uită, fir-ar să fie ! Ce naiba cauţi ia ora

asta ? Nu ţi-e frică de fantome ?

— Nu, vai de mine. Mă durea capul tare >i nu puteam să dorm, aşa că am ieşit să văd dacă nu-mi trece cu puţină plimbare, i-am explicat.

Ne aflam la vreun sfert de milă de casă şi Peter şi-a încetinit calul, ca să pot ţine pasul. Cunoştinţele lui în domeniul etichetei nu mergeau pînă la prescripţia de a descăleca. E mare diferenţă între grosolănie şi ignoranţa. Peter nu era grosolan ; era pur şi simplu ignorant. Din acelaşi motiv o lăsa pe mama lui să dea de mincare la porci, să-i cureţe cizmele şi să taie lemne în timp ce el şedea fumînd şi scuipînd pe jos. Nu se putea spune că nu se purta ca un bărbat, căci aceasta era singura comportare bărbătească pe care o cunoştea.

Eram singură în încăperea ce ne servea de clasă a doua zi după-amiază, dnd domnul M'Swat s-a strecurat pieziş înăuntru şi după ceva opinteli şi bîiguieli a dat drumul la ce-i stătea pe suflet:

— Vreau să-ţi zic că nu prea ţiu cu fetele de umblă noaptea pe afară, sâ se întîlnească cu flăcăii ; dacă vrei să-ţi facă curte, poţi să stai şi în casă, dacă-i băiat serios.

Io n-am nimic că te dai la Peter al nostru, numai că n-ai avere deloc — pe tine te plac binişor da' cu Peter avem alte gînduri. Aproape că-i înţeles la sigur cu Susie Duffy şi fiin'că moş Duffy are ceva avere vreau să pună mîna pe ea şi nu mi-ar plăcea să-i strici tu socotelile.

Peter era „cînepiu înalt, pistruiat, un chip de mîrlan de la.ţară" şi, la fel ca argatul lui Middleton, „n-avea păreri, n-avea idei" dar poseda suficient instinct şi pricepere în ale vieţii de ţară ca să adune bani, trudind din greu. îşi lăsase mustaţă şi avea o drăguţă; purta pantaloni strimţi şi ditamai pinteni ; umbla cu un legănat pieziş care era o combinaţie de timiditate şi de fanfaronadă şi se făIea ca un bărbat cu legătura de la gît; avea inimă bună, principii sănătoase şi n-ar fi fost în stare să facă rău unei muşte ; muncea din zori pînă în seară şi îşi făcea datoria, resemnat ca un bou de jug, la locul în care îl aşezase Dumnezeu; n-a făcut baie niciodată cît timp l-am cunoscut şi era după propriile sale opinii, bărbat.

Ştia de existenţa lumii din afară cum ştiu eu de existenţa algebrei, dar nu-i păsa de ea mai mult decît îmi pasă mie de algebră.

Aşa îl evaluam eu pc Peter M'Swat. De la locul lui îmi inspira oarecum rcspcct, cum sînt sigură că şi eu lui, de la locul meu. dar cu toate că soarta găsise de cuviinţă să ne plaseze pînă una alta în acceaşi văgăună, existentele noastre erau totuşi produse care nu se pot amesteca, cum sînt apa şi uleiul, care rămîn separate şi nu se uncsc pînă nu îi cad pradă aceleia care le nivelează pe toate — moartea.

O căsătorit cu Peter M'Swat !

Consternarea şi dezgustul m-au lusat fură grai şi lotuşi mai eram încă pe jumătate înclinată să rîd de enormitatea aceea, cînd tatăl lui Peter a spus în conţinuarc :

— îmi pare rău că te-a lovit amorul de Peter da' ştiu io c-o să ai minte. Vezi tu, io am mulţi copii şi cind o să-şi împartă averea 'ntre ei n-o să rămină mare lucru. Să-ţi spun ceva : moş Duffy are ceva bănuţi şi n-are decât doi copii : pe Susie şi pe Mick. Pot să te fac să-l vezi pe Mick — poate n-o fi el aşa prezentabil ca Peter al nostru — a dat el să reflecteze, evident mîndru peste poate de costelivul de fiu-său, dar n-a mers mai departe căci pînă atunci fusesem ca o sticlă cu drojdie care se umflă şi acum mă dezlănţuisem.

— Taci din gură, nătărău bătrîn ! Cum de ai impertinenţa să-mi pomeneşti numele în legătură cu mocofanul de fiu-tău ? Şi milionar dacă ar fi nu i-aş dat voie să mi atingă nici cu un deget! Te înşeli dacă ţi-închipui că mi plimb noaptea ca să mă întîlnesc cu cineva — plec încotro văd cu ochii numai ca să mai scap un pic de atmosfera sufocantă din casa ta, de care mi-e silă. Să nu-ţi intre In cap că dacă ai apucat şi ai rînit şi slugărit ca un rob pînă te-ai ales cu nişte bani, asta face din tine un gentleman ; şi să nu mai cutezi *niciodată* să-mi rosteşti numele legat de vreo căsătorie cu cineva de pc aici !

Acestea fiind zise, cu capul sus şi cu umerii traşi înapoi, m-am dus în pat ţanţoş la mine în odaie, unde am bocit pînă m-a cuprins slăbiciunea şi mi s-a făcut

rău.

Mâ scotea din fire viaţa monotonă şi sordidă dc aici şi nu era nici o cale legitimă de evadare. Mi-am făcut tot felul de planuri nesăbuite : să fug şi să mă apuc de fie ce-o fi, numai ceva palpitant să fie, orice în afară de monotonia care mă tortura să mă scoată din minţi. M-a reţinut însă iubirea ce-o purtam frăţiorilor şi surioarelor mele. Nu puteam face un lucru care să mă scoată din rîndul lumii şi să nu-i mai văd niciodată. Atît eram de la pămînt, că de-ar fi fost ca Harold Beecham să-şi facă tocmai atunci apariţia cu planuri matrimoniale de pus în aplicare imediat, aş fi trecut repede cu buretele peste frumoasele mele planuri de perspectivă şi i-aş fi acceptat pe loc propunerea. Dar el n-a apărut şi nici n-aveam idee pe unde hălăduieşte sau cum îi merge. Cînd mă gîndeam la cl, ce demn de iubire şi ce superior îmi părea în comparaţie cu bărbaţii pe care ii întîlneam acum ; nu c-ar fi fost el mai bun decît aceşti bărbaţi la locul lor şi cu luminile lor, dar luminile lui — sau, mai degrabă, nu luminile lui, căci nu era Harold Beecham nici pe departe vreun filozof, ci mobilele de salon pe care acestea le luminau — erau mult mai artistice.

Ce prinţ al curtoaziei şi al galanteriilor, ce cuceritor ştia să fie, în felul său tăcut şi liniştit !

Următoarele informaţii cu privire la el provin dintr-o scrisoare pe care am primit-o de Paşti de la bunica :

Şi alaltăieri cine crezi că s-a găsit să ne facă o *surpriză* ? *Harold Beecham. Era slab ca un ţîr* şi *negru foc (aici am zimbit, fiindcă* îmi *închipuiam, că Harold n-avea cum să fie mai tuciuriu decît pe vremuri). Era cît pe-aci să moară de pojar : l-a făcut* cînd *era cu vitele în Queens- land şi s-a udat o dală pînă la piele.* Aşa *de rău bolnav a fost, că a trebuit să lase altora răspunderea celor 1600 de capete de vile pe care le aducea. A venit pe aici ca să-şi ia la revedere de la noi, fiindcă pleacă săptămîna viitoare în Australia de vest, să vadă dacă nu cumva reuşeşte pe acolo să mai dreagă lucrurile. Eu mă temeam să nu facă şi el ca tînărul Charters şi să se jure că nu*

mai vine niciodată înapoi dacă nu prinde cheag, dar zice că de la Crăciunul ce vine în trei ani *se întoarce precis,*

dacă pînă atunci o mai fi teafăr şi pe picioarele lui, cum zice singur. De ce o fi stabilit să *revină tocmai atunci* nu *ştiu, că prea comunicativ n-a fost el niciodată iar acum e mai puţin social ca oricînd. E omul care nu-şi dă pe faţă sentimentele, dar sint sigură că resimte profund pierderea situaţiei lui de odinioară. A părut surprins că* nu *te găseşte aici şi zice că-i păcat să te apuci tu de dăscălie, fiindcă o să-ţi piară toată vioiciunea şi tot hazul* fi *sâ ştii că e prima oară cînd îl aud exprimîndu-şi părerea despre treburile altcuiva. Frank, Hawden îţi trimite multe complimente, etc.*

Dăscălia avea cu siguranţă asupră-mi efectul anticipat de Harold Beecham, dar nu lecţiile ci locul unde predam îmi făcea rău — adică bine, că aşa zicea mama.

Nu dormeam deloc şi cîte patruzeci şi opt de ore în şir cîteodată şi nopţile mi le petreceam plîngînd pînă mi se făceau în jurul ochilor cearcăne întunecate pe care nu le mai putea drege spălatul cu apă. Vecinii mă descriau ca pe o „fătucă pîlpîndă şi necăjită tare" care „nici ca să-şi scape pielea" n-ar fi şi ea în stare să ridă — un personaj cu totul diferit de fata de la Caddagat, dojenită tot timpul că e zurbagie, mereu pusă pe şotii, băieţoi neastîmpărat şi că prea îşi rîde de toate cele şi se hlizeşte din orice fleac. într-un asemenea hal de nervozitate ajunsesem, că săream în sus cînd se deschidea uşa sau auzeam paşi pe neaşteptate.

Cind m-am mai răcorit, după ce îi expusesem domnului M’Swat cu atîta înverşunare opiniile mele, am avut senzaţia că îi datorez nişte scuze. După mintea lui (şi aceasta e singura modalitate corectă de a ne judeca semenii) el se purtase faţă de mine oarecum ca un tată. Ii fusesem dată în grijă şi ar fi fost într-un fel răspunzător dacă mi s-ar fi întîmplat ceva cînd plecam noaptea la plimbare. Plin de bune intenţii fusese şi atunci cînd se oferise să-mi facă rost de o partidă, îngăduindu-ne „giugiuleala" sub directa lui supraveghere. Că temperamentul şi aspiraţiile mele făceau ca planurile lui să mi se pară

dezgustătoare nu era vina lui, ci doar nenorocul meu. Da. Greşisem, greşisem cu totul.

Cu gîndul ăsta în minte, Inotînd pînă la glezne prin praf şi croindu-mi anevoie drum printre găinile şi porcii care mişunau în preajma uşii din spatele casei, am pornit în căutarea stăpînului meu. Doamna M'Swat îi arăta lui Jimmy cum să taie o oaie şi cum să-i scoată măruntaiele, în vreme ce Liza, pusă să legene copilaşul şi să asiste la spectacol îi dădea cu volubilitate agramată indicaţii în aceeaşi privinţă. Peter şi cîţiva dintre copiii mai mici erau duşi să taie eucalipţi pitici pentru hrana oilor. Bocănitul topoarelor şi murmurul riului Murrumbidgee se auzeau pierdut din direcţia soarelui care apunea. Acuşi urmau să vină acasă şi să apară la ceai. Mă gîndeam că or să spună : „cîrlanii e slabi morţi, da'noatenii e tot graşi. Ptiu, drace ! Da'ştiu c-au intrat pîn hăţiş ! Au ros şi cotoare şi tot, d-alea cît un creion de groase".

Respectiva informaţie fusese împărtăşită în limbajul de mai sus şi ieri, şi alaltăieri, şi avea să fie dată şi azi, şi mâine, şi poimîine. Era principala temă din programul lor de conversaţie, până la noi ordine.

îmi cam închipuiam eu pe unde era de găsit domnul M'Swat, întrucît cumpărase recent doi berbeci de prăsilă şi îşi făcuse obicei să stea şi să-i admire cîteva ceasuri în fiecare seară. M-am dus către locul unde păşteau aceştia de obicei şi după cum era de aşteptat, l-am găsit acolo pe domnul M'Swat supraveghindu-şi odoarele cu pipa în dinţi şi cu ochii lucind.

— Am venit să vă cer iertare, domnule M'Swat.

— Lasă, fetiţo, nu-i nimic. Nu bag io seamă la ce scoate omu' din el la mânie.

— Dar eu n-am spus-o la mânie. Tot ce v-am spus aşa e, ânsă aş vrea să vă cer scuze pentru felul brutal în care v-am vorbit, căci n-am dreptul să vorbesc aşa cu cei mai în vîrstă ca mine. Şi mai vreau să vă spun că nu-i cazul să vă temeţi că am să fug cu Peter, presupunând chiar că m-ar onora cu afecţiunea lui, deoarece sint logodită cu altcineva.

— Afurisit să fiu ! a exclamat şi obrazul lui boţit

ea o frunză uscată de tutun era tot numai curiozitate. Şi te măriţi curînd ? Are şi el ceva avere ? Cine-i ? Trebuia că-i cineva respectabil. Tu eşti tare tinerică.

— Da, e cît se poate de respectabil, dar nu mă mărit cu el pînă nu fac douăzeci şi unu de ani. E sărac, dar are perspective bune. Trebuie să-mi promiteţi că nu spuneţi nimănui, fiindcă aş dori să rămînă secret şi v-am pomenit de asta numai ca să nu vă mai faceţi griji în legătură cu Peter.

Mi-a dat asigurări că va păstra secretul şi ştiam că mă pot bizui pe cuvîntul lui. Se arăta peste măsură de neliniştit că viitorul meu soţ e sărac.

— Să nu te măriţi niciodată cu un bărbat fără un pic de avere, fetiţo. Ascultă ici sfatu'meu : în gospodăria săracă îşi vîră dracii coada, orişicît de bun îi bărbatu ! Ce zor ai ? Eşti destul de arătoasă în felul tău şi lac să fie, că broaşte-s destule. Eşti mărunţică tare : mie unu' îmi place femeia mai zdravănă, ds' să nu te pierzi cu firea. Am auzit io că unii zice că le place mărunţelele, da mie unu', cum îţi spui, dă-mi o femeie mai zdravănă.

„Şi ţi-a dat Domnul o nevastă zdravănă de tot", mi-am zis eu, în sinea mea.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu mă consider deloc mai presus decît neamul lui M'Swat. Dimpotrivă : ei îmi sînt cu mult superiori. Domnul M'Swat era curat la suflet şi integru din punctul de vedere al moralei, şi, la nivelul său mărginit, era un om cît se poate de cumpătat şi de bun la inimă. Doamna M'Swat îi era credincioasă, era blîndă la fire şi împăcată cu soarta şi an după an îşi îndeplinea cea mai cumplită dintre datoriile omeneşti — năştea copii, făcînd prin urmare pentru naţie şi pentru Ziditorul ei mai mult decît voi fi eu capabilă să fac vreodată.

Nu-i vina mea că viaţa pe care o duceau ei mie îmi stîlcea sufletul, ca o menghină. Pe toţi ne croieşte Firea : noi n-avem dreptul la opinie şi nici eu nu puteam să-mi schimb alcătuirea pe una care ar fi găsit suficiente mijloace de subzistenţă în atmosfera intelectuală de la •Barney's Gap.

Capitolul treizeci şi doi

ADIO, BARNEY'S GAP

In cele din urmă am ajuns, după ce luna iunie **a** lăsat loc lui iulie, iar iulie lui august, că nu mai puteam îndura. Aş fi plecat chiar şi pe jos, ce-aş fi făcut nu ştiu şi nici nu-mi păsa, singuru-mi gînd fiind să fug cît mai departe de Bamey's Gap. într-o seară am primit o mulţime de scrisori de la fraţii şi surorile mai mici de acasă. M-am frămlntat ce m-am frămîntat din pricina lor şi le-am vîrît sub pernă. Cum nu dormisem nopţi în şir, mă simţeam slăbită şi nu prea eram în apele mele ; am pus capul jos, să mă odihnesc puţin înainte să merg să pun de ceai. Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că doamna M'Swat mă zgîlţîia zdravăn cu o mînă, ţinînd o luminare aprinsă în cealaltă şi spunînd :

— Liza, închide iute geamul. A stat aici în curent de a îngheţat toată şi după cum scîncea de aiurea, cred c-a visat urît. Şi uite că nu pot s-o scol. Ce te doare, fetiţo ? Eşti bolnavă ?

Nu ştiu ce mă durea, însă ulterior am aflat că rideam şi plângeam întruna, rugîndu-mă de bunica şi de un oarecare Harold să vină să mă scape, că ziceam mereu „nu mai pot să îndur, nu mai pot să îndur" şi că mă purtam ciudat de-a binelea, astfel încît domnul M'Swat s-a alarmat şi a trimis, cale de şaptesprezece mile, după cel mai apropiat doctor. Acesta a sosit a doua zi dimineaţă, mi-a luat pulsul, mi-a pus cîteva întrebări şi a anunţat că sufăr de epuizare nervoasă.

— Păi, copila asta e complet la pămînt şi e pe cale să facă encefalită ! a exclamat el. Ce-aţi pus-o să facă ? Pare să fi stat in mare tensiune. Are nevoie de repaos complet şi de schimbare, multe distracţii şi hrană din belşug, că altfel îşi pierde minţile.

Mi-a lăsat mie o sticlă de sirop tonic, iar doamnei şi domnului M'Swat o spaimă grozavă. Bieţii de ei,

buni la inimă cum erau, se dădeau de ceasul morţii ; dar cauzele colapsului meu le pricepeau cam tot atît cît pricep eu ce-i înăuntrul lumii. Puneau totul pe seama prăpăditelor de lecţii şi de treburi pe care le făcusem şi eu.

Doamna M'Swat a tăiat o pasăre şi a gătit-o să mă delecteze pe mine. îmi agrementau porţia ceva măruntaie şi numeroşi fulgi şi, cum poftă de mîncare n-aveam, nu mi-a mers deloc la inimă dar m-am prefăcut ca să-i fac blajinei bucătărese pe plac.

Aveau să le scrie imediat părinţilor mei şi să-i anunţe cînd mă vor trimite cu trenul. S-a decretat că sînt prea bolnavă ca să pot face pe scribul. A fost propusă Liza, pe urmă Jimmy, însă M'Swat a tranşat scurt chestiunea :

— Păi sigur, fir-ar să fie ! Cînd îi o chestie d-asta importantă de afaceri, io-s ăla potrivit să scrie !

Aşa că pe masa din sufragerie s-au aşezat tocuri, cerneală şi hîrtie, iar în rîndul tinerimii s-a dat de veste : „Taica o să scrie o scrisoare toată, numa' el singur*[1].

Uşa odăii mele dădea în sufragerie şi din pat puteam să văd toată desfăşurarea acţiunii. Domnul M'Swat şi-a săltat nădragii, strîngîndu-i zdravăn cu cureaua de şa pe care o purta drept cingătoare, şi-a scos haina şi a împăturit-o, punind-o pe spătarul unui scaun, şi-a suflecat mînecile cămăşii pînă la cot, şi-a îndesat pălăria pe ochi şi a trecut la inspecţia materialului de scris, din care nimic nu-i era pe plac. Cerneala era „apă chioară", peniţele n-aveau „cioc", iar hîrtia era „bună de dat la gunoi, primind însă asigurări că era din stocul de calitate pe care îl cumpărase numai pentru sine, s-a aşezat pe treabă şi în vreo trei ore a dat la iveală o epistolă de o jumătate de pagină care în privinţa gramaticii, compoziţiei şi ortografiei eclipsa puternic însemnările zilnice din jurnalul său. Cu toate astea totuşi, scrisoarea şi-a atins scopul, iar părinţii mei au trimis răspuns că dacă ajungeam la o dată anume la Golburn, o să mă aducă acasă un vecin care venea atunci la oraş.

Acum că totul fusese stabilit şi nu mai trebuia să-i învăţ carte pe copiii aceia slinoşi, după manualele lor

slinoase — lecţii faţă de care ei arătau o mare lipsă de înclinaţie — şi nu mai trebuia să-i îndrum Lizei degetele unsuroase pe clapele îngălbenite ale pianului scos din minţi, într-o temerară şi vană încercare de a o învăţa „cîntici“, din care maică-sa se aştepta să deprindă cam două pe zi, mi se părea că mi s-a luat de pe suflet o piatră de moară şi am înviat ca prin farmec, m-am dat jos din pat şi mi-am adunat lucrurile.

Perspectiva de a zvîrli cît colo cătuşele de plumb ale vieţii de la Barney’s Gap mă încînta, dar uşurarea pe care o simţeam era amestecată şi cu un pic de regret. Băieţii nu fuseseră totdeauna obraznici. Dacă-mi exprimasem admiraţia faţă de vreo pană de papagal sau vreo pietricică lustruită de apă, sau alte asemenea lucruri, după o vreme eram sigură că le voi afla aşezate pe pragul odăii mele, iar mititeii cu ochi catifelaţi se ciondăneau între ei pentru privilegiul de a-mi aduce scrisorile, pur şi simplu ca să-mi facă o plăcere. Liza, biata de ea, şi micuţa Rose Jane îmi copiau stilul de îmbrăcăminte şi manierele într-un fel care era şi cam caraghios, ce-i drept, dar mai mult înduioşător.

S-au îmbulzit să-şi ia la revedere de la mine. O să le scriu. Da, sigur, or să-mi scrie şi ei ca să-mi spună dacă iapa murgă s-a înzdrăvenit şi unde au dat de cuibarul cUrcii celei gălbioare. Cînd mă fac bine, să vin înapoi şi n-o să mă mai pună la treabă, o să mă plimb călare ca să mâ ţin în formă, şi aşa mai departe. Doamna M’Swat, foarte îngrijorată, şi-a dat silinţa să mă facă să înţeleg că era cazul să-i explic mamei că nu ea (doamna M’Swat) era de vină că m-a betegit munca, fiindcă nu mă plânsesem nicicînd şi păream sănătoasă tun.

Cu un zîmbet blajin pe chipul lui banal şi tuciuriu, M’Swat mi-a zis dnd mă suia în tren :

— Păi, să-i spui Iu' taică-tu să nu-şi facă griji cu banii. Io nu-1 strîng cu uşa şi îs bucuros dacă poci să vă-ajut.

— Mulţumesc, sînteţi foarte amabil şi aţi făcut şi aşa prea mult.

— Auzi colo, prea mult! Aşa-i, fir-ar să fie, la ce dracu' mai trăim dacă nu ne-ajutăm la nevoie ! Nu mă supăr s-ajut pe cineva, dacă-i recunoscător, da' al dracu' să fiu, nu poci să rabz cînd e oamenii nerecunoscători.

— La revedere, domnule M'Swat, şi vă mulţumesc !

— La revedere, fetiţo, şi nu te mărita cu flăcăul ăla al tău dacă n-are şi el ceva avere, că la gospodăria săracă îşi vîră dracii coada, aşa să ştii de la mine.

Capitolul treizeci şi trei

ÎNAPOI LA POSSUM GULLY

Mă aşteptau acasă, în seara aceea îngheţată de septembrie, şi copiii mi-au ieşit înainte ţopăind gălăgioşi cînd m-a depus la Possum Gully, cu bagaj cu tot, un vecin care se grăbea să ajungă şi el acasă înainte de căderea întunericului.

Tata şedea citind ziarul şi, după ce m-a salutat fără prea multe vorbe, şi-a văzut mai departe de lectură. Mama şi-a strîns buzele pungă, zicîndu-mi în culmea bucuriei : „Se pare că ai reuşit să descoperi că undeva e şi mai rău decît acasă" aceste vorbe erau spinii trandafirului întoarcerii acasă. Dar nu era nici urmă de înţepătură în vorbele de bun venit ale lui Gertie ; şi ce înăltuţă se făcuse, ce frumoasă ! Am fost mişcată să văd că făcuse ceva bun anume pentru mine şi că pusese masa de ceai cu vesela pe care o foloseau numai cînd aveam musafiri. Micuţa Aurora şi băieţii sporovăiau de zor, ţopăind în jurul meu. Unul

mi-a adus să văd nişte farfurii de supă cumpărate în lipsa mea, altul a venit să-mi arate o carte cu poze. Nu se mai potoleau, ţineau cu tot dinadinul să mă duc imediat să văd, în ciuda întunecimii de afară, un coteţ nou de păsări pe care „Horace şi Stanley l-au făcut singur-sin- gurei, nu i-a ajutat nimeni, nici un pic“.

Era într-adevăr odihnitor, o mare uşurare, un deliciu să pot auzi după doamna M’Swat, vocea cultivată a mamei mele, să-i urmăresc silueta distinsă şi rafinată mişcîndu-se prin încăpere. Şi ce palat mi se părea casa, **în** comparaţie cu Barney’s Gap ! Asta numai şi numai fiindcă era curată, pusă la punct şi cu urme de rafinament ; pentru că, altfel, amprenta împrejurărilor vitrege se vedea clar imprimată şi multe lucruri considerate „bune de aruncat[11] cu treisprezece luni în urmă, cînd plecasem eu de acasă, mai erau şi acum **în** uz.

Mi-am studiat cu atenţie fraţii şi surorile. Crescuseră în lipsa mea, erau cu toţii dezvoltaţi pentru vîrsta lor şi dacă unii din ei nu erau chiar frumoşi, aveau totuşi o înfăţişare plăcută — eu eram singura lipsită de farmec de ordin fizic ; mai erau şi nemulţumiţi de multe ori, ară- tîndu-se ca toţi copiii, dornici de lucruri pe care nu le puteau avea. Dar erau nişte odrasle normale, pe care putea omul să le înţeleagă, nu ca mine, blestemată cu ambiţia febrilă de a obţine imposibilul.

Ah, de pe-naltul tron al poftei mele
Mi-aş pune talpa pe-al monarhilor grumaz !

Pe vremea cînd plecasem eu la Caddagat, tata se mai tocmea încă, nu-şi vînduse toată vigoarea pe băutură. La întoarcere mi-a fost dat să descopăr că acest tîrg fusese pecetluit, drept mărturie stîndu-i ca nişte chitanţe, jalnica lui înfăţişare şi mersul şovăielnic. Cu greu l-ar mai fi recunoscut cineva, în acest om dărimat şi căruia nu-i mai păsa de aparenţe, pe Dick Melvyn, pe fercheşul Dick Melvyn", pe „Melvyn — băiat pe cinste", pe „Melvyn — domn adevărat" pe Melvyn „cel de ispravă", cel chipeş şi manierat care stăpînise cîndva marile ferme de la

Bruggabrong, Bin Bin-est şi Bin Bin-vest. Acum el nu-şi mai strunea defel copiii şi le dădea un exemplu cît se poate de rău.

Mama mi-a înşirat grijile ei, luîndu-mă deoparte, în aceeaşi seară, după ceai- Mai bine nu se mărita niciodată : nu numai că avea o pacoste de bărbat, dar şi copiii tot aşa dădeau semne să ajungă. Eu nu eram în stare să-mi plătesc pîinea pe care o mîncam, fiindcă altfel aş fi rămas la Barney's Gap. Mai era şi Horace — Dumnezeu ştie ce s-o mai alege şi de capul lui. Nu încape vorbă că o să-l bată Dumnezeu pentru că nu-şi cinsteşte tatăl. Multă, vreme n-o să mai fie ea în stare s-o scoată la capăt, etc. etc.

Cînd ne-am dus la culcare, Gertie mi-a turtiit şi ea la ureche, talmeş-balmeş, necazurile ei. îngrozitor mai era să ai parte de aşa un tată. Ii era ruşine cu el. Se ducea mereu la oraş şi acolo rămînea pînă cînd mama se vedea silită să trimită după el sau pînă se îndura vreun vecin să-l aducă acasă. Toţi banii se duceau pe datoria de la drciumar şi lui Gertie îi era ruşine s-o vadă lumea cu rochiile frumoase pe care i le trimitea bunica, fiindcă vecinii ziceau că alde Melvyn ar face mai bine să-i plătească omului datoria decît să se îmbrace ca nişte domni. Şi ce putea ea să facă, şi era sătulă pînă peste cap să se tot străduiască să menţină aparenţele, în condiţiile astea.

Am îmbărbătat-o, asigurînd-o că singurul lucru important e să fim mulţumiţi în forul nostru interior şi că n-are decît să zică lumea ce-o taie şi pe ea capul. Apoi am adormit cu gîndul că părinţii sînt mai datori faţă de copii decît le sînt lor copiii şi că cei care nu-şi îndeplinesc aceste obligaţii sînt tot atît de imorali ca şi depravaţii, corup societatea la fel de mult ca şi hoţii şi ei subminează cel mai tare o naţiune.

A doua zi, de cum am rămas singuri, Horace a profitat de ocazie să-mi expună şi el nemulţumirile lui. Degeaba, era sătul pînă în gît de Possum Gully. O să mai stea un an, pe urmă o s-o întindă, chiar dacă ar fi să umble prin lume cu traista-n băţ. N-o să

tragă el ca un rob toată viaţa şi şeful să bea tot ce scot. Şi nici nu s-alege omul cu nimic de la vacile de lapte. Cînd nu era secetă erau inundaţii, omizi şi lăcuste.

Afllndu-mă din nou printre fraţii şi surorile mele, îmi revenisem în fire destul de iute, într-o oarecare măsură, iar mama şi-a exprimat opinia că nici nu fusesem deloc bolnavă ci îmi pusesem doar în minte s-o chinui e, nu făcusem destulă mişcare acolo şi poate că avusesem un uşor deranjament al sistemului nervos, dar nimic mai mult. S-a făcut propunerea să mă întorc la Barney's Gap. Am obiectat cu tărie şi m-a afurisit, zicînd că-s nerecunoscătoare şi rea la suflet că nu vreau să mă întorc la M'Swat, care a fost aşa de bun şi i-a împrumutat bani tatei numai şi numai din prietenie. Dar de data asta, pentru prima oară în viaţă, nu m-am lăsat învinsă nit prin coerciţie, nici prin persuasiune. Bunica s-a oferit s- ia la Caddagat pe una din noi; mama a preferat să s ducă Gertie. Aşa că frumoasa copilă a fost trimisă s vieţuiască între rude, în acel ţinut de trai bun şi desfătare Eu am rămas la Possum Gully, să urmez cărarea în gustă şi searbădă a aceleiaşi vieţi fără orizont, cu şirul e nesfîrşit de corvezi din zori şi pînă-n noapte, avînd o distracţii cîte un picnic, cîte o înmormîntare, sau cît: un drum la oraş, din cînd în cînd. De se întîmpla să fii duminică, mă avea totdeauna de client o catedrală. Ado muzica de orgă şi liniştea care învăluie edificiul; şi daci te duci devreme să urmăreşti defilarea enoriaşilor îi straie de sărbătoare atunci ai într-adevăr cu ce te distra Sînt frumoase şi costumele şi femeile, iar arta paracliserului este şi ea un lucru demn de toată admiraţia. Cei care vin cu regularitate plătesc pentru asta şi, desigur, îşi au locurile rezervate, dar un paracliser îşi arată talentu: în felul cum îi distribuie pe vizitatori. Ştie să deosebească oamenii de rînd de aristocraţii recent parveniţi şi să-i aşeze la locurile respective cu tot

atîta îndemînare ca un geambaş expert care-şi alege dobitoacele la tîrgul de vite. După aceea, cînd s-a adunat toată lumea, în primele rîn- duri şi la mijlocul sălii stau cei cu mîini albe şi cu bijuterii de preţ ; iar pe locurile de frunte, rugîndu-se cu glas tare, se află cei care au făcut avere punînd mîna pe locuinţele văduvelor, în timp ce oamenii care îşi cîştigă pîinea cu sudoarea frunţii lor au fost împinşi pe margini şi prin colţuri, iar cei ce nu-şi pot permite haine de calitate sînt prea mîndri şi nu-şi fac deloc apariţia.

„Cîntă corul şi răsună orga", se turuie rugăciuni plicticoase („Veniţi, să îngenunchem şi să ne rugăm Domnului, A toate ziditorul) “ se ţine o predică, în general despre datoriile împricinaţilor, despre obiceiurile străvechi sau despre riturile şi ceremoniile bisericoşilor din epoca noastră şi gata piesa, iar cînd plec de acolo mi-e **inima** însetată de o picătură de spirit creştin.

O, dacă s-ar ivi cineva care să predice din Cartea Cărţilor o religie care să aibă cu adevărat un Dumnezeu, o religie care să aibă suflet, o religie creştină care să abo

lească legenda aceea împietrită, în centrul căreia stă respectabilitatea şi care înalţă pretutindeni lăcaşuri semeţe unde bogaţii îngenunchează pe perniţe de mătase în vreme ce săracii pier în umbra care domneşte înăuntru.

Cît au ţinut vara secetoasă şi fierbinte, apoi iarna nemiloasă şi din nou vara arzătoare care s-au scurs de la plecarea lui Gertie, m-am zbătut din greu să-mi fac datoria în halul de viaţă la care ajunsesem din voia Domnului şi cîteodată am şi reuşit, în parte.

N-am mai avut parte de cărţi sau de ziare, nimic altceva decît privelişti de ţară şi munci de ţară şi mi-am cultivat ignoranţa, căci din ignoranţă ne vine mulţumirea, iar mulţumirea e temeiul fericirii, dar a fost degeaba. Cîte o notă venind din cealaltă lume îmi atingea cîte o coardă a fiinţei, iar duhul aţipit din mine se deştepta, îşi zgilţîia zăbrelele şi îmi pretindea gînduri mai nobile, aspiraţii mai înalte, vreo faptă de mai mare întindere, desfătări mai intense, ceva mai mult decît poate oferi vreodată viaţa la ţară. Atunci îmi încătuşam din nou duhul, pînă cînd îşi domolea zbaterile năvalnice şi pătimaşe, scu- fundîndu-se din nou în lehamite şi în disperare mută, iar de mi s-ar fi acordat şi mie privilegiul lui Iov cel din vremurile străvechi — să-l blestem pe Dumnezeu şi să mor — aş fi profitat bucuroasă de el.

Capitolul treizeci şi patru

DAR OCHII CARE NU SE VĂD, SE UITA

După ce a plecat în provincie, o vreme am primit foatc multe scrisori de la Gertie, dar pe măsură ce a trecit timpul scrisorile au devenit tot mai scurte şi mai dista- ţate între ele.

într-una din scrisorile bunicii se spunea, cu

privirea sora mea : „Mi se pare că Gertie e mult mai necoapi pentru vîrsta ei decît era Sybylla, şi că nu e nici ie departe la fel de greu de strunit. Prezenţa ei e o mae mîngîiere pentru mine. Toţi spun că e frumuşică for. Dintr-una din scrisorile lui Gertie : *„Unchiul Julius* ia *întors săptămînă trecută de la Hong Kong şi din Ameria şi ne-a adus la toţi o grămadă de cadouri nostime. Avi şi pentru tine o mulţime* fi *mi le-a dat mie, dacă nu* eli *aici. Îmi spune «luminiţă frumoasă»- şi zice că să râm la el pentru totdeauna*[a].

Am suspinat în sinea mea citind asta. Cam aceleşi lucruri mi le spusese unchiul Jay-Jay şi mie şi unde eran acum ? Gîndul îmi tot zbura la casa bătrînească şi a oamenii care îmi erau atît de dragi, dar scrisorile de a Gertie îmi dovedeau că uitaseră cu totul de mine şi a nimeni nu-mi ducea dorul.

Gertie plecase în octombrie 1897, iar cam prin lua ianuarie 1898 din toate scrisorile trimise de la Caddagt se revărsa ştirea minunată a reinstalării lui Harold E- echam la Five-Bob Downs ca proprietar, la fel ca pe viv mea cînd mă găseam eu acolo.

Din scrisorile bunicii am aflat că o fostă admiratoare a tatălui lui Harold îi lăsase prin testament, acestui fiu al celui pe care îl iubise odinioară, o avere imensă. Averea consta în principal din acţiuni şi din vite, şi cu toate că urma să mai dureze o vreme pînă ce Harold va intra în posesia ei, n-a fost o problemă să obţină cît avans i-a trebuit şi a răscumpărat imediat proprietatea de la Five- Bob.

Nici în vis nu-mi trecuse prin minte că s-ar putea întîmpla aşa ceva. E adevărat, spusesem de multe ori că dacă Harold ar fi fost un personaj literar i-ar fi murit cu siguranţă vreo rudă, exact la momentul oportun, şi i s-ar fi restabilit poziţia, dar acum se crease această împrejurare absolut neprevăzută care îmi putea afecta şi mie viaţa şi care erau oare sentimentele mele în această privinţă ?

Cred că n-am fost pe deplin conştientă de gravitatea lipsei mele de iubire conjugală pentru Harold Beecham, pînă nu am încercat sentimentul de uşurare ce m-a copleşit cînd am avut în mînă vestea

că soarta îi zîmbeşte din nou. Era bogat. Nu mai avea acum nevoie de mine. Obligaţiile pe care mi le luasem faţă de el încetau. Eram liberă. Nu va mai dori să se împovăreze cu mine. Poate să aleagă acum frumuseţe şi avere, după plac. Ar putea să dştige şi mîna unei prinţese dacă ar avea ambiţii în sensul ăsta.

într-una din scrisorile de la Gertie se spunea :

Domnul Beecham, acela despre care îmi tot povesteai tu atitea lucruri, s-a întors din nou la Five-Bob. Şi-a adus înapoi şi mătuşile. S-au dus toţi să le ureze bun venit şi a fost mare vînzoleală. Mătuşa Helen spune că el (domnul Beecham) e foarte conservator; a pus totul la loc, exact ca mai înainte. Cred că-i mai bogat ca oricînd. Toţi rîd de el că tare mai e norocos. Pe aici a fost săptă- mîna trecută de două ori. E foarte tăcut. Nu ştiu cum de a putut să ţi se pară aşa de grozav. Cred că e cam molîu, mă lupt din greu sâ conversez cu el, dar e foarte cumsecade îmi *place de el. Cred că îşi aduce bine aminte de tine, zice mereu că eşti aprigă ca un băieţoi* fi *că ştii să călăreşti ca un drac împieliţat.*

I-am scris proprietarului de la Five-Bob, dorind să aflu dacă era adevărat ceea ce auzisem despre norocul lui, şi mi-a răspuns la înapoierea poştei.

Dragă micuţă Sybylla,

Da, mulţumesc lui Dumnezeu, e totul adevărat. Bătrîna doamnă mi-a lăsat aproape un milion. Pare un *basm şi acum o să ştiu să preţuiesc lucrurile mai mult. Ţi-aş fi scris mai demult, dar adu-ţi aminte cum a fost înţelegerea noastră. Aşteptam doar să mai pun ceva lucrurile la punct şi să dau fuga să te cer in persoană, fiindcă acum n-are rost să mai aşteptăm mai mult de o lună-două, dacă eşti şi tu de acord. Pe moment Sînt obosit mort. E o groază de alergătură ca să pui din nou lucrurile pe roate, dar e aşa de*

frumos, că pur fi *simplu nici nu-mi* vine *să cred. că sînt iar aici. Am văzut-o de foarte multe ori pe Gertie* fi *mi se pare că nu erau deloc exagerate descrierile tale. Nu-ţi* trimit *dorul meu cu scrisoarea asta, s-ar putea să sară în aer biroul de poştă fiindcă sigur* fi-af *trimite prea mult* fi *m-aş trezi cu toţi funcţionarii pe cap, să-mi ceară daune. Tu strînge-ţi toate catrafusele, fiindcă într-o săptămînă — două vin să te iau pe sus.*

Al tău devotat
Hal.

Am rupt scrisoarea în două şi am aruncat-o in foc, la bucătărie.

Ştiam că Harold vorbeşte serios. Era o fire aprigă şi încăpăţînată şi din moment ce 9e hotărîse să mă ia de nevastă n-o să-i mai treacă niciodată altceva prin minte. Numai că eu vedeam ceea ce el însuşi n-avea cum să vadă : că probabil interesul pe care mi-1 purta îi trecuse şi că acum era pe cale să se amorezeze de frumoasa Gertie.

In adversitatea ei, viaţa îmi dăduse încă o lovitură puternică şi scrisoarea pe care am aştemut-o nu era prea amabilă. Zicea aşa :

*■

Ca sâ vă întorc imediat amabilitatea, mă bucur din toată inima de norocul dumneavoastră şi nădăjduiesc să aveţi parte de viaţă lungă şi *de multă sănătate, ca să vă bucuraţi de el. Sâ nu vă consideraţi nici un moment legat faţă de mine prin obligaţii, întrucît sînteţi absolut liber. Alegeţi o persoană care să vă atragă mai multă stimă pentru gustul şi judecata dovedite.*

Cu cele mat bune urări A dvs. credincioasă,
S. Penelope Melvyn.

Pe cînd lipeam plicul şi scriam adresa, ce departe mi se părea că se află Harold Beecham ! Cu nici doi ani în urmă îmi erau familiare toate cutele şi toate expresiile chipului său, toate conturile siluetei sale masive, toate intonaţiile vocii sale puternice şi cultivate, acum însă el mi se părea o umbră dintr-o epocă demult apusă.

Mi-a scris ca răspuns : Ce vroiam să spun ? Era o glumă, vroiam să-l tachinez un pic, ca pe vremuri ? Mă roagă să-i explic imediat. Nu poate să pornească la drum către mine, cel puţin încă două săptămîni.

I-am explicat, şi foarte laconic, că vorbeam serios şi am primit de la el o scrisoare tot atît de scurtă ca a mea :

Stimată domnişoară Melvyn,
Regret hotărîrea dumneavoastră, dar am convingerea că posed suficientă bărbăţie ca să nu doresc să mă impun cu sila nici unei femei, cu *atît mai mult dumneavoastră.*

Prietenul dvs. sincer,
Harold Augustus Beecham

Nu îmi cerea să-i fac cunoscut motivul deciziei mele, ci o accepta fără să pună întrebări. Citindu-i cuvintele, l-am simţit aproape de mine, ca în zilele de altădată.

Am închis ochii şi mi s-a ivit în minte tabloul unei

livezi bătrîne năpădite de lăstari, la marginea unuia din drumurile marilor cirezi de vite care merg dinspre Riverina spre Monaro. O zi splendidă îşi lua rămas-bun, zîmbind galeş peste abundenţa de flori şi de fructe pîr- guite. Umpleau văzduhul mirosul vitelor şi strigătele voioase ale celor care jucau tenis. Simţeam bătăile sacadate, nebuneşti ale inimii lui Harold, îi simţeam răsuflarea fierbinte pe tîmple şi vocea răguşită de mînie în ureche. Mi-1 închipuiam scriind scrisoarea, cu buzele lui frumos croite luînd o linie bosumflată, cum se întîmplase atunci de ziua mea, cînd reuşisem să-i aduc pe chip expresia blajină, mîngîindu-1. Dar de data asta n-aveam să fiu prin preajmă. Va fi doar scurtă vreme mînios — un om de tăria şi de greutatea lui nu putea să ţină prea mult timp supărare cu o femeie, o fată, ce mai ? — cu un copil atît de slab şi de neînsemnat ca mine. Pe urmă, cînd îl voi întîlni în anii care aveau să vină, cînd el îi va fi altei femei soţ iubitor şi credincios, se va simţi poate un pic stînjenit. Dar eu îl voi încuraja şi vom rîde împreună de ceea ce el va numi „tinereţea noastră zburdalnică" şi mă va privi cu o simpatie de frate. Da, aşa aveau să se petreacă lucrurile. Bileţelul s-a făcut scrum în mijlocul flăcărilor.

Şi cu asta, basta cu visul meu de iubire ! Se risipise într-un fir de fum, cum dădeau semne că vor sfîrşi şi celelalte vise ale vieţii mele.

Cred că nici nu-mi dădeam bine seama cît de aproape eram de a-l iubi pe Harold Beecham, pînă cînd n-am încercat sentimentul acela de pierdere, care m-a cuprins în clipa cînd ţineam in mînă scrisoarea prin care accepta să se vadă respins.

Pierise un lucru din viaţa-mi ce cuprindea atît de puţine, incit resimţeam cu inima zdrobită pierderea fiecăruia din ele,

Cea mai preţioasă comoară a inimii noastre e să ştim că există pe lume un individ căruia îi sîntem necesari, cineva care să facă parte din viaţa noastră, cum şi noi facem parte dintr-a lui, cineva despre care să fim încredinţaţi că murind îi vom lăsa în suflet un gol. Şi cine alt-

2
7
9

cineva ar putea fi, dacă nu un soţ sau o soţie ? Părinţii noştri se au pe ei, mai au şi alţi copii, fraţii şi surorile noastre se căsătoresc şi îşi au fiecare viaţa lui, la. fel şi prietenii noştri; un soţ însă e altceva. Şi eu dădusem cu piciorul acestei şanse. Dar în zilele care au urmat s-a adeverit că procedasem înţelept.

Scrisorile lui Gertie începuseră să conţină : *„Jlarold Beecham, mă pune să-i zic Harry, m-a luat săptămîna trecută la Five-Bob şi ne-a?n distrat de minune".*

Şi din nou : *„Harry zice că sînt cea mai drăguţă fetiţă, de la Caddagat şi din toată lumea, şi mi-a dăruit o brăţară încîntătoare. Păcat că nu porţi s-o vezi“..* Sau următoarele : *„Ne-am dus cu toţii ieri la biserică. Harry m-a luat cu el în şaretă. O să fie un bal foarte elegant la Wya- mbeet luna viitoare şi Harry spune -să-i ţin Vui aproape toate dansurile. Frank Hawden a plecat săptămîna trecută în Anglia. Avem un nou* jackeroo. *Arată mai bine ca Frank dar nu-mi place la fel de mult.*

Scrisorile bunicii şi ale mătuşii Helen făceau legătura între aceste mărturisiri. Bunica scria ,

Harry Beecham pare să fie prins cu totul în mrejele lui Gertie. Cred că ar fi un lucru bttn, căcie Extrem, de bogat şi mai e şi *băiat serios pe deasupra. Lumea zice că nici o femeie n-ar rezista lîngă el din pricina firii iuţi pe care o are, dar mie mi-a fost foarte drag totdeauna şi nu e om sâ n-aibă şi el defectele lui.*

Iar mătuşa Helen făcea remarca :

Să nu te miri dacă vă treziţi acolo cu Harold Beecham venit într-o excursie de „cerut de la tata. Îşi petrece pe aici o mulţime de vreme şi s-a interesat care e cel mai bun drum de mers la Possum Gully. Ţi-l măi aduci aminte ? Nu cred că era aici cînd stăteai Vi vioi. E* un *tîriăr stimabil şi simpatic, cred că va fi* un *soţ foarte bun. nemaivorbind de averea pe care o* are.; *El şi cu Gertie prezintă un mare contrast.*

Mă cam amăram clteodată, citind astfel de lucruri. Dragostea, îmi spuneam, nu. e ceva durabil. Dar ştiam că pentru cei înzestraţi cu farmec şi frumuseţe era, nu

însă ţi peatru mine. Mie una mi-era scris să rămîn în veci inimă singuratică şi pribeagă prin lumea largă a iubirii — slrăiriă printre semenii mei.

Dar.altele erau lucrurile care mă îngrijorau. Horace plecase de sub acoperişul casei părinteşti. Afirmase că „era sătul pînă-n gît de jugul bâtrînului“, că „prea înceată şi împotmolită „era viaţa de aici“. Unchiul George Melvyny fratele mai mare al tatei, care ne ajutase de atîtea ori şi nu atîta generozitate să ne descurcăm cu vacile, se oferise să-l ia la el, iar tata consimţise să-l lase să se ducă. George Melvyn avea mult teren de păşunat, o instalaţie mare pentru tunsul oilor şi alte dotări. Prin urmare, sperînd cu toată puterea celor şaispreze ani ai săi, Horace a pornit într-o bună dimineaţă călare, înainte de răsăritul soarelui, purtîndu-şi cu el toate bunurile lui pumînteşti, legate sui de şaua calului. Avîntat i-a pornii calul în drumul lung de-o săptămînă şi plin de fală sta în şa călăreţul, părăsindu-ne, pe mine şi casa de lemn fără obloane, bătută de soare pe coasta dealului, cu acea lipsă de regrete tipică adolescenţei şi în special adolescenţilor de sex masculin. L-am urmărit din ochi pînă cînd nu s-a mai auzit tropotul potcoavelor pe coasta pietroasă şi silueta lui a dispărut printre hăţişurile de *casuarina* ce încununau spre apus creasta dealului. Plecase. Aşa e viaţa. M-am aşezat jos şi mi-am îngropat faţa în poalele şorţului, prea nefericită ca să pot plînge măcar. Iată încă un articol de care mă lipseam cu greu, smuls şi acesta din sărmana şi atît de sumar mobilata mea existenţă.

E adevărat, relaţiile noastre n-au fost totdeauna aşternute cu petale de trandafir. Dispreţul nemilos pe care mi-1' arăta fiindcă n-aveam prestanţă şi frumuseţe m-a făcut să nu dorm multe nopţi. Dar nu lui îi purtam pică pentru asta, ci îl afuriseam pe Olarul care modelase boţul de lut descris mai sus.

Pe de altă parte, era singurul care mi se ridicase vreodată în apărare şi care pusese cîte o vorbă bună pentru mine în ciuda vociferării restului familiei. Tata nu conta,
Iar mama considera că sint rea pînă în măduva oaselor; Gertie, pe lîngă darul frumuseţii şi drăgălăşeniei îl avea şi pe acela de a fi şi cu capra şi cu varza, însă Horace îmi ţinuse cîndva parte şi asta n-aveam să uit

niciodată. îmi lipsea prezenţa lui în casă, cum zdrăngănea el la pianul cel vechi cu patru clape stricate în mijlocul claviaturii, cîntînd voios, cît îl ţinea gura cuplete vesele şi cîntece marinăreşti ; îmi lipseau dizertaţiile lui pline de energie despre pinteni, bice şi cai pur-sînge, citatele hazlii din Paterson şi Gordon şi cum umbla încoace şi încolo, trîn- tind uşi şi portiţe, zădărind cîinii şi pisicile, necăjindu-i pe cei mici.

Capitolul treizeci şi cinci

ZIUA DE 3 DECEMBRIE 1898

Era o zi extrem de fierbinte. Ca să salveze viaţa unor pui de rîndunică, tata fusese silit să acopere streaşina de tablă deasupra cuibului Ier cu saci uzi, atît de îngrozitoare era arşiţa. Bucătăria era legată de casă printr-un şopron de tablă galvanizată : sub el îşi făcuseră cuib rîn- dunicile, atît de aproape, că puii s-ar fi copt de căldură dacă nu i-am fi salvat cu sacii uzi. Aveam o zi de muncă grea înainte şi eram gata ostenită de pe urma eforturilor din ziua precedentă. Incendiile de hăţişuri făcuseră toată săptămînă ravagii prin împrejurimi şi ieri ajunseseră atît de aproape de noi, că fusesem mobilizată să car păleţi de apă sub soarele arzător, o după-amiază întreagă. Reuşisem să potolim focul abia după ce făcuse o breşă în gardurile noastre de hotar. Tata şi cu mine ne văzuserăm siliţi să abandonăm seceratul secarei, oricum prăpădite rău, şi să ne ducem să reparăm gardul, căci puţina iarbă pe care ne-o mai lăsase seceta era preţioasă şi trebuia păzită cu grijă de vitele vecinilor.

Copsesem pîinea şi gătisem de mîncare, frecasem duşumelele, spoisem vatra, frecasem crătiţi şi tacîmuri, spă- lasem geamuri, măturasem curtea şi mai făcusem la repezeală încă o mulţime de treburi, iar ora două şi jumătate după-amiaza mă găsea foarte murdară şi foarte obosită şi cu încă foarte multe de făcut.

Unul din viţeluşii mei înţărcaţi şi pe jumătate morţi de foame era bolnav şi m-am dus la el să-l doftoricesc. înainte să mă spăl şi să mă aranjez în vederea ultimei părţi a îndatoririlor gospodăreşti ale zilei.

Mama se ostenea cu teancuri peste teancuri de lucruri care trebuiau cîrpite : printre multele sclavii ale vieţii ei, era una din cele mai lipsite de speranţă. Era o muncă grea, iar tata trudea şi el ca un rob în arşiţa soarelui, tot crincenă era şi munca mea şi ziua era tare fierbinte, pîr- jolită de secetă şi lungă de nu se mai isprăvea şi totdeauna viţeii înţărcaţi^ nu ştiu cum se întîmplă, că mă fac să cîrtesc şi să comentez cu pedanterie. Asta era viaţa, a mea şi a părinţilor mei, şi viaţa celor din jurul nostru, şi dacă eram cuminte şi îmi cinsteam părinţii aveam să primesc şi eu drept răsplată o porţie zdravănă de asemenea viaţă. Mda !

Aceste meditaţii prea puţin creştine au fost întrerupte de zgomotul unor paşi care se apropiau încet. Nu m-am întors să văd cine vine, dar am sperat să nu fie cineva important, căci şi eu şi viţelul arătam destul de grotesc. El era unul dintre cei mai afurisiţi şi bolnăvicioşi din neamul lui afurisit, iar eu mă găseam în uniforma de lucru a ţărănimii australiene. Fusta zdrenţuită şi ghetele desperecheate legate cu sfoară şi cu botul căscat, îmi erau stropite cu var, îmi lăsasem bluza murdară de stambă să fluture, scoasă afară din fustă, ca să-mi fie ceva mai răcoare, pe vîrful capului îmi şedea o bonetă de soare neînchipuit de uzată, iar în mînă ţineam o sticlă cu grăsime de castor.

Mă gîndeam că o fi vreun vecin sau vreun comis-voiajor care vinde ceai şi o să-i trimit la mama.

Paşii se opriseră lîngă mine.

— Mi-aţi putea spune dacă...

Mi-am ridicat privirea. îngrozitor ! Era Harold Beecham, la fel de înalt şi de spătos ca pe vremuri, mai tuciuriu decît niciodată şi foarte distins la înfăţişare, într-un costum gri şi cu o pălărie la modă, cu monogramă gravată ; şi era prima oară cînd îl vedeam purtînd o cămaşă albă cu guler tare.

Mi-am dorit atunci să sară el în aer, sau să mă înghită pe mine pămîntul, sau să dispară viţelul, sau, oricum, să se întîmple ceva.

Cînd m-a recunoscut s-a cufundat în tăcere, dar i-a

apărut în ochi o expresie inconfundabilă de milă, care m-a săgetat pînă în adîncul sufletului.

Sînt înclinată spre auto-compătimire, dar orgoliul meu refuză prompt şi cea mai vagă ofertă de compasiune venind din partea altei persoane.

Simţeam cum gheaţa îmi cuprinde inima, care devenea ţeapănă şi rece ca şi atitudinea mea, în timp ce mă ridicam de jos spunînd laconic :

— Ce surpriză, domnule Beecham !

— Sper că nu e neplăcută, a zis el amabil.

— Asta nu se discută. Intraţi în casă, nu staţi aici în soare.

— Nu mă grăbesc, Syb. N-aş putea să te ajut cu prăpăditul ăsta ?

— încerc să-l fac să supravieţuiască.

— Şi ce-o să faci cu el ?

— O să-l vînd pe o jumătate de coroană, cînd se face de un an.

— Mai rentabil ar fi să-l împuşte de pe acum, amărîtul de el.

— Bineînţeles că ar fi, pentru proprietarul de la Five-Bob, dar noi nu ne putem permite, i-am spus caustică.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, i-am răspuns în timp ce-1 conduceam spre casă, închipuindu-mi cu inima sfîşîată de durere că Harold Beecham trebuie să se întrebe cum de a putut fi atît de nătîng cu doi ani în urmă încît să-i cadă cu tronc aşa cineva.

Mulţumesc lui Dumnezeu, nu m-am simţit niciodată umilită din pricina mamei şi nici atunci nu mi-a fost ruşine cu ea, cînd s-a ridicat să i-1 prezint pe Harold. Era o doamnă şi arăta ca o doamnă, în ciuda teancurilor de rufe grosolan cîrpite şi a perechii de pantaloni aproape anti- glonţ de atîtea petice, din care şi-a scos mîna aspră şi înroşită de muncă, în ciuda rochiei ei de stambă peticite şi decolorate şi a obiectelor din jur, dintre cele mai sărăcăcioase şi mai obişnuite, care însă nu puteau ascunde că nu fusese aşa dintotdeauna.

Lăsîndu-i singuri, am dat fuga să iau de pe calul închiriat cu care venise Harold valiza, şaua şi căpăstrul care îl împovărau şi să-i dau drumul să pască într-unul din padocurile fără iarbă de prin preajmă.

Apoi m-am prăbuşit pe un scaun de bucătărie, şi m-a pătruns pînă în măduva oaselor siîşierea de a fi vrut

să te înalţi peste ce ţi-a fost dat să fii.

Peste cîteva minute a dat buzna mama.

— Doamne-Dumnezou!e, ce-i cu tine ? Te cred că nu ţi-a convenit să le prindă în halul ăsta, dar nu te lăsa doborită pentru atîta lucru. Eu ii ofer nişte ceai pînă te mai aranjezi puţin şi pe urmă vii şi tu să mă ajuţi.

Am găsit-o pe surioara mea Aurora şi am intrat amîn- două pe fereastră, la mine în odaie, ca să ne dichisim. I-am pus micuţei o pereche de şosete albe, pantofiori, un şorţuleţ curat şi i-am pieptănat cîrlionţii aurii. Era cu totul a mea — dormea cu mine, mă asculta, se lupta pentru mine, iar eu — ce mai, o adoram pur şi simplu !

In perete era o gaură pe unde mă puteam uita fără să fiu văzută.

Mama servea ceaiul şi conversa cu Harold. Era plăcut să-i văd din nou silueta robustă. Mi-am mai venit în fire. La urma urmei, chiar dacă era sărăcăcioasă, aveam o casă curată, fiindcă dimineaţă tocmai făcusem curăţenie peste tot, şi cînd m-am gîndit mai bine mi-am adus aminte că nu sînt bărbaţii nişte fiinţe chiar atît de nesuferite şi că nu te făceau să te ruşinezi de sărăcie nici pe departe cît femeile.

— Aurora, i-am spus, vreau să te duci şi să-i spui ceva domnului Beecham.

Fetiţa a fost de acord. Am instruit-o cu de-amănuntul ce anume să spună şi am trimis-o înainte. S-a poţăpit în faţa lui Harold — un năpîrstoc de patru anişori cu ochi imenşi ; abia ii ajungea la genunchi — şi, ducîndu-şi mânuţele dolofane la spate, l-a privit în ochi curajoasă, fără sâ clipească.

— Aurora nu trebuie să stai aşa şi să te holbezi la cineva, a zis mama.

— Ba da, a răspuns ea, sigură de sine.

— Ei, ia spune, cum te cheamă ? a întrebat-o Harold rîzînd.

— Aurora şi Rory. Şi sînt a lui Sybylla şi trebuie să-ţi spun seva.

— Zău ? Ia să auzim !

— Sybylla zise că sîntesi domnul Beecham ; după ce besi scaiul, o să mă luasi să vă conduc la tata şi la băieţi şi să vă p'otejez.

Mama a rîs.

— Astea-s trăznăile Sybyllei. O consideră pe Rory proprietatea ei personală şi îi place s-o pună să spună cuvinte lungi. Dar poate că doriţi să faceţi o mică plimbare, mai pe urmă, pînă unde sînt ei la lucru. Harold a zis că se **ducc** imediat şi, acceptînd escorta lui Rory şi îndrumările mamei, a şi pornit la drum — ea tîrşiindu-şi cu demnitate picioruşele la adăpostul unei bonete mari de soare, iar el privind-o amuzat. Curînd după aceea a ridicat-o în sus deasupra capului şi a aşezat-o pe umerii lui, ţinindu-i un picioruş durduliu şi bronzat în mîna lui şi mai bronzată, în vreme **ce** ea il apucase de păr.

— Prima mea impresie e cît se poate de favorabilă, a zis mama cînd cei doi se îndepărtaseră îndeajuns ca să nu ne mai poată auzi. Dar închipuie-ţi-o pe Gertie nevasta unui asemenea vlăjgan !

— Ea e cu patru inci mai înaltă ca mine, i-am răspuns cît ai clipi. Şi dacă ar fi înalt cît un eucalipt, tot bărbat rămîne şi se dă şi el în vînt după un chip drăguţ, ca toţi ceilalţi.

— M-am îmbăiat, mi-am pus rochia, mi-am aranjat părul, am preparat ceva pentru ceai şi am pregătit o cameră pentru musafirul nostru. Am adunat în acest scop cîte ceva din toate colţurile casei : o carpetă dintr-o odaie, un set de toaletă din alta, şi aşa mai departe, pînă am reuşit să compun pentru iubitul meu de odinioară o cameră minuţios mobilată.

S-au întors în amurg : Rory era din nou în cîrca lui Harold şi doi dintre băieţii mai mici se tot învîrteau şi ei în jurul lui.

Cînd l-am condus la el în odaie eram în «u totul altă dispoziţie nu mai eram ariciul care îl întîmpinase după-amiază. Am rîs în sinea mea, căci — cum se filai întâmplase şi altă dată — mă simţeam stăpînă pe situaţie.

— Auzi, Syb, de ce te porţi de parcă aş fi un străin ? mi-a spus temător, rezemîndu-se de stîlpul uşii.

Ni s-au unit mîinile într-o strîngere prietenească, în vreme ce-i spuneam :

— Hal, mă bucur grozav că te văd, dar..., dar...

— Dar ce ?

— Nu m-a dat bucuria afară din casă că m-ai prins în halul ăla azi după-amiază.

— Prostii! Abia că mi-am adus aminte cum ne-am întîlnit prima oară, a zis el cu o sclipire în ochi. Aşa sîn- teţi voi fetele. Nu sînteţi în stare să vă purtaţi ca lumea cu omul dacă nu sînteţi îmbrăcatu la fix, să-l daţi gata, parcă n-aţi şti voi să-l băgaţi în cofă şi fără haine care să vă vină în ajutor.

— Mai bine n-ai mai zice nimic — i-am azvîrlit peste umăr, în timp ce mă îndepărtam — că iar o să zici ce n-ar trebui, ca atunci cînd ne-am întîlnit prima oară ! Ţii minte ?

— Dacă ţin minte ? Sfinte Sisoe, mă simt din nou ca pe vremuri dacă îmi arunci peste umăr aşa obrăznicii
— mi-a răspuns vesel.

— Aşa şi nu prea, i-am replicat cu un suspin.

Capitolul treizeă şi şase

A FOST ODATĂ, CÎND ZILELE ERAU LUNGI ŞI FIERBINŢI

A doua zi era duminică — şi tot 'pîrjol, nu alta. Am propus ca unii dintre noi să mergem după-amiază lrr biserică. Tata a declarat că-i o idee smintită. Auzi, să umbli degeaba pe jos două mile pe arşiţa asta ! Fiindcă pe jos trebuia să mergem, caii fiind prea de preţ la aşa vreme de secetă ca să-i ostenim cu plimbări fără rost. Totuşi, lucru de mirare, Harold care nu se ducea pe jos nicăieri dacă putea să facă rost de orice fel de cal, şi-a exprimat dorinţa de a merge. în

consecinţă, după masa de prînz. el Stanley şi cu mine am pornit-o la drum. Mersul la biserică era evenimentul săptămînii pentru cei care locuiau prin părţile de la Possum Gully. Exista o micuţă capelă protestantă unde în fiecare duminică la orele trei perora un neprofesionist agramat. Credincioşii însă erau de toate confesiunile şi se adunau acolo mai mult ca să şadă afară pe buturugi şi să tmăcănească, înainte şi după slujbă, despre preţurile la unt şi despre seceta care nu mai trecea comunicîndu-şi ultimele bîrfe, decît pentru slujba pro- priu-zisă.

Ştiam că apariţia lui Harold Beecham o să producă oarecare senzaţie şi o să dea prilej la infinite supoziţii şi clevetiri. El avea în orice societate o înfăţişare distinsă, cu atît mai mult printre aceşti fermieri aspriţi de muncă şi copleşiţi de griji, pe ale căror chipuri mai brăzdaseră şi necazurile aduse de secetă cîteva cute. Mă simţeam tare mîndră de fostul meu drăguţ. Avea, fără s-o ştie, un aer de noblеţe şi era atît de elegant la înfăţişare — nu eleganţa proaspăt ras — haine negre — paradă de guler şi manşete scrobite, care ţine* do mediul funcţionăresc şi citadin — ci eleganţa aceea de *squatter* dezinvolt şi ars de soare, care aminteşte de viaţa în şa, de spaţiile vaste şi însorite, a unui bărbat adevărat, fără cea mai neînsemnată urmă de efeminare. capabil să-şi cîştige piinea cu sudoarea frunţii, cu inima şi cu braţul, totdeauna gata să te salveze la caz de nevoie.

Ochii tuturor erau întorşi către noi cînd ne apropiam de biserică şi ştiam prea bine că atenţ-iile pe care mi le acorda din simplă politeţe — mi-a legat botina, îmi ducea cartea de rugăciuni şi imi ţinea umbrela — vor fi luate drept gesturi de îndrăgostit.

L-am prezentat unui grup de bărbaţi care stăteau aşezaţi pe o buturugă la umbra unui copac şi, lăsindu-1 să stea de vorbă cu ei, m-am îndreptat către locul unde stăteau femeile, sub un eucalipt. Copiii formaseră şi ei un grup, ceva mai încolo. Totdeauna se împărţeau astfel. Tre- . buia să fi ajuns foarte departe un tînăr ca de bunăvoie să accepte să se lase forfecat cu înverşunare de toată lumea, dacă avea curajul să ia deoparte o fată şi să stea de vorbă cu ea.

Le-am salutat pe toate fetele şi femeile, începînd cu străbunica grupului, care era o ilustraţie perfectă a sarcasmului macabru al poruncii a cincea. Trudise toată viaţa din greu, din zori pînă în noapte, pînă cînd ajunsese prea bătrînă să mai poată munci şi acum adăsta obosită şi suferindă, aşteptînd să-i vină ceasul morţii. In general îmi împuia urechile cu văicăreli despre reumatismele ei şi cu „cît sâ mai fie pînă m-o lua Dumnezeu", însă azi era prea curioasă în legătură cu Harold ca să se mai gîndească la ea.

— Ia spune, Sybylla, cine-i ? Ţi-i drăguţ ? Că bărbat ia aşa mîndru n-am văzut în viaţa mea !

Am trecut la pKpunerea genealogiei respectivului, dar m-a întrerupt sosirea predicatorului şi am intrat cu toţii în clădirea din lemn, cu acoperiş de tablă, a casei de rugăciuni.

După slujbă, una din fete a venit să-mi şoptească :

— E iubitul tău, nu-i aşa, Sybylla ? Tot timpul numai la tine s-a uitat în biserică.

— Vai de mine, nici vorbă ! O să-ţi fac cunoştinţă cu el. Zis şi făcut. M-am uitat la el în vreme ce schimbau observaţii despre căldură şi secetă. Nici urmă de grosolănie sau snobism la el, scurta perioadă de încercări prin care trecuse îl dezbărase de toate asperităţile firii sale şi rămăsese un bărbat capabil să-şi atragă admiraţia majorităţii oamenilor de ambele sexe : a femeilor, datorită robusteţii, blîndeţti şi mustăţii sale şatene — şi datorită averii : a bărbaţilor, fiindcă era un tip plin de bărbăţie.

Ştiam că venise pînă la biserică anume ca să-mi poată vorbi despre Gertie, înainte de a aborda în faţa părinţilor chestiunea. Dar ne însoţea şi Stanley şi, cum sînt băieţii, acesta nu-şi slăbise o clipă vigilenţa, aşa că nu aveam posibilitatea să ne spunem altceva decît lucruri banale. Căldura era cumplită. Ne ştergeam des feţele de sudoare, alungind muştele din jurul nostru şi stîrneam milioane de lăcuste în drum. Devoraseră toată roada livezilor din preajmă, distruseseră pînă şi o sumedenie de copaci, ro- zîndu-le coaja, iar acum despuiau de verdeaţă tufele de mărăcini. într-o livadă prin care am trecut, sîmburii de caise, de prune, şi de piersici atîrnau dezgoliţi pe ramurile desfrunzite, ca o mărturie a ravagiilor comise. Era prea zăpuşeală ca să ne putem îngădui vreo conversaţie mai îndelungată. Abia ne tîram. Un şarpe cu dungi ne-a tăiat calea. Harold a făcut iute rost de un băţ şi i-a dat la cap, iar Stanley l-a luat şi l-a atîmat pe un gard de sîrmă ghimpată aflat pe aproape. După asta, pe distanţă de cîţiva iarzi, am discutat despre şerpi.

Un vînticel albăstrui, venind dinspre incendiile de hăţişuri care făceau ravagii la Tocumwal şi Bombala, a năvălit dinspre est asupra marilor păşuni, învăluind peisajul în linţoliul său gros. ca o ceaţă. Se întunecase soarele iar temperatura a scăzut aşe de tare, că m-a luat frigul, în- veşmîntată uşurel cum eram, şi am băgat de seamă că şi Harold îşi strînge pe el haina.

Stanley trebuia sâ meargă după vaci, oare erau numai piele şi os dar enu totuşi strînse dimineaţa şi seara, ca să se mai scoată o picătură de lapte de la ele. M-a părăsit printre nişte sălcii. într-un colţ izolat,

străjuit de tufe de

m

scaieţi, şi s-a dus prin padoc să adune vacile. Harold şi cu mine ne-am oprit, printr-o înţelegere tacită.

— Syb, vreau să stau de vorbă cu tine, a zis el cu convingere şi pe urmă n-a mai ştiut ce să spună.

— Foarte bine, „dă-i drumul", cum ar zice Horacc ; dar dacă e ceva de groază, ia-o încetişor, i-am spus eu înţepată.

— Lasă, Syb, că ghiccşti tu ce am de spus.

Păi da, îmi cam închipuiam eu, *ştiam* cc-o să-mi spună şi faptul că ştiam îmi umplea inima de amărăciune. Ştiam c ă o să-mi spună că avusesem dreptate şi că el se înşelase. Că găsise pe cineva care îi plăcea mai mult dccît mine şi că acel cineva era sora mea. Se simţea dator să-mi dea o explicaţie înainte să intre în joc şi să-şi ia partea. Şi cu toate că din lipsă de iubire îl refuzasem, mă îndurera acum să văd că sosise clipa cînd singurul bărbat care pre- tinsese vreodată că mă iubeşte era pe punctul de a-mi spune că se înşelase şi că o prefera pe sora mea.

Era linişte şi nu se auzea decît forfota lăcustelor fără număr în tufişurile de scaieţi. Ştiam că aşteaptă să-J scot eu din încurcătură, dar eram pornită şi am avut perfidia să nu-1 ajut. Mi-am ridicat privired către el. Era un bărbat impunător, cinstit, sincer şi bogat.. O iubea pe sora mea ; ea se va mărita cu el şi vor fi fericiţi. M-am gîndit cu amărăciune că Dumnezeu e bun cu unii şi nemilos cu alţii

— nu că l-aş fi dorit pe bărbatul acesta pentru mine, dar de ce eram oare altfel decît celelalte fete ?

Insă pe urmă m-am gîndit la Gertie, atât de drăguţă, de copilăroasă, atît de uşor de înţeles, atît de plină de cochetărie seducătoare şi inocentă. Mi s-a înmuiat inima. Cum să nu mi-o prefere cineva mie, care eram ciudată, caraghioasă şi sucită, prea spunînd lucrurilor pe nume ca să pot atrage pe cineva, lipsită de frumuseţe şi de micile tertipuri care fură inima oricui. Era doar nenorocirea mea şi nimeni nu avea vreo vină că felul meu neobişnuit de a fi mă excludea din rîndurile tineretului voios şi nepăsător şi de ce le-

aş purta pică acestor tineri ?

Nu eram deloc o eroină, ci doar o fetişcană banalâ de la ţară, aşa că era cazul să rezolv situaţia cit mai bine, fără atîtea fiţe. Mi-am ridicat ochii de la smocurile pîr- jolite de iarbă de la picioarele mele, mi-am pus mîna pe braţul lui Hal şi, ridicîndu-mă pe vîrfuri ca să-mi aduc ceva mai aproape de nivelul său statura mea de cinci picioare, i-am zis :

— Da, Hal, ştiu ce vrei să-mi spui. Hai, spune tot. Nu mă supăr.

— Păi, vezi, tu eşti aşa de supărăcioasă şi mi-ai dai de atîtea ori peste nas, că nici nu ştiu cum să încep. Dar dacă tot ştii ce am de gind să-ţi spun, nu vrei să-mi dai răspunsul fără să mai asculţi ?

—: Da, HaL Dar mai bine mi-ai spune, fiindcă nu ştiu ce condiţii...

— Condiţii ! a sărit el ca ars la auzul acestui cuvînt. Dacă numai de condiţii te împiedici, poţi să-mi pui ce condiţii vrei, dacă te măriţi cu mine.

— Să mă mărit cu tine, Harold ! Cum adică ? Iţi dai seama ce spui ? am exclamat.

— Uite, vezi ? mi-a răspuns. Ştiam eu c-ai să iei ca pe o insultă! Cred că eşti cea mai orgolioasă fată din lume. Ştiu că eşti prea isteaţă pentru mine ; dar eu te iubesc şi aş putea să-ţi ofer tot ce-ţi trece prin minte.

— Hal dragă, lasă-mă să-ţi explic. Nu sînt jignită, sînt numai surprinsă. Eu credeam că ai de gînd să-mi spui că o iubeşti pe Gertie şi că ai să mă rogi să n-o amărăsc po- vestindu-i despre micul flirt care a existat între noi.

— Să mă-nsor cu Gertie ! Păi, ea nu-i decît un copil ! Un tînc, ce mai ! Auzi, să mă-nsor cu Gertie ! Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva. Şi tu credeai că dintr-ăştia sînt eu, Syb ? m-a întrebat cu reproş.

— Nu, Hal, i-am răspuns eu prompt. Nu credeam că eşti dintr-ăştia ; credeam în schimb că numai dintr-ăştia există.

— Doamne Dumnezeule, Syb ! Atunci tu vorbeai se-rios cînd mi-ai scris prin februarie scrisorile alea aiurite ? Eu mi-am închipuit că nu-s decît o joacă, ca să pari îndărătnică. Şi m-ai uitat de tot ? N-ai fost sinceră cînd mi-ai făcut promisiunea de acum doi ani, de vorbeşti acum de ce s-a petrecut între noi ca de un flirt

prăpădit ? Doar atît crezi tu că a fost ?

— Nu, nu cred că a fost doar flirt; dar aşa mă gîndeam eu. c-o să-i zici cînd o să-mi anunţi afecţiunea ta pentru Gertie.

— Gertie ! Mititica de ea J N-am privit-o pe copila asta niciodată altfel decît ca pe sora ta, prin urmare şi a mea. E o copDiţă.

— Copiliţă ! Are optsprezece ani. E cu un an şi ceva mai mare decît eram eu cînd ai abordat prima oară tema căsătoriei cu mine şi e foarte frumoasă şi de o mie de ori mai bună — şi mai vrednică de iubire decît aş putea fi eu, chiar în momentele mele cele mai bune.

— Da, ştiu că eşti tînără, dar tu n-ai în tine nimic copilăros. Cît despre frumuseţe, asta n-are nici o importanţă. Dacă de frumuseţe ar avea omul nevoie, ar putea să aibă oricînd un harem plin, dacă e bogat. Eu vreau o fiinţă sinceră.

De nebunie şi păcate-i plină lumea,
Şi dragostea s-agaţe unde poate.
Căci frumuseţea e uşor de cucerit,
Dar nu in orice zi eşti iubit.

I-am citat din Owen Meredth.

— Da, a zis el, de asta te vreau pe tine. Gîndeşte-te o clipă, nu spune nu. Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa, Syb?

—- Supărată, Hal ? Nu-s chiar aşa de inumană să mă supăr că mă iubeşte cineva.

Ah, oare de ce nu-1 iubeam cît aş fi eu în stare ?

De ce avea el aerul ăsta exasperant de umil ? Eram slabă, vai, jalnic de slabă ! Doream un bărbat care să fie stăpîn pe el şi puternic, care să mă ajute să trec de hopu- rile vieţii, un om eare să fi suferit năpasta sorţii, să fi înţeles. Nu. Nu puteam să mă căsătoresc cu Harold Beecham.

— Hai, Syb, fetiţa mea, ce zici ?

— Ce să zic ? — şi cuvintele. îmi, picurau amarnic — zic să mă laşi şi să te însori cu o femeie pe măsura ta. O femeie cum le place tuturor bărbaţilor. O femeie la locul ei, care să facă lucrurile care se cuvin şi la timpul potrivit Lasă-mă în pace.

Părea cumplit de agitat. I-a fulgerat o clipă pe obraz o expresie de durere.

— Syb, să nu spui asta pentru că am fost o dată necioplit ca o vită ; m-am dezbărat de tot de aşa ceva.

— Necioplită sînt eu, i-am răspuns. Ce ţi-am spus adineuri e urit şi nedemn de o femeie şi mai bine nici nu-ţi spuneam toate astea. Nu merit să fiu soţia ta, Hal, şi nici a vreunui alt bărbat. Oh, Hal, nu te-am minţit niciodată ! Sînt pe lume o sumedenie de femei bune ţi nobile, care abia aşteaptă să le ceri de soţie — însoară-te cu una din ele !

— Dar, Syb, eu pe tine te vreau. Tu eşti cea mai bună şi cea mai sinceră fată din lume.

— Sigur, acum mă perii, i-am zis în joacă. Pe faţa lui se vedeau luptîndu-se să-l ia în stăpînire amuzamentul şi supărarea, cînd mi-a răspuns :

— Da, eşti cea mai ciudată fată din lume. Cînd bruftuluieşti omul, cînd eşti jucăuşă, cînd eşti serioasă ca o mamă.

— Da, sînt ciudată. Şi dacă ai avea un pic de scaun la cap, nu ţi-ai pierde vremea cu mine. Şi dacă vrei să ştii, sînt chiar mai ciudată decît crezi. Am un obicei, unul pentru care nici un bărbat nu iartă vreo femeie. Ai să fugi ca dracul de tămiie cind o să auzi despre ce e vorba.

— Ce ?

— Am obiceiul să scriu povestiri şi oamenii de litere mi-au prezis că o să ajung autoare.

A rîs ; ah, rîsul lui blajin şi puternic.

— îmi convine de minune. Eu mai bine trudesc o zi întreagă decît să scriu cea mai scurtă scrisoare, aşa că dacă o să-mi dai din cînd în cînd o mînă de ajutor poţi să scrii cîte palavre poftesti. Am să-ţi dau un birou şi trimit pe loc după un camion cu rechizite de scris, dacă vrei. Asta era singurul lucru îngrozitor pe care îl aveai de declarat ?

Am dat din cap.

— Ei bine, acum poţi să-mi aparţii, mi-a spus el încetişor, luîndu-mă în braţe cu atîta adoraţie tandră, că am scos un strigăt Îndurerat.

— Nu, Hal, nu. Lasă-mă ! şi m-am zbătut să scap. Mi-era ruşine, fiindcă ştiam că nu merit aşa ceva.

El s-a înroşit tare la faţă.

— Atît de nesuferit sînt că nu suporţi nici să te ating ? m-a Întrebat, pe jumătate în glumă, pe

jHmătate înfuriat.

— Nu, nu, nu de asta. Ţin chiiir tare mult la tine, ah, dacă ai putea să înţelegi ! am rostit, mai mult pentru mine.

— Să înţeleg ! Dacă ţii la mine asta-i tot ce vreau să înţeleg. Te iubesc şi bani am destui. Nu există nimic să ne împiedice. Acum ştiu că ţii şi tu la mine, o să te iau de soţie, poate să-mi stea şi dracul împotrivă !

— O să vă cam încăieraţi atunci, i-am spus rîzînd de el poznaşă, că Scaraoţchi mă ţine zdravăn de tot în gheare şi nu-mi dă el diurnul cu una, cu două !

In nici o împrejurare Harold nu avea un simţ al umorului proporţional cu statura lui şi n-a prea înţeles ce vreau să spun.

într-un elan de rugă, mi-a luat mîinile amîndouă, exact cum mă înhăţase cu doi ani în urmă, cu furie şi gelozie. M-a tras la pieptul lui. îi erau ochii întunecaţi şi plini de rugăminţi ; îi răguşise glasul.

— Syb, sărăcuţa de tine, fetiţa mea, am să fiu bun cu tine. O să ai tot ce vrei. Nu-ţi dai seama ce .spui cînd zici nu.

Nu. N-aveam să cedez. îmi oferea totul, în afară de stăpînire de sine. Era un om convins de ce spune. Nu făcea, sub un impuls de moment, promisiuni nefondate. Dar nu, nu şi nu. Nu era pentru mine, Iubitul meu trebuia sâ ştie, să fi suferit, trebuia să înţeleagă.

— Syb, nu spui nimic. îmi dai voie să-ţi spun soţia mea ? Trebuie să-mi dai voie, trebuie !

li simţeam în obraz răsuflarea fierbinte. Chipul lui atrăgător, deschis şi bărbătesc era foarte aproape — primejdios de aproape. Beţia ameţitoare a iubirii lui punea încet stăpînire pe mine. Nu ezitam deloc să-i acord încrederea mea. Nu-mi displăcea în nici un fel. La ce bun atunci să-l mai aştept pe celălalt — pe omul care să fi suferit, să ştie, să înţeleagă ? Se putea prea bine să nu-1 găsesc niciodată ; şi dacă îl întîlneam, şansele să-i pese de mine erau de nouăzeci şi nouă la unu. ,

— Sy.b, Syb, nu mă iubeşti chiar nici un pic ?

Purtarea lui era fermecătoare. îl înzestrase din belşug
natura cu fascinaţie bărbătească. Pe mine mă istovise

viaţa aspră şi nepotrivită cu aspiraţiile mele. Mă atrăgea către el : era irezistibil. Da. Aveam să-i fiu soţie. M-a luat o ameţeală, mi-am dat capul pe şapte şi am tras adînc în piept, iar şi iar, aerul acela răcoros, adiind a larg de mare, a ancore ridicate, a bătălie crîncenă pentru viaţă. A reînviat în mine duhul de altădată şi mi-a pierit slăbiciunea de o clipă. Trebuia să mă gîndesc şi la alţii, la Harold. Pe mîna unui bărbat adevărat, aş fi fost inofensivă ; dar cu el puteam fi ca o sabie cu două tăişuri în mîna unui novice : i-aş fi tăiat degetele la fiece pas, pînă la urmă străpungîndu-i inima cea curată.

Era imposibil să-l fac să înţeleagă că îl refuzam spre binele lui. Se purta ca un copil răsfăţat care cere de zor
o jucărie periculoasă. Aş fi vrut să-i fac pe plac, dar mă împiedica spaima răspunderii pentru consecinţele care se întrevedeau.

— Hal, nu se poate.

Mi-a dat drumul şi s-a tras înapoi.

— Nu accept să-mi spui nu, pînă mîine. De ce mă refuzi ? Fiindcă-s iute la fire ? Să nu te temi. Ţie n-a[1]? putea să-ţi fac rău niciodată. Şi nu beau, nu fumez, nu prea înjur cine ştie ce ; n-am distrus nici unei femei reputaţia. Nu m-aş umili să insist contra voinţei talc, dacă ai fi şi tu ca toate femeile : dar eşti o fetiţă aşa de ciudată, că tare mi-e teamă să te împiedic de cine ştie ce fleac ridicol, care se poate înlătura foarte uşor.

— Da, e doar un fleac. Dar dacă-1 înlături se duce totul de rîpă — fiindcă fleacul sînt eu. Nu sînt potrivită pentru tine. N-ar fi înţelept să te însori cu mine.

— Dar asta-i treaba mea ! Dacă nu ţi-e frică pentru tine, eu unul sînt muiţumit.

Am făcut stînga-împrejur şi am pornit spre casă, fără să mai rupem tăcerea, prea tulburaţi amîndoi ca să ne mai dedăm la mestecat frunze pe drum, cum aveam obiceiul.

După ce s-a dus toată lumea la culcare, în noaptea aceea am stat o mulţime pe gînduri. Era tentant. Harold avea să fie bun cu mine şi m-ar fi scos din viaţa de nevoi pe care o detestam, ridicîndu-mă la o viaţă îndestulată. Dacă alegeam să rămîn pe loc nu mai

aveam pînă la moarte altă perspectivă dedt traiul pe care îl duceam în prezent; singura mea şansă de a scăpa era căsătoria, iar oferta lui Harold Beecham era o şansă cum se iveşte doar o dată în viaţă. Da. Mai bine l-aş lua de bărbat.

Şi în căsătorie cred, adică o consider aranjamentul cel mai înţelept şi cel mai respectabil propus vreodată pentru a furniza membri unei naţiuni. Dar căsătoria e un moment solemn în viaţa omului. Eram potrivită pentru căsătorie şi eu, ca orice femeie, dar numai pentru căsătoria cu un partener de excepţie — iar Harold nu era acela. S-a deşteptat în mine feminitatea latentă, făcîndu-mă să văd atît de clar acest lucru, că am pus mîna pe toc şi am scris :

Dragă Harold,

N-am să mai am miine prilejul să vorbesc cu tine, aşa că iţi scriu. Să nu-mi mai pomeneşti niciodată de căsătorie. M-am hotărît definitiv. Răspunsul meu trebuie să fie nu. In anii care vor veni mă voi mîngîia totdeauna cu gîndul că am fost cindva iubită, chiar dacă numai ci- teva ceasuri. Nu e din cauză că n-aş ţine *la tine, fiindcă te prefer oricărui bărbat pe care l-am întilnit vreodată ; dar n-am de gînd să mă mărit nicicînd. Cînd ai rămas fără avere eram dispusă să-ţi accept rugămintea, fiindcă credeam că aşa* ai *dori ; acum că eşti bogat,* nu *mai ai nevoie de mine. Nu merit să-ţi fiu soţie, fiindcă tu eşti un om bun; faptul că nu-ţi dai seama ce bun eşti te face şi mai bun. S-ar putea să nu-ţi fie prea bine, sau să te simţi cam singur o bucată de vreme, căci nu eşti uşor de scos din ale tale,* cînd *ţi-ai pus ceva in minte ; dar o să vezi că-ţi trece repede închipuita iubire pentru mine. Fiindcă e doar închipuire, Hal. Uită-te in oglindă şi o să vezi acolo chipul unui bărbat zdravăn, un bărbat întreg, fără nici cel mai mic atribut al sexului slab, prin urmare dragostea ta nu-i decît un foc trecător. Nu-ţi reproşez că* ai *fi nestatornic, vreau do&r să-ţi amintesc o caracteristică masculină şi că eşti bogat şi nimic mai mult, bărbat pur şi simplu. Uită-te în jurul tău* şi *alege dintre numeroasele femei de calitate care*

se află pretutindeni una care să-ţi fie e *tovarăşă de viaţă mai pe măsură, şi un camarad mai potrivit convenţiilor decît* aş *putea fi eu vreodată. Iţi mulţumesc pentru nepreţuita onoare pe care mi-ai făcut-o; păstreaz-o* pînă *vei găsi pe cineva vrednic de ca* şi In *curind vei fi bucuros că ţi-am redat libertatea.*

Adio, Hal!

Prietena ia sinceră şi iubitoare, *Sybylla Psnelope Melvyn.*

Pe urmă m-am furişat in pat lîngă surioara mea şi cu toate că aerul dinăuntru nu se răcorise şi camera mea era caldă, simţeam că tremur, aşa că am luat-o în braţe pe mititica aceea durdulie cu părul de aur, ca să simt ceva viu, adevărat şi fierbinte.

— Ah, Rory, Rory ! şopteam vărsînd potop de lacrimi din inima-mi bolnavă de singurătate. Nu există oare pe lume cineva puternic şi cu suflet sincer, care sâ mă înveţe sensul acestei tragedii întunecate şi goale care e viaţa ? Totdeauna voi simţi singurătatea asta înfiorătoare ? Ah, Rory, Rory, de ce m-am mai născut ? Nu sînt de folos nimănui şi nu-s in stare să aduc cuiva o bucurie pe lumea asta !

Capitolul treizeci şi şapte

CELUI CE DISPREŢUIEŞTE LUCRURILE MICI, ÎNCET-ÎNCET îl VA FI DAT SĂ PIARĂ

i

A sosit dimineaţa, apoi micul dejun şi plecarea lui Harold. Cînd ne-am luat rămas-bun am clătinat din cap şi i-am strecurat în mînă biletul. El a pornit la pas de-a lungul drumului. M-am aşezat pe pragul de la poarta grădinii, mi-am îngropat faţa în mîini şi am trecut în revistă situaţia. îmi vedeam viaţa aşternîndu-mi-se înainte monotonă şi stearpă ca drumeagul însetat de ploaie pe care se îndepărta Harold. Azi aveam să spăl, mîine să calc, poimîine să coc pîine, apoi să frec

podelele şi tot aşa, la nesfîrşit. Din cînd în cînd avea să mai vină pe la noi cîte un vecin, vreun reprezentant de la o firmă de ceai, vreun vagabond sau vreun telal asirian. Luptîndu-se cu îndirjire contra inundaţiilor, incendiilor, secetei, paraziţilor, molimelor de vite şi problemelor cauzate de importuri am reuşi poate să ne ţinem zilele. Altceva nu eram aptă să fiu, cu instrucţia şi educaţia mea, decît ori ceea ce eram, ori servitoare, ceea ce ar fi fost mult mai rău. N-aveam decît să aleg. Viaţa era prea grea de îndurat pentru mine. Şi oare ce se afla la capătul ei, care îi era semnificaţia, scopul, speranţa sau folosul ?

în-comparaţie cu milioane de alţi oameni îmi primisem. şi ştiam asta, chiar mai mult decît partea cuvenită din bunurile vieţii ; dar să ştim că altul are lepră nu ne face nouă cancerul mai uşor de îndurat.

M-a trezit din visare glasul aspru şi burzuluit al mamei :

— Sybylla, stai acolo şi căşti gura, leneşă ce eşti şi nu-ţi pasă că biata maică-ta îşi dă sufletul pe albia de rufe. Stai de pomană şi parcă văd că acuşi începi iar să te vaiţi de viaţa asta grea, în care ri-are omul răgaz de atîta muncă.

Ce caz făcea şi ce se mai omora pentru haine, mă minunam nu alta. Cît despre partea mea, n-are decît să se aleagă praful de toate hainele noastre, ale vecinilor şi ale lumii întregi şi n-are decît sâ se ducă şi lumea pe copcă din pricina asta.

— Sybyla, eşti neglijentă şi speli murdar ! Ai pus în cazanul de fiert pantalonii lui Stanley şi iese culoarea din ei. Batista albă a tatei trebuia spălată în prima serie şi tu uite unde-ai pus-o !

Săraca mama, se făcea tot mai arţăgoasă, pe măsură ce o epuizau arşiţa nemiloasă şi truda necontenită, şi pe măsură ce eu continuam, in neatenţia mea, să fac greşeli, dar picătura care a umplut paharul a fost cînd i-am spart o ceaşcă veche, răsturnînd-o de pe masă din greşeală.

Am încasat-o zdravăn de tot. N-aş fi înghiţit mai multă muştruluială nici dacă aş fi comis vreo ticăloşie premeditată. Şi meritam : fusesem neglijentă, ceşti erau puţine la noi în casă şi să cumpărăm altele nu ne puteam permite. Dar ce mă face să spumeg de furie e

îngustimea ucigătoare a unei vieţi in care a sparge o ceaşcă obişnuită justifică o lungă dăscăleală.

Ah, mama ! La cei nouăsprezece ani ai .mei pot să-mi aduc aminte, privind în urmă, de o vreme cînd era toată numai blîndeţe şi rafinament, dar ani întregi de frecat şi de rînit, de spălat şi cîrpit, de sărăcie şi de nefericire conjugală, precum şi apăsarea unei poveri prea grele pentru umerii săi delicaţi îi tociseră lustrul. De-ar fi fost să fim mai apropiate, s-ar fi creat multe oaze în pustiul vieţilor noastre. Ah, dacă aş fi în stare să mă las prinsă de interesul pentru tipare şi reţete, reduceri de preţ şi comportament ireproşabil. Ah, dacă mi-aţi înţelege dorinţa să simt cum se rostogolesc valurile oceanului, să aud acorduri solemne de orgă coborînd peste arcade în penumbră, sau tînguirea şi suspinul unei viori într-o sală strălucitoare şi plină de lume, să mă las purtată de valul mulţimii de oameni.

Ah, tu demon crud. Ambiţie ! Dnrin'â !

Suflet al flccăru iuţi,
Inimă de foc stacojiu
Spirit ce ai drept nume
Doar numele-Dorinţă !

Dragă îmi e mişcarea inimii tinere şi înfocate care bate cu patimă într-un piept tare.

Nu, acea năzuinţă din mine era mai presus de puterea de înţelegere a mamei. Pe de altă parte, existau unele aspecte la mama — admirabila ei voie bună, credinţa ei în Dumnezeu, lupta ei eroică de a nu-şi lăsa căminul să se destrame — care îmi depăşeau mie puterea de înţelegere, făcîndu-mă să mă simt o creatură netrebnică şi slabă de înger care se tîrăşte jalnic prin ţărînă.

Nu se mai isprăvea odată ziua aceea fierbinte şi monotonă ? Şi dacă se isprăvea, ce ? După ea venea dc zor alta, şi alta şi săptămîni întregi de alte zile exact la fel.

Dacă s-ar transpune în muzică esenţele diferitelor vieţi, sînt unele pe care nu le-ar putea exprima decît o orgă uriaşă, altele ar avea nevoie de vuietul unei întregi orchestre, iar cîtorva le-ar putea da glas doar timbrul rafinat, de intensă melancolie, al unei viori. Multe ar putea fi asemuite cu nişte piane ieftine,

hodorogite şi dezacordate, unele şuieratului subţire al ocarinei, iar a mea ar putea fi redată zăngănind o cutie de tablă ruginită cu vreo două cuie înăuntru.

De «e scriu ? Dar de ce scrie omul ? O să mă asculte oare cineva ? Şi dacă da, ce-i cu asta ?

Am dat glas lucrurilor care mâ înconjoară, gîndurilor mărunte, corvezilor abrutizante de fiecare zi — o existenţă monotonă, fără ţel, fără justificare. Dar rabdă inimă, un ţel există'cu siguranţă 1 Deocamdată, din toată familia sînt cea mai aptă să umblu prin cîrciumi şi să-l caut pe tata cînd se îmbată. Mamei i s-ar frînge inima să facă aşa ceva; pentru fraţii mei e periculos — închipuiţi-v-o pe Gertie in situaţia asta ! Dar mie nu-mi poate aduce prejudicii, am darul aă rezolv lucruri din astea fără să păţcsc nimic şi dacă sufletul mi se amărăşte şi devine tot mai păgîn, ei bine, ce mai contează ?

u

Următoarea scrisoare primită de la Gertie conţinea cele de mai jos :

îmi închipui că te-ai bucurat să-1 vezi-pe Ham/. *Nu mi-a spus că vine pe la voi, altfel v-aş ţi trimis cu el cîte ceva. Credeam că are să-mi spună despre tine o sumedenie de lucruri, şi abia aşteptam să le aud, dar n-a scos o vorbă, doar că sînteţi bine sănătoşi. A plecat acum cîteva săptămîni intr-o călătorie. La început mi-a fost dor de el, fiindcă era aşa drăguţ cu mine ; acum nu-mi mai este, fiindcă domnul Creyton, pe care Harry l-a lăsat stăpîn pe Five-Bob vine pe aici tot atît de des cum venea Harry şi e de o mie de ori mai simpatic. îmi aduce de fiecare dată ceva drăguţ. Unchiul Jay-Jay mă tot tachinează in legătură cu el.*

Ce noroc pe Gertie cu firea ei fluturaş nestatornic. O dată cu scrisoarea lui Gertie a sosit şi una de la bunica, în care venea iar vorba de Harold Beecham.

Ne întrebăm cu toţii ce-o fi cu Harold Beecham. A fost totdeauna un flăcău tare aşezat şi nu-i plăcea să plece nici pentru scurtă vreme de la el de acasă, iar acum i-a *venit ideea să dea o fugă tocmai* în *America* yt

nu vine *înapoi pînă nu face înconjurul lumii. De văzut n-o să vadă mai nimic, fiindcă după cablogramele pe care le-au primit nudiişile lui e azi aici şi mîine la sute de mile depărtare. L-a lovit pe neaşteptate un fel de nebunie. Am întrebat-o de curînd pe Augusta dacă au mai avut în neamul lor cazuri şi zice că, după cîte ştie ea,* nu. *Nu e deloc înţelept să laşi totul pe mîinile lui Creyton şi Benson pe o secetă ca asta. Un avertisment şi o salvare miraculoasă ca cele de care a avut parte ar trebui să fie de ajuns pentru un om cu scaun la cap. l-am spus că dacă nu bagă de seamă o să se trezească iar sărac şi a zis că nu-i pasă nici dacă se alege praful de toată averea lui, fiindcă mai* mult cu *pagubă s-a ales de pe urma ei, decît cu folos ; ce-o ţi vrind el să spună cu asta. Nu văd altă explicaţie pentru purtarea lui decît nebunia. Credeam că şi-a pus ochii pe Gertie,*

dar am chestionai-o şi se pare că ei nu i-a spus niciodată nimic. Mă mir de ce s-o mai fi dus atunci la Possum Gully.

Să plece în lume era cu adevărat o reacţie neaşteptată din partea lui Harold Beecham. Avea o atît de pronunţată aversiune pentru orice fel de călătorie, că nu se ducea niciodată la Sydney sau la MelboUme pe mai mult de cîteva zile şi asta numai cu treburi sau la vremea tîr- gurilor de vite.

S-ar fi putut face multe supoziţii cu privire la motivul vizitei sale la Possum Gully, dar am tăcut chitic.

Capitolul treizeci şi opt

O POVESTE CE S-A SPUS ŞI O ZI CARE S-A DUS

$tiu că alţii trudesc mai din greu,
I-u se plîng, din zori pînă seara,
Şi totuşi in sufletul meu
Cirtesc că prea grea mi-e povara;
Ştiu că vremea ne face dreptate,
Ştiu că amarul se duce in zbor,
Dar inima mea încă bate Şi regretul nu trece uşor.

A.L. Odrdon
Possum Gully, 25 martie 1899

A mai trecut un Crăciun, care se deosebea de celelaltc cincizeci şi două interminabile duminici de

peste an numai prin prăjitura cu prune, curcanul fript şi cele cîteva stielb cu bere de casă. S-a dus şi Anul nou, anunţat de salcîmii văratici încărcaţi de miresme şi de eucalipţii şi merişorii în floare. Urmase februarie, acum se ducea şi martie, iar viaţa mea era tot aceeaşi.

Ce-mi rezervă viitorul nu ştiu, iar astă-seară sînt atît de istovită, că nici nu-mi pasă.

Sîntem cu toţii robi ai timpului *Iar viaţa, e adevărat,*
Nu-i ce credeam pe *cînd trăia speranţa ;*
Insă femeii să aleagă nu-i e dat.

Timpul lucrează stăruitor, iar pe măsură ce speranţa
— acca supremă păcăleală — devine tot mai mult o năiucă aparţinînd trecutului, grumazul ţi se învaţă cu jugul.

Trăiesc în st ara asta unul din acelc momente cînd mi se arată lămurit micimea abjectă a tuturor lucrurilor de pe lumea asta.

La urma urmei ce-i ambiţia deşartă ? împăraţi sau sclavi, murim cu toţii, şi cînd ne bato moartea la uşă ce mai contează dacă viaţa ne-a fost grandioasă sau măruntă, năvalnică sau domoală, cîtă vreme a fost autentică, plină de adevărul care aduce pacea sufletească ?

Fragile vieţi, cu *toate pier,*
Eroi să fie, tot n-au stat,
Nimic nu lasă-n urma lor.
Doar de o*dihnă-s însetat.*

Inimilor ostenite, care abia mai bat în piepturi fără nădejde, odihna le e leacul cel mai dulce.

Şi mie inima mi-e într-adevăr ostenită. Ah, cum mă mai doare în ser.ra asta ! Nu e durerea unei inimi tinere care se zbuciumă pornind la luptă avîntat, ci durerea molcomă, pierită a unei inimi bătrîne care se întoarce învinsă.

Dar gata cu bombănelile pesimiste ! Ajunge ! Gata ! Acum, ca să mai schimbăm cintecul, iată o

altă temă :

Sînt mindră că sînt australiancă, fiică a Crucii Sudului, copil al viguroasei savane. Sînt recunoscătoare sorţii că sînt ţărancă, o părticică din trupul naţiunii mele şi că îmi cîştig piinea cu sudoarea frunţii, cum i-a fost sortit omului. Mă butur că nu m-am născut parazit, una din lipitorile care se răsfaţă în mătăsuri şi catifele stoarse din sudoarea, din singele şi din sufletele altor fiinţe omeneşti.

Ah, voi, fraţi ai mei arşi de soare, fii ai Australiei şi ai trudei ! Îmi sinteţi dragi şi mă plec în faţa voastră, fiindcă vă ştiu curajoşi, şi buni, şi drepţi. V-am cunoscut, nu numai pe cei tineri, puitînd în vine tinereţe şi speranţe, dar şi pe cei cu părul încărunţit, cu o droaie de copii în spinare r,i cu o jumătate de secol apăsînd pe umerii voştri trudiţi. V-am văzut războindu-vă fără crîcnire cu inundaţiile, cil focul, cu molimele, cu seceta, cu depre

siunea, cu boala şi mai găsind totuşi timp să-i întindeţi o mină fratelui năpăstuit de soartă, cu compasiune sinceră, şi mai aflînd putere să rideţi şi să glumiţi cu voie bună.

Iar cînd mă gîndesc la surorile mele, mi se umple inima de iubire şi de mare milă. Fiice ale trudei, care frecaţi şi spălaţi şi cîrpiţi şi gătiţi, care sînteţi la un loc croito- rese, zugravi, lăptari, grădinari şi lumînărari şi totuşi mai găsiţi timp să vă arătaţi voioase şi agreabile în casele voastre şi să profitaţi, pe cît e cu putinţă, de rarele oaze care vă ies în cale pe drumul prăfuit şi îngust al existenţei voastre.

De-aş fi mai vrednică să mă număr printre voi, de-aş fi o australiancă mai reprezentativă-veselă, dreaptă, curajoasă !

Vă iubesc. Vă iubesc. Voi păşiţi cu bravură înainte, în timp ce tot mai strîns, tot mai tare şi mai tare se în-colăceşte în jurul vostru funia deosebirilor de clasă : alte cîteva generaţii şi vă veţi trezi mai înrobite decît au fost vreodată în Rusia mujicii. Văd şi înţeleg asta, dar nu vă pot ajuta. Viaţa mea fără de folos se va consuma cu truda zilnică, mereu aceeaşi. Nu sînt decît o fiinţă da rînd din ţinuturile acoperite de *bush,* neînsemnată şi nefolositoare
— nu sînt decît o femeie.

Soarele cel mîndru coboară spre asfinţit, zîmbind şi clipind şiret din ochi deasupra vitelor hămesite şi dea-supra nesîîrşitelor întinderi de pămînt pîrjolit de secetă. Se apropie tot mai mult de zarea acoperită de hăţişuri, colorează norii în portocaliu, în stacojiu, aprinde flăcări de argint şi poleieşte totul cu aur. Se lasă tot mai jos. jos de tot. Spectacolul fastuos al asfinţitului se estompează ; umbre lungi se aştern acoperind iute totul ; papagalii kookaburras îşi strigă zeflemitor noapte-bună; norii pălesc şi devin albăstrui, verzi, cenuşii ; se ivesc sfioase stelele ; prin văi se înalţă chemarea blîndă a bufniţelor. Cu multă dragoste şi cu urări de bine tuturor. Noapte bună ! Adio !

Cuprins

CUVÎNT ÎNAINTE..... 5
PREFAŢA 15
INTRODUCERE 17

Capi!olul unu MI-ADUC, MI-ADUC AMINTE 19 CaiJiLolul cjj INTRODUCERE LA POSSUM GULLY.....24
Capitolul trei O VIAŢA LIPSITA DE VIAŢA28
Capitolul patru O CARIERA CĂREIA I S-A PUS IUTE CAPĂT.....34
Capitolul cinci CROCHIURI ŞI CRICNEL1 FĂRĂ ŞIR.....io
Capitolul şaso REVOLTA.....43
Capitolul fc;; te A VĂZUT CIN ii VA TRANDA-FIR FĂRA SPINI ? .... 56 Capitolul opt AM PLECAT DIN POSSUM GULLY. URA ! URA! . . . 67
Capitolul nouă REŢETA MATUŞII HELEN . 78
Capitolul zece EVERARD GREY.....85
Capitolul unsprezece BRR .....
96
Capitolul doisprezece MARE PASIUNE .....
105
Capitolul treisprezece EL .....
112
Capitolul paisprezece MAI ALES SCRISORI ...
.....122 ***Capitolul cincisprezece*** CÎ
TÎNĂRA.....129 ***Capitolul şaisprezece*** CÎNI
ZîMBEŞTE NOROCUL 135
Capitolul şaptesprezece IDILELE TINEREŢII ... 144

Capitolul optsprezece 155

şapte Capitolul treizeci şi 158

Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci 8

Capitolul dowzeci şi *unu* *opt* 16

Capitolul douăzeci doi SCURT, CUM AŞ FI VRUT SĂ FIE MAJORITATEA 7

Capitolul douăzeci fi PREDICILOR PE CARE AM FOST SILITĂ SĂ LE 17

trei Capitolul ÎNGHIT . . . ZIUA DE 9 NOIEMBRIE 1696 ACEEAŞI 6

douăzeci ?i *patru* POVESTE — CONTINUARE . 18

Capitolul douăzeci şi IAR NU MĂ PORT CA O
cinci *Capitolul* DOAMNA..... 1
douăzeci şi şase DULCEA VIRSTA DE ŞAPTE-
SPREZECE ANI..... 19

Capitolul douăzeci şi AH, O ORA DE IUB1RE-I CIT
şapte Capitolul UN SECOL DE RESPECT . . 1
douăzeci şi opt NU ŞTII CE POATE ADUCE
Capitolul douăzeci şi ZIUA DE MÎINE..... 20
nouă DE CE ? 0

NU TE ÎNCREDE IN ZIUA
Capitolul treizeci DE 20
MÎINE 5

Capitolul treizeci unu CĂLĂTORIA MEA 21
ÎNAPOI LA VIAŢĂ 1

Capitolul treizcci şi doi ÎNAPOI LA VIAŢĂ — CONTI-
Ccpitolul treizeci şi trei NUARE 22
Capitolul treizeci şi UNDE PROSTU-I FERICIT, 0
pairii NEBUN E ÎNŢELEPTUL . . 22
NE ÎNFRUNTĂM, DOAMNA 4

Capitolul treizeci şi M’SWAT ŞI CU MINE . .
cinci Capitolul treizeci ADIO, BARNEY’S GAP . . 23
şi şase ÎNAPOI LA POSSUM GULLY
DAR OCHII CARE NU SE 2
VĂD SE UITA.....
Capitolul treizeci şi ZIUA DE 3 DECEMBRIE 24
1G98 A FOST ODATĂ, CÎND **29**
6
9

25

30 2
9 263
264

269
277

283

294

ZILELE ERAU LUNGI ŞI FIERBINŢI .....
CELUI CE DISPREŢUIEŞTE LUCRURILE MICI,
ÎNCET- ÎNCET ÎI VA FI DAT SĂ
PIARĂ.....
O POVESTE CE S-A SPUS ŞI O ZI CARE S-A DUS . . .

• Conform tradiţiei protestante, singura muzică permisă in zl de duminică sînt imnurile religioase.